

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Only for
TONIGHT

ONLY FOR SERIES

□□□

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
NATASHA MADISON

Digitized by PDF Kitan Arsivi - <https://rantey.org>

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

sadece bu gece

için natasha

madison

Telif hakkı © 2025 Natasha Madison. E-Kitap ve Basılı Baskı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, elektronik veya mekanik herhangi bir yöntemle, yazılı izin olmaksızın çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere, yazılı izin olmadan çoğaltılamaz veya aktarılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek kişilerle, yaşayan veya ölmüş kişilerle, olaylarla veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder.

Bu ticari markaların yayınlanması/kullanımı, ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkili değildir veya desteklenmemektedir.

Tüm hakları saklıdır

Kapak Tasarımı: Jay Aheer <https://www.simp ly definedart.com/> Model

Fotoğrafı: Wander Aguiar

Kapak İllüstrasyonları: K.B. Barrett Designs

Düzenleme: Karen Hrdicka Barren Acres Editing

Düzenleme: Emma Gilmore <https://authorservicesbyemma.com/>

Julie Deaton'ın düzeltmesi: Deaton Author Services <https://www.facebook.com/jdproofs/> Judy's

Proofreading tarafından düzeltme www.judysproofreading.com

İçindekiler

[Aile Ağacı](#)

[Adanmışlık Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Epilog Bir](#)

[Jaxon'un Ebeveynlerinin](#)

[Hikayesi](#) [Ariella'nın](#)

[Ebeveynlerinin Hikayesi](#)

[Teşekkür](#)

[Natasha Madison Hakkında](#)

[Natasha Madison'ın Diğer](#)

[Eserleri](#)

Aile ağacı

Hokey Serisi

SOMETHING SO SERİSİ

Something So Right Parker & Cooper Stone

Matthew (Something So Perfect)
Allison (Something So Irresistible)
Zara (This Is Crazy)
Zoe (Bu Çılgınca)
Justin (Bu Sonsuza Kadar)

Something So Perfect Matthew Grant & Karrie Cooley

Cooper (Tek Bir Pişmanlık)
Frances (Tek Bir Aşk)
Vivienne (Senin İçin
Yaratılmış) Chase (Benim
İçin Yaratılmış)

Karşı Konulmaz Bir Şey Allison Grant & Max Horton Michael (Tek Bir Hata) Alexandria (Tek Bir Sonsuzluk)

Senaryosuz Bir Şey Denise Horton & Zack Morrow Jack Joshua Elizabeth (Senaryosuz Tatil)

BU SERİ Bu Çılgınlık

Zara Stone & Evan Richards

Zoey (Aşk İçin
Yaratılmış) Stone (Stone
İçin Yaratılmış)

Bu Çılgınca

Zoe Stone & Viktor Petrov

Matthew (Benim Olacak)
Zara (Gabriel İçin
Yaratılmış)
Lexi

Bu Aşk

Vivienne Paradis & Mark Dimitris

Karrie
Stefano (Söz Verdiğim)
Angelica

Bu Sonsuza Kadar

Caroline Woods & Justin Stone

Dylan Stone (Eski Adıyla Woods) (Sonsuza Kadar Tek)
Christopher (Onun İçin Yaratılmış)
Gabriella (Romeo İçin
Yaratılmış) Abigail (Bizim İçin
Yaratılmış)

SADECE BİR SERİSİ

Tek Bir Öpücük

Candace Richards & Ralph Weber

Ariella (Sadece Bu Gece İçin)
Brookes
Callie

Tek Bir Şans

Layla Paterson & Miller Adams

Clarke

Sadece Bir Gece

Evelyn & Manning Stevenson

Jaxon

Victoria
Kiera

Sadece Bir Dokunuş
Becca & Nico Harrison
Phoenix
Dallas

Tek Bir Pişmanlık
Erika & Cooper Grant
Emma
Mia
Parker
Felicia
Leo
Matthew

Tek Bir Hata
Jillian & Michael
Jamieson Bianca
Bailey

Tek Bir Aşk
Frances Grant & Brad Wilson
Stella
Lawson

Sadece Bir Sonsuza Kadar
Dylan Stone & Alex Horton
Maddox
Maverick
Maya
James

SERİ İÇİN YAPILMIŞ
Benim İçin Yapılmış

Julia & Chase Grant

**Senin İçin Yapılmış
Vivienne Grant & Xavier Montgomery**

**Bizim İçin Yapılmış
Abigail Stone & Tristan Weise**
Penelope
Payton

**Romeo İçin Yapıldı
Romeo Beckett & Gabriella Stone**

**SERİ İÇİN YAPILMIŞ
Stone İçin Yaratılmış
Stone Richards & Ryleigh Beckett**
Aspyn
Dalia
Declan

**Onun İçin Yaratılmış
Christopher Stone & Dakota**
Luna
Rain

**Aşk İçin Yaratılmış
Nash Griffin & Zoey Petrov**
Easton
Evander

**Gabriel İçin Yaratılmış
Gabriel McIntyre & Zara Petrov**
Colson
Callum
Cecilia

Güney Düğünü Aile Ağacı

**Benim Olacak Travis
& Harlow**

Charlotte
Theo

**Benim Olacak
Shelby & Ace**
Arya

**Sevileceklerim
Clarabella & Luke**
Zander

**Sevileceklerim
Presley & Bennett**
Cadence
Charleigh
Violet

**Benim Sofia ve
Matty Petrov**
Reed Cooper (R.C.)
Ruby

**Söz Verdiğim Kişi
Stefano Dimitris & Addison**
Avery
Addison

**Onurlandırılacak
Benim Levi & Eva**
Cici

**Benim
Tutacağım
Grace & Caine**
Meadow

GÜNEY AĞACI
Güney Aile Ağacı
Billy ve Charlotte
(Kallie ve Casey'nin annesi ve babası)

Southern Chance
Kallie & Jacob McIntyre
Ethan (Savannah Oğlu)
Amelia (Güney Sırları)
Travis

Southern Comfort Olivia
& Casey Barnes Quinn
(Southern Heat)
Reed (Güney Güneşi) Harlow
(Benim Olacak)

Güney Fırtınası
Savannah & Beau Huntington
Ethan McIntyre (Jacob'ın oğlu)
Chelsea (Güney Kalbi)
Toby
Keith

Güney Şafağı Emily &
Ethan McIntyre Gabriel
(Gabriel İçin Yaratılmış)
Aubrey

Güney Kalbi
Chelsea Huntington & Mayson Carey
Tucker

Güney Sıcaklığı
Willow & Quinn Barnes
Grace (Benim Olacak)
Charlie (Parçalanmış Hayaller)

**Güney Sırları Amelia
McIntyre & Asher**
JB Normand

**Güney Güneşi Hazel &
Reed Barnes Sofia**
(Benim Olacak)
Kaine
Denver

**Rüya Serisi
Parçalanmış
Hayaller**
Sonbahar ve Charlie Barnes
Landon William
Casey
Anabelle

**Yasak Rüyalar Harmony &
Brady Thatcher Wyatt**
Whitney

Gömülü Hayaller
Everleigh & Brock Casey
Saige
Bax
Brantley
Skye

Çalınan Hayaller
Lilah & Emmett Clarkson
Lucy
Lacey
Logan

Unutulmuş Hayaller
Sierra ve Caleb Jensen

Chloe

sadece bu gece için

Ariella

Onu son gördüğümde, on sekiz yaşına yeni girmiştim.

Altı yıl sonra tekrar karşılaştık. İkimiz de
gecenin bitmesini istemiyorduk. Ertesi
sabah bir anlaşma yaptık.

Her birimiz kendi yoluna gidecektik.
Ta ki iki pembe çizgi her şeyi değiştirene kadar.

Jaxon

Hayatım yolunda
gidiyordu. Hokey. Aile.

Her şey.

Ta ki... onu görene kadar.

O artık farklıydı.

Bir şey diğerine yol açtı ve kendimizi kaptırdık.

Sadece bir gecelik bir şey olacaktı.

Bizim sırrımız.

Sonra kapıma geldi ve dünyamı altüst eden bir haberle.

Baba olacağım.

adanmışlık

Ne kadar korkutucu olursa olsun, bu cesur adımı atan herkese.
Sen, hikayenin gerçek süper kahramanısın!

bir

Jaxon

Bacağımı takım elbise pantolonuna sokuyorum ve diğer bacağımla da aynısını yapıp beyaz düğmeli gömleği pantolonun içine sokuyorum. Terzi tarafından özel dikilmiş gömlek, bu gece giydiğim mavi takım elbise gibi bana tam oluyor. Kahverengi kemeri alıp belimdeki kemer halkalarına geçirip ortasından tokalamak için bağlayıyorum. Aynaya bakarak ortalandığından emin oluyorum ve kısa, koyu kahverengi saçlarımı ellerimle düzeltiyorum. Sonra yatak odasına geri dönüp kolonya şişesini alıyorum ve sol ve sağ tarafıma birer fişkırtıyorum.

Banyo ışığını kapatıp, kral yatağının hemen önündeki uzun bankın üzerine doğru yöneliyorum. Duşa girmeden önce yatağın ortasına attığım telefonum çalıyor. Aşağıya baktığımda, arayanın babam olduğunu görüyorum. Cevap vermek yerine, kırmızı düğmeye basarak aramayı reddediyorum ve kahverengi ayakkabılardan birini alıp ayağıma giyiyorum.

"Jaxon," babam koridorun sonunda, muhtemelen yatak odasından çıkarken bağırıyor, "hazır mısın?" Kapıyı çalınmadan önce sesi kapıma yaklaşıyor. "Giydin mi?"

İkinci ayakkabıyı kaparken başımı sallıyorum. "Baba, üç saat önce birlikte arenada duş aldık!" diye bağırıyorum, o odaya girmeden önce ikinci ayakkabının bağcıklarını bağlıyorum. "Çıplakım," diye şaka yapıyorum, ona bakıp ayakkabımı bağlamayı bitiriyorum.

Şakamı görmezden geliyor. "Oh, iyi, giyinmişsin." Kapıyı tamamen açıp içeri giriyor ve ellerini beline koyarak orada duruyor, siyah bir takım elbise ve siyah düğmeli...

gömlek. Vücudum kesinlikle babamdan geliyor. O 1,95 metre boyunda ve ben ondan biraz daha kısayım, bu da iyi bir şey çünkü ikimiz de savunma pozisyonunda oynuyoruz. Omuzları geniş, bu da ondan geliyor, ama o belinden daha kalın, ben ise daha zayıfım.

"Beni gerçekten evin içinden mi aradın?" Kalkıp ceketimi alıyorum. "Victoria aynı şeyi yaptığında ona sürekli bağıırıyorsun." Tori lakaplı küçük kız kardeşimden bahsediyorum.

Gözleri bana dik dik bakıyor ve ben ona gülmemek için dudaklarımın içini ısırarak zorunda kalıyorum. "Bu sadece mutfak çok uzak olduğu için bana bir bardak su getirmesini söylediği için." Koyu mavi gözleri bundan nefret ettiğini söylüyor, ama yumuşak sesi, onun ilk kız arkadaşı olduğu için onun için her şeyi yapacağını söylüyor. Öte yandan, on altı yaşında ailenin en küçüğü olan Kiera, her şeyden paçayı sıyrıyor. Ama yine de, onları Victoria ve Kiera için alıştırdım. Ancak Victoria, yürümeye başladığı andan itibaren onları çileden çıkardı. Ona ne kadar hayır dersiniz, o kadar "evet, tamam, yine de yapacağım" diyordu.

"Okul için taşınmamasını ona yalvaran sendin, bu yüzden kendinden başka kimseyi suçlayamazsın." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Onun bunu gerçekten yapacağını düşünmemiştim. Kanatlarını açmak istiyordu." Omzunun üzerinden bakarak sadece ikimizin olduğunu kontrol etti. Okul seçme zamanı geldiğinde, ailem için bu bölgede kalmak istediğini söyledi. Ancak, bence asıl bu bölgede kalmak istemesinin sebebi, burada kraliçe gibi muamele görmesi ve hiçbir şey yapmasına gerek olmamasıydı. Baharda üniversiteden mezun olacak ve taşınmak gibi bir planı yok. Cidden, ailem ondan önce bu evden taşınacak diye düşünüyorum.

"Neden gitsin ki?" Ceketimden manşetleri çıkarıp, komodininin yanına gidip manşet düğmelerinden birini aldım, birini takıp diğerini de aldım. Bunları bir yıl Noel'de ailem bana hediye etmişti. Üzerlerinde baş harflerim kazınmış ve ben bunları sadece özel günlerde kullanıyorum. Sanırım bu gece de özel bir gün. "Tüm faturaları ödenmiş. Yatak odasını süit gibi yapmış.

oturma alanı ile. İsteddiği zaman gelir ve gider; yemeği onun için pişirilir. İhtiyacı olan her şeye sahiptir ve hiçbir şey yapması gerekmez çünkü babası her şeyi onun için yapar.” Saatimi alıp bileğime takarken başımı yana eğiyorum. Gümüş Rolex, NHL'ye seçildiğim gün ailemin bana hediye ettiği bir saat. Yıllar içinde pek çok saat aldım ama genellikle bunu takıyorum.

"O hala neredeyse bir bebek," diyor babam. "Evden ayrılmanın tek nedeni Minnesota tarafından seçilmiş olman." Hiçbir şey söylemiyorum çünkü babam haklı, ancak üniversite sırasında evde yaşayacağımı sanmıyorum.

Üvey annem Evelyn, koridordan "Manning!" diye bağırıyor, "Araba geldi!" Babam kapıya doğru yürüyor ve dışarı bakıyor. Evelyn'i görür görmez yüzünde bir gülümseme beliriyor. Ben sekiz yaşındayken bir araya gelmişler, biyolojik annemin söylediğine göre babam onu Evelyn ile aldatmış. Gerçekte ise babam yıllarca boşanmaya çalışmış, ama annem her seferinde beni koz olarak kullanarak onu tehdit etmişti. Babam ilk kez boşanma belgelerini gönderdiğinde, annem beni birkaç haftalığına ondan uzaklaştırmıştı. Sanırım altı yaşındaydım. Pek hatırlamıyorum.

Çocukluğumun çoğu, pek de hoş anılarla dolu değil. Babamın yarısı yollarda geçirdiği ve annemin de babam yokken canının istediğini yaptığı bir çocukluktu. Annem sadece babam odadayken bana ilgi gösterirdi. Babamın benimle en çok bağ kuran ebeveyn olduğunu söyleyebilirim. O yokken onu özlerdim. Onun şehirde olduğunu öğrendiğim anda kendimi daha mutlu ve rahat hissederdim. Yanlış anlamayın, annem bana asla kötü davranmadı. Daha çok beni bir kenara atıp, babam yokken beni görmezden geliyor ve yokmuşum gibi davranıyordu.

Evelyn hayatıma girdiğinde her şey değişti. Beni kendi çocuğu gibi sevdi ve babam kadar benim için endişelendi. Özellikle annemi ziyaret etme zamanı geldiğinde, gitmek zorunda olduğum için kızardım. Bu durum bir yıldan fazla sürdü, babam ekibiyle seyahate çıktığında annem beni yanına alırdı. Sadece onu kızdırmak için beni götürürdü. Büyüdükçe

yaşlandıkça, annemle görüşmelerim azaldı ve aralıkları uzadı, ta ki ben tamamen gitmeyi bırakana kadar. Beni onunla gitmeye zorlamasının tek nedeni, düzenli olarak gitmeyi bıraktığım anda nafaka miktarının azalmasıydı, bu yüzden nafakanın aynı kalmasını sağlamak için babamı mahkemeye sürüklerdi. Bunun olması için, sıra ona geldiğinde onunla birlikte olmam gerekiyordu.

Babam onun oynadığı oyunu gördü ve sonunda parayı umursamayıp, ben gitmesem bile ona ödeme yapmaya devam etti. Tabii bu, ben on sekiz yaşına gelene kadar sürdü, ama o çok daha önce beni umursamayı bırakmıştı. Onu son gördüğümde yirmi dört yaşındaydım ve evime gelmişti, kafası dumanlıydı ve kalacak bir yer arıyordu. Onu bir taksiye bindirdim ve şoföre bir otelin adresini verdim. Ertesi sabah bana mesaj attı ve benim için öldüğümü söyledi. Ondan haber almayalı yedi yıldan fazla oldu. Evelyn'i annem olarak gördüğüm için bu beni hiç rahatsız etmedi.

"Gidelim." Babam başıyla koridoru işaret etti. Kız kardeşim odasından çıkarken ben de onun peşinden odamdan çıktım. Boynundan baldırlarının ortasına kadar uzanan, uzun kollu, dar siyah bir elbise giymişti.

"Merhaba baba." Ona gülümser, dönüp merdivenlerden aşağı iner ve işte orada. Sırtı, neredeyse poposunun çatlağına kadar çıplak. "Bu elbiseyi onaylıyor musun?" Babam Evelyn'e bakar, o da omuz silker.

"O artık istediğini giyebilecek yaşta," diye cevaplar, sesi alçaktır, "o tam bir yetişkin."

"Aynı zamanda duyma yaşına da geldi," der Victoria omzunun üzerinden, "ve bu elbiseyi bana sen aldın." Son basamağa geldiğinde babamı işaret eder.

"Yani benim kredi kartımdan ödemeyi aldın demek," diye homurdanarak babam merdivenlerden aşağı inerken onu takip eder. "Bu, elbiseyi satın aldığım anlamına gelmez; sadece parasını ödediğim anlamına gelir."

"Aynı şey, baba," diye karşılık verdi kız. "Gel de benimle fotoğraf çekil." Babasına doğru yürüdü ve telefonunu önüne tutarak bir selfie çekti. "Sosyal medyaya karşı olsan da." Babasına kocaman gülümsedi. "Bu fotoğraf çok beğeni alacak." Elini kaldırdı

ve göğsüne hafifçe vurur. "Seni etiketleyeceğim." Bana sırtarak bakar. "Rica ederim."

"Çok yakışıklısın," diyor Evelyn yanımdan ve ona baktığımda, yüzünde sevgi dolu bir gülümsemeye bana baktığını görüyorum. "Mavi takım elbise giydiğinde çok hoşuma gidiyor." Bana yandan sarılır. "Gözlerini daha da parlak gösteriyor."

"Gel, benimle bir fotoğraf çekil," diyor Victoria bana. "Fotoğrafın altına 'bekar ve yeni arkadaşlar edinmeye hazır' yazabilirim."

"Biz flört etmiyoruz." Babam ellerini ceplerine sokar ve tavana bakar. "Kimse flört etmeyecek. Bu bir aile etkinliği." Sesi gittikçe yükselir. "Flört yok. Lütfen, bu konuyu açma." Kız kardeşime bakar. "Sana yalvarıyorum."

"Sence Jaxon neden bu gece kendi arabasıyla geliyor?" diye soruyor Victoria babama. "Böylece, tanışmak istediği birini bulursa eve gelmek zorunda kalmaz ve biz de iki dakika boyunca sızlanmasını dinlemek zorunda kalmayız." Bana göz kırpmıyor.

"Tamam, bir, iki dakika mı? Lütfen." Gözlerimi deviriyorum. "Ve kendi arabamı almamın sebebi bu değil." Kafamı sallıyorum. "Kendi arabamı alıyorum çünkü gitmek istersem, sizi beklemek zorunda kalmadan gidebilirim. Ya da, çok eğleniyorsam, siz giderken ben de gitmek zorunda kalmam."

Victoria elini kaldırır, parmaklarını havada şıklatır ve kalçalarını bir yandan diğer yana sallar. "Bu, onun sosyalleşmeye hazır olduğu anlamına gelir."

"Bir daha asla öyle hareket etme," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Şimdi, benimle mi geleceksin, yoksa annemle babamla mı?"

"Ben de sizinle geleceğim, böylece annemle babam arabada öpüşüp işlerini halledebilirler ve ben de oraya vardığımızda onları görmek zorunda kalmam."

Babam kolunu Evelyn'in beline doluyor. "Onunla öpüşmeyi asla unutmayacağım." Başını eğip dudaklarına öpücük konduruyor ve Evelyn, sanki bu yirmi yılı aşkın süredir birlikte oldukları halde babamın ona verdiği ilk öpücükmiş gibi iç çekiyor.

"Kiera da geliyor mu?" En küçük kız kardeşimin yatak odasına doğru merdivenlere bakarım.

"Hafta sonu kayak yapmaya gitti," diyor Victoria. "Ayrıca, o on altı yaşında ve en son yapmak isteyeceği şey yaşlılarla takılmak."

yaşlılarla takılmak."

"Biz yaşlı değiliz," diye homurdanır babam. "Biz..." Bir kelime bulmaya çalışır ama Victoria sözünü keser.

"Yaşlı," diye tekrarlar Victoria. "Orada görüşürüz."

Kapıdan çıkıp elimi tuttu ve beni de beraberinde çekti. "Orada görüşürüz," dedim hızlıca, soğuk havaya çıkmadan önce. Cebimden anahtarları çıkarıp kapıyı açtım ve ona kapıyı açtım. "Bin, Tori." Kiera onun adını tam olarak söyleyemediği için ona taktığı takma adı kullanıyorum, o da Tori oldu.

"Neden hala bekarsın bilmiyorum."

"Çünkü öyle olmak istiyorum" diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ayrıca, henüz doğru kişiyi bulamadım." Arabaya biniyor ve bana bakıyor.

"Aynı kızla çıkmaya devam ederken doğru kişiyi nasıl bulacağını düşünüyorsun?" diye sorar ve elini kapı koluna uzatır ama ben o dokunmadan kapıyı kapatırım.

Ailemin evden çıktığını görünce sürücü tarafına doğru yürüyorum. El ele tutuşmuşlar, babam alt dudağını başparmağıyla okşuyor, şüphesiz Evelyn'le öpüşmüş olmalı. Sanırım benim ruh ikizimi bulamamamın sebebi onlar. Ben sadece çıkacak birini istemiyorum. Birlikte yaşlanabileceğim birini istiyorum. Odaya girdiğinde tek düşünebildiğim onu öpmek olan birini. İyi ve kötü günde, sadece işine geldiğinde değil, her zaman yanımda olacak birini. Son kız arkadaşım gibi, üç hafta boyunca beni oyundan uzak tutan bir sakatlıktan kurtulmaya çalışırken neden dışarı çıkamadığımı anlamayan biri gibi. Korna sesi duyunca sürücü tarafındaki kapıyı açtım.

"Çok soğuk," diye fısıldıyor kız kardeşim.

"Elbisen sırtını örtseydi daha sıcak olabilirdin," diyorum ona ve o burun kıvrıyor.

"Bu senin konuyu saptırman değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Neyi saptırıyorum?" diye soruyorum ona, arabayı çalıştırırken o da ellerini ovuşturarak arabanın ısıtmasını kurcalıyor.

"Aynı kıza tekrar tekrar aşık olman." Garajdan çıkıyorum.

"Öyle değil." Yola odaklanıyorum.

"Tabii ki öyle." O gülüyor. "Onlar, 'erkek arkadaşım NHL'de oynuyor' diyen yapay kızlar." Sahte bir ses çıkarıyor. "Altı aydan uzun süreli bir kız arkadaşın olmadı. Bunun nedeni, onlarla ciddi bir ilişki istemediğin için bunun güvenli olduğunu bilmen. Annem buna 'tohum ekme' diyor."

"Tiffany ile neredeyse bir yıl birlikteydim," diye ona az önce ayrıldığım kız arkadaşımı hatırlatırım.

"Peki ondan neden ayrıldın?" Kapı koluna parmağıyla hafifçe vurur. "Ondan ayrılmanın tüm nedenlerini konuşalım mı?" Başını yana eğerek, cevap vermemi bekler.

Ona cevap verme zahmetine girmiyorum çünkü bir bakıma haklı. Tiffany, benden iki yaş büyük olmasına rağmen parti kızıydı. Ben sıralamada üst sıralarda olduğum için o da "popüler kız"dı. Sezonun ilk birkaç ayı geçmesine ve her şeyin olabileceğine rağmen, her zaman dışarı çıkıp kutlama yapmak isterdi. Öyle bir noktaya geldik ki, geleceğimiz hakkında farklı fikirlerimiz vardı, bu yüzden biz, daha doğrusu ben, birbirimizin zamanını boşa harcamayı bırakmamız gerektiğine karar verdik.

Otele varır varmaz doğrudan valeye yönelirim ve Tori'nin kapısı açılırken arabadan inerim. "Anahtarlar bardaklıkta," derim ve vale bana beyaz bir vale fişi verir.

"Tamam, ağabey," diye ısrar ediyor Tori, "biraz gevşemeye ne dersin?" Ellerini havaya kaldırıyor. "Bir içki iç. İki içki iç. Komik ve esprili tatil Jaxon'ı ortaya çıkar. Hokey oynayan, ciddi ve odaklanmış bu Jaxon'ın aksine, sadece bu gece için, tamam mı?"

Elini pazıma dolarken gülümserim. "Evet, sadece bu gece için." Onun sözleriyle dalga geçerim. Bu gecenin hayatımı değiştireceğini hiç düşünmemiştim.

iki

Ariella

Çantama koymak için eşyalarımı topluyorum: ruj, dudak parlatıcısı, pudra (aslında rujumu hiç yeniden sürmem ama yine de alıyorum) ve telefonum. Aşağıya baktığımda, yaklaşık beş tane mesaj kaçırıldığını görüyorum.

"Aman Tanrım," diyorum kendi kendime uygulamayı açarken, "tuvalette ne kadar kalmışım?" Mesajları gözden geçiriyorum. Kuzenim ve en iyi arkadaşım Lexi'den bir mesaj görüyorum.

Lexi: Bu gece eğlenmene bak. Herkese sevgilerimi ve küçük bir kucaklama gönder. Sabah beni ara! Elbisenin

!

Kapının yanındaki boy aynasında kendi fotoğrafımı çekmeye karar veriyorum, ona gönderiyorum ve şunu ekliyorum:

Bey: Bu ayakkabılar ayaklarımın canını yakıyor ama bacaklarımı çok seksi gösteriyor.

O hemen cevap veriyor.

Lexi: Çünkü onlar seksi.

Kuzenim Zoey'den bir tane daha.

Zoey: Buradayım ve şimdiden beş shot içtim.

Kocası Nash'in gece sonunda onu eve taşıyacağını bildiğim için burnumdan soluyorum. Onun umurunda değil, onun için her şeyi yapar. Sonra kardeşim bana mesaj atar.

Brookes: İki saat burada kalacağım ve sonra

gideceğim.

Brookes: Maddox ile masada oturuyorum, beni ararsan

beni arıyorsan.

En iyi arkadaşından ve diğer kuzenimizden bahsediyor. Maddox aileye kabul edildiğinden beri ikisi çok sıkı fıkı. Aralarında iki ay yaş farkı var ve o zamandan beri birbirlerinin gölgesi gibiler.

Otel odasından çıkıyorum ve anahtar kartını çantama koyduğum anda kapının kilitlendiğini duyuyorum ve telefonuma bir mesaj geliyor.

Anne: Balo salonundayız. İkinci

katta.

Asansör kapısına doğru yürürken başım eğik, köşeyi dönüp fayanslı girişe geldiğimde topuklarım halıya batıyor ve üç asansör kapısı beni karşılıyor. Yansımamı izliyorum. Siyah dantel elbiseyi bugün Zoey ve annemle alışveriş yaparken satın aldım. Anlık bir satın almaydı ama bana tam oldu, bu yüzden almam gerekti. Dantel kolları şeffaf ve dirseklerime kadar uzanıyor. Ön kısmı V şeklinde ve kalçalarımın ortasına kadar dar, sonra da uyluklarımın ortasına kadar uzanan ve arkada daha uzun olan fırfırlı bir etekle genişliyor. Yürürken etek kısmı sağa sola sallanıyor. Arkasında altın rengi T harfi olan siyah, çok yüksek topuklu ayakkabılarım görünümü tamamlıyor. Makyajımı abartmadım, doğal bir görünüm tercih ettim, uzun kahverengi saçlarımı plaj dalgaları şeklinde yaptım. Mavi gözlerim bu gece açık gri görünüyor.

Herkese aynı mesajla cevap vermeden önce aşağı düğmesine basıyorum.

Ben: Aşağı iniyorum.

Asansörün sesi beni yukarıya bakmaya zorluyor ve son asansörün üstünde beyaz ışığın yandığını görüyorum, bu yüzden kapılar açılırken ona doğru yürüyorum. İçeri giriyorum ve kapı kapanmadan önce ikinci düğmeye basıyorum. Telefonu çantama koyuyorum ve sayıların yirmi yediden ikiye düşmesini izlerken onu önümde tutuyorum. Neyse ki, başka hiçbir katta durmuyor ve kapılar açıldığında, ben

Balo salonlarından birinden gelen müziği duyabiliyorum. Etrafıma bakıyorum, her yerde insanlar var. Tüm insanların olduğu yere doğru ilerlerken kalbim biraz gerginlikle hızlanmaya başlıyor.

Elimdeki çantada titreyen telefonum beni durdurur ve çantamı açıp telefonu çıkarırım, telefon dört kez daha titrer. Aşağıya bakarım ve on iki cevapsız mesajım olduğunu görürüm. Büyük kırmızı balon bana sayıyı gösterir.

Yeşil uygulamaya basınca, bunun kız kardeşim Callie ve kuzenim Zoey ile olan yazışmalarım olduğunu görüyorum.

Callie: Beni hokey takımındaki

Zoey: Bu konuda sana yardımcı olamam.

Zoey: Bu konuda sana yardımcı olamam. Kocam bir yönetici. Ryleigh'den yardım almalısın.

Callie: O nerede? Zoey:

Her an gelebilir.

Callie: Barda bir adam var, sanırım adının Nikolas ya da Atticus olduğunu duydum.

adının Nikolas ya da Atticus olduğunu

öylediğini duydum. Zoey: Fotoğraf

yoksa, olmamış sayılır. Callie:

Tamam, ben öldüm.

Zoey: Geliyorum, ne oldu?

Callie: Onun fotoğrafını çekmeye çalıştım ama burası o kadar karanlık ki flaşım patladı.

Zoey: Huzur içinde yat, seni özleyeceğiz. Ayrıca, acemi hatası.

Kafamı sallayıp yüksek sesle gülmemeye çalışırken birkaç adım attım ve birine çarptım. "Aman Tanrım," diye bağırdım, kollarımın üst kısmına ellerin dokunduğunu hissettiğimde. Ellerin ısı, kollarımın dantellerinden geçiyordu. "Çok özür dilerim." Yukarı bakıyorum ve buz mavisi gözlerle karşılaşıyorum. Ama tamamen buz mavisi değiller, kenarları daha koyu ve tek yapabileceğiniz onlara bakmak.

"Ariella?" Sesi hem yumuşak hem de boğuktu ve gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

"Bekle, Jaxon?" Adını söylüyorum, o ellerini benden çekince nihayet kim olduğunu anlıyorum ve ona bakmak için bir adım geri atıyorum. "Merhaba." Tekrar ona yaklaşıyorum, bu sefer yanağına öpmek için. "Seni

görmedim." Misk kokulu kolonyası dizlerimin biraz titremesine neden oluyor.

"Evet." Bir adım geri çekilip yolumdan çekiliyor, böylece bana yukarıdan bakabiliyor. 168 cm boyum, onun 183 cm'lik boyuna kıyasla hiçbir şey, sanırım benden 30 cm daha uzun. "Genelde bazı etkinliklere katılmaktan kurtulabilirim," diye başlar, ellerini ceplerine sokar ve ben aptalca onu baştan aşağı süzerim, "ama bu sefer kurtulamadım."

"Aynı," diye itiraf ediyorum, o beni baştan aşağı süzerken gülüyorum ve bu siyah elbiseyi giydiğim için gerçekten mutlu olduğumu söylemeliyim. Bu elbise, haftanın yedi günü Pilates yaparak şekillendirdiğim tonlu bacaklarımı ve vücudumu ortaya çıkarıyor. "Bundan kurtulamadım." Etrafıma bakıyorum, acaba burada biriyle mi birlikte diye merak ediyorum.

"Seni en son ne zaman gördüm?" diye soruyor ve burada durup benimle konuşurken sorduğu soru beni şaşırtıyor.

"Ne zaman olursa olsun, sakalın yoktu." Onu daha da sert gösteren yumuşak sakalını işaret ediyorum.

"Sanırım seni son gördüğümde, Zoey yaşın küçük olduğu için sana gizlice içki vermişti," diye şaka yapar ve ben de onun omzuna vururum.

"Yanılmıyorsam, on sekiz yaşına yeni girmiştin." Gülümsayarak başımı sallıyorum. "Peki ya on altı yaşındayken bir maç sırasında hokey takımının locasında sarhoş olup Evelyn'in ayakkabılarına kusmuğuna ne demeli?" diye hatırlatıyorum ona. O da başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor. "Senin yüzünden on yıl boyunca tüm alkol tüketimi denetlendi ve bir barmen getirildi."

"Onu unutmuşum." Bir elini karnına koyuyor ve elindeki dövmeyi görüyorum, ağzım sulanıyor. Onu son gördüğümde beri kesinlikle bunu eklemiş. "Kesinlikle güzel zamanlardı."

"İşte buradasın." Kız kardeşi ona doğru geliyor ve beni görünce gözleri parlıyor.

"Dünyadaki en sevdiğim bebek bakıcım," diyor Tori ve beni sıkıca kucaklayarak bir yandan diğer yana sallıyor. "Ariella eskiden hep benimle birlikte pasta yapardı," diyor Jaxon'a.

"Hayatımda senin pasta yaptığını hiç görmedim," diyor Tori'ye.

"Milyon yıl önceydi," diye alay etti, "sekiz yaşımdaydım."

"Ve bu onun güçlü yanı değildi," diye araya girdim, "ama başka şeylerde iyiydi. Kimse onun gibi boyayamıyordu."

O sadece bana bakıyor ve ilk kez onun yanında gergin hissediyorum, ki bu çok saçma çünkü onu hayatım boyunca tanıyorum. Benden yedi yaş büyük, bu yüzden hiç fazla vakit geçirmedik. Muhtemelen ona sürekli soru soran sinir bozucu bir çocuktum. Büyüdüğünde, özellikle de askere alındığında, hiç ortalarda görünmez oldu.

Babalarımız birlikte hokey oynuyorlardı ve sonra aynı anda emekli oldular ve organizasyonun yönetim kadrosunda yan yana çalıştılar. Hala en iyi arkadaşlar ve sürekli birlikte tatile çıkıyorlar. Çantamdaki telefonum titriyor. "Arama ekibi gönderilmeden oraya gitmeliyim," diyorum onlara ve Jaxon başını sallıyor.

"Evet, annem ve babam seni arıyor." Tori, Jaxon'a bakar, Jaxon ise sadece başını sallar ve insanların iki kapıdan içeri girdikleri yere bakar. Gözlerim boynundaki dövmeyle takılır ve göğsünün ve kollarının tamamının dövmeli olup olmadığını merak ederim.

"Geliyordum," diyor ve benim önümde yürümeye başlamamı bekliyor, sonra bir adım arkamdan geliyor.

"Buraya yeni mi geldin?" diye sırtımdan ona soruyorum.

"Birlikte geldik," diye Tori onun yerine cevap veriyor, "ama telefonunu arabada unutmuş."

"Ne korkunç," diye şaka yapıyorum ona balo salonuna girerken. Yeşil, beyaz ve siyah balonlar her yerde, odanın her yerinde altın rengiyle karışmış. "Vay canına." Gözlerim odanın içinde dolaşıyor ve Dallas Oilers organizasyonunun yıllar boyunca çekilmiş fotoğraflarına bakıyorum. "Babalarımıza bak." Babamın, kupayı kazandıkları zaman Manning ile birlikte buz üzerinde çekilmiş bir fotoğrafını işaret ediyorum. Manning kupayı havaya kaldırmış ve babama uzatıyor.

"O maçı hala hatırlıyorum," diyor sesinde sevgiyle ve ben gülüyorum.

"Sen bu yaştasın." Şakayla omzuyla onu itiyorum, ama o benden çok daha uzun olduğu için kolunun ortasına çarpıyor.

Cevap verme şansı olmadan, babası yanına gelirken sadece gülümser. "Seni arıyordum," der. "Gel,

" der ve sonra Jaxon bana bakar, ardından Manning beni fark eder.

"Vay canına, Ariella," diye bağıırır, bana doğru gelir, bana sıkıca sarılır ve yanağıma öpücük kondurur. "Ben bile..." diye başlar, sonra beni bırakır. "Farklı görünüyorsun. Daha olgunlaşmışsın."

"Hayır, öyle değil," diye Jaxon hemen karşı çıkar, "aynı görünüyor."

"Umarım diş teli taktığım on altı yaşımdan biraz daha büyük görünüyorsundur," diye şaka yapıyorum. "Seni görmek güzel, Manning." Ona başımı sallıyorum. "İzninizle, şu anda telefonumu bombardımana tutan, kaçırıldığımı düşünen kız kardeşim ve annemi bulmam gerekiyor." Etrafıma bakıyorum. "Arama ekibi göndermedikleri için biraz hayal kırıklığına uğradığımı söylemeliyim." Bu, Jaxon'ı güldürür ve neden bu sesi duymayı bu kadar sevdiğimi hiç anlamıyorum. "Sonra görüşürüz çocuklar."

Bana hiçbir şey söylemiyor. Ben onların etrafında dolaşıp etrafa bakarken sadece başını sallıyor. Zara teyzem ve ikiz kardeşi Zoe'yi görüyorum, başlarını birbirine yaklaştırmışlar, şüphesiz birisi hakkında dedikodu yapıyorlar.

Yeterince yaklaştığımda "Selam" diyorum ve Zara'nın gözleri parlıyor. Zara, amcam Evan ile evli. İkisi, hayatın en güzel tanışma hikayesine sahipler. Eski erkek arkadaşının, ondan ayrıldıktan birkaç ay sonra nişanlanacağını öğrendiğinde, o zamanlar Dallas'ta oynayan amcama tweet attı ve düğüne onunla birlikte katılmasını istedi. Amcamın ona cevap vereceğini hiç düşünmemişti, ama amcam cevap verdi ve bu olay medyada büyük yankı uyandırdı. Herkes bu hikayeyi anlatır, çünkü tüm bunları yaptılar ve sonunda aşık oldular ve düğüne hiç gitmediler. Ayrıca bu bir karma, çünkü eski erkek arkadaşı üç kez evlendi ve Zara hala amcamla birlikte. "En sevdiğim yeğenim," diye gülümser ve sonra kendini düzeltir, "Benim en sevdiğim yirmili yaşlarındaki yeğenim."

Ona gülerek sıkıca sarıldım. "Merhaba," diye cevap verdim ve Zoe de bana aynı şekilde sarıldı. "Siz ikiniz köşede ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Hiçbir şey," der Zoe ve Zara aynı anda, sonra birbirlerine bakıp gülerler.

"Git buradan, bırak yetişkinler konuşsun." Zara elini havaya kaldırarak beni kovarken, ben de dönüp etrafa bakınıyorum ve kuzenim Zoey'i görüyorum. Zoey, kocası Nash'in yanında duruyor ve Nash elini Zoey'in beline koymuş.

"Vay vay vay," diye başlar Zoey. Adını Zoe teyzesinden almıştır, ama kimseyi karıştırmamak için adının sonuna Y eklemişlerdir. Ama aynı ses çıktığı için bir faydası olmamıştır. "Bakın partiye kim katılmaya karar vermiş."

"Buraya daha önce geldim ama Jaxon ve Tori'ye rastladım," diye ona haber veriyorum, omzumun üzerinden işaret ederek. "Callie nerede?" Kız kardeşimi arıyorum ama göremiyorum. Callie mi? Kız kardeşim benden sekiz yaş küçük, Brookes ise ondan iki yaş büyük. Sürekli onu unuttuğumuz için orta çocuk sendromundan muzdarip olduğunu bize sürekli hatırlatıyor. Bunu orta çocuk olduğu için değil, erkek olduğu için yapıyoruz.

"En son gördüğümde, bunun son vedası olduğunu ve utançtan öleceğini söyledi," diyor Zoey gülerek. Bir garson şampanya tepsisiyle geliyor ve ben bir kadeh alıyorum.

"Nedense," diyorum, soğuk köpüklü içeceği yudumlarken, "bence hayatta kalacak."

"Zara'nın yanına gitti." Kuzenini işaret ediyor, kuzenim kovboy kocasının yanında durmuş, küçük bebek karnını okşuyor. İkizleri zaten üç yaşında ve bu seferki tek çocuk olduğu için mutlu. "Binip sonra geri dönebileceği kovboylar var mı diye sordu."

İçkimi neredeyse tükürecektim. "Ne yapmalıyız biliyor musun?" diyor Zoey. "Shot içmeliyiz." Nash hemen inliyor.

"Bence hiç shot içmemelisin." Nash başını sallar ama Zoey benim boş elimi tutup kurulan barlardan birine doğru çekince onu takip eder. "Belki önce yemek yemeliyiz," diye ona söylemeye çalışır.

"Bir shot" — omzunun üzerinden bakarak — "sonra da büfeye gideriz. Shot içmek seninle evlenmemin tek nedeni."

"Harika," diye cevaplar Nash, "benim cazibem olduğunu sanıyordum." İkisi bir gece Vegas'ta kaçmışlar. Nash evlenme teklif etmeden önce bir kez bile çıkmamışlar. Acı gerçek şu ki, öpüşmemişler bile. Bu delilik, ama işte buradayız, bunca yıl sonra, Zoey mutlu bir evliliği var, Los Angeles'ta yaşıyor ve dokuz aylık bir bebeği var. Hatta bebekle evde kalmak için kariyerinden vazgeçti.

"Bir shot." Bara vardığımızda parmağımı kaldırıyorum. "Yemek yemem lazım ve yarın sabah erken saatte New York'a dönmek için uçağım var. Asla bir daha akşamdan kalma halde uçmak istemiyorum," diyorum Zoey'e, o da iki limonlu shot sipariş ediyor. Ben şampanyamı bırakıp diğer shot bardağını almak için uzanırken, o da shot bardağından birini kaldırıyor.

"Bu geceye," der ve shot bardağını kaldırarak kadeh kaldırır.

Ona gülümserim. "Bu geceye," diye tekrarlarım, bardağını çınlatıp shot'ı içerim, bu gecenin hayatımı ne kadar değiştireceğini hiç bilmeden.

Üç

Jaxon

Müzik sesi odayı doldururken, ışıklar maviden beyaza, kırmızıya, yeşile ve tekrar maviye dönüşüyor. Dans pisti, etrafındaki herkesin eğlenmesiyle dolup taşıyor.

"Biliyor musun, odanın arkasında durup herkesi izlemek, sapık gibi görünmene neden oluyor," diyor Tori yanıma gelip durduğunda. "Er ya da geç biri seni şikayet edecek."

Ona gülümsüyorum. "Sadece her şeyi izliyorum. Ağustos ayından beri ilk kez cumartesi günü izinliyim, bu yüzden her anın tadını çıkarıyorum." Ellerimi ceplerime sokuyorum. "Bu gürültülü müzikle burada durmaktansa kanepemde uzanmayı tercih ederim."

"Aman Tanrım," diye inliyor Tori, "çok yaşlısın." Elini koluma koyuyor. "Hadi, gidip insanlarla kaynaşalım."

"Ben iyiyim," diyorum ona, o beni odanın ortasına kadar sürüklerken. "Gidip sessiz müzayedeye bakacağım."

"Ben bara bakmaya gidiyorum." Omzumun üzerinden işaret ediyor. "Sanırım sen bir şey istemiyorsun."

"Doğru tahmin ediyorsun," diye onaylıyorum ve o, gözlerini devirip kalabalığın arasından geçerek barlardan birine doğru yürüyor.

Sessiz müzayedede ürünlerinin sergilendiği masaların bulunduğu odanın arkasına doğru yöneliyorum.

Masayı boydan boya geçerek birbiri ardına kağıtları okurum, sonra Palm Springs'te bir hafta sonu tatili gördüğümde kalemi elime alırım. "Buna teklif verecek misin?" Babam eğilip kağıdın üst kısmını okur.

"Çocuklar için" diye savunuyorum, kalemimi alıp on bin dolarlık bir teklif yazıyorum. Kimse sayfaya adını yazmadığı için muhtemelen kazanacağım.

"En azından oraya araba ile gidebilirsin." O bana bakıyor, ben de sadece ona bakıyorum.

"Trafik yoksa iki-üç saatlik bir yolculuk." Ona şaşkın şaşkın bakıyorum.

"Trafik varsa muhtemelen on iki saat sürer."

"O zaman uçacaksın galiba."

"Sanırım planım bu." Omuz silkiyorum.

Ellerini ceplerine soktu ve bana sırtarak baktı. "Ama romantik bir hafta sonu olacak gibi görünüyor. Oraya tek başına mı gideceksin? Yoksa biriyle mi görüşüyorsun?"

"Bu, ayrılıktan sonra iyi olup olmadığımı sormanın bir yolu mu?" Kağıda tekrar bakıyorum ve belki de yanlış ürüne teklif vermişimdir diye düşünüyorum. Adımı silmeyi düşünüyorum, ama sonra kimse teklif vermezse aptal gibi görüneceğim.

"Sana aşk hayatını sormuyorum." Babam gülümser. "O konuyu kendin çözebilecek yaştasın." Etrafına bakar. "Ama senin için endişeleniyorum."

"Baba, ben iyiyim." Elimi omzuna koyarım. "Tori'nin dediği gibi, bekârim ve yeni bir ilişkiye hazırım." Bu sözler onu inlemeye ve odada Tori'yi aramaya iter. Tori, Ariella ve Zoey ile barda, sanırım shot içiyorlar. "Ayrıca, bunu kullanmazsam, Noel hediyesi olarak aileme verebilirim. Böylece beni ziyarete gelip benimle vakit geçirebilirler ve benim gerçekten iyi olduğumu görebilirler."

Bana gülümsüyor ve gülümsemesi sevgiyle dolu. Bu, ne olursa olsun, hayatım boyunca gördüğüm bir bakış. "İşte benim oğlum, her zaman beş adım önde düşünüyor."

"Her zaman değil." Kalemı bırakıp başka bir müzayede ödülüne doğru yürüdüm. "Ama düşündüğümde, büyük düşünürüm."

"İşte orada," Nico'nun sesi yankılanıyor, adımı duyururken bana doğru yürüyor, bir elinde içki, yüzünde gülümseme. Kendi özel dikim takım elbisesini giymiş, elini uzatıyor ama bunun el sıkışmak için olmadığını biliyorum. Hayır, Nico değil. Yanından sarılmak için geliyor ve elinde içki olmasaydı, sarılırdı.

Şu anda ondan biraz daha uzun olmama rağmen, ona kocaman bir kucaklaşma için yaklaşıyorum. "Batı Kıyısı'nda listeleri kasıp kavuran adam."

Gülüyorum ve başımı sallıyorum çünkü ne olursa olsun, o beni her zaman kendimi iyi hissettirir, gençken bile. Berbat bir maç çıkarsam bile, beni arar ve yaptığım harika oyunları anlatırdı, gençken bunlar çok az ve seyrek olsa da. "İşte orada," onun sözlerini tekrar ediyorum, "beni takımına asla almak istemeyen adam."

Önüme geçip bana sert bir bakış attı. "Menajerin telefonlarıma cevap vermiyor," diye karşılık verdi, omzumu sıkıp koluma bir tokat attı. "Seni takımına almaya çalışıyorum." Eğer onun istediği gibi olsaydı, ben de onun takımında olurdum, ama maaş sınırı ve sözleşmeler gibi sorunlar var. Ayrıca, babanın oynadığı takımda oynamak gerçekten zor olurdu. Zaten sürekli babamla karşılaştırılıyorum. Onun oynadığı takımda oynasaydım nasıl olurdu, hayal bile edemiyorum, bu benim için bile çok ağır bir yük olurdu.

"O zaman başka bir menajer bulmam gerek," diyorum, onun kollarından kurtulup, o ise sadece gülüyor.

"Özellikle Erika geri çekilirken, kimi bulacaksın?" diyor ve Dallas organizasyonundan emekli olmuş oyuncuların biriyle evli olan menajerimden bahsediyor.

"Becca teyzemin beni destekleyeceğinden eminim," diyorum, onun karısını ve Erika'nın çalıştığı ajansın sahiplerinden birini kastederek.

"Elbette destekler." Gülümser ve omzuma vurur, sonra boynuma sarılır. "Cidden," der, "bu yıl her ay liderlik tablosunun en üstünde adını görmek beni çok gururlandırıyor."

Başımı sallıyorum. "Bu iyi bir duygu," diye itiraf ediyorum. "Son beş yıldır takımı kurmak için çok çalıştık. Nasıl olduğunu bilirsin." Müzik yumuşak bir tondan biraz daha hareketli bir tona geçerken ellerimi ceplerime sokuyorum ve dans pistine bakıyorum, orada çoğu kız var. Tori tanıdığım birkaç kızla birlikte orada ve sonra elini havaya kaldırarak daire şeklinde dönen Ariella var. Sonra diğer elini de havaya kaldırarak şarkının sözlerini söylüyor.

Şarkı çalarken kuzenine dönüyor, bir ayağı yerden kalkmış, başını sağa sola sallıyor. Lanet olsun, çok güzel. Yani, her zaman güzeldi ama onu hiç bu şekilde düşünmemiştim. O her zaman benden daha küçüktü, yani aynı çevrelerde takılmıyorduk.

"Peki, sence bu yıl ne olacak?" diye soruyor Nico, Ariella'ya bakarken beni kendime getiriyor. Ariella ise benim ona baktığımdan habersiz.

"Yılın başındayız," diye hatırlatıyorum ona. "Siktir, geçen Aralık ayında Edmonton playoffların dışında kalmıştı ama sonunda Kupası finaline çıktılar. İnsanlar sakatlanıyor, son dakikada takas ediliyor. Maaş tavanı boşalıyor." Her bir argümanımı dinledikten sonra başını sallıyor. "Her şey olabilir."

"İçimde iyi bir his var." İçkisini yudumlar. "Ayrıca, artık zamanı gelmişti."

"Her maç ayrıdır," diyorum ve o gülüyor. Bu, benim hatırlayamadığım zamanlardan beri söylediği bir söz. Dallas'ın soyunma odasındaki logonun üstünde bile yazıyor.

"Her seferinde tek bir maç. Her seferinde tek bir dönem." O başını sallar ve ben de başımı kaldırıp babamın Ralph, Ariella'nın babası ile birlikte bana doğru geldiğini görürüm. İkisi de odanın her tarafına asılı olan anıları geçerken resimlere bakmaktadırlar.

"Bunu hatırlıyor musun?" diye bağırır babam, ellerini ağzının yanına götürerek, Ralph'a kupayı verdiği fotoğrafı gösterir ve ben başımı sallarım.

"İyi günler," diyor Ralph, babamın omzuna elini koyarak. İki adam muhtemelen onları o ana getiren oyunu hatırlıyorlar.

"Gidip kendime bir şişe su alacağım." Kafamla bara doğru işaret ettim ve Nico sadece başını salladıktan sonra babam ve Ralph'ın yanına gitti. Kalabalığın arasından bara doğru ilerlerken, yaklaştığımda durdum ve Dylan Stone ile Michael Horton'un başlarını bir araya getirip bir şeyler konuştuklarını gördüm. Buz dışında kuzen, buz üzerinde takım arkadaşı. Buz üzerinde ortak bir şeyleri var, eskiden buna buz sihrini

şaka yollu olarak adlandırdıkları bir şey paylaşıyorlar, izlemesi çok güzel, bize karşı olduklarında nefret etsem de.

"Selam," diye selam veriyorum çenemi kaldırarak. İkisi de benden birkaç yaş büyük ve hala Dallas'ta oynuyorlar. Geçen yıl Dylan'ın sözleşmesi sona erdi ve hak ettiği ücreti talep etmek yerine, Dallas'ta kalabilmek için önceki sözleşmesindeki ücretin aynısını kabul etti. Uzun zamandır ligin en iyi oyuncularından biri ve onunla karşılaşmak her zaman eğlencelidir.

"Selam, bir numara," diyor Michael, bana sırtıtmamaya çalışarak ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Sizin zamanınız geçti," diye kışkırtıyorum, "başkaları da isimlerini oraya yazdırsın."

"Bu yıl iyi bir takımınız var," diye sonunda Dylan kabul eder. "Seninle birlikte oynadığınız için savunma tabii ki sıkı, ama forvetler? Sonunda birinci ve ikinci hattınızı belirlediniz."

"Üçüncü hattı da unutma," diye gururla hatırlatırım, "bu noktada bu gerçekten bir takım çalışması."

"Evet," ikisi de aynı fikirde, "bir sonraki maçı sabırsızlıkla bekliyoruz."

"Siz ikinize karşı nazik olmaya çalışacağım," diye alay ediyorum, ellerimi ceplerime sokup yüzlerine gülmemeye çalışıyorum. İkisi de bana aynı bakışla bakınca kahkahayı patlatıyorum.

"Görüşürüz." Başımı sallayıp bara doğru ilerlemeye devam ediyorum, bu sefer Ariella'yı iki eliyle bara yaslanmış bir içki sipariş ederken görüyorum. Yeterince yaklaştığımda "Selam" diyorum, o da bana bakıp gülümsüyor.

"Selam," diye cevaplar, dönüp tek eliyle bara yaslanır. "Bir şey içmek ister misin?" diye sorar ve ben başımı sallarım. "Ne istersin? Ben ısmarlıyorum."

Dirseklerimi bara dayadım ve eğildim. "Burası açık bar." "Evet, ama sana bunu teklif etmem, bir nevi benim ödediğimi söylemek gibi bir şey." "Bu işler öyle yürümüyor." Ona gülmemeye çalışıyorum.

"Vay canına, açık barın nasıl işlediğine sen karar veremezsin, Jaxon." Başını salladı. "Ayrıca, bu evrensel bir kural gibi."

"Bu kuralı hiç duymadım," diyorum ona, gülümsediğinde yüzünün aydınlanmasını izleyerek.

"Şey, içkiyi sipariş ettiğim sürece, sanki sana o içkiyi ısmarlıyormuşum gibi olur." Kendini ve sonra beni işaret ediyor. "Bana gelip ne içmek istediğimi sorsaydın, sanki bana içki ısmarlıyormuşsun gibi olurdu."

"Ve bu kural evrensel mi?" Onunla konuşmaya devam etmesi için ona soruyorum, onun ne kadar komik olduğunu hiç fark etmeden. Ayrıca, gerçekten bir şeye gülmeyeli çok uzun zaman olduğunu da fark ediyorum. Tabii ki gülüyorum, gülümsüyorum falan, ama karnım ağrıyana kadar gülmeyeli çok uzun zaman oldu ve bu çok iyi geliyor.

"Evet," diye cevap veriyor, sanki bana gökkuşağının sonunda bir hazine olduğunu söylemiş gibi. Barmen içkisini getirirken başını yukarı aşağı sallıyor. "Çok teşekkür ederim," diyor gülümseyerek, barmen şampanya kadehini önceden koyduğu küçük peçetenin üzerine koyarken. "Arkadaşım bir..." diye başlıyor, bana bakarak.

"Bir şişe su" diye sipariş veriyorum ve o bana dilini çıkarıp başparmağını aşağı doğru sallıyor, dilini çıkarırken osuruk sesi çıkarıyor.

"Sıkıcı"

"Ben o kadar da içki içen biri değilim," diye itiraf ettim. "Ayrıca, antrenman yapıyorum."

"Sanki Olimpiyatlar için antrenman yapıyormuşsun gibi davranıyorsun." Gözlerini devirir. "Siz erkekler hep antrenman yapıyorsunuz." Sızlanmaya başlar. "Hayatım boyunca o kadar çok tavuk ve biftek yedim ki, ben de antrenman yapıyormuşum gibi hissediyorum."

"İyi bir protein kaynağıdır," diye biftek ve tavuğu savunmaya çalışıyorum.

"Bazen, yağlı bir hamburger yemek istersin." Bana göz kırpmıyor ve bunun benimle flört ettiğini bilip bilmediğini bile bilmiyorum. O bunun farkında bile değil. Yani, benimle flört etmek istediğini sanmıyorum. Bence sadece küçük bir sohbet ediyor, ama burada başka bir erkek olsaydı, yüzde bin flört ettiğini düşünürdü. Bunu fark etmediği için bu beni biraz sinirlendiriyor. Takım için fedakarlık yapıp bu sohbeti devam ettirmem ve onun sadece benimle flört etmesini sağlamam gerekecek.

"Yanlış anlama, ben her zaman hamburger yerim." Neden burada durup kendimi savunuyorum, yoksa sadece onunla daha uzun süre konuşmak için onu zorluyor muyum, bilmiyorum.

"Ama yağlı olanları değil." Şampanyasını alır ve bir yudum içer, sonra devam eder, "Elinden yağ akan kadar yağlı olanları."

"Bu kalp krizi gibi geliyor." Bana hayretle bakarken yüzündeki ifadeye gülmemeye çalışıyorum.

"Zamanımız olsaydı, seni şimdiye kadar gittiğin en iyi hamburgercilere götürürdüm" —bir yudum daha alır—"ve aklını başından alırdım." Elini alnının köşesine koyar ve sonra eliyle patlama hareketi yapar.

Aklımı başımdan alacağı sözleri duyunca pantolonumun içindeki aletim kıpırdanıyor. "Kullandığın kelimelere dikkat et," diye uyarıyorum onu ve bir şarkı çalınca gözleri büyüyerek dans pistine bakıyor.

"Bu çok eğlenceli, ama dans etmem gerek." Şampanya kadehini bitirip masaya koydu, bardağından dans pistine doğru ilerlerken kalçalarını sağa sola salladı ve benim sikim daha da kıpırdanmaya başladı.

"İşte suyun." Barmen, onun bıraktığı boş bardağı alırken bana şişeyi uzattı.

"Teşekkürler." Su şişesinin kapağını açıp derin bir nefes alıyorum. "Umarım bu beni serinletir," diye mırıldanıyorum ve dans pistine bakıyorum. O, ellerini tavana doğru uzatmış, kuzenleriyle birlikte dans ediyor, şarkının sözlerini söylüyor, kalçaları sağa sola sallanıyor, eteğinin ucu uyluklarında bir o yana bir bu yana dalgalanıyor. "Buz banyosuna girmem gerekecek."

dört

Ariella

"İşte buradasın." Brookes yanıma geliyor. "Seksen dört yıldır seni arıyordum." Babamız gibi uzun ve zayıf. Saçları babamızinkinden daha koyu sarı, ama gözleri aynı kristal mavisi. Bana sarılmak için yaklaşıırken yüzünde bir gülümseme var.

"Buradayım." Sarılırken elimi sırtına koyuyorum. "Ben de seni arıyordum ama bulamadım."

"Evet, Maddox ve ben," diyor, Maddox'ı işaret ederek. Gülümsüyorum ve ona da sarılmak için yanına gidiyorum. "Sadece rastgele bir masada oturuyorduk." Bana yalan söylediklerini kokusundan bile anlayabiliyorum, muhtemelen kötü bir şey yapmaya niyetliydiler.

"Hey, ufaklık," diye alay ediyorum, her ne kadar şimdi benden 15 santim kadar uzun olsa da, "iyi görünüyorsun." Elim kaldırıp parmak uçlarımda yükselerek, kafasının yanları traşlanmışken üst kısmı dağınık olan saçlarına dokunuyorum. "Hokey saç stilinin" —saçlarını boynunun yanına hafifçe çekiyorum—"hala moda olduğunu görüyorum."

"Kim bilir." Omuzlarını silkiyor. "Kaymayı ve rüzgârın saçlarımı uçurmasını seviyorum." Ciddi bir ifade takınmaya çalışıyor. "Beyoncé gibi."

O ve Brookes, Callie yanıma gelene kadar kahkahalara boğulurlar. "Bir tur daha shot içeceğiz," der bana, sonra erkeklere bakar. "Bu kızlara özgü bir şey. Üzgünüm, siz davetli değilsiniz."

"Bütün gece tuvalete kusarken kızların işi olacak." Brookes başını salladı. "Öğrenmiş olman gerekirdi."

"Keyfimi kaçıyorsun," diye suçladı Callie.

"Bunu en son söylediğinde" Maddox onu işaret eder, "arabama kusmuştun."

"Hey." Callie onu işaret eder. "Temizletmek için para ödedim." Ona öfkeyle bakar. "Ve sen beni yaklaşık altı ay boyunca şantaj yaptın. Seninle konuşmayı bırakan beş arkadaşımı sana ayarladım, çünkü sen onları terk ettin."

"Onları görmezden gelmedim," Maddox inkar ediyor, "Telefonumu kaybettim."

"On yaşındayken kullandığın numara hala aynı." Callie ona gözlerini devirdi.

"Tamam, siz ikiniz," annem gibi sesimi yükseltiyorum, "kendi köşelerinize gidin. Maddox, seni çok seviyorum." Callie'yi onlardan uzaklaştırıp, içkimin beni beklediği bara götürüyorum.

Bakıyorum ve Jaxon'ın hala barda durup bana baktığını görüyorum. "Bir shot içmek ister misin?" diye soruyorum ona ve o sadece başını sallayıp gülümsememeye çalışıyor, ama başaramıyor. "Sıkıcı," diye tekrar ediyorum ona daha önce söylediğim şeyi ve shot'ı alıp kızlarla kadeh kaldırıyorum.

Bir şarkı başlar ve dans pistine çekilmeden önce bardağıma bırakacak kadar vaktim olur. "Geri geleceğim," derim omzumun üzerinden ve o sadece bana başını sallar.

Sonra arkasını dönüp Nash ve Gabriel ile derin bir sohbete dalıyor.

Dans pistinde ne kadar zaman geçirdiğimi bilmiyorum, ama bir şarkı ikiye, sonra üçe dönüşüyor ve birdenbire hepimiz "Dancing Queen"i avazımız çıktığı kadar söylüyoruz.

"Hava çok sıcak," diyorum, bir elimle saçımı tutarken diğer elimle kendimi yelpazeliyorum. "Su almaya gidiyorum," diyorum kuzenlerime ve teyzelerime, ki onlar da şu anda dans pistinde coşuyorlar.

Bara doğru ilerlerken, amcam Evan'a rastladım. "Neden yeğenim burada ama bana gelip merhaba demedi?"

"Birincisi," diyorum, parmak uçlarımda yükselip yanağına öpücük kondurarak, "Burada yaklaşık bir milyon insan olduğu için seni henüz görmedim." Odaya bakınıyorum, gözlerim Jaxon'ı kardeşim ve Maddox'la birlikte bir şeye gülerek buluyor. "İkincisi, içeri girdiğimde teyzemi gördüm."

"Bana söylemedi." Elini kaldırıp yanağımı okşadı. "Çok güzelsin, biliyor musun?"

Bana baktığı yumuşak bakışına gülümsüyorum. "Bunu söylemek zorundasın."

"Oh, lütfen," diyor, eli yanağımdan düşüyor. "Şunları görüyor musun?" Matthew ve Max'i işaret ediyor, onlar onun kayınbiraderleri, bize doğru yürüyorlar. Eğilip kulağıma fısıldıyor, "Şu ikisi çok çirkin." Kahkahayı patlatmamak için kendimi zor tutuyorum. "Hey, işte geldiler, M&M."

"Şu lanet lakap," diye homurdanır Max, sonra bana gülümser ve eğilip yanağıma öpücük kondurur. "Merhaba tatlım, nasılsın?"

"Ellerini ondan çek." Evan onu iter ve bu da Matthew'a bana sıkıca sarılma fırsatı verir. "Harika, şimdi de canavar onu kaptı." Matthew'un yanağına bir öpücük kondururken gülüyorum. "Onu rahat bırak, olur mu?"

"Biliyorsun, neredeyse her hafta konuşuyoruz," diye Matthew ona bilgi verir, "ve en az ayda bir kez öğle yemeğinde buluşuyoruz." Ellerini ceplerine sokar ve kaşlarını kaldırır. "Aynı şeyi sen de söyleyebilir misin?" diye sorar ona yüzünde kocaman bir gülümsemeyle, çünkü aynı şeyi söyleyemez.

"Neden ayda bir kez öğle yemeği yiyorsunuz?" diye bağırır amcam.

"Buna cevap vermek zorunda değilim." Geniş bir gülümsemeyle onu kışkırtır. "Bu ne kadar eğlenceli olsa da" — onlara bakarım, Max'in sadece

Evan, Matthew'a sert bir bakış atarken, Matthew ise ona sırtarak — "Su içmem lazım."

Matthew'un yanından geçip bara doğru ilerleyerek bir şişe su alıyorum. Kalabalığın arasından geçerek odanın dört bir yanına asılmış fotoğraflara bakıyorum. Jaxon'ı, babası ve benim babamın başka bir fotoğrafının önünde görüyorum. Fotoğrafa bakıyor ve kendi kendine gülümsediğini, anılarını yad ettiğini görebiliyorum. "Neye gülüyorsun?" Durduğum ve yanına geldiğim yere bakıyor.

"Bunu hatırlıyor musun?" Parmağıyla resme işaret ediyor. "Sanırım playoffların ikinci maçıydı. Puck'ı yakalamak istiyordun, ben de seni omuzlarıma almamın iyi bir fikir olduğunu düşündüm." Hikayeyi hatırlayınca nefesim kesiliyor. "Ve..."

"Ve sen biraz fazla öne eğildin, ben de yüzümü cama çarptım," hikayenin geri kalanını ben tamamladım. "O gece yıldızlar gördüm."

"Neden ellerini uzatmadın?" diye soruyor bana, sanki cama yüzüstü düşmem benim hatammış gibi.

"Senin başının yanından tutunarak dengemi sağlamaya çalışıyordum," diye kendimi savunuyorum. "Gecenin geri kalanını yüzümde buz torbasıyla çocuk odasında geçirdim." Omzuna hafifçe vuruyorum. "Bu anıyı bana yaşattığın için teşekkürler."

"Bana çok güveniyordun." Ellerini pantolonunun ceplerine koyarak göğsünü daha da şişirmiş gibi hissettiriyor.

"Ellerimi yüzümü korumak için öne uzatmamış olmam, sana güvendiğimin bir göstergesiydi, sence de öyle değil mi?" Gözlerimi kapatıp elimi başıma koyarak gülüyorum.

"Sana aldığım hokey topu hâlâ sende mi?" diye sordu ve ben omuzlarımı silktim. "Vay canına."

"Evimde kaç tane hokey diski olduğunu biliyor musun?" Kalçamı yana doğru eğiyorum. "Eminim bir yerlerde vardır. Her neyse, seninle bu anıları yad etmek çok hoşuma giderdi ama ben bara gidip su almam lazım."

"Tori'nin dediği gibi, bu bir kaçamak cevap," diye şaka yapar. "Ayrıca, sana bir içki borçluyum."

"Gerçekten mi?" Bir adım geri çekilip onunla göz göze geliyorum.

"Bana son içkiyi sen ısmarladın, şimdi ben de sana bir içki ısmarlayarak borcumu ödemeliyim."

"Ama burası açık bar." Elimini göğsüme koydum ve yüzündeki gülümseme tüm güzel yüzünü kapladı.

"Bilge bir kadın bir keresinde bana bu işlerin nasıl yürüdüğünü açıklamıştı." Ellerini ceplerinden çıkarır ve birini köşedeki bara doğru uzatır.

"O bilge kadın başka bir şey olmalı." Yürümeye başlıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıp göz kırpiyorum. "O kadını kesinlikle dinlemelisin."

"Sanırım öyle yapacağım." Etrafta durup sohbet eden insanların arasından zikzaklar çizerek geçerken gülümser.

Bara vardığımızda bana bakar. "Ne alırsın?" "Bir şişe su alayım," derim.

O da bana aynı şekilde karşılık verir ve "Sıkıcıııı" diye şarkı söyler. Gülümsememek için dudaklarımı ısırırım ama neden bilmiyorum, birden kahkahayı patlatırım.

"Antrenman yapıyorum." Ona karşı aynı şeyi söylüyorum ve o da beni işaret ediyor. Elini çekiyorum. "Ayrıca, önemli olan ölçülü olmak," diyorum ona, "bu da 'antrenman yapıyorum' kadar sıkıcı geliyor ama genel kural bir bardak alkol, bir bardak su. Bu gece bu konuda feci şekilde başarısız oldum çünkü yaklaşık beş shot ve belki bir bardak su içtim. Bu yüzden şimdi bir şişe su içersem, su içmeden içtiğim diğer içeceklerin etkisini dengeleyebileceğimi düşünüyorum."

Dirseklerini bara koyar, bükerek üzerine yaslanır, pazı kasları takım elbisesinin ceketinden çıkacakmış gibi görünür. "Bu da benim bilmediğim başka bir evrensel kural mı?"

"Şey, eğitimde olduğunu düşünürsek" — parmaklarımı kaldırıp "eğitim" kelimesini tırnak içine alıyorum — "bu kuralı bilmen mümkün değil."

"Bu gece gerçekten ilginç şeyler öğreniyorum." Bana göz kırpmıyor ve midem karıncalanıyor, sonra da etkilememesi gereken ama etkilediği diğer bölgelere yayılıyor.

"Yaşlı köpekler yeni numaralar öğrenebilir." Onun duruşunu taklit ederek bara yaslandım.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu.

"Yirmi beş yaşın biraz üzerinde," diyorum ve o sadece bana bakıyor. "Ne?"

"Yirmi beş diyemedin mi?"

"Bu bir testti." Omuz silkiyorum. "Tebrikler, geçtin."

"Ödül ne?" diye sordu ve vücudum kızardı. Bunun alkolden mi, sıcağın mı, yoksa ikisinden de mi kaynaklandığını bilmiyorum.

"Ödülün ne olmasını istersin?" diye soruyorum ve gözleri benimkilere bakıyor. Birkaç saniye bekliyorum, o birkaç kez gözlerini kırpmıyor. Cevabını bekliyorum ve o bir şey söylemeden barmen geliyor.

"İkinize ne getireyim?" diye sorarak, her birimizin önüne bir peçete koyar.

"Ben su alayım," diyor Jaxon, "ve bayan ise..."

"Su ve buzlu kızılıcık suyu, biraz da votka." Bana başını sallayarak iki şişe suyu alır, açar ve önümüze serilen peçetelerin üzerine koyar, sonra da benim içkimi hazırlamak için masadan ayrılır.

"Biraz votka mı?" diye sorar ve ben başımı sallarım.

"Genelde içkilerimin açık pembe olmasını severim," diyorum, "ama daha fazla su içene kadar alkollü içecekleri az içmeliyim."

"Yanakların gibi." Yanaklarımı işaret ediyor.

"Pembe değiller." Ayağa kalkıp iki elimi yanaklarıma koyuyorum.

"Benimle flört ederken pembeydi."

"Seninle flört etmiyordum." Gergin bir şekilde gülüyorum ve gözlerine bakmamak için etrafa bakınıyorum, yerin açılıp içine düşüp ölmemi bekliyorum. Gözlerimi devirip, ağızımdan başka bir şey çıkmasını engellemek için su şişesini alıyorum. "Ödülünün ne olduğunu öğrenmek isteyen sendin."

"Oyunu kazandığımı sen söyledin." Beni işaret ediyor.

"Aslında, geçtiğini söyledim. Oyun hakkında hiçbir şey söylemedim."

"Aynı şey."

"Hiç de aynı şey değil." Kafamı sallıyorum. "*Sen* benimle flört ediyorsun."

" Göğsümü işaret ediyorum.

"Peki, ne yapıyordun?" diye soruyor ve ben bir yudum daha su içiyorum.

"Az önce söylediğim şeyi, benimle flört edenin sen olduğunu itiraf etmek zorunda kalmamak için mi görmezden geldin?" diye soruyorum ona. Yanaklarım kızarıyor gibi hissediyorum, çünkü o bana sırtarak bakıyor ve sırtışı bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Belki" —su şişesini alıp bir yudum içiyor—"ya da belki de değil."

"İş." Barmen geri geldiğinde su şişesini masaya bırakıyorum ve onu kurtarıyorum.

"Ne iş yapıyorsun?" diye soruyor ve ben başımı yana eğiyorum.

"Tekrar" diyerek, ilk seferinde sorduğun ama unuttuğun anlamına geliyor.

"Ne yaptığını biliyorum." Gözlerini devirdi. "Sosyal medya ve benzeri şeylerle ilgili bir şey."

"Tamam, peki, puanların yarısını alıyorsun," diye karşılık veriyorum, barmen içkimi önüme koyarken. "Mükemmel bir pembe tonu," diye gözlemliyorum, bardağı kaldırıp bir yudum alırken. "Çok güzel."

"Peki ne iş yapıyorsun?"

"Annemin uzun zaman önce bir sosyal medya şirketi kurduğunu biliyorsun." O başını sallar. "Annem çoğunlukla oyunculara odaklanıyordu, ama ben pazarlama bölümünden mezun olduktan sonra, onun şirketinde farklı bir alana yöneldim. Annem, oyuncular ve benzeri konularla ilgili işleri yürütüyor. Ben ise spor markalarıyla ilgilenen kısmı yönetiyorum. Her markanın kendi sosyal medya hesapları vardı, ama bunlar sıkıcı ve yavan hesaplardı. Son birkaç yıldır bu hesapları geliştiriyorum. Her çeyrekte pazarlama planlarını gözden geçiriyoruz ve ben de sosyal medya içeriği oluşturarak bu planları uyguluyorum. Artık spor programları da yapmaya başladım."

"Yani yeni bir sopa falan piyasaya sürüyorlarsa sana mesaj mı atıyorlar?" diye soruyor bana.

"Evet, öyle sayılır. Bana sopayı kimin kullandığını söylüyorlar. Sonra video çekimi yapıyoruz ve ben de bu çekimlerle sadece sosyal medya için tüm pazarlama videolarını hazırlıyorum."

Kız kardeşi yanına geldiğinde bana başka bir soru sormak üzereydi. "Annemle babamla birlikte gidiyorum," dedi, parmak uçlarına basarak bana döndü. "Seni görmek çok güzeldi." Bana sarılmak için eğildi. "Artık sosyal medyada birbirimizi takip ettiğimize göre, kesinlikle iletişimde kalabiliriz."

"Çok isterim," diye cevap verip ona sıkıca sarıldım. "Söylediğimi unutma, kitaplarına odaklan. Bu yaştaki erkekler kokar." Bana gülümsedi, Jaxon da öyle. Jaxon, kız kardeşinin uzaklaşmasını izliyordu. Kız kardeşinin yanına gittiğinde, hepsi ellerini kaldırıp veda ettiler.

"Ben de çıkmalıyım." İçkimin bir yudumunu daha alıyorum. "Yarın sabah erken bir uçağım var ve onu kaçırmak pek de bir seçenek değil

ve akşamdan kalma halde uçmak da" —su şişesini alıyorum—"kendim için istediğim bir yolculuk değil."

O gülümser. "Seni eve bırakayım."

"Tamam," diye kabul ediyorum ve sonra herkese veda ederek odadan çıkıyoruz. Odadan çıkarken onunla birlikte yürüyorum ama asansörün önünde durup yukarı düğmesine basıyorum. Bana bakıyor ama kapı açıldığında bana soru sorma fırsatı bulamıyor, bu yüzden benimle birlikte içeri giriyor ve ben kendi katımın düğmesine basıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor bana dönerek.

"Beni eve bırakmak istediğini söylemiştin." Ona gülüyorum, avuçlarım terliyor, gerginliğim daha da artıyor. Bu senaryoyu kafamda canlandırmak çok eğlenceli, ama gerçekte yaşanması bambaşka bir şey. "Ben bu otelde kalıyorum."

Başka bir şey söylemek üzereyken kapılar açılır ve ben dışarı çıkarım. Beni takip edecek mi, etmeyecek mi bilmiyorum. Odama gelirse ne olacağını bile bilmiyorum. Kapımda ona veda mı edeyim, yoksa içeri mi davet edeyim? Kafam karışık. "Kız arkadaşın var mı?" diye sorarım kapıya yaklaşırken.

Ellerini ceplerine sokar ve derin bir nefes alır. "Yok."

Ona hiçbir şey söylemiyorum, sadece çantamı açıp anahtar kartımı çıkarıyorum. Kilidin klik sesini duyana kadar kartı siyah yuvarlak daireye yerleştiriyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve omzumun üzerinden arkama bakıyorum. "İçeri girmek ister misin?" diye soruyorum ve o bana bir adım yaklaşıyor. O benim karşımda, göğsü göğsüme değecek şekilde durduğunda nefes almayı kesiyorum galiba. Elleri yüzüme uzanırken, ağzı da aynı anda bana doğru eğiliyor. Dilini ağzıma sokarken, bir eli belimi sarıyor ve sonra aşağı inip kalçamı kavırıyor, sonra beni kaldırıyor, topuklarım yerden kesiliyor ve kapı arkamızda kapanıyor.

beş

Jaxon

Çanların sesi, güneş yüzüme vurmadan önce bir saniye gözlerimi açmamı sağladı ve sonra gözlerim tekrar kapandı. Yanımdaki yatak hareket edince çanlar çalmayı kesti. Belimdeki örtünün yavaşça alt tarafıma doğru çekildiğini hissettim, ama çıplak kalmadım. Elimi başımın üzerine koydum ve tekrar uykuya daldım, ama yine o lanet çanlar beni uyandırdı.

Yanımda yatakta tekrar hareket ederken inlediğini duydum, bu sefer alarm kapandı ve bir şeyler mırıldandı. Bir gözümü açtım, başımı pencereye çevirdim, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Güneş, sanki odaya doğru, yatağa doğru, gece yarısı bir spot ışığı gibi parlıyordu.

"Kalkmam lazım," diyor yanımda. Yastığa başımı çeviriyorum, diğer gözümü açıp onun benden uzaklaşarak yüzüstü yattığını görüyorum. Kral boy yatak ortasındaki boşluk bir kişi daha sığabilir. Saçları yastığın üzerinde, mükemmel sırtı pürüzsüz, gözlerim ensesinden omuzlarına, oradan da kичının kıvrımlarına kayıyor, üst çarşaf geri kalanını örtüyor. "Kalkmam lazım," diye mırıldanıyor, biraz hareket edince çarşaf biraz kayıyor ve poposunun kıvrımları görünüyor. Artık çok iyi tanıdığım bir popo, iki elimle tam olarak kavrayabileceğim bir popo. "Kalkıyorum." Yüzü hala benden başka yöne dönük ve ellerinin altına saklandığını görüyorum. Kendisiyle tam anlamıyla bir konuşma yapmasına gülmemek için kendimi zor tutuyorum. "Duş almam lazım, sonra kendimi insan gibi hissedeceğim."

"Affedersiniz," diyorum, "bu konuşmayı benimle mi yoksa kendinizle mi yapıyorsunuz?"

Yan dönüyor, ama çıplak sırtı hala bana dönük, omzunun üzerinden bana bakıyor. "Bu özel bir konuşmaydı," diyor ciddi bir yüzle, "ve sen onu böldün."

"Özür dilerim," diyorum ve o tekrar bana dönüyor, "devam edebilirsin."

"Teşekkürler. Artık gerçekten uyandım," diyor. "Bugün o günlerden biri olacakmış gibi hissediyorum."

"Kahve içmek için vaktin var mı ya da..." Sadece başını bana doğru çevirmesini izliyorum, saçları şimdi yüzünün yarısını kaplıyor, ama mavi gözlerinin bana baktığını görebiliyorum.

"Duruma bağlı," diye cevaplar, dudaklarını yalayarak yüzümden göğsüme, sonra da onun için çoktan sertleşmiş olan örtülü paketime bakar.

"Sabah dörtte prezervatiflerimiz bitti," diye hatırlatıyorum ona ve o gözlerini deviriyor ve o hayal kırıklığıyla inlerken içimden gelen küçük kahkahayı tutamıyorum.

"Şu anda yataktan fırlamam gerek. Ama seninle kahve içmek için zaman ayıracığım." Sırt üstü dönüyor, çarşaf belinden aşağısını örtüyor, kolu göğüslerinin üstüne, tam göğüslerinin üzerine geliyor. Ne yazık ki daha fazlasını görmek istiyordum. "Duşa girmem gerek." Elini çarşafın altına indiriyor ve ben, o beni sürerken bıraktığım kırmızı izleri görüyorum. Elimizdeki son prezervatifti ve o kontrolü ele almak istediğini söyledi. Onunla tartışmayacaktım. Ayrıca onunla tartışamazdım da, çünkü o benim üstümden uzanıp yan masadaki pakete uzandı ve prezervatifi bana taktıktan sonra üstüme oturdu. Bu anı, sikimin tekrar onun içine girmek için can atmasına neden oluyor ve belki de prezervatif sipariş etmeliyim diye düşünüyorum.

Yorganı üzerinden atıp kalkıyor, bana dönüyor ve tamamen çıplak, vücudundan utanmadan orada duruyor. Vücudu başının tepesinden, ruhuma bakıyormuş gibi görünen gözlerine, her öpüşmede daha da dolgunlaşan dudaklarına ve özellikle de benim sikimi ağzına aldığı anda, boynundan kalçalarına kadar, parmak izlerimin olduğu kalçalarına ve kalçasındaki küçük kalp dövmesinin hemen üzerinde bıraktığım ısırık izine kadar, lanet olasıca mükemmel. Boynundan kalçalarına kadar, parmak izlerim ve kalçasında, küçük kalp dövmesinin hemen üzerinde bıraktığım ısırık izi var. "Yemek sipariş edecek misin?"

diye soruyor ve gözlerim doğrudan onun amına kayıyor. Oradaki üçgen mükemmel bir şekilde kesilmiş ve ağzım sulanıyor. "Yemekten bahsediyordum. Hamburger falan gibi."

"Hamburger yedik." O ellerini göğsünde kavuştururken, ben oturup önümü işaret ediyorum.

"Onlara neredeyse dokunmadık bile." Yatağın karşısındaki kanepeye, önündeki küçük masaya ve üzerinde paylaşmamız için bir hamburgerin bulunduğu oda servisi tepsisine bakar, ayrıca duşta son bulan krem şanti ve çiçeklere de.

"Tamam, pek hamburgerleri olduğunu sanmıyorum" — masanın yanındaki saate bakıyorum ve saatin 8:00'i biraz geçtiğini görüyorum — "bu kadar erken saatte, ama varsa, senin için sipariş ederim."

"Teşekkürler," diye cevapladı, "ayrıca bana patates kızartması da getir."

"Haşlanmış patates olabilir." Banyoya doğru yürürken kalçalarının bir yandan diğer yana sallanışını izliyorum.

"Hayallerimi yıkmayı keser misin?" diye omzunun üzerinden seslenir. "Diva gibi davran ve istediğini talep et."

Gözlerimi kapatıp gülümsüyorum, o banyoya girip kapıyı kapatırken. Bu biraz tuhaf, çünkü birbirimizi çıplak görmüşlüğümüz var. Yatağın onun tarafına uzanıp telefonu alıyorum ve oda servisi düğmesine basıyorum.

"Günaydın, Bayan Weber," diye selamlıyor kadın. "Bu sabah size nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Merhaba," diye cevap veriyorum, duşun açıldığını duyduğumda banyoya bakıyorum ve sonra o çığlık atıyor.

"Oh, bu çok soğuk." Gülümserim ve yatağın onun tarafına otururum.

"Acaba sizde hamburger var mı?"

"Hayıryok," diyor diyor "ama biz yapıyoruz bir kalan kahvaltı sandviç, ki servis servis servis ev ev yapımı bagel, çırpılmış yumurta, sosis köftesi ve seçtiğiniz peynir ile servis edilir."

"Amerikan peynirli olanlardan bir tane alalım," diyorum ona, "ve bir tabak patates kızartması."

"Hash browns var," diye çabucak cevaplar.

"Patates kızartması alabilir miyiz?" diye soruyorum ve başımı sallıyorum.

"Mutfağa bir bakayım," diyor, ben de iki poşe yumurta, yanında meyve, hatta bir yığın krep ve bir demlik kahve sipariş ediyorum. "Yirmi dakika içinde hazır olur," diyor ve telefonu kapatıyorum.

Yatağa oturup odanın her tarafına dağılmış giysilere bakarken derin bir nefes alıyorum. Yorganı üzerimden atıp giysilere doğru yürüdüm ve boxerımı aldım. Onu giydikten sonra pantolonumu aldım ve giymeye hazırlanırken, yan masada titreyen telefonumun sesini duyunca durdum ve masaya doğru yürüdüm. Ekrana baktığımda, boş prezervatif ambalajının hemen yanında duran telefonumda babamın resmini gördüm.

Telefonu alıp açtım, kulağıma dayadım ve omzumun üzerinden kapalı banyo kapısına baktım. "Merhaba," diye cevap verdim.

"Öyle bir ebeveyn olmaya çalışmıyorum," diye başlıyor ve ben gülmek zorunda kalıyorum.

"Otuz yaşın üzerinde olduğumu düşünürsek, öyle olduğunu düşünmemiştim."

"Sadece güvende olduğundan emin olmak ve Stone ailesiyle öğle yemeği planımız olduğunu hatırlatmak istedim." Gözlerimi kapatıyorum. "Ama aynı zamanda dün gece aptalca bir şey yapmadığını da umuyorum."

Duşun suyu kapandığını duyunca gülümsüyorum. "Dün gece aptalca bir şey yapmadım," diye onu temin ediyorum, ama kafamda *hayatımda yaptığım en aptalca şeyi yaptığımı* haykırıyor, "ve uçağım saat ikide, bu yüzden öğle yemeğini atlayacağım."

"Tamam, o zaman sonra görüşürüz," diyor ve banyo kapısının açıldığını duyuyorum.

"Evet," diye onaylıyorum ve Ariella'nın sesini duymadan telefonu kapatıyorum.

"Çok iyi geldi," diyor, bornozuna sarınmış, saçları beyaz bir havluyla sarılmış halde çıkarken. Telefonu yan sehpa geri koyuyorum ve o eğilip dün geceki elbisesini alırken, köşedeki bagaj rafındaki valize doğru giderken onu izliyorum. "Sipariş verdin mi?"

"Evet, ve kötü haberlerin habercisi olmak bana acı veriyor," diye ciddi bir ifadeyle söylüyorum, o bana bakarken.

"Yapma." Beni işaret etti. "Öyle olma..." Elimi kaldırıncı sözünü kesip sustu.

"Ama hamburgerleri yoktu." Başını geriye yaslayıp tavana baktı, ama gözleri kapalıydı. "Ancak, damarlarını tıkayacak gibi görünen bir akşamdan kalma sandviçi vardı, yani ihtiyacını karşılayabilir."

"Evet," diye mutlu bir şekilde tıslayarak yumruğunu sıkıp gökyüzüne kaldırır. Hamburger krizi artık bir anıdır. "Patates kızartması?" Elbisesi göğsüne sıkıca tutturulmuş halde bana bakar.

"Haşlanmış patates olduğunu söyledi," diye cevapladım ve kolları yenilgiye uğramış gibi sarkarken, "ama mutfakla konuşacağını söyledi."

"Eh, elinden geleni yaptın," diye homurdanır ve ben gülmekten kendimi alamam, "ne yazık ki yeterli olmadı."

"Vay canına." Kafamı sallıyorum. "Şimdi gidip duşta kendimi boğacağım."

"İyi şanslar," diyor bana ve ben onun yanından geçip gidiyorum, durup onu öpmeli miyim yoksa banyoya mı gitmeliyim bilemeden. O, bavuluna bakarak benim yerime karar veriyor ve ben banyoya doğru yürüyorum.

Kapıyı kapatmadan önce pantolonumu tezgahın üzerine attım ve gözüm çöpte başka bir boş prezervatif ambalajı gördü. Hiçbir zaman cüzdanımda prezervatifle seyahat etmedim. Yani, üniversitedeyken yapardım ama artık otuz yaşın üstündeyim ve rastgele ilişkilerle ilgilenmiyorum. Ayrıca, Tiffany ile birlikteydim ve yol gezisinde birini tavlayacak değildim. Nedenini açıklayamadığım bir sebepten dolayı, buraya gelmeden önce komodinden üç prezervatif aldım. Nedenini bilmiyorum, ama sanırım şimdiki halim geçmiş halimden memnun. Duşa girip hemen başımı ılık suyun altına sokuyorum ve ellerimi önümdeki fayans duvara koyuyorum. Duş benim için zar zor yeterli büyüklükte, ama dün gece ikimiz sığdık. Yani, ben çoğu zaman dizlerimin üzerindeydim, sonra o da hızlıca dizlerinin üzerine çöküp bana karşılık verdi. Gözlerimi kapatıp onun beni ağzına aldığını hayal ettiğimde sikim taş gibi sertleşiyor.

Duvardan iterek, sıcaklığı tamamen diğer tarafa çevirip buz gibi suyun üzerime akmasına izin verdim. Yeter

Yeterli.

Boxerımı tekrar giydim ve sonunda dün gece giydiğim pantolonumu giydim, ama düğmesini iliklemedim. Saçımı havluyla kurulayıp ıslaklığını biraz giderdikten sonra kapıyı açtım ve aynı anda Ariella'nın sesini duydum. "Onlara ne dedin bilmiyorum ama..." Banyodan, masanın üzerinde iki tepsi ile kanepede oturan ona baktım. Gümüş kapaklı tepsilerden biri açıktı ve elinde bir patates kızartması tutuyordu. "Bak ne getirdiler."

"Bana patates kızartması getirsen iyi olur, yoksa..." Kanepeye doğru yürürken gülümsüyorum.

Küçük ketçap şişesini alır, başka bir kubbeli kapak açar ve poşet yumurtalarını görür. "İğrenç," diye haykırır, "bunlar senin için, çünkü sen antrenman yapıyorsun." Ellerini kaldırır ve yine antrenman için havada tırnak işaretleri yapar.

"Ben sağlıklı beslenirim."

"Görüyorum." Kendi tabağını açmadan önce tabakları değiştirir ve bana gülümser. "Bak," sandviçi alır, "mükemmel." Bir ısırık alır, kahvesini hazırlarken çiğner ve ben de yanına otururum.

"Dün geceyi konuşmalıyız." Ne söyleyeceğimi bilmesem de konuşmayı başlatırım.

"Tanrım," diyor, bir ısırık daha alırken, "korkunç sabah sonrası konuşması."

Ona bakmadan önce kendime bir fincan kahve yapıyorum. "Korkunç bir sabah sonrası konuşması değil."

"Gerçekten mi?" Bir patates kızartması alıp ketçapa batırır. "Ne diyeceğiz peki?"

"Dün gece," konuşmaya başlıyorum ve onu odaya taşıyıp kapıyı kapatarak onu kapıya yasladığımda ağzımın onun ağzına değdiği anları hatırlıyorum, "şeydi..."

"Tanrım, biraz ileri sarabilir miyiz, ne söylemek istiyorsan söyle?"

Poşet yumurtalara bakarak, pislik gibi görünmemek için doğru kelimeleri bulmaya çalışıyorum ama aynı zamanda onun benden nefret etmesini de istemiyorum

. "Gerçekten bir ilişki aramıyorum." Sandviçinden bir ısırık alıyor ve bana bakmaktan kaçındığını görüyorum. "Dün gece ne kadar eğlenceli olsa da" — bir şey söylemek üzere, bu yüzden onu durdurmak için elimi kaldırıyorum — "ve gerçekten çok eğlenceliydi. Hayatımda yaşadığım en eğlenceli şeydi."

"Aww." Başını yana eğiyor. "Yalan söylüyorsun, ama bu çok tatlı."

"Yalan söylemiyorum," diye onu temin ediyorum, "ama sadece, ben..."

"Dinle," diye başlıyor, kahvesinden bir yudum alıp elini dizime koyarak, "Ben New York'ta yaşıyorum, sen ise New York'ta yaşamıyorsun." Ona başımı sallıyorum. "Ve, şey, dün gece çok eğlenceliydi ve belki de yapmamız gerekenden biraz daha ileri gittik. Ama bu tek gecelik bir şeydi ve..." Elini benden çekiyor. "Biz birbirimizin şirketinden zevk alan iki yetişkiniz." Ona başımı sallıyorum. "Ve, çok şey istemiyorsam, bunu aramızda tutmak istiyorum."

Neden bu beni rahatsız ediyor bilmiyorum, bana bunu sır olarak saklamak istediğini söylemesi, özellikle de ben de ona bunu soracaktım. Bu konuşma tam olarak istediğim gibi gidiyor, ama aynı zamanda beni sinirlendiriyor. O da buna karşı çıkmıyor. "Anlaştık," diyorum, midemin derinliklerinde yanan bir his içimi kaplıyor ve göğsüme kadar çıkıyor. "Bu bizim sırrımız." Elimi uzattım.

"Oh, bu konuda el sıkışalım." Elbisesi ile ellerini siler, sonra elini uzatır. Sonra ben elini sıkamadan geri çeker. "Küçük parmak sözü versek daha iyi olur." Küçük parmağını göstererek katlanmış elini uzatır. "Bu bizim sırrımız." Ben gülmemeye çalışırken gözleri gözlerime bakar ve küçük parmağını onun parmağına katlarım.

"Bizim sırrımız," sözleri tekrar ediyorum, küçük parmaklarımız hala birbirine dolanmış ve el sıkışır gibi yukarı aşağı hareket ediyor. "Aramızda." O başını sallıyor ve gözlerinde bir parıltı görüyorum, ama ona bunu sormadan, elimi bırakıp sandviçine geri dönüyor. Siyah, rulo şeklinde katlanmış ve çatal bıçak takımını içeren keten peçetelerden birini alıyorum, birbirimizin şehrinde değil de ülkenin diğer ucunda yaşasaydık ne olurdu diye düşünmemeye çalışıyorum.

altı

Ariella

Bir ay sonra

Telefon çalıyor ve baktığımda Lexi'nin aradığını görüyorum. "Günaydın," diyorum, demlenmiş kahveyi almadan hemen önce. "Neden bu kadar erken kalktın?" diye soruyorum, onun benden iki saat geride olduğunu ve benim için saatin daha 8:00 olduğunu bilerek.

"Pilates dersine gidiyorum," diye cevaplar, "ve bir uğrayayım dedim."

"Sabahın körü gibi." Koridordan yatak odama doğru yürürken kahvemi bir yudum alıyorum. Kahve fincanına bakıyorum, tadı biraz ekşi. Geri dönüp buzdolabına doğru yürüyorum, süt kartonunu çıkarıp son kullanma tarihine bakıyorum, iki hafta sonra son kullanma tarihi geçecek. Bir yudum daha alıyorum, tadı yine ekşi, ama dönüp bir pompa daha vanilya şurubu ekliyorum ve yatak odama geri dönüyorum.

"Evet, ama Trent ameliyat için erken kalktı," diyor son on yıldır birlikte olduğu kocası hakkında. On yıldan fazla süredir evli olmalarına rağmen, onu belki dört kez görmüşüm gibi hissediyorum. Dürüst olmak gerekirse, genellikle kocasıyla şehre geldiğinde onu görüyorum, ama bunun dışında sadece FaceTime ve telefon görüşmeleri yapıyoruz. Kocasının yoğun programı nedeniyle diğer etkinliklerin çoğunu kaçırdı. Ailesi bir şeyler planladığında, kocası onu alıp götürebiliyor gibi görünüyor. "Onunla birlikte kalkarım diye düşündüm."

"Sen çok iyi bir eşsin," diyorum ona. Kahve fincanını komodinin üzerine bırakıp dolabıma doğru yürüyorum. "Bu hafta Phoenix'te hayat nasıl?" Yaklaşık yirmi dakika boyunca onun bu hafta için planlarını ve benim

planladıklarımız hakkında yaklaşık yirmi dakika sohbet ediyoruz. Sonunda varacağı yere ulaştığında, beni bırakıyor ve daha sonra arayacağını söylüyor.

Telefonu kapatıyorum ve tam o anda telefon tekrar çalıyor. Giydim kaşmir bornozun cebinden çıkarıyorum. Ekranda annemin aradığı görünüyor. "Günaydın."

"Merhaba tatlım," diyor yumuşak bir sesle ve ben onun sesine gülümsüyorum. Hafta sonları hariç, her sabah aynı saatte beni arıyor. Hafta sonları ise daha geç saatlerde arıyor. Ne kadar uyumayı sevdiğimi biliyor.

"Merhaba anne," diye cevap veriyorum, dolabımda asılı duran kıyafetlere bakarak. "Nasılsın?" diye soruyor, sanki benimle daha az konuşmamış gibi.

Yirmi dört saat önce. "Günü mahvetmeye hazır mısınız?"

"Günü mahvetmeye hazırım," diyorum ona ve o gülüyor. "Bu sabah kahvem bok gibi tadı vardı" — bir askıyı tutup kenara çekerek ikinci gömleğe bakarken iç çekiyorum — "bu da güne iyi bir başlangıç olmadı ve daha uyanalı sadece yirmi beş dakika oldu."

Dramatik hikayeme gülüyor. "Süt bozuk muydu?"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Beyaz gömleğin asılı olduğu askıyı aldım ve ardından siyah bir pantolon seçtim. "Sonra son kullanma tarihine baktım ve iki hafta daha kullanılabilir olduğunu gördüm."

"Sütün son kullanma tarihi geçmiş olsa bile bozulabileceğini biliyorsun, değil mi?" dedi ve ben şaşkınlıkla nefesimi tuttum.

"O zaman neden üzerine tarih yazıyorlar?" Yatağıma oturup kahve fincanını elime alıp kokluyorum. "Kokusu güzel," diyorum ve bir yudum alıyorum, ama tadı geçen seferkinden daha kötü, bu yüzden fincana geri tükürüyorum. "İğrenç." Her gece yatağımın yanında duran su bardağını alıp bir yudum içerek ağzımı çalkalıyorum. "Belki buzdolabım bozulmuştur."

"Hala soğuk mu?" diye soruyor bana ve ben mutfığa doğru yürüyüp buzdolabını açıyorum ve süte dokunuyorum.

"Hala soğuk." Onu alıp kapağını açıyorum, kokluyorum ve biraz öğürüyorum. "Sanırım bozulmuş." Midemin bulandığını hissediyorum. "Kusmamı sağlar mı?" diye soruyorum ona, sütü lavaboya dökerek. "Bir buçuk yudum aldım."

"Sen iyi olacaksın." Diye iç geçirir. "Kız kardeşinin okula gittiğinden emin olmak için gitmem gerek. Sonra konuşuruz."

"Hoşça kal anne," diyerek telefonu kapatıyorum. Kendime bir kahve sipariş etmeyi düşünüyorum, ama sonra ekşi sütün tadı midemi bulandırıyor, bu yüzden bundan vazgeçip su içmeye karar veriyorum. Siyah pantolonumu ve beyaz süveterimi giyiyorum, sonra mutfağa gidip bardağıma taze su ve buz dolduruyorum.

Ev ofisime girdiğimde masa sandalyemi çekip, klavyenin yanına bardağı koyduktan sonra odanın arkasındaki iki küçük pencereye doğru yürüdüm. Pencereler başka bir binaya bakıyor ve odaya güneş ışığı girmiyor olsa da, pencereleri açık tutmayı ve geceleri kapatmayı seviyorum.

Oturup bilgisayarımı açıyorum, klavyenin yanına telefonumu takıyorum ve gelen e-postaları bildiren ping sesini duyuyorum.

Sadece midem guruldadığında e-posta yazmayı bırakıp ekranın üst kısmına bakıyorum ve saatin altıdan biraz geçtiğini görüyorum. E-postayı bitirip, ertesi gün için yapılacaklar listemi hazırladıktan sonra bilgisayarı kapatıyorum. İşe başladığımda bunu açıkça belirtmişim, iş gününde bitirilmeyen işler ertesi gün bitirilir. E-postaya cevap vermesem de dünyanın sonu gelmez. Bu, masamda olmadığım zamanlarda e-postaları kontrol etmediğim anlamına gelmez, ama bu konuda bir denge kurmayı başardım. Annemi aramadan önce odanın perdelerini kapatıp yatak odama doğru ağır adımlarla yürüdüm.

Yatağıma yığılırken telefonun çaldığını duyuyorum. Beş kez çaldıktan sonra nihayet cevap verdiğinde, "Hapiste olmadığım için şanslıyım" diye alay ediyorum.

O gülüyor ve arka planda televizyonun sesi, babamın kız kardeşimle konuşması ve tabak sesleri geliyor. "Nasılsın?"

"Eh, bozuk süt içip ölmedim." Yan dönüp gözlerimi kapatıyorum, sonra bacaklarımı göğsüme çekiyorum. "Yani hala hayattayım."

"Buna sevindim," diyor ciddi bir ifadeyle ve kafamda gülümsediğini görebiliyorum. "Yemek yedin mi?"

"O ekşi süt yüzünden bütün gün midem bulandı, yemek yemeyi bile düşünemedim," diye itiraf ediyorum. "Şimdi o kadar yorgunum ki, bütün

Tek istediğim uyumak, ama bir şeyler yemem gerektiğini biliyorum." Gülüyor. "Keşke benim için yemek yapabilsen. Akşam yemeğinde ne yapıyorsun?"

"Quesadilla yapmak için tavuk aldım."

"Anne, sütten dolayı hasta olduğumdan yeni kurtuldum ve sen peynirden bahsediyorsun," diye inleyerek elimi karnıma koyuyorum. "Sanırım bir fincan çorba yapıp yatağa gireceğim."

"Tatlım, neredeyse bir haftadır kendini kötü hissediyorsun ve cumartesi gecesi on bir saat kadar uyudun."

"Vay canına anne, bana en iyi hayatımı yaşadığımı söylemeden en iyi hayatımı yaşadığımı söylemenin harika bir yolu. Burada hayallerimi yaşıyorum."

"Hokey maçına gitmeyi planlıyordun ama uyuyabilmek için iptal ettin," diye hatırlatıyor bana. "Belki grip falan oluyorsundur."

"Harika, şimdi hastalandım." Elim alnıma koydum. "Biraz sıcak hissediyorum." Avucumu alnımdan elin arkasına kaydırarak daha sıcak olup olmadığını kontrol ettim.

"Ateşin yok." O gülüyor. "Git ateşini ölç. 38 derecenin üzerindeyse beni ara."

"Ya ateşin yok ama kendimi hasta hissediyorsam?" diye inledim.

"O zaman semptomlarını google'da ara ve beni tekrar ara," diye önerdi.

"Öleceğimi söyleyecek." Arka planda kız kardeşimin bağırdığını duyunca güldüm. "Yarın konuşuruz, tabii bu gece ölmezsem."

"Geceyi atlatman için parmaklarımı çapraz tutacağım." Bana gülüyor ve telefonu kapatıyor, ama önce "Seni seviyorum, kızım" diyor.

Yan yatarak tarayıcıyı açıyorum. "Tamam, bakalım ne diyor" diye kendi kendime konuşuyorum, mide bulantısı ve aşırı yorgunluk içinde yazıp gönder tuşuna basıyorum. "Ve nedeni..." diyorum, hemen çıkan yazıyı okuyarak. "Yorgunluk ve mide bulantısı genellikle birlikte görülen semptomlardır" diye okumaya başlıyorum, "bazı nedenler yaşam tarzı alışkanlıklarının ya da altta yatan zihinsel veya fiziksel sağlık sorunlarının sonucudur."

tedavi." Kötü beslenme gördüğümde burun kıvrıyorum ve telefon elimden düşüp meme ucuma çarpıyor ve acıdan tıslıyorum.

"Siktir," diye küfür ettim, ağrıyan göğsümü ovuşturarak arama çubuğuna geri döndüm ve "ve ağrıyan göğüsler" yazdım. Gönder tuşuna bastım, sırt üstü yattım ve telefonu kaldırdım, kan damarlarımdaki kan durdu. "Erken gebeliğin yaygın belirtileri." Birden doğrulup yatağa oturdum ve güldüm.

"Bu doğru olamaz." Kalbim o kadar hızlı atmaya başlıyor ki, sanki koşu bandında yedinci hızda koşuyormuşum gibi hissediyorum. "Bu kesinlikle doğru olamaz," diyorum ve adet takvimi uygulamamı açıyorum. Uygulama açıldığında daire dönüyor ve adetimin iki gün sonra başlayacağını falan söylemesini bekliyorum, ama bunun yerine gri bir daire beliriyor ve on gün geciktiğini söylüyor. "Aman Tanrım." Yataktan kalkıyorum ve çok hızlı kalktığımdan mı bilmiyorum, ama başım dönmeye başlıyor ve her yere kusacakmışım gibi hissediyorum. Ne yapacağımı düşünmeden önce birkaç saniye kusacakmış gibi hissediyorum. "Hamilelik testi yapmam lazım."

Gözlerimi kapatıp bu tür durumlarda arayabileceğim tek kişiyi arıyorum ve o yarım zil sesinden sonra cevap veriyor. "Merhaba, güzelim," diyor Zoey ve gözlerim birden yanmaya başlıyor.

"Lisedeki zamanları hatırlıyor musun, bana her konuda sana gelebileceğimi, bana hiçbir şey sormayacağını, ama beni destekleyeceğini söylemiştin." Uygulamalarımı açıp eczane uygulamasını seçerken hoparlörü açtım.

"Evet," diye fısıldadı ve yan tarafında hareket ettiğini duyabiliyordum. "Bu ne demek oluyor?"

"On gün geciktim."

"Aman Tanrım," diye haykırıyor ve ben sepetime hamilelik testlerini eklerken o da bunu tekrarlamaya başlıyor. Her birinden iki tane seçip ödemeyi yapıyorum. Yirmi dakikadan az bir sürede teslim edileceğini söylüyor. "Test yaptın mı?"

"Hayır," diyorum ona, "sadece geciktiğimi fark ettim." Bu noktada sesim neredeyse çığlık atıyor, elimi alnıma koyuyorum, yatak odamda volta atarken terli başımı hissediyorum. "Bu sabah kahvem tadı kötüydü," ona tüm semptomlarımı anlatmaya başlıyorum.

"Ne? Hamileliğin tüm belirtilerini fark etmedin mi?"

"Zoey, bir anlaşmamız vardı."

"Tamam, tamam. Özür dilerim. Yapman gereken ilk şey gidip test yaptırmak."

"Sipariş ettim."

"Hamilelik testi mi sipariş ettin?" diye tekrar hayretle sordu.

"Tabii ki aldım, eczaneye gidip onları alacağımı düşünmüyorsun herhalde. Ya tanıdığım birini görürsem?" Telefonum elimde bip sesi çıkarır ve Lizzie'nin siparişimi aldığını bildirir. "On beş dakika içinde burada olacak."

"Ariella," diyor yumuşak bir sesle, "kimle çıkıyorsun?"

"Kimseyle," diye itiraf ettim ve gözlerimi kapattım. "Biriyle bir ilişkim oldu. Tek gecelik bir şeydi" — yatağıma oturdum — "ama korunmuştuk."

"Her şey yoluna girecek," diyor, destekleyici olmaya çalışarak. "Onu tanıyor musun?"

"Evet, onu tanıyorum." Siparişimin durumunu kontrol ederken sırtımı yatağıma dayayarak yere oturuyorum. Hayatım buna bağlıymış gibi haritada onu takip ediyorum ve sanırım öyle de. "Buna inanamıyorum."

"Çişin var mı?" diye soruyor ve ben bacaklarımın arasına bakıyorum. "Eğer varsa, bir bardağa yapmalısın."

"Bardağa mı?" diye soruyorum, iğrenerek. "Bardağıma işemek için kullanmam."

"Atabileceğin bir bardak yok mu?" Kalkıp mutfağa giderim, bardaklarımı karıştırırım ve sonunda bir kahve dükkanından aldığım ve hiç atmadığım küçük bir plastik bardak bulurum.

"Korkuyorum Zoey," diye itiraf ediyorum, gözyaşlarım yanaklarımdan süzölmeye başlıyor.

"Ariella, her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek," diye beni teselli eder ve kapı zili çalınca bağırarak kapıya koşar ve kapıyı açarım. Plastik torba kapının önünde durmaktadır ve onu alıp sağa sola bakarak içeri koşarım.

"Tamam, seni geri arayacağım," diyorum ve o bağılıyor.

"Sanmıyorum!" diye bağılıyor. "İşemeye başla." Telefonu tezgahın üzerine koyup pantolonumu indiriyorum ve bacaklarımın arasındaki bardağa bakıyorum. "Şimdi ne oluyor?" diye soruyor Zoey.

"İşemeye çalışıyorum ama sanki sahne korkusu falan varmış gibi," diyorum telaşla, kalkıp lavabonun musluğunu açıyorum. "Bu yardımcı olabilir," diye ekliyorum, tekrar oturup kendimi işemeye zorlamaya çalışıyorum. "Hadi, hadi, hadi," diye mırıldanmaya başlıyorum, bardağa işemeye başlarken. Nefesimi tutuyorum. "Çişimiz var," diyorum ona ve o da kendi tarafında sevinç çığlıkları atıyor. Bardakları tezgahın üzerine koymadan önce yarısına kadar dolduruyorum, tezgahımın üzerinde bir bardak çişim olduğu için iğrenmemeye çalışıyorum.

Ayağa kalkıp pantolonumu çekerek, ilk hamilelik testi kutusunu aldım. "Bunun nasıl çalıştığını bilmiyorum," diye itiraf ettim ona, kutuyu ters çevirip talimatlara hızlıca baktım. "Tamam, zamanlayıcıyı başlat," dedim, testin ucunu idrar kabına batırırken, "üç dakika için."

"Tamam, üç dakika ve geri sayım başladı." Bir kutu daha çıkarıp, sormadan önce o kutunun üzerindeki talimatları okudum.

"Şu anda ne kadar zaman kaldı?"

"İki dakika kırk yedi saniye," diye cevaplar ve tuvalet koltuğuna otururken bacağım gerginlikten yukarı aşağı hareket etmeye başlar.

"Nasılsın?"

"Olabildiğince iyiyim," diye cevap veriyorum gergin bir şekilde. "Pozitif çıkarsa ne olacağını düşünmemeye çalışıyorum."

"Sadece gecikmiş olabilirsin," diye yatıştırır beni yumuşak bir sesle, "stresin, binlerce başka şey gibi, adet döngünü de bozduğunu biliyorsun." Kimi yatıştırmaya çalıştığını bilmiyorum. Beni mi, yoksa kendini mi?

"Hiç on gün geciktiğin oldu mu?" diye soruyorum ve o burun kıvırıyor. "Evet, bir kez, ve şimdi bir çocuğumuz var."

"Harika," diyorum ifadesiz bir yüzle ve sonra onun tarafında çan sesleri duyuyorum. "Üç dakika mı geçti?" diye soruyorum ve teste bakıyorum, elimi titreyerek çıkarıp lavabonun üzerine tutuyorum.

"Ne yazıyor?" diye fısıldayarak soruyor.

Gözlerim iki pembe çizgide. "İki pembe çizgi var," diye cevap veriyorum, bir elimi karnıma koyarak. "Sanırım bu, bebek beklediğim anlamına geliyor."

yedi

Jaxon

Düdük çalar ve ben, koçun bizi beklediği köşeye doğru kayarım. "Üçlü oyun üzerinde çalışacağız." Camın üzerine asılı tahtada alıştırma açıklarken konuşmaya başlar. "Bir tarafta üç savunma" — bana bakar, çenesiyle bir hareket yapar — "Mars'ın sağ tarafından başlayın," der ve kaleciden bahseder. "Diğer tarafta üç forvet var." Tahtadaki işaretini sol tarafa kaydırır. "Puku düşüreceğiz ve kim ilk ulaşacak göreceğiz. Eğer savunma oyuncularını ilk ulaşırsa, forvetler savunma oynamak zorunda kalacak, tersi durumda da aynı şey geçerli."

"Hepimiz savunmacıların forvet oynayamayacağını biliyoruz," diyor Owen ve ben ona sırtıyım.

"Stevie'nin şutu seninkinden daha sert," diyor savunma partnerim Kirby, benim takma adımı kullanarak. Stevenson benim soyadım, bu yüzden birlikte oynamaya başladığımızda kısaltmıştı. "Ve hepimiz biliyoruz ki, kalecinin tam önünde olmazsan gol atamazsın" —ona göz kırparak— "ya da ribaund almazsan."

"Tamam, başlayalım," diyor koç, düdüğünü çalarak. Yerlerimize geçiyoruz: ben, Kirby ve Knox yan yana duruyoruz ve karşı tarafta Lane, Patrick ve Owen'ı görüyoruz.

"Çok kolay," diye azarladı Kirby. "Stevie ile birlikte hazırlayalım." Bana sopasını uzattı. "Ben de çizgide olacağım. Knox, sen ortaya geç."

"Sizler tüm eğlenceyi yaşıyorsunuz," diye sızlanır Knox, hepimiz koçun düdüğünü çalmasını beklerken. Puck mavi çizgide, alınmayı bekliyor. O, buzun her iki ucunda oyunu kurar, boşta kalan oyuncular köşede kendi zamanlarını beklerler.

"Onların kazanmasını gerçekten istemiyorum," diye mırıldanıyorum ve bana sırtan Patrick'e bakıyorum.

"Kaybedenler akşam yemeği ısmarlar," diyor Patrick diğer taraftan, "bir dahaki sefere şehir dışına çıktığımızda."

"Anlaştık!" diye bağırıyoruz üçümüz ve onlar konuşmakla meşgul oldukları için kou izlemiyorlar, düdük çaldığı anda değil, bir saniye sonra başlıyorlar. Kirby herkesten önce oraya varıyor, hepimizin yerini alabilmesi için puck'ı biraz geri kaydırıyor.

Forvetler savunma pozisyonlarına geçerler. Her biri kalecinin iki yanında, ortada. "Başla!" diye bağırır Kirby ve ben onun yanına geçerim, Knox ise kalecinin tam önüne, ortadaki pozisyona kayarak onun puck'ı görmesini engeller. Önde oynayan Patrick, Kirby'nin bana attığı puck'ı kesmek için sopasını uzatmaya çalışır.

Kirby ve ben, burada birlikte başladığımızdan beri savunma ortağıyız. Bir bakışta birbirimizi anlayabiliyoruz. Bu yüzden ikimiz de sıralamada artı sekiziz. Yirmi dördü maçta yirmi gol ve yirmi sekiz asistim var. şu anda defans kategorisinde birinciyim, Kirby ise dördüncü sırada. Mars'a şut atıp Knox'un ribaundu yakalayabileceğini düşünürken Kirby'nin bana baktığını görüyorum, ama Lane ve Owen onun iki yanında duruyor. Puku Patrick'e geri paslıyorum, o da tek vuruşla golü kalecinin yanına gitmesini sağlayacak gibi görünüyor. Ancak, gözlerinin bir kez parladığını görüyorum, bu da bana puck'ı hemen bana geri paslayacağını söylüyor. Puck onun bıağından sekip hemen bana geri geliyor. Sopamı kaldırıyorum ve puck'ı ortasından vuruyorum, doğrudan kaleciye doğru. Puck, üst köşedeki omuz bıçağının hemen üstünden uçuyor. Omzunun üst kısmı puck'a hafifçe değiyor ama onu çapraz çubuğun üzerinden itecek kadar değil.

"Bence bu, savunma bir, forvet sıfır demek," diye sevinçle söylüyor Kirby.

"şanslı bir atış," diyor Patrick ve ben sadece gülüyorum.

"O da biraz katkıda bulundu," diye hatırlatıyorum ona, içmek için bankete doğru kayarken.

"Siz gidebilirsiniz," diyor yardımcı ko, oyunları izlerken tahtaya yaslanarak. Buzdan çıkıp, tünelden geçerek soyunma odasına doğru yürüyoruz. Buzdan ilk çıkanlar biziz, bu yüzden soyunma odasına girmeden önce sopamı koridorda duvara dayıyorum. Eldivenlerimi çıkartıyorum ve fermuarımı açıyorum.

Çene kayışını çıkarıp kaskımı çıkarıyorum ve isim levhamın hemen üzerindeki rafa koyuyorum. Ben soyunup duşa girerken arkadaşlar da yavaş yavaş gelmeye başlıyor.

Giysilerimi giyerken biri, "Yarın Dallas'la oynayacağız ve onlar galibiyet serisi yakaladılar" dedi.

"Harika," diye cevap veriyorum, Michael ve Dylan ile karşılaşmayı düşünerek. "Eh, eninde sonunda kaybedecekler, bizimle oynarken kaybetmeleri daha iyi olur."

"Baban şehre gelecek mi sence?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum.

"Bu konuyu pek konuşmadık." Telefonumu alıp ona bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Maça gelmeyi mi planlıyorsun yoksa sürpriz mi olacak?

"Baban geldiğinde her zaman çok eğlenceli olur" — bana sırtarak — "ve bize kendi zamanındaki hikayeleri anlatır." Bunu söylediğinde gülmeden edemiyorum.

"Sana haber veririm ve eğer gelirse, muhtemelen maçtan önce onunla bir şeyler yeriz, çünkü büyük olasılıkla gelip gidecektir."

"Ben de varım," diyor Kirby, benden uzaklaşıp spor salonuna doğru yönelirken. "Biraz bisiklet süreceğim." Ona başımı sallayarak cevap veriyorum ve kancadaki beyzbol şapkasını alıp ters takıyorum, ardından anahtarlarımı, telefonumu ve cüzdanımı alıyorum. "Yarın görüşürüz çocuklar," diyorum onlara ve soyunma odasından çıkıp yer altı otoparkına doğru yürüyorum.

Etrafıma bakarak siyah metal kapıyı itiyorum ve doğrudan park yerime doğru ilerliyorum. Kapının kolunu çekip açıyorum ve arabaya binmeden önce arabanın kapılarının kilidinin açıldığını duyuyorum. Otoparktan çıkar çıkmaz babamı arıyorum. Bu, yaklaşık yedi yıl önce başlayan bir alışkanlık. O da oynarken böyle bir alışkanlığı vardı. Her zaman, ama her zaman bizi arardı. Hatırladığım kadarıyla, biz evdeyken antrenmandan çıkarken her zaman bizi arardı. Yoldayken, telefon her zaman saat beşe doğru, ayakkabılarını bağlamadan hemen önce ve

Akşam yemeği için hazırlanıyorduk. Şimdi durum tersine döndü, sürekli konuşmaya zen gösteriyorum.

"Alo," diye cevap veriyor iki kez çaldıktan sonra ve nefes nefese olduğunu duyabiliyorum.

"Bana geri dnmedin. Mesajımı aldın mı?" diye soruyorum ona, evime doğru yürürken. "Meşgul msn?"

"Hayır, bisikletteyim," diyor, "kardiyo çalışıyorum."

"lyormuşsun gibi geliyor." Ona gülüyorum, o da kendine gülüyor.

"Bu şeyi kullanmaya başlayalı neredeyse bir ay oldu ve bunun etkisi çok belirgin. Dn bir saat içinde üç kez mola vermek zorunda kaldım."

"Yaşlanıyorsun baba, bunu kabullenmelisin." Bunu söylerken gülmemeye çalışıyorum.

"Siktir git," diye karşılık veriyor. "Neden bana mesaj attın?"

"Yarın Dallas'ta maımız var ve Nico ile birlikte uçup umayacağını merak ettim." Nico'nun takımın her maçına gittiğini biliyorum. Onlarla birlikte seyahat etmiyor olabilir ama orada buluşuyorlar.

"Gidecektim," diye itiraf ediyor, "ama Victoria şehir dışında bir maçı var ve annen tek başına gitmek istemiyor, gitmek istediğini söylemesine rağmen." Kız kardeşim okulda hokey oynuyor ve o, benimle yaptığı gibi, onun tüm maçlarına gidiyor.

"Sorun değil," diyorum ona, özellikle de otuzlu yaşlarımda olduğum için, bir çocuğu diğerine tercih ettiği için suçluluk duymasını istemiyorum. "Bir dahaki sefere."

"Nasılsın?" diye soruyor bana.

"Tamam," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Dn Erika'nın yerine gelen kişiden bir e-posta aldım." Sahil boyunca uzanan otoyola giriyorum. "Perşembe günü benimle görüşmek için gelecek. Telefon açıp benimle konuşmak yerine e-posta göndermesi beni rahatsız etti."

"İyi bir ocuk olduğunu duydum," diyor babam, "bir süredir Erika ve Becca ile birlikte çalışıyormuş."

"Onunla görüşüp nasıl anlaşacağımıza bakacağım. Eğer anlaşamazsak, ikimiz için de zaman kaybı olur. Bu, benimle görüşmek için umadan önce telefonda halledilebilirdi."

"Siz gençler ve uyum testi. Uyumunu siktir et. İşini yapıyorsa, önemli olan tek şey budur."

"Evet, ama benimle aynı hedefleri paylaşmıyorsa ya da benim için bir şey yapabileceğini düşünmüyorsa, onunla sözleşme imzalamayacağım. Erika'nın, ben haksız olsam bile benim için mücadele edeceğini biliyordum. Yüzüme karşı bunu söylerdi, ama sonra gülümser ve benim mükemmel olduğumu varsayardı."

"İşinde çok iyi."

"Aynen," diyorum, "kesinlikle bir uyum süreci olacak. Ayrıca, bu adamın hokeyden pek anlamadığını duydum. Müşterileri daha çok golf ve futbolla ilgileniyor, ama hokey müşterilerine de girmek istiyor. Onun deneklerinden biri olmayacağım." İç çekiyorum.

"Dinle, ona bir şans ver. Onunla buluş, havasını kontrol et." Bunu söylediğinde içimden gülmekten kendimi alamıyorum. "Sonra buluşmadan sonra beni ara."

"Sanki yarın maçtan önce seninle konuşmayacakmışım gibi," diyorum ona. "Yarın Dallas'la oynayacağım."

"Keşke Nico ile birlikte gelseydim," diyor babam. "Belki bir şekilde..."

"Baba," diye sertçe cevap veriyorum, "sorun yok. Bir şey olursa ve sana ihtiyacım olursa, bu hafta sonu gelip birlikte vakit geçirebiliriz."

"Tamam, beni zorla." O gülüyor. "Yarın seni ararım."

"O zaman görüşürüz baba." Arabamı garaj yoluna sokarken telefonu kapatıyorum. Garaj kapısını açmak için düğmeye basıp kapının yavaşça açılmasını izliyorum, içeri girip arabayı kapatıyorum ve kapıyı tekrar kapatıyorum. Telefonumu alıp arabadan iniyorum ve eve giriyorum.

Neredeyse on yıl önce, Los Angeles yakınlarındaki bu evi 6,5 milyon dolara satın aldım ve tam anlamıyla içini boşaltıp, 3 milyon dolar daha harcayarak yeniledim. Bu evi satın almamın tek nedeni, sahilde olmasıydı. Okyanusun panoramik manzarasına sahipti ve orada oturup denizi seyretmeyi çok seviyordum. Oturup dalgaların kıyıya çarptığını ve gürültülü sesini dinlemek, insana rahatlatıcı ve terapötik bir etki yapıyor. Çoğu maçtan sonra, genellikle beni

dışarıda oturmuş dinlenirken bulabilirsiniz. Sabahları genellikle ufka bakarak kahvemi içerim.

Eve girince, alt kattaki banyonun açık kapısıyla karşılaşıyorum. Bu banyo, kız kardeşlerim ziyarete geldiklerinde genellikle kaldıkları yedek yatak odasının hemen yanında. Asla kullanmadığım ama görünüşe göre sahip olmam gereken resmi oturma odasını geçip sola dönüyorum. Annem ve emlakçı, evi seçerken benimle bu konuyu konuşmuştu. Özellikle de evi tamamen boşaltıp yeniden inşa etmeye başladığımda. Yeniden satış değerini düşünmek, buna razı olmamı sağlayan tek şeydi. On yıl sonra, hala bu odadan nefret ediyorum ve pişmanım, ama resmi bir oturma odası olmasaydı, ne yapardım bilmiyorum.

Merdivenleri geçip iki basamak aşağı inerek evin arka tarafındaki aile odasına giriyorum. Evin arka duvarı tamamen camdan yapılmış ve okyanusa açılıyor.

Odanın ortasındaki derin L şeklinde kanepede, şömineye ve onun üzerindeki dev ekran televizyona bakıyor. Büyük kare sehpaye doğru yürüyerek uzanıyorum, uzaktan kumandayı alıp *SportsCenter*'ı açıyorum. Mutfığa doğru ilerleyip buzdolabını açıyorum. İçinde hazırladığım yemeklerden birini çıkarmak üzereyim ki, ön kapı açılıyor ve sonra kapandığını duyuyorum. "Jaxon!" Tiffany'nin sesini duyuyorum.

Gözlerimi kapatıp, "Siktir" diye fısıldıyorum, sonra onun topuklarının zeminde çıkardığı sesi duyuyorum. "Mutfakta" diye mırıldanıyorum, başımı çevirip onun içeri girdiğini görüyorum.

Sarı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve yüzü tam makyajlı. Siyah güneş gözlüklerini çıkarıp küçük siyah çantasının yanına tezgahın üzerine koyuyor. "Evde olup olmayacağını merak ediyordum." Ben önceden hazırlanmış tavuk yemeğini çıkarırken, o ada mutfağın etrafından dolaşıp buzdolabına doğru yürüyor. Kısa, ten rengi bir etek ve içine sokulmuş beyaz düğmeli bir gömlek giyiyor.

"Az önce geldim," diyorum, onun etrafından dolaşarak mikrodalgaya doğru ilerlerken.

"Hızlı bir duş alsam sorun olur mu? Bu sabah sprey bronzlaşma yaptırdım ve yıkamak istiyorum."

"Tabii, git" dedim, neden evine gitmek yerine buraya geldiğini sormak yerine.

O, yatak odama doğru yürürken eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. O, gözden kaybolur kaybolmaz, başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım ve tavana bakmak için gözlerimi açtım. Bir hafta önce arayıp konuşabilir miyiz diye sordu. Hayır demeliydim, ama demedim. Evet dedim, çünkü belki onu tekrar görürsem, onun doğru kişi olup olmadığını anlayabilirdim. Bilirsin, birini görmemek ve sonra onu görmek ve her şeyin anlam kazanması gibi. En azından filmlerde böyle olur. Onu görürsem, içimde bir şeyler yerine oturacağını düşündüm. Ama olmadı. Sadece onun benim için doğru kişi olmadığını daha da netleştirdi. Bir şey söylemeliydim, ama üç günlük bir yolculuğa çıktım ve nedense o, tekrar bir araya geleceğimizi düşünüyor.

Onunla yakınlaşmadığımı, hatta öpüşmediğimi unutun. Onu aramadım, hatta gelmesini bile istemedim, o sadece ortaya çıktı. Onun benim için doğru kişi olmadığı apaçık ortada. Benim de ona uygun olmadığım da apaçık ortada ve ne dersem diyeyim, o mesajı almıyor. Artık büyük adam gibi davranıp bunu açıkça söylemenin zamanı geldi. Şimdi kesinlikle incinecek ama zamanla atlatacaktır ve kim bilir, belki bana teşekkür bile eder.

Kafamı sallıyorum, çünkü onun bana teşekkür etmeyeceğini, aksine beni de içindeyken evimi yakmak isteyeceğini biliyorum. "Başka seçeneğin yok," diye mırıldanıyorum kendi kendime, "yoksa gelip durmaktan vazgeçmeyecek."

Tavuğu fırına koyup, pişmesini beklerken kendime bir protein shake hazırlamaya karar veriyorum. Bunun için ihtiyacım olan tüm malzemeleri toplarken kapı zili çalıyor. Dışarı çıkıp kapıya doğru yürüyorum, orada duran bir kişinin silüetini görüyorum. Kapıyı açıyorum ve en çılgın hayallerimde bile onun olacağını tahmin edemiyorum. Sırtı bana dönük, ama arkasını dönüp yüzünü gördüğümde, bana baktığını görünce gülümsemeden edemiyorum. "Ariella!"

sekiz

Ariella

Ne düşündüğümü bilmeden beyaz kapısına doğru yürüyorum, ama son bir haftadır kafam çok karışık. Sanırım yaşayabileceğiniz her türlü duyguyu yaşadım. Karşılaştırmak için bir şeyim yok, ama o anda sanki dünya etrafımda çöküyor gibi hissettim. Hamile olduğumu öğrenmek bir şeydi, ama sonra bir saniye durup düşündüm. Sadece hamile değilim, Jaxon'ın bebeğine hamileyim ve bu tamamen farklı bir duyguydu. Buraya uçup ona söylemeye karar vermem bir hafta sürdü. Uçağa en son binen kişi olarak neredeyse vazgeçiyordum. Kahretsin, dün vardığımda ve otele gittiğimde bile, bunun telefonda duyulacak bir haber olmadığını kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Dürüst olmak gerekirse, sadece bir gece birlikte olduğun birine, onun çocuğunu beklediğini nasıl söylersin? Bu gerçekten delilik. Cesaretim kırılmadan önce kapı zilini çalıyorum ve çaldığım anda, her yere kusacakmışım gibi hissediyorum. Arkamı dönüp, yanına park ettiğim arabaya bakıyorum ve aniden, habersizce evine gelmeden önce onu aramam gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Gözlerimi kapatıyorum, sinirlerimi yatıştırmak ve mide bulantısını gidermek için burnumdan nefes alıp ağızımdan veriyorum.

"Bu kötü bir fikir," diyorum kendime ve tam gitmek üzereyken kapıya doğru gelen ayak sesleri duyuyorum. "Muhtemelen bir Ring kamerası vardır ve bunu izleyip 'Bu kaltak 'Guguk Kuşu' gibi' diyecektir," diye mırıldanıyorum, kapı açılırken ve ona dönmeye başlarken.

Yüzümde beliren gülümsemeyi engelleyemiyorum. Üzerinde takımının logosu bulunan basketbol şortu ve siyah tişört giymiş, tişörtün omuz kısmında mor renkli Warriors takım adı ve 13 numarası yazıyor. Siyah beyzbol şapkası ters takılmış, saçlarını gizliyor. "Ariella," diyor, kapısının önünde durduğuma şaşırmış bir şekilde. Roller tersine dönseydi, muhtemelen ben de şu anda onun kadar şaşırmış olurdum.

"Selam," diye cevap veriyorum, elimi havaya kaldırarak, "Bu civardaydım." Bu sözler ağızından çıkar çıkmaz, dilimi ısırarak istiyorum. Ben New York'ta, o ise Kaliforniya'da yaşıyorken, nasıl bu civarda olabilirim ki? "Yani, bu civarda değil, ama şehirdeydim. Daha çok bu bölgedeydim." Gergin bir şekilde gülüyorum.

"Oh, içeri gel lütfen," diye davet eder ve kapıdan uzaklaşır, ben de içeri girerim ve onun yanında, girişinde dururum. Tıraş losyonunun kokusu, kendimi düşünmemeye zorladığım o gecenin anılarını geri getirir.

Arkamda kapının klik sesini duyduğumda, "Aramalıydım" diyorum. "Arabayla gezintiye çıkmıştım ve..." *Konuşmayı kes*, diyor kafamın içi, *Tanrı aşkına, konuşmayı kes lan.*

"Girin, girin." Bir saniye oturma odasına bakıyorum. Bu odayı ya annesinin tasarladığını ya da bir dekoratör tuttuğunu anlamam bir saniye sürüyor. Her şey birbirine uyumlu ve bekar bir erkek için bu mantıklı gelmiyor. Tabii kız arkadaşı evi dekore etmediyse ve midemin bulantısı bambaşka bir nedenden kaynaklanmıyorsa. "Bir şey içmek ister misin?" diye soruyor merdivenlerin önünden geçerken. Yukarı bakıyorum ve cam tavandan gökyüzünde tek bir bulut bile olmadığını görüyorum. Aile odasına giriyor ve okyanusa bakan arka duvarı görünce adımlarım duruyor.

"Aman Tanrım," diye haykırıyorum, ayaklarım kendiliğinden cama doğru ilerlerken uzaktaki suyun kıyıya yumuşakça vurduğunu izliyorum, "bu muhteşem."

"Bu evi satın almamın ana nedeni bu," diyor ve ben gülümsüyorum.

"Benim için de tek neden bu olurdu," diye itiraf ettim, o da yanımda dururken. Onun kokusu, tamamen farklı bir nedenden dolayı ağızımı sulandırdı.

bütün başka bir nedenden dolayı ağzımın suyunu akıtıyor. "Okyanusu seviyorum," diyorum ona, nedenini ben de dahil kimse bilmiyor. Ağzım sadece gerginlikten konuşuyor ve mantıklı bir şekilde söylenmesi gereken şeyleri ağzımdan kaçırmadan önce durmasını istiyorum. Ancak, bir geceden sonra senin ve süper spermin beni hamile bıraktığını nasıl mantıklı bir şekilde söyleyebilirim?

"Yine de New York'ta yaşıyorsun." O gülüyor.

"Etrafım suyla çevrili." Kafamı sallıyorum. "Bu tür bir su değil" — aqua okyanusunu işaret ediyorum—"ama yine de." Gözlerim önümdeki balkonu tarıyor, ortasında bir ateş çukuru, bir tarafında iki kanepe, diğer tarafında ise altı sandalyeli kare bir masa var. Onu dışarıda yemek yerken görebiliyordum.

"Sana bir şeyler içecek getireyim." Dönüp benden uzaklaşıyor ve bu bana etrafa bakma fırsatı veriyor. Büyük pelüş kanepe o kadar derin ki, neredeyse çift kişilik yatak kadar büyük. Sağımda, ortasında beyaz bir kase bulunan büyük, uzun bir ahşap masa var. Masanın etrafında on sandalye var ve acaba hiç on kişiyi yemeğe davet etmiş mi diye merak ediyorum. "Gatorade veya su var."

Kafamı sallıyorum. "Eminim orada tavuk da vardır."

"Haklısın," diye onaylar ve ben başımı sallayarak mutfak masasını buzdolabından ayıran adaya doğru yürürüm.

"Şok edici. Su alacağım." Su şişesini alır, geri gelir ve bana uzatır.

"Bu bir sürpriz," diyor ben kapağı açarken.

"Hiç bilmiyorsun," diye mırıldanıyorum ve sudan bir yudum alıyorum. "Aslında başka bir neden daha vardı," diye anlatmaya başlıyorum, ama bir şey gözüme takılıyor.

O tarafa bakıyorum ve onun beyaz gömleklerinden birini giymiş, sarı saçları bir yandan diğer yana sallanan bir kadın merdivenlerden aşağı iniyor. Gözleri bana dikilmiş ve hiç de dostça bakmıyor. "Burada ne varmış bakalım?" diyor, son basamağa gelip odaya girerken.

"Tiffany," Jaxon onun adını söyler ve ben kusacakmışım gibi hissedirim, ve şu anda kafamdan geçen tek şey buradan siktir olup gitmektir.

"Ben tam çıkıyordum," diye hızlıca cevap veriyorum ve Jaxon'a bir kez daha bakıyorum. "Su için çok teşekkür ederim." Şişeyi kaldırıyorum. "Ben kendim çıkarım." Ayaklarım o kadar hızlı hareket ediyor ki, neredeyse evden koşarak çıkıyorum ve kapı arkamdan kapanıyor. "Aptal, aptal, aptal." Kiralık arabanın sürücü kapısını açtım, su şişesini yolcu koltuğuna attım, arabaya bindim ve çalıştırma düğmesine bastım. Onun evinin önünden çıkıp yola koyuldum, nereye gittiğimi bile bilmiyordum ama oradan bir an önce uzaklaşmam gerekiyordu.

Beş dakika kadar sürdükten sonra yolun kenarına çekiyorum. Bir tarafta su, diğer tarafta dağlar varken, başımı direksiyona koyuyorum. "Eh, iyi gitti." Başımı yana çevirip uzaktaki suyu seyrediyorum. "Hiç de planladığımız gibi gitmedi," diyorum, elimi karnıma koyarak. "Ne yapacağım bilmiyorum, küçük altın parçası." Derin bir nefes alıp oturduktan sonra telefonuma otelin adını yazıyorum.

Otele doğru yol alıyorum, kafam dönüyor, insanların arabayla geldiği ön taraftaki çeşmenin yanına park ediyorum. Vale işaretinin önünde duruyorum, arabayı park eder etmez kapım açılıyor. "Hoş geldiniz Bayan Weber," bu sabahki adam beni selamlıyor, "Umarım eğlenceli bir öğleden sonra geçirmişsinizdir."

"Olaylıydı," diye gülümsüyorum ona. "Bugünlük arabaya ihtiyacım yok," diyorum, yolcu koltuğundan çantamı ve su şişesini alırken. O arabaya binerken ben arabayı dolaşıp lobide asansörlere doğru yöneliyorum. Lobide insanlar telaşla dolaşırken, diğerleri check-in masasının önündeki alanda dinleniyor.

Asansörlerin önünde durduğumda, restoranın havuz alanına bakan arka tarafına bakıyorum. Masaların yarısı boş, diğer yarısı ise öğle yemeğinin tadını çıkaran insanlarla dolu. Asansör kapıları açılır ve ben 22. kata basmadan önce içeri girerim.

Asansörün içine girdikten sonra kapıya yaslanıp gözlerimi kapatıyorum. "Şimdi ne yapacağım ben?" Kafamı çevirip odadaki kanepeye bakıyorum, çantamı üzerine atıp yatak odasına gidiyorum ve yatağa yığılıyorum. "Ona hamile olduğumu söyleme planım böyle değildi," diyorum kendi kendime.

"Kafamdaki senaryolarda hiçbir zaman bir kız arkadaş yoktu." Yatakta dönüp yatağın yanındaki telefona uzanıyorum.

Oda servisi düğmesine basıp cevap vermelerini bekledim. "İyi günler Bayan Weber, nasıl yardımcı olabiliriz?"

"Merhaba, patates kızartması alabilir miyim?" diyorum, "biraz tavuk parçası ve hamburgeriniz var mı acaba?"

"Evet, smash burger ve normal burgerimiz var."

"Oh, smash burger alayım, tam dolu, yanında ekstra ketçap olsun."

"Hepsi bu kadar mı?"

"Hayır, çilekli milkshake ve bir parça havuçlu kek ile ahududulu cheesecake alacağım." Gözlerimi kapatıyorum, hepsini bitiremeyeceğimi biliyorum ama ne olur ne olmaz diye burada olacağını da biliyorum. "Hepsi bu kadar."

"35 dakika içinde hazır olur," diyor ve telefonu kapatıyor. Telefonu yerine koyuyorum, sonra kolumu başımın altına koyup bacaklarımı kıvırıyorum.

"Onun bir kız arkadaşı var," diyorum odaya. "Ona söylemelisin," diye kendime hatırlatıyorum. "Ona söylememelisin, onu ya da ailesini tanımıyor değilsin. Hamile olduğunu göreceksin ya da duyacak."

Gözlerimi kapatıyorum ve birdenbire o kader gecesine geri dönüyorum.

Dudakları benimkilere değdiği anda, vücudum yanıyor gibi hissettim. Her bir sinirim dokunulmaya ihtiyaç duyuyordu. Daha önce hiç bu kadar tutkulu bir öpücük almamıştım. Yani, daha önce öpülmüştüm, ama hiç böyle olmamıştı. Sanki beni öpmezse, bir daha nefes alamayacakmış gibi.

Bir eliyle popomu, diğer eliyle yüzümü kavrarken ayağıyla kapıyı kapattı. Dili ağzıma girdi ve açgözlüydü. Beni kapıya doğru ittiğinde daha da derine girdi, kollarım boynuna dolanırken bacağım kalçasına takıldı. Sertliğini her yerimde hissettim. Ve gerçekten her yerimde demek istiyorum. Başımı yana çevirdim, öpücük daha da derinleşti.

Dudaklarımı bıraktı, ama bu sadece öpücükleri boğazıma doğru kaydırmak ve sonra yanağıma doğru yukarı taşımak içindi. Dilini çıkarıp kulak mememin etrafında döndürdüğünde, sıcak ve ağır nefesi kulağımda hissediliyordu

kulak mememi emdiğinde titredim. Göğüslerim ve vücudumun diğer kısımları karıncalandı. Onu kendimden uzaklaştırdığımda, bana şaşkın bir şekilde baktı. "Yapmak için can attığım bir şey var." Dönüp onu kapıya ittim. "İzle." Boynunu öptüm; elim göğsüne düştü. Elim altında kalbinin hızlanması, onun da benim kadar bundan hoşlandığını gösterdi. Önünde çömelip ellerimi kemerine koydum.

"Ariella," dedi, aslında adımlı tısladı. Dişlerini sıkmış, gözleri bana dikilmiş, pantolonu kalçalarının yanlarına düşmüş ve ben onun penisini çıkarmıştım. Hayatımda hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim. Gözlerimi onun gözlerine kilitledim ve onu ağzıma aldım. Başımı eğdim, bu da penisini ağzımda kapattı, ama o, başımı çenemin yanlarından iki eliyle hareket ettirerek bunu çabucak düzeltti.

Onu daha da derine aldığımda "Siktir" diye homurdandı. Onu olabildiğince derine aldığımda elim tabanını sardı. "İşte böyle bebeğim" diye teşvik etti. "Ağzını sikiyorum." Kalçalarını benim ağzımı kullanarak ileri geri hareket ettirdi. Yanağımdan tükürük akıyordu, ama ona o kadar azmıştım ki, umursamadım bile. Onun istediğini ona vermekten başka hiçbir şeyin önemi yoktu. "Ben..." Benden uzaklaşmaya çalıştı, ama onu daha sıkı tuttum ve dilimin üzerine boşalırken boğazımın en derinlerine girmesini sağladım.

Kapının çalınmasıyla gözlerimi açıyorum ve o gecenin hatırası yine sadece bir anı olarak kalıyor. Yataktan kalkıyorum. "Geliyorum!" diye kapalı kapıya bağıryorum, kapı kolunu aşağı itip oda servisi görevlisine kapıyı açıyorum, bugünün böyle geçeceğini düşünmemeye çalışıyorum.

Cesaretimi toplayıp Lexi'yi aradığımda yatakta oturuyorum. Bir kez çaldıktan sonra cevap veriyor, "Hey, son iki gündür neredeydin?"

"Komik bir hikaye," diye başlıyorum, "Los Angeles'tayım."

"Ne?" diye bağıryor. "Bu tarafta ne işin var?"

"Bu yüzden bu hikaye çok komik," diyorum ona, patates kızartmalarından birini ketçapa batırarak. "Dallas'tayken, hatırlıyor musun?"

"Babanın kutlaması için," diye cevaplar.

"Evet, o kutlama. Şey, ben bir nevi..." Sözümü kesiyorum. "Belki de tek gecelik bir ilişki yaşadım."

"Bana söylemedin mi? Vay canına," diye hayretle bağıırır.

"Tek gecelik bir şeydi ve sabahleyin olanları unutmaya karar verdik."

"Ama sonra seni aradı mı?" diye soruyor bana, sesinde biraz umut var. "Hayır." Gergin bir şekilde gülüyorum. "Burada olduğumu bilmiyordu."

"Yani habersizce onun evine mi gittin?" O bu sözleri söylerken bile, onun evine öylece gitmenin ne kadar çılgınca olduğunu düşünerek gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

"Temelde, 'önce yap, sonra düşün' türünde bir durumdu." O gülüyor. "Peki bu senin için nasıl sonuçlandı?"

"Şu anda, oteldeki kral yataklarının ortasında oturuyorum ve yaklaşık beş yüz dolarlık oda servisi yemeği var."

"Neden önce onu aramadan oraya kadar gittin?" Sesi yumuşaktı.

"Şey," diyorum ve yutkunuyorum, "Ona telefonda hamile olduğumu söylemenin iyi bir fikir olduğunu düşünmedim."

"Ne dedin?" O yine çığlık attığında telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Aman Tanrım, Ariella, o ne dedi?"

"Şey, ona söylemedim." Gözlerimi kapatıp ona olanları anlatıyorum.

"Habersiz oraya gittin ve kız arkadaşı oradaydı, sonra da gittin, öyle mi?" diye hikayeyi tekrarlar.

"Aynen öyle."

"Ona söylemen gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Gülmemeye çalışıyor. "Yani, ondan saklayamazsın. O senin babanı tanıyor, sence bu konu açılmayacak mı?"

"Biliyorum, bu yüzden buradayım," diye inledim. "Gidip uzun bir banyo yapacağım ve sonra planımı yeniden düşüneceğim."

"Onu arayıp otel odana gelmesini istemelisin."

"Hayır," diye terslerim. "Ya buraya gelip benimle yatmasını istediğimi düşünürse?"

"Tamam, peki, otel odana değil, ama ona söylemelisin." Gözlerimi kapatıyorum. "Git banyo yap, sonra bir şeyler düşünürüz."

Telefonun diğ er ucunda kapının kapandığını duyarım. "Gitmem gerek, sonra konuşuruz," der ve ben başka bir şey söylemeden telefonu kapatır.

Telefonuma bakıyorum, onun haklı olduğunu biliyorum. "Tamam, tatlım." Karnıma bakıyorum. "Yarın tekrar deneyeceğiz."

dokuz

Jaxon

Kapı çarpıp kapanır ve ben neredeyse zaman içinde donmuş gibi kalırım. Donmuş kalmam gerekenden daha uzun süre, orası kesin. Ama o lanet kapıyı açıp onu orada dururken gördüğümden beri kafam dönüyor. Saçları o geceki gibi değildi, kıvrımlı ve mükemmel bir şekilde şekillendirilmemişti. Hayır, bu sefer rüzgarda hafifçe dalgalanarak serbestçe akıyordu ve başparmağımla işaret parmağımla birbirine sürterek, ellerimde ne kadar ipeksi bir his bıraktığını hatırladım. Gözlerim doğrudan yüzündeki en güzel özelliğe, gözlerine gitti. Kahretsin, yüzünün tamamı kapalı olsa bile onu sadece gözlerinden tanıyabilirdim. "Jaxon," Tiffany adımı çağırıyor ve ben boş kapıdan ona bakıyorum. Kolları göğsünün altında kavuşturulmuş. "Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Sesi titriyor.

Sadece ses tonundan, bir drama yaşanacağını anlıyorum ve buradan ayrıldığında durumun çok daha kötüye gideceğini biliyorum. Özellikle de ona söyleyeceğim şeyden sonra. "Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum." Sakinleşmeye çalışırken fırının bip sesi duyulunca yana dönüyorum. Ariella buradaydı, benim evimde. Kafamdan geçen tek şey, beni nasıl buldu? Sadece bu da değil, evden kaçtı ve ben onu kovalamadım. Bu ne demek oluyor? İlk yapmam gereken şey, ona seslenip durmasını ve geri gelmesini söylemektir. Ama önce Tiffany ile ilgilenmem gerekiyordu ve Ariella'nın bunu görmesine gerek yoktu.

"Şu anda ciddi olamazsın!" diye bağılıyor, ben fırın eldivenini alıp yemeğimi fırından çıkarırken. "O kız da kimdi lan?" Sesi o kadar yüksek çıkıyor ki, çizgi filmlerdeki gibi olsaydı, camlar çatlayıp kulaklarından buhar çıkardı, o da bir yandan bir yana sallanırdı.

Tepsini ocağın üstüne koyduktan sonra eldiveni çıkarıp bir kenara attım, arkamı dönüp ona baktım. "Kimse yok." O kaşlarını kaldırıırken ben tezgaha yaslandım. Ariella'nın kim olduğunu ya da benim için ne ifade ettiğini ona söylemem mümkün değildi. Bu onun ilgileneceği bir konu olmadığı gibi, en son istediğim şey onun Ariella'ya bir şey yapmasıydı. Tiffany ne kadar drama dolu olursa olsun, onu koruyacaktım.

"Gerçekten bunu mu yapıyorsun?" Elini tezgaha vurur, gözleri kısıılır.

"Ben hiçbir şey yapmıyorum." Sakin kalıyorum, uzun zamandır olmadığım kadar sakın, onun çılgına döneceğini bilsem de.

"Buraya rastgele bir kızı getireceksin" — sesi gittikçe yükseliyor — "ve benim sana bir şey söylemeyeceğimi mi sanıyorsun? Lanet olası bir hokey hayranı." Sözlerinden, o kelimedenden ne kadar tiksindiği anlaşılıyor.

"Tamam." Elimi kaldırıyorum. "Yeter. Sen beni gerçekten kızdıracak bir şey söylemeden ve ben de daha sonra pişman olacağım şeyler söylemeden, bunu hemen durduracağım." Sesim, ilişkimiz boyunca hiç olmadığı kadar yükselir. Kavga ettiğimizde, sesimi hiç yükseltmezdim. Bu, babamdan aldığım bir özellik. Onun sözlerinin beni etkilemesine izin vermezdim, ama Ariella'ya hokey hayranı demek, gerçekten çok fazla.

"Oh, artık yeter, değil mi?" İnanamıyormuş gibi başını sallar. "Şimdi yeter, onu aşağıladıktan sonra..."

Aramızdaki tezgaha doğru bir adım attığımda konuşmayı keser. "Dinle, Tiffany." Ellerimi önümdeki tezgaha koyarım, yanlara doğru uzatırım.

"Hayır, sen dinle, Jaxon Stevenson. Senden çok şey katlandım." Sözleri beni neredeyse kahkahaya boğuyor. Konuşmadan önce ona bir saniye bakıyorum.

"Benden mi?" Kendimi işaret ettim; şimdi inanamayan benim. "Sana ne yaptım ki?" Parmağımla onu işaret ettim.

"Sen bizim ilişkimizi bile kabul etmedin." İkimizin arasını işaret etti.

"Çünkü bizim bir ilişkimiz yok," diyorum ve o elini ağzına götürerek nefesini tutuyor. "Bir süredir bir ilişkimiz yok."

"Neden bahsediyorsun? Her şeyde senin yanında durdum." "Ne her şeyinde?" diye soruyorum, sinirlenerek, pencerenin "Geçen sezon hep somurtup dururken mi?"

"Geçen sezon boyunca somurtup durduğun zamanlar." Gözlerini devirdi. "Ameliyat olduğum için kendimi eve kapattığım zamanları mı kastediyorsun?" diye homurdandım.

"ve fizik tedavi için rehabilitasyonda olduğum zaman mı? Yavaş yavaş paten kaymaya yeniden başlamam gerektiği zaman mı?"

"Evet, onu." Beni işaret ediyor. "Sürekli 'vah benim halim' diyordun. Seninle kalmak ne kadar zordu biliyor musun?"

"Hayır, ne kadar?" diye soruyorum, pek umursamadan. Bu konuşma çoktan bitti, daha başlamadan bitmişti.

"Hala burada olmam bir mucize." Ciddi olamaz, değil mi? Ama ona bakınca, bu konuşmada yüzde bin ciddi olduğunu anlıyorum.

"Bir kez olsun, neden dürüst olmuyorsun, Tiffany?" Yüzünü izliyorum. "Benimle birlikte olmak istediğin için değil, benimle birlikte olmanın getirdiği avantajlar için benimlesin." Ağzını açıyor ve ben sonunda bıktım. "Benim sayemde davet edildiğin kırmızı halı etkinlikleri. Benim kim olduğum için takımla birlikte gittiğin hayır etkinlikleri. Seni heyecanlandıran ve rahatsız eden şey, formayı giyen adam değil, forma." Bunu yüksek sesle söylemek, birinin beni hayalarımından tekmelemesi kadar kötü, çünkü gerçek şu ki, sonunda biyolojik annemle tıpatıp aynı biriyle birlikte oldum.

"Neden, ben hiç..." Ellerini göğsüne koyar, gözleri yaşlarla dolar. "Hayatımda hiç böyle davranılmadım."

"Nasıl yani?" diye hemen sorarım. "Sana nezaket ve saygı ile davrandım, ama bu konuşmadan anladığım kadarıyla, sen aynısını söyleyemezsin."

Çantasını eline kapar. "Sen bir fahişeyle sevişirken yakalandın diye burada kalıp senin azarını dinlemeyeceğim."

"Defol git." Kapıyı işaret ediyorum, sakinleşmeye çalışırken tüm vücudum titriyor. "Ve bir daha gelme!"

"Çok pişman olacaksın, Jaxon," diye alaycı bir şekilde bana bakar.

"Sanmıyorum," diyorum, tekrar tabağa dönerek. "Sanırım ben iyiyim." Dolaptan yemeği koymak için bir tabak alıyorum.

Arkamda, kapıya doğru yürürken öfkeyle nefes alıp verme sesini duyuyorum ve kapıyı sertçe kapatıyor. "Ben uzman değilim ama bence o tren çoktan kaçtı. Artık bittiğini söyleyebiliriz." Tavağa bakıyorum.

Sonunda o konuşmayı bitirmiş olmanın rahatlığıyla dışarı çıkıp yemek yemeye gidiyorum ve bir şeyler içmek için içeri girmeden önce sandalyeyi çekiyorum. Bir bardak alıp içine buz ve su dolduruyorum. "Ariella burada ne yapıyordu?" Kısa bir süre önce sorduğum soruyu tekrar ediyorum. Dışarı çıkıp oturuyorum ve suyu tabağımın yanına koyuyorum. "Ona mesaj atmalı mıyım?" Bir parça tavuk kesip, tekrar ayağa kalkıp telefonumu aramaya gidiyorum.

Mutfağa bakındığımda, onu buzdolabının yanındaki tezgahta buluyorum. Aşağıya bakıp, buraya gelmeden önce beni aramaya çalışmış mı diye bakıyorum, ama son arama benim babama yaptığım arama. Mesajlarımı açıp, onun adını yazmak için kaydırıyorum.

Profil resmi, on sekizinci doğum gününde çekilmiş bir fotoğrafı. Dışarı çıkıp oturduğumda, telefonuma bakıyorum.

Ben: Merhaba.

Gönder tuşuna basmak üzereyim, ama sonra başka bir şey yazmaya başlamadan önce mesajı siliyorum.

Ben: Nereye gittin? İyi misin?

"Bu çok aptalca geliyor." Kafamı sallayarak siliyorum.

Ben: Neden geri dönmüyorsun?

"Ona bunu gönderme," diyorum kendime ve gönder düğmesine basmadan hemen siliyorum. "Onun geri gelmesini istemenin tek nedeni, o geceyi tekrar yaşamak istemen. Unutmaya çalıştığın gece, ama sürpriz, sürpriz, lanet olasıca unutamadığın gece." Son altı haftadır, duşta ya da yatakta, ya da sikim uyandığında, lanet olasıca

Onu düşünüyorum. Penisim hareketleniyor ama sonra elimdeki telefon çalışıyor ve beni çok korkutuyor. Aşağıya bakıp, yanlışlıkla mesajı göndermiş miyim diye merak ediyorum. Kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki nefes almam zorlaşıyor.

Kız kardeşimin resmi ekranı dolduruyor, yanında pembe bir kalp ve "En Sevdiğim Küçük Kız Kardeşim" yazıyor. Belli ki, ben evde olduğum otuz saat içinde bir ara telefonumu eline aldığı anda bunu programlamış.

"Merhaba." Telefonu hoparlöre takıp tabağımın yanına koyarak aynı anda yemek yemeye başladım.

"Merhaba," diye selamladı, şarkı söyler gibi, "Jaxon."

"Sesin ne oldu?" diye soruyorum ve telefon tekrar çalışıyor, FaceTime ile aramaya çalıştığını görüyorum. Telefonu alıp masadaki saksı bitkisinin üzerine koyuyorum. Annem geçen sefer buraya geldiğinde eklediği bir şey. "Bu bilgiyi sana söylerken yüzünü görmek istedim." Kuşu yutan Cheshire kedisi gibi gülümsüyor. "Bu şekilde her zaman eğlencelidir."

"Ne?" diye soruyorum, beni ne için aradığını anlayamadığım için kafam karışmış bir halde.

"Gerçekten bilmiyor musun?" diye soruyor, aynı zamanda gülüyor.

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım," diyorum ona, bir parça tavuk kesip ağızma atarken.

"Annem az önce çok ilginç bir telefon aldı." Bunu söylediği anda, tüm vücudumdan kan çekildiğini hissediyorum. Ariella, anneme bir şey söylemek için aramış olamazdı. Çatalımı bırakmaya başlıyorum, daha doğrusu çatal gevşek elimden düşüyor ve tabağa çarparak yere düşüyor. Tavuk ağızımda asılı kalıyor. "Evet, o." Beni işaret ediyor. "Sana önceden haber verdiğim için şanslısın."

Tavuk parçasını yutarken neredeyse boğuluyordum, sonra yardım etmek için bir yudum su içtim ve öksürdüm. "Bana her şeyi anlatman gerekiyor."

"Bu sana hak ettiğin şey." Bana işaret eder, gözlerini devirir, babamın Ariella ve benim hakkımda gerçeği öğreneceğini düşününce ellerim titremeye başlar. Kalbimin atışının sesi şimdi içimi doldurur.

kulak zarlarım giderek daha fazla çınılıyor. "Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlamıyorum." Bunun babam ve Ralph için ne anlama geleceğini hayal bile edemiyorum. Onlara nasıl yüzleşeceğim? Ralph kesinlikle beni dövecek ve babam da ona yardım edecek. Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalışıyorum. Bunun bir hata olduğunu bilsem de, kendime itiraf etmeliyim ki, yine olsa yine yapardım. Hiç düşünmeden, geceyi onunla geçirirdim.

Midem ağzıma geliyor. "Ne düşünüyordun ki?"

"Tori, yeter," diye ona bağırırım.

"Oh, şimdi de bu kadar yeter," diye kışkırtıyor. "Onu Noel'e getirmek neden iyi bir fikir olduğunu düşündün ki?"

"Bekle." Sandalyeye yaslanıyorum. "Neden bahsediyorsun?" Birden kafam karışıyor.

"Tiffany'nin şu anda annemi arayıp, seni başka biriyle sevişirken yakaladığını söylemesinden bahsediyorum." Kanım sanki tüm vücudumdan çekilmiş gibi hissediyorum.

"Ne yaptı?" diye bağırırım. "Tori. Annemi çağır, hemen!" diyorum dişlerimi sıkarak.

"Hay aksi, haberin yok muymuş?" Yüzü endişeyle doldu. "Noel için tanıştığın bir kıızı eve getirdiğinde olan budur." Onun evin içinde yürüdüğünü görüyorum.

"Sen hikayenin tamamını bilmiyorsun," diye başlar babam ve ben, Ariella ile geçirdiğim bir gecenin hala sır olarak kaldığını bilerek biraz sakinleşirim. En azından şimdilik.

"Suçluyu da getirdim," diye şaka yapar Tori, "şu anda telefonda." Beni döndürür ve annemin yanına oturur, annem ise sadece başını sallar.

"Anne," adını söylüyorum, "çok üzgünüm." Gözlerimi kapatıyorum.

"Tamam, özür dilemeden önce." Annem telefona eğilip bana bakar. "Gerçekten seni yatakta başka biriyle mi yakaladı?" Annem bu sözleri söylerken bile kusacakmış gibi görünüyor. "Onun kullandığı kelime bu değildi."

"Tabii ki kullanmadı." Tori gözlerini devirir.

"Hayır" diye homurdanırım. Kafamı sallarım. "Tabii ki kullanmadı."

"Sana söylemiştim," diyor babam, "o bunu daha iyi bilir."

"Evliyken annemle yatmadın mı?" Kız kardeşim Tori, babamı bu konuda sürekli rahatsız etmeyi sever.

"Ayrılmıştık," dişlerini sıkarak söyler. "O telefonu ver bana." Telefonu kız kardeşimin elinden alır.

"Ne olduğunu bilmiyorum" —ben konuşmak üzereyken elini kaldırıyor—"ama şimdilik, altı aydan uzun sürmemişse kız arkadaşlarıyla tanışmayacağız."

"Bir yıl," diye araya girer annem, "ve yoğun bir geçmiş araştırması."

"Anlaştık," diyorum, odak noktam oyunum olduğu için yakın zamanda kimseyle ilişkiye girmeyeceğimi bilerek. "Söz veriyorum, doğru kişi olmadıği sürece kimseyi eve getirmeyeceğim."

Annemin arka planda homurdandığını duyarım. "Bir liste yapmalıyız," der Kiera, "ve onu eve getirmeden önce çapraz kontrol yapmalı."

"Yeter," der babam. "Sanırım sen ve Tiffany artık birlikte değilsiniz?"

"Şüphelerin doğru," diye onaylıyorum.

"Peki, seni bırakalım da ben de annenin telefonunda onun numarasını engelleyeyim."

"Onun numarasını engellemeyeceğim," diyor Tori ve babam ona yan gözle bakıyor. "Ne?" diye soruyor, şok olmuş bir şekilde. "Ya Jaxon hakkında kötü konuşmak zorunda kalırsa?"

"Onunla konuşup kardeşini kötüleyecek misin?" diye soruyor annem, ve bakışlarından bunun hoşuna gitmediğini anlayabiliyorum.

"Hayır, tabii ki hayır, ama eğer benimle yapıyorsa, başkasıyla yapmıyor demektir, yani hepimiz kazanıyoruz." Babamdan telefonu alır. "Anladım kardeşim," diye beni teselli eder ve ben gülmekten kendimi alamam.

"Tüm yardımların için teşekkür ederim," diyorum telefona ve o bağlantıyı kesiyor. Tavana bakıyorum ve telefonumu tekrar açıyorum, hala Ariella'nın adı yazıyor.

Yazmaya başlıyorum ve gönder düğmesine basana kadar durmuyorum. Kalbim tüm bu süre boyunca deli gibi atıyor.

Ben: Hey, lütfen beni ara.

on

Ariella

"Bu gece onu arayacaksın," diyorum kendime. "Öğle yemeğinden döndüğünde ona mesaj atıp seni aramasını söyleyeceksin." Sabah duştan çıktığımdan beri giydiğim yumuşak bornozu çıkarıyorum. "Ya da sen ara, iki kez çalmasına izin ver ve sonra kapat." Bavulumdaki kıyafetleri karıştırdıktan sonra yatağın yanına gidip küpelerimi takıyorum ve sonra oturma odasına çıkıyorum.

Kanepenin yanındaki telefonu alıp vale düğmesine basıyorum. "İyi günler, Bayan Weber," diyor adam neşeli bir ses tonuyla.

"Merhaba. Birkaç dakika sonra çıkacağım," diyorum ona.

"Aracınız sizi bekliyor olacak," diye hemen beni temin ediyor. "Beş dakika bekleyin."

"Sorun değil," diye cevap veriyorum, telefonu yerine koyup kanepenin yanındaki beyaz spor ayakkabıyı alıyorum. Ayakkabıyı ayağıma geçirip bağcıklarını bağlıyorum, sonra diğer ayağıma da aynısını yapıyorum. Sonra ayağa kalkıp otel odasının köşesinde, kapının hemen yanında asılı duran aynaya doğru yürüyorum.

Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırmadan önce kendime bir bakıyorum ve siyah çantamı almak için dönüp uzanıyorum. Ayak bileklerime kadar uzanan, yüksek bel, ten rengi bir pantolon ve içine sokulmuş beyaz, kısa kollu, yumuşak pamuklu bir gömlek giyiyorum. Pantolon bana biraz dar geliyor ama bunun nedeninin kahvaltıda iki dilim kek ve dondurma yediğim için olduğuna kendimi ikna ediyorum. Odayı terk etmek üzereyken, komodinin üzerinde duran telefonumu hatırlıyorum.

Yatak odasına doğru yürüyorum, telefonu alıyorum ve sonra babamın geçen yıl bana verdiği gümüş saatimi ve gümüş bileziğimi görüyorum.

Noel, bu yüzden ikisini de taktım. Saatin tokasını kapatıp, telefonu elimde tutarak odadan çıktım. Neredeyse anahtar kartını unutuyordum. "Hamilelik beyni lanet bir şey," diye mırıldandım, anahtar kartını alıp çantama koyduktan sonra nihayet odadan çıktım.

Asansörün gelip beni almasını beklerken çantamı iki elimle tutuyorum. Asansör benim katımda durduğunda içindeki çifte gülümsüyorum ve içeri giriyorum. Asansör aşağı inerken, birkaç katta durup sonunda kapıları açıldığında herkes lobide iniyor.

Kaldırıma park edilmiş kiralık arabayı görünce vale standına doğru ilerliyorum. "Merhaba," diye selam veriyorum ve vale bana gülümsüyor. "O benim," diyerek arabayı işaret ediyorum.

"Vale fişi var mı?" diye soruyor, kibar olmaya çalışıyor ve ben ona gülüyorum.

"Bu yardımcı olur, değil mi?" Çantamı açıp içindeki küçük cebe uzanarak, siyah yazılarla dolu beyaz fişi çıkarırım. O da onu benden alır ve önündeki araba anahtarlarını kaparak bana uzatır.

"İyi günler." Ben kiralık arabaya doğru yürürken bana gülümser. Sürücü kapısını açıp arabaya binerim, arabayı çalıştırıp restoranın adresini girerim.

Otelden ayrılırken, başımda olacak olan onca şey yüzünden başım dönmesin diye uğraşıyorum. Beni sakinleştireceğini umarak radyoyu açıyorum. Şarkı başlamadan iki dakika sonra telefon çalıyor ve arayanın babam olduğunu görüyorum.

"Merhaba baba," diye cevap veriyorum.

"Selam, Ariella, neredesin?" Sesi gergin ve endişeli geliyor.

"Los Angeles'tayım," diyorum, "burada görüşmem gereken birkaç müşterim vardı." *Ve bir de bebek babasına, onun aslında bebek babası olacağını söylemem gerekiyor.*

"Geçen haftadan beri aramadığın için endişelenmeye başlamıştım."

Restorana giden yolu takip ediyorum. "Üzgünüm, seyahat son dakikada çıktı ve buraya vardığımda saat farkı vardı," diye başlıyorum.

Sözlerimi karıştırarak, "Sadece yoğun bir seyahatti" diyorum.

"Ne zaman eve döneceksin?" diye sordu. "Annen ve ben seni ziyarete gelmeyi düşünüyorduk."

"Oh, dürüst olmak gerekirse, henüz emin değilim. Görmem gereken herkesi gördüğümünden emin olmak istiyorum." Jaxon gibi ve ona onun çocuğunu taşıdığımı söylemek gibi. "Böylece batıya bir daha gitmem gerekmez."

"Tamam, oradayken Zoey'i görecek misin?"

"Şu anda onunla öğle yemeği yemeye gidiyorum," diye bilgilendiriyorum onu.

"Tamam, peki, seni bırakayım, planların hakkında beni haberdar et lütfen. Başka bir eyalette yaşıyor olsan da, çocuklarımın nerede olduğunu bilmek isterim."

"Tamam baba," diyorum, "seni seviyorum."

"Seni daha çok seviyorum, evlat," diyor ve ben restorana vardığım anda telefonu kapatıyor ve midem bulanmaya başlıyor. Bu benim için artık normal bir durum, ama arabamı park ederken ensemin arkası karıncalanmaya başlıyor.

"Umarım ona hamile olduğunu söylediğinde, durumu anlayıp neden burada olduğunu tam olarak anlamaz." Derin bir nefes alıp çantamı aldım ve kahverengi kapıya doğru yürüdüm, kapıyı açıp içeri girdim. Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama hiçbir şeyin beni sakinleştiremeyeceğini biliyordum.

"Lütfen yerinize oturana kadar bekleyin" yazan hostes standında durup, restoranda etrafa bakarak onu görebilecek miyim diye bakıyorum. Onu odanın köşesinde otururken görüyorum ve ona doğru ilerlerken gülümsüyorum. Zoey, telefonundan başını kaldırıp bana doğru geldiğimi görünce "İşte orada lan" diyor.

"İşte buradayım," diye cevap veriyorum ve restoranı gözden geçirerek kimse konuşmamızı dinliyor mu diye bakıyorum. Restoranın neredeyse boş olduğunu fark ediyorum, ki bu mantıklı çünkü öğle yemeği telaşının ardından öğleden sonra ortasında bunu yaptı.

Ayağa kalkar ve bana sarılmak için yanıma gelir. Kollarını bana doladığını hissettiğimde ağlamamaya çalışırım, ama kelimenin tam anlamıyla her türlü hormonla doluyum. İstemediğim bir gözyaşı akarken gözlerimi kapatırım. Ondan uzaklaşır ve gözümün köşesini silerim.

"Üzgünüm, ben..." Elimi havaya kaldırıyorum. "Tüm bu duygularla ve saçmalıklarla doluyum."

"Duygular ve saçmalıklar mı?" Elimi tutar ve beni masaya çeker, önündeki sandalyeyi çekmemi beklerken kendi yerine oturur. Çantamı yanımdaki sandalyeye koyarım ve bir şey söylemeden önce, beyaz düğmeli gömlek, siyah pantolon ve siyah papyon giymiş garson gelir.

"Merhaba, Deluca's Italian Steakhouse'a hoş geldiniz." Bana gülümser. "İlk olarak bir kokteyl ile başlayabilir miyiz?"

"Ben maden suyu alacağım," diyorum ona ve o bana başını sallıyor, sonra Zoey'e bakıyor.

"Ben bir kadeh pinot alacağım," diyor Zoey ve ona gülümsüyor, onun uzaklaşmasını bekledikten sonra bana dönüyor.

"Tamam, peki, yavaş yavaş başlayalım," diyor ve önündeki büyük kahverengi deri menüyü kenara çekiyor. "Neden buradasın ve bizi aramadın ya da bize gelip kalmadın?"

"Bence bu yavaş başlamak değil." Gülererek Zoey geldiğinde doldurulan sudan bir yudum alıyorum. "İşlerim vardı," diye yalan söylüyorum ve o kaşlarını çatıyor. "Tamam, peki, işim yoktu," diyorum ve biri tereyağı tabağıyla birlikte ekmek sepeti getirince konuşmayı kesiyorum.

"Peki burada ne yapıyorsun?" diye sordu. "Neden bizimle kalmadığını birazdan anlatacağım."

"Babayla konuşmak için geldim," diyorum ve o şaşkınlıkla nefesini tutuyor.

"Onunla konuştun mu?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Onu aradın mı?"

"Onun evine gittim," diyorum, onun adını söylemeden. Yine nefesini tutuyor.

"Hadi oradan." Gözleri büyümüş, ağzı açık kalmış. "Onun evine mi gittin?" Tek yapabildiğim başımı sallamak. "Freebasing'den bahsetmişken."

"Bu durumda bu sözün bir anlamı olduğunu sanmıyorum, çünkü o kokainle ilgili" — omuz silkiyorum — "ama ben bu jargondan ne anlarım ki?"

"Onun evine gittin," diye tekrarlar, hala şokta. "Yani, tok tok tok. Ben ve çocuğun bir bardak su içmek için içeri girebilir miyiz?"

"Şey, gittim ve..." Gözlerimi kapatıp ona olanları anlatırım.

"Kız arkadaşı oradaydı." Masaya vurur. "Onu pataklayacağım, kim olduğunu bile bilmiyorum." Telefonunu alır.

"Ne yapıyorsun?"

"Takviye çağırıyorum," diye alaycı bir şekilde bana bakıyor. "Sanırım Bat Sinyali bunun için kullanılıyor," diyor annesinin ailesinin işleri halletme şeklinden bahsederek, "ama emin değilim."

Elimi uzatıp telefonunu elinden aldım. "Sinyal göndermeyelim mi?" Telefonu yanıma koydum.

"En azından Nash'e beni hapisten çıkarmak zorunda kalacağını söylemeliyim." Onun yüzde bin ciddi olduğunu görünce gülüyorum.

"Seni çok seviyorum, ama kimse kimseyi dövmeyecek." Durumu yatıştırmaya çalışıyorum. "Biz birlikte olduğumuzda kız arkadaşı olmadığını söylemişti."

"Tabii ki söyledi." Kafasını salladı. "Maury bunun bir yalan olduğunu söylüyor."

"Ben de bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum," diyorum ona ve garson içeceklerimizi getirdiğinde konuşmayı kesiyorum. konuşmayı kesiyorum.

"Bunu sürekli getirmen gerekecek," diyor Zoey, şarap kadehini alıp büyük bir yudum alıyor.

Garson ona gülümser. "Tabii. Günün spesiyallerini duymak ister misiniz?" diye sorar bize.

"Hayır," diye cevaplar Zoey. "Üzgünüm, bir şeyin ortasındayız. Başlangıç olarak köfte, dana carpaccio ve İtalyan salatası getirebilir misiniz?" Garsona başını sallar. "Sonra daha fazla yemek isteyip istemediğimize bakarız." Garson uzaklaşır ve Zoey bana döner. "Tamam, yani sen oraya gittin ve onun kız arkadaşı oradaydı. Hiçbir şey söylemeden öylece çıktın mı?"

"Aynen öyle." Bir parça ekmek alıp üzerine tereyağı sürüyorum. "Hey, bir dakika izin verir misin, erkek arkadaşına onun çocuğuna hamile olduğumu ve istediği kadar bu sürece dahil olabileceğini söyleyeceğim. Beş dakika sonra gel" gibi bir şey söylemeyecektim. Kız onun gömleğini giyiyordu."

"Ve bu iki gün önce mi oldu?"

"Doğru," diye onayladım ve ekmeği ısırdım.

"Son iki gündür ne halt ediyordun sen?"

"Kendime zaman ayırdım ve havuçlu kek ve cheesecake yedim. Bazen aynı lokmada." Yüzü buruşuyor. "Düşündüğün kadar kötü değil. Tamam, peki, yine tuvalete gitmem lazım çünkü hamile olduğum için mesanem bezelye büyüklüğüne geldi."

Sandalyeyi geri çekip kalkıyorum. "Hapşırıp altını ıslatana kadar bekle. Önümüzde güzel günler var. Hamile olduğumuz için çok heyecanlıyız." Bana gülümseyerek ellerini çırpıyor.

Tuvalette işimi bitirince ellerimi yıkayıp kapıyı açıyorum. Kapı açılırken restoranın ön tarafına doğru yürüyorum ve onu görünce durup ona bakıyorum. Yüzünden, ikimizin de burada olmasına benim kadar şok olduğunu anlıyorum.

Yürümekten vazgeçip, o içeri girerken dönüp bakıyorum. Siyah kot pantolon, beyaz gömlek ve kahverengi ceket giydiğini görüyorum. Kollarını dirseklerine kadar sıvamış, ağız sulandıran dövmelerini sergiliyor. "Ariella," diyor, sanki burada olduğuma inanamıyormuş gibi.

"Yemin ederim seni takip etmiyorum," kendimi durduramadan cevap veriyorum. "Zoey ile öğle yemeği yiyorum." Telefonuyla meşgul olan Zoey'i işaret ediyorum ve umarım Bat arkadaşlarını aramıyordur.

"Sana mesaj attım," diyor ve ben bir adım geri çekiliyorum.

"Mesaj almadım," diyorum ve o telefonunu çıkarıp, parmaklarıyla şifresini girerken telefonu çevirip bana gösteriyor.

"Oh, bu benim numaram değil. Büyük kız işi bulduğumda numaramı değiştirdim."

"Şehirde ne yapıyorsun?" diye soruyor. O kadar garip bir durum ki, ağda yaptıktan sonra anal beyazlatma yaptırmayı tercih ederim.

Derin bir nefes alıyorum. "Aslında sana bir şey söylemek için şehre geldim."

Gözleri büyür ve bana bir şey söylemek üzereyken kapı açılır. Omzunun üzerinden kapıya bakarım ve yanıldığımı anlarım. Şu anda, anal beyazlatma yaptırmayı tercih ederim. "Spencer," adını söylerim ve o bana şok olmuş bir şekilde bakar.

"Ariella." Kapıdan içeri girer ve kolunu belime dolayarak beni yanağıma öper. "Bugün şanslı günüm mü?"

günü mü?"

"Hayır," Jaxon sertçe cevap verir ve ona bakar.

"Oh, çok üzgünüm, Jaxon," diyor ve elini uzatıyor. "Ben Spencer Booth."

Jaxon elini uzatır ve ikisi el sıkışır. "Sonunda tanıştığımıza memnun oldum."

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?" diye Spencer'a sorar, ama ben onun yerine cevap veririm.

"Yaklaşık bir yıl çıktık," diyorum, aniden gerginleşerek. "O New York'tan Dallas'a taşındığında ayrıldık."

"Seni de yanımda götürmeye çalışmalıydım," diyor Spencer bana. Onun başka kadınlara gözü olduğu için ayrıldığımızı ve beni aldattığından emin olduğumu, ancak kanıt bulamadığımı hatırlatmıyorum. "Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Onun tüm hayatı boyunca birbirimizi tanıyoruz," diyor Jaxon.

"Ah, doğru, doğru," diyor. "Babalarınız arasındaki bağı unutmuşum."

"Ondan daha fazlası var," diyor Jaxon, ve ben "*Ne kadar fazlası olduğunu bilemezsin*" demek istiyorum, ama sadece burada duruyorum.

"Neden gidip bir masa tutmuyorsun?" diyor Jaxon Spencer'a. "Ben de hemen gelirim."

"Tamam," diyor Spencer başını sallayarak, sonra bana dönüyor. "Eğer şehirde daha uzun süre kalacaksan, belki akşam yemeği yiyebiliriz."

"Belki." Ona gülümsüyorum, onunla kahve içmek bile istemiyorum. O uzaklaşıyor, hostes masasına gidiyor.

Jaxon, Spencer'ın duyamayacağı bir mesafeye gelene kadar bekler, sonra bana döner. "Bu akşam bana gelip konuşalım mı?"

"İyi olur. Saat kaçta gelmemi istersin?"

Bana telefonunu uzatıyor. "Lütfen numaranı gir," diyor. Eski numaramın olduğu mesaj dizisine gidiyorum, resme tıklıyorum ve yeni numaramı girmeden önce kişiyi düzenliyorum. "Buradaki işim biter bitmez eve gideceğim, sen de ondan sonra gelebilirsin."

"Gelmeden önce seni ararım," diyorum. Başını sallıyor ve Spencer'ın oturduğu masaya doğru yürüyor.

Masaya geri döndükten sonra sandalyeyi çekiyorum. "Ne oldu lan?" Zoey, Jaxon'ın Spencer'a yarı öfkeyle baktığı masaya bakıyor.

Bir hikaye uydurmayı düşünüyorum, ama çok yorgunum ve zaten birazdan öğrenecek. "O benim eski erkek arkadaşım, diğeri ise bebeğimin babası." Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Jaxon, diğeri değil."

on bir

Jaxon

Ariella masaya geri d6nerken Spencer bana "Oturmak ister misin?" diye soruyor. Zoey ile birkaç kez tanıştım, ama Ariella ile tekrar konuşmak için masasına gidip merhaba diyebilecek kadar sık tanışmadım.

"Evet, tabii," diyorum ve şimdi hostesle konuşan Spencer'a dönerek.

Bizi masaya kadar eşlik ediyor ve keşke bu toplantıya odaklandığımı söyleyebilseydim, çünkü yüzde bin eminim ki odaklanmıyorum. Spencer'ın oturması yerine Ariella ve Zoey'in karşısındaki sandalyeye oturuyorum. Kendime bunun dışarıya bakmayı sevdiğim için olduğunu söylemek istiyorum, ama acı gerçek muhtemelen onun ona bakmasını istemediğim içindir.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler," diye başlıyor Spencer ve ben başımı sallıyorum, bu sırada garson özel menüleri anlatmak için yanımıza geliyor. Zoey'nin birkaç kez masama baktığını görüyorum, sonra Ariella ona bir şey söylüyor ve Zoey bakmayı bırakıyor. Zoey ona bizim birlikte geçirdiğimiz geceyi anlatıyor mu diye merak ederek midem sıkışıyor. "Bana kendinden bahset, Jaxon."

O bana bu soruyu sorduğu anda, onun benim menajerim olmayacağını hemen anladım. Benimle çalışmakla ilgilenen biri olarak, benimle görüşmeden önce biraz araştırma yapmalıydı. "Neden benim hakkımda bildiklerini bana anlatmıyorsun?" diye sorarak durumu tersine çevirdim.

"Minnesota'ya seçildiğini ve sonra LA'ya transfer olduğunu biliyorum." Başımı salladım. Bu bilgiyi öğrenmek için tek yapması gereken sosyal medyadaki biyografimi okumaktı. "Yakında yenilenecek birkaç kontratın olduğunu biliyorum" —ona başımı salladım—"ve bence daha iyi teklifler arayabiliriz—"

"Son on yıldır aynı sponsorlarla çalışıyorum," diye sözünü kestim. "Bazıları ben henüz acemiymdimken bana şans verdiler ve ürünlerden memnun kalmam için ellerinden geleni yaptılar."

O, çarpık bir gülümsemeyle gülümsüyor. "Hepsi iyi, ama artık sen bir acemi değilsin. Artık sana hak ettiğin ücreti ödeme zamanı geldi." Sanki ikinci el araba satıcısı gibi konuşuyor ve daha önce onu sevmiyorsam da, konuştuğça sevmem daha da artıyor. "Adını açıklayamayacağım bir müşterim var, tabii ki, o..." Yemin ederim, sanki işitme duyum durmuş gibi. Dudaklarının hareket ettiğini görebiliyorum, ama sanki sesi çıkmıyor.

İçeri girdiğimde onunla çalışmayacağıma karar verdiğim Spencer ile toplantı yaparken masaya bakmamaya çalışıyorum. Bunun nedeninin onun yapışkan birine benzemesi olduğunu kendime söylemek istiyorum, ama aslında Ariella ile çıktığı ve onu hiç sevmediğim için.

Yemeğin sonunda, ben belki beş kelime konuşmuşken, "Sanırım sana birkaç sponsor daha bulabiliriz" diyor. Kendinden bahsetmekle o kadar meşgulken bunu fark etmiş mi acaba?

"Kulağa hoş geliyor," diyorum ona, telefonumu alıp masadan kalkarken. "Haftaya görüşelim mi?"

"Kulağa harika geliyor." Keten peçeteyi masaya bırakıp ayağa kalktı. Hostes masasında durup el sıkıştık ve ben onun kapıdan çıkmasını izledim. Ariella ile konuşmak için geri dönmemesine sevindim, ki bu çok aptalca çünkü ona karşı hiçbir hakkım yok. Lanet olsun, o benim evime geldi ve eski kız arkadaşım benim gömleğimi giyerek merdivenlerden aşağı indi. O anı hatırladığımda dişlerimi sıkıyorum. Çıkmak üzereyim ama bunun yerine Ariella'nın oturduğu masaya doğru yöneliyorum.

"Selam," diye selam veriyorum ve o bana bakıp dudaklarını yalıyor. Dilini görünce ağzım sulanıyor. Kahretsin, onun her şeyi beni tahrik ediyor. Üzerinde hiçbir şeyi göstermeyen bir kıyafet giyiyor ve bana göre bu, gördüğüm en seksi şey. Belki de bunun altında daha güzel şeyler olduğunu bildiğim içindir.

"Selam," diyor yumuşak bir sesle, kaşığıyla dondurma alırken. Sakin kalmaya çalıştığını görebiliyorum, ama muhtemelen

benim masasının yanında ne halt ettiğimi merak ediyor. "Kuzenim Zoey'i hatırlıyorsun."

"Biraz," diye dürüstçe cevap verip elimi uzatarak onun elini sıkıyorum. "Seni tekrar görmek güzel."

Bana gülümser ve elini uzatarak benimkini sıkar. "Ben de seni tekrar görmek güzel." Elimini bırakır. "Sorun değil, bizden milyonlarca var." Kaşığını havada sallayarak, "Birkaç maça gitmiştim," der.

"Gerçekten mi?" diyorum, neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum, çünkü ailesi hokeyden geliyor. Birkaç maça gelmeleri gayet normal.

"Evet, genellikle Matthew amcam ziyarete geldiğinde, şehirde olan herkesi bir araya toplamayı sever."

Başımı sallarım. "Evet, mantıklı. Uzun süredir burada mı yaşıyorsun? Ailenin çoğunun Dallas veya New York'ta olduğunu sanıyordum."

"İş için buraya taşındım," diye cevapladı, "bir hafta sonra patronumla kaçtım ve gerisi malum."

Ariella gülüyor. "Bir hafta sonra kaçmış olması sanki çok da önemli değilmiş gibi."

"Görünüşe göre onun için işe yarıyor," diyorum ve sonra Ariella'ya dönüp, "Ben çıkıyorum," diyorum. Ariella sadece başını sallıyor.

"Burada işimizi bitireceğiz, sonra onu eve bırakmam lazım" — Zoey'i işaret ediyor — "seni ararım."

"Arayacağım mı?" diye sorar Zoey. "Bu İngilizce mi?"

Ariella gözlerini kapatır. "Sanırım İngiliz İngilizcesi, dün *The Crown* izliyordum."

Ona gülümserim ve otel masasındaki hali aklıma gelince yanaklarının pembeleştiğini görürüm. "Tamam, beni ara" diye şaka yaparım, sonra Zoey'e bakarım. "Seni tekrar görmek güzeldi. Bir dahaki sefere maça geldiğinde haber ver."

"Tamam." Bana gülümsüyor. "Benim için bir zevkti," diyor Zoey, ben Ariella'dan uzaklaşmadan önce, ondan hiç uzaklaşmak istemedim. Restorandan iki adım uzaklaşıp onun numarasını arıyorum; üç kez çaldıktan sonra telefonu açıyor.

"Alo?" diye sorar, sesi şaşkınlıkla doludur.

"Doğru numarayı girdin mi acaba?" diyorum, SUV'uma doğru yürürken. Onun numarasını yanlışlıkla benim telefona kaydettiği ve iki gün daha iletişim kuramayacağım ihtimalini göze alamam.

"Kendi telefon numaramı biliyorum, Jaxon," diye şaka yapıyor. "Zoey'i bıraktıktan ve senin evine varış süresini öğrendikten sonra seni ararım."

"Bekleyip seninle gelmemi ister misin?" diye soruyorum, SUV'uma oturup, restoran'dan çıkıp çıkmayacağını görmek için dikiz aynasına bakarak.

"Sanırım ben iyiyim." diye gülüyor. "Ama yakında konuşuruz."

"Nerede kalıyorsun?" diye soruyorum.

"Neden?" diye hemen karşılık veriyor. "Sadece merak ettim."

Sesi alçalır. "Seni habersiz ziyaret ettim; seni ekmeyeceğim."

"Tamam," diye pes ediyorum ve SUV'yi çalıştırıyorum, "Bir saat sonra görüşürüz."

"Tabii." Restoranın otoparkından çıkarken telefonu kapatıyor.

Hemen babamı arıyorum, ilk çalınıştta cevap veriyor.

"Hoparlördeyim," derim. "Nico ve Becca ile birlikteyim."

"Oh, iyi," diyorum, bir taşla iki kuş vuracağımı düşünerek.

"Toplantı nasıldı?" diye sorar babam.

"İyi," diye cevap veriyorum. "Onunla gitmeyeceğim, ama ne kadar iyi olduğunu görebiliyorum." Dişlerimden yalan söylüyorum.

"Ne? Neden?" diye sorar Becca hemen.

"Bilmiyorum, Becca teyze," diye hemen cevap veriyorum. "İşinde iyi olduğuna eminim, ama birbirimize pek uymadığımızı düşünüyorum." Ayrıca, Ariella'yı becerdi ve şimdi onu her gördüğümde boğazına yumruk atmak istiyorum.

"Tamam, haklısın," diye yanıtlıyor, "ama Erika'nın ay sonunda işi bitecek ve sen ajanssız kalacaksın."

"Belki babam yapabilir," diye espri yapıyorum, gülmemeye çalışarak. "O benim dada ger'im olabilir." Nico ve babam ikisi de kahkahaya boğuluyor. "

Başka önerebileceğiniz biri var mı?"

"Hayır," diye cevaplar, "hokey tarafını devralması için Spencer'ı getiriyoruz." İçini çeker. "Hala birkaç müşterim var ve, şey." Söylemeden önce sözünü keser, "Seni listemde tutacağım."

"Bebeğim, son yirmi yıldır geri çekilmen gerekiyor," diye hatırlatır Nico.

"O, Ralph ve bu dinozor var," diyor, muhtemelen babamı işaret ederek. "Kavga etmeye başlamadığı ve bagajında bir kilo kokainle yakalanarak çılgına dönmediği sürece sorun yok. Sanırım ben iyi olacağım."

"Sence benimle iyi geçinebilecek başka biri var mı?"

"Spencer en iyisidir."

"Gerçekten mi?" diyorum ve onu güldürüyorum. "O zaman belki de sadece ben öyleyimdir."

"Kesinlikle sensin," diye şaka yapıyor Nico, "diğer herkes onu seviyor."

"Evet," diye karşılık veriyorum, kırmızı ışıktaki dururken, "kimler?" "Bu kesinlikle gizli," diyor.

"Tamam, peki, sizi bırakayım," diyorum üçüne.

"Sana bir isim listesi gönderebilir miyim diye bakayım, sana birini buluruz," diye ekliyor Becca. "Yeni bir ajan getiriyoruz, ama onu pek tanımıyorum. Yine de hakkında iyi şeyler duydum. Birkaç ajanla birlikte çalışarak deneyim kazanacak. Onu bir deneyelim, olur mu? Her şey yolunda giderse, onunla bir görüşme ayarlayabiliriz."

"Bu iyi bir plan, teşekkürler Becca teyze." Eve vardığımda telefonu kapatıyorum.

Telefonumu çıkarıp ona mesaj atıyorum.

Ben: Eve yeni geldim, istediğin zaman gelebilirsin.

Gönder tuşuna basıyorum ve üç balonun belirdiğini görüyorum, o cevap verene kadar SUV'de bekliyorum.

Ariella: Zoey'i bıraktım. Trafiğe bağlı olarak yirmi yedi dakika içinde orada olurum.

Ben: Tamamdır. Aç mısın?

Ariella: Yarın sabaha kadar bir şey yemeyeceğim.

SUV'dan inip içeri girerken gülüyorum. Alarmı kapatıp mutfağa gidiyorum, burada kahverengi süet ceketimi çıkarıp taburelerden birinin üzerine atıyorum, sonra buzdolabına gidip gergin bir şekilde açıyorum, ama hemen kapatıp oturma odasına geçiyorum. Kanepeye oturup televizyonu açıyorum, bacağım titremeye başlıyor, bu yüzden kalkıp pencereleri açmaya ve okyanusun sesini dinlemeye karar veriyorum.

Verandaya çıkıp uzaklara bakarken güneşin batışını izliyorum. Ellerimi korkuluğa koyup, sadece onu izliyor ve gergin enerjimi yatıştırmaya çalışıyorum. Bir araba kapısının çarpma sesini duyuyorum ve ön kapıma doğru bakıyorum. Kapı zilini duymayı beklemeden, ayaklarım çoktan girişe doğru hareket ediyor. Kapıda iki gün önceki gibi onun silüetini görüyorum, ama bu sefer onun olduğunu biliyorum.

Kapının kilidini açıp kapıyı açıyorum. "Merhaba," diye selamlıyorum, sakın, soğukkanlı ve kendimi toplamaya çalışıyorum, ama muhtemelen başarısız oluyorum. "Girin."

"Teşekkür ederim." Bir adım içeri girip durur ve ben onun çiçeksi parfümünün hafif kokusunu alırım. Onu tatmak için ağzım sulanır, ama bunun muhtemelen iyi bir fikir olmadığını bilirim.

"İçeri gel," diye tekrar ediyorum ve oturma odasına doğru yürüyorum. "Aç olmadığını biliyorum, ama bir şey içmek ister misin?" Oturma odasına gitmek için merdivenlerin önünden geçerken başını sallıyor ve merdivenlere bakıyor.

"Yalnız mıyız?" diye sorar gergin bir şekilde, omzunun üzerinden merdivenlere bakarak.

"Evet," diye onaylıyorum, soruyu sorar sormaz.

"Tamam, iyi," diye cevaplar ve gergin bir şekilde ellerini ovuşturur.

"Dışarıda oturmak ister misin?" Elimi kaldırıp balkonu işaret ediyorum. "Yoksa burada mı konuşmak istersin?"

"Her yer olur." Bana bakmaktan kaçınıyor.

"Buraya oturalım." Kanepeyi işaret ediyorum ve o da başını sallayarak kanepenin etrafından dolaşıp oturuyor. Oturmasını bekledikten sonra onun karşısına geçiyorum. "Ne kadar süre burada kalacaksın?" Ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

"Emin değilim; esas olarak seninle konuşmak için geldim." Sesi çatallanıyor ve bunu gizlemek için gülüyor.

"Tamam." Öne eğilip dirseklerimi dizlerimin üzerine koyuyorum ve ellerimi önümde birleştiriyorum, ellerim açık bacaklarımın arasında sallanıyor.

"Biriyle birlikte misin?" diye sordu ve yüzünde belirsizlik olduğunu görebiliyordum.

"Yok," diye onu temin ettim. "Nasıl görüldüğünü biliyorum." Kafamı salladım. "O zaman da yoktu."

"Tamam," der ve kanepenin kenarına gider. "Senin tişörtünü giymiş ve muhtemelen başka bir şey giymeden aşağı indi."

"Seninle yattığım son kişi olduğunu söyleyebilirim, ve ondan önce de bir süre sen vardın."

Onun az önce söylediklerimi sindirmesini izliyorum ve o sadece bana bakıyor. "Söyleyeceğim şey seni biraz şok edecek. Beni de şok etti ve aslında hala şok ediyor." Sadece ona bakıyorum. "Nasıl söyleyeceğimi gerçekten bilmiyorum, o yüzden sadece söyleyeceğim." Onun sözlerini dinliyorum ve sanki bir Transformer gibi konuşuyor. "Hamileyim."

Ağzımı açmadan önce birkaç kez gözlerimi kırpyorum. "Pardon, ne?"

"Hamileyim," diye tekrarlar. "Şu anda bunu sindirmek zor, biliyorum."

"Nasıl?" Oturuyorum, ama bu yeterli olunca, ayağa kalkıyorum, kalçamı öne doğru çıkarıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Yani, biz bir nevi seks yaptık." Elini kaldırıp beni ve sonra kendini işaret etti. "Birlikte."

"Biliyorum Ariella," dişlerimi sıkarak söylüyorum, "ama her seferinde korunmuştuk."

"Jaxon," ayağa kalkar, "biri belli ki işe yaramamış çünkü senin çocuğuna hamileyim." Karnını işaret eder.

"Emin misin?" diye soruyorum ve o kaşlarını kaldırarak başını sallıyor. "Bazen yanlış pozitif sonuç çıkabilir."

"Dokuz hamilelik testi yaptım ve hepsi pozitif çıktı, ayrıca New York'taki kadın doğum uzmanımla kan testi de yaptırdım, yani gerçekten eminim," diyor bana. "Her neyse, sana bunu yüz yüze söylemek istedim, bu yüzden buraya geldim," diyor yumuşak bir sesle. "Artık biliyorsun. Ayrıca senden hiçbir şey beklemediğimi de bilmeni isterim. İstediğin kadar dahil olabilirsin, ama bu bebeği ben doğuracağım."

"Ne kadar dahil olmak istersem o kadar mı?"

"İnsanlara senin babası olduğunu söyleyebiliriz." Omuzlarını silkiyor. "Ya da söylemeyiz ve bu bizim sırrımız olur. Aslında, bizim ve kuzenim Zoey'nin sırrı olur, çünkü restorana geldin ve seni orada görmek şok ediciydi. Bu yüzden, kimseye söylemememiz gerekse de, ona o geceyi yaşadığımızı söyledim." Ellerini kaldırıyor. "Sözümü tutmadığım için üzgünüm, ama teknik olarak bu senin hatandı."

"Ne oluyor lan?" diye soruyorum, ona bakarken gözlerimi kırıştırmak.

"Biliyorum. Sana şok edici olduğunu söylemiştim," diyor.

"Hamileyim,"

sanki o kısmı yanlış duymuşum gibi tekrarlıyor. "Ve bu bebekle, kendini rahat hissettiğin kadar ilgilenebilirsin," diyor yine, bu sefer yumuşak bir sesle, elini karnına koyarak.

"Ben de dahil olacağım," diyorum sertçe.

"Sadece katılmak zorunda olmadığını söylüyorum," diye karşılık veriyor ve ayaklarım onunla aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Çocuğumun hayatında yer almayacağım konusunda karar vermem gerekmiyor. Cevap her zaman şimdi ona söyleyeceğim şey olacaktı.

"Ben bu işin içindeyim, Ariella," derim, başımı eğip alnımı alnına dayayarak. "Bu işin tam anlamıyla içindeyim."

on iki

Ariella

Burada olmak ve ona baba olacağını söylemekten kaynaklanan mide bulantısı, midemin tepkisine odaklanmak yerine ona ve gözlerine odaklanmaya çalışırken sınırdan sallanıyor. "Sadece olmak zorunda olmadığını söylüyorum." Tek yapabileceğim burada durup ona bakmak. Bu sözleri söylerken bile, içten içe onun beni ve çocuğumuzu terk etmeyeceğini umuyorum. Ama son iki gündür, terk etmek onun tercihi ise, bunu saygıyla karşılamam gerektiğini kendime ikna etmeye çalışıyorum. Yani, mutlu olmayacağım, kolay da olmayacak, özellikle de ileride başka biriyle evlenip çocukları olursa. Ama yapmam gereken bu ve onun kararını saygıyla karşılayacağım, ama onu saygıyla karşılayabileceğimi sanmıyorum.

O bana yaklaşıırken kalbim göğsümde daha da hızlı atmaya başlıyor. Hareket etmek istesem bile ayaklarım yere yapışmış gibi hissediyorum. "Ben bu işin içindeyim, Ariella," diyor ve başını eğip alnını alnıma koyarak bana güven veriyor. "Ben bu işin içindeyim." Şimdi elini uzatıyor, küçük parmağını kaldırıyor ve uzun zamandır ilk kez gerçek bir kahkaha atıyorum.

"Olmazsan da sorun değil. Birkaç gün düşünmek için zaman alabilirsin. Ben bir haftadır biliyorum ve hala benim için büyük bir değişiklik, senin nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum."

"Bu işe girdim dedim" — benden uzaklaşarak elini uzatır — "ve bu işe girdiğimi kastediyorum. Çok korkuyorum ama bence başarabiliriz."

"Korkudan deliye dönen tek kişi sen değilsin," diyorum ona. "Ben de tüm o korkuyu, heyecanı, mutluluğu ve büyük bir kafa karışıklığını yaşadım." Sessizleşiyorum ve küçük parmağını tutmayan elini

boynumun yanını kavrar. "Ama bu doğru geliyor." Ben gülümserim. "Bu garip, değil mi?"

"Doğru geliyor, değil mi?" diyor ve bunu beni sakinleştirmek için mi söylediğini bilmiyorum.

"Bunu değiştiremeyiz." Elimi kaldırıp küçük parmağımı onun parmağına takıyorum. "Tamam, ama bana söz ver, eğer bir gün bunu istemediğini hissedersen, bana söyleyeceksin."

"Küçük parmak sözü," diyor ve ellerimiz birkaç kez yukarı aşağı hareket ediyor.

Ellerimizi bırakıp bana yaklaşıyor, yüzümü ellerinin arasına alıyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Eli boynumun yanına gelirken, diğer eli belimi sarıp beni kendine çekiyor. Eli hızla belimden kalçama doğru kayıyor. "Bu bir deja vu gibi." Şaka yapmak için bir saniye dudaklarından ayrılıyorum.

"Gördüğüm en güzel popon var," der gülerek popomu sıkarken.

"Senin de üzerinde çok güzel şeyler var," diye karşılık veriyorum ve kıkırdayarak onu öpüyorum.

"Seni özledim," diyor yumuşak bir sesle, parmakları yüzüme dokunmak için yaklaşıyor ve sonra önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Her iki eli de karnımı kaplıyor, sonra gömleğimi yukarı çekip beni yumuşakça öpüyor. Elim onun başını tutmak için yukarı kalkıyor. "Merhaba," diyor karnıma, sanki ben burada yokmuşum gibi, "nerede olduğumu merak etmiş olabilirsin."

"Bebeğin bunu hiç merak ettiğini sanmıyorum." Bana bakar ve bakışı o kadar yoğundur ki nefesim kesilir.

"Artık buradayım," diyor karnıma, "ve hiçbir yere gitmiyorum." Son cümleyi söylerken ağzı karnımda olmasına rağmen bana bakıyor. Ayağa kalkıyor ve elini belime doluyor. Az önce çocuğumuzla yaptığı konuşma ayaklarımın donmasına neden oluyor. Aramızdaki bağ, ilk gecedan çok daha güçlü hissediliyor.

Beni kendine doğru çekmeden önce dudakları yumuşakça dudaklarıma değiyor ve bacaklarım otomatik olarak beline dolanıyor. Dönüp merdivenlere doğru yürüyor. "Gözlerin," diyor bir adım daha atmadan önce, "senin hakkında sevdiğim ikinci şey." Gülümsemeden edemiyorum.

"Bende sevdiğin şeyleri bana söyleyecek misin?" diye sorar merdivenleri çıkarken. Sanırım yatak odasına giderken, merdivenlerin her iki yanından da aşağıyı görebildiğini fark ettim.

O içeri girerken sırtım yatak odasına dönüktü ve ağzı boynumu emip öpüyordu. O dönüp yatağa oturduğunda başım geriye düştü, şimdi kucağında oturuyordum, amım onun sert sikini sürtüyordu. "Bu muhtemelen bir numara," dedim ona, ağzı tekrar ağzıma geldiğinde. Öpücük, ellerimiz birbirimizi tatmin etmek için hareket ederken arzuyla doludur. Eli gömleğimi pantolonumdan çıkarır ve dudaklarımı bırakır, sadece gömleğimi başımdan çekip bir kenara atmak için, sonra dili tekrar ağzıma girer. Elleri göğüslerimi avuçlamak için yukarı doğru hareket eder ve ben ağzına inlerim.

"Hassas," diyorum ona, sağ göğüs kupasını aşağı çekip başını eğip meme ucunu ağzına aldığı anda. Onun penisi üzerinde yukarı aşağı sürtünürken, bu his içimi kaplıyor. "Bu his..." Konuşmayı kesiyorum, dilinin ağzından çıkıp az önce emdiği meme ucunun etrafında dönmesini izlerken. "Sanki cennetteymişim gibi."

"Cennet," diye söz veriyor, diğer kupaya geçip onu aşağı indirirken, "benim sikimi senin amına gömdüğüm zaman olacak."

"Oh evet," diye mırıldanıyorum, gözlerimi kapatıyorum, o bir meme ucumu nazikçe emirken, eli diğer meme ucumu okşuyor, sırtımı ona daha fazla vermek için kavisliyorum.

O ayrılır, kalçalarımı tutar, beni kaldırır ve ayaklarımı bacaklarının arasına yere koyar. Beni döndürür ve yatak odasını görme fırsatım olur. Televizyon yatağa bakmaktadır, altında gömme çekmeceler ve televizyonun etrafında raflar vardır.

Sütyenimi açıp bir kenara atıyor, sonra dişlerini kıcımda hissediyorum. "Şehrin en güzel kıcı," diyor ve beni kendine doğru çevirirken beni güldürüyor. Gözleri karnımda, pantolonumun düğmelerini açıyor. "Ayakkabılarını çıkar" diye emrediyor ve ben elimi omuzlarına koyup dediğini yapıyorum, ayakkabılarımı giysilerimin olduğu yere doğru tekmeliyorum, sonra fermuarımı indiriyor ve pantolonum ayaklarımın dibine düşüyor. Ayakkabılarımı da tekmelemek üzereyken, çıplak ellerini kalçalarımın hissediyorum. Beni kendine doğru çekiyor

, dudakları karnıma doğru iner ve göbek deliğimin altını öper. Bu, hayatımda aldığım en yumuşak öpücük ve hayatımın geri kalanında hatırlayacağım bir öpücük. Bebeğime anlatacağım bir öpücük. Biri bana en iyi öpücüğümün hangisi olduğunu sorsa, listenin en başında yer alacak bir öpücük.

"En tatlı öpücük," diyorum ona, o bana bakarken, bunu yüksek sesle söylediğim için kendimi tekmelemek istiyorum. O benim önümde duruyor.

"Meydan okumanı kabul ediyorum." Alt dudağımı ısırırken bana sırtıyor ve ellerim onun kot pantolonunun düğmesine uzanıyor.

"Yatağa uzan," diyor bana, elleri etrafımda dolaşarak çıplak kıcıma uzanıyor ve iki yanağımı da elleriyle sıkıyor. "Bunu aceleye getirmeyeceğim."

"Um," diyorum, o beni bıraktığında ve ben yatağına doğru yürüyüp üzerine çıkarken, "Ya ben seni böyle bekliyorsam?" Kollarımı dirseklerimden büküp sırtımı kamburlaştırıyorum, bacaklarımı açıp omzumun üzerinden bakıyorum. "Ben böyle olsaydım acele eder miydin?"

"Hayır." Kot pantolonunu çıkarırken başını sallar, tişörtü ve boxer şortuyla kalır. Penisinin silueti ağzımı sulandırır, ama bu ona haksızlık olur. "Ama ikinci rauntta seni böyle sikerken kıcını kızartacağım."

Hiçbir şey söylemiyorum çünkü o uzanıp bacağımı çekiyor ve beni sırt üstü çevirirken öne doğru düşüyorum. Başım yastığa düşüyor ve o da yanıma yatıyor. Eli nazikçe karnıma dokunuyor. "Burada olduğuna inanamıyorum," diyor yumuşak bir sesle, parmak uçları karnımın alt kısmını okşarken beni baştan aşağı titriyor, "ve benim bebeğimi taşıyorsun." Başını eğmeden önce gözlerimin içine bakıyor. "Siktir," diye tıslıyor, meme ucumu ağzına alıp beni öpmek için yukarı çıkıyor. "Son altı haftadır bu anı düşündüm, seni burada, yatağımda. Her lanet gecen burada olduğunu düşündüm," diye itiraf ediyor, ağzımı kapatarak beni susturuyor. Eli boynumun yanına kayıyor ve itiraf etmeliyim ki, bunu yapmasını çok seviyorum. Eli boynumdan meme ucuma doğru kayarken, dili benimkiyle savaşıyor. Başparmağı ve işaret parmağıyla meme ucumu yuvarladıktan sonra sıkıştırıp çekiyor ve kalçalarımı yukarı doğru itiyor.

"Jaxon," diye nefes nefese onun adını söylüyorum.

"Evet, bebeğim?" Ağzımın kenarını öper, eli benim dolgun C beden göğüslerimi kavrar ve sıkar.

"Jaxon," diye tekrar adını söylüyorum.

"Adımı inlerken seviyorum," diyor, başını kulağıma doğru yaklaştırıp yumuşakça öperken, kulağıma üflediği nefesi beni titretir. "Son altı haftadır her seferinde" — sözlerine odaklanmaya çalışıyorum, ama eli göğsümden yavaşça aşağıya, karnımın üzerinden dantelli külotumun kenarına doğru kayıyor — "elimde sikimle." Elini içeri sokuyor ve parmağı klitorisimin üzerinde yuvarlanıyor. "Gözlerimi kapatır ve boşalmadan hemen önce benim adımı söylediğini duyardım." Parmağını içime sokuyor ve yemin ederim, parmağını içime sokup çıkardığı anda boşalıyorum. "Söylesene Ari" — bu takma ad beni titretir — "beni düşünerek kaç kez amına dokundun?"

Parmağını içimden çıkarır ve onu dudaklarının arasına sokup temizleyene kadar yalarken onu izlerim. Yanına oturur, onu sırt üstü yatırırım. "Her gün," diye itiraf ediyorum, ben bacaklarının arasına girip gömleğini yukarı çekip karnını öperken gözleri büyüdü. "Daha fazla pil almak zorunda kaldım," diyorum ona. "Yatağımda kendimi sikerdim" — gömleği yukarı çekiyorum, dilim her yeri yalıyor — "seni düşünerek." Yukarı çıkıyorum, dilimi ağzına sokuyorum, onun üzerinde kendimi tadıyorum. "Senin beni siktiğin kadar sert sikmeye çalıştım ama..." O otururken ben de hareket ediyorum ve yana uzanıp tişörtünü başından çıkarıyorum. Beni kendine çekiyor, meme ucumu ağzına alıyor. Elimi başının arkasına koyuyorum, o birinden diğerine geçerken ben de onu yavaşça sırt üstü yatırıyorum.

Dudaklarımı onunkilerden ayırıp boğazına ve göğsünün ortasına doğru kaydırıyorum. Gözlerim göğsünün ortasında yazan "Kıskançlık benim gücümdür" yazısına takılıyor. Yazı, iki gül ile çevrili dua eden iki elin hemen altında, göğsünün ortasında yer alıyor. Göğsünün ortasını öpüyorum. Ben onun penisine doğru ilerlerken, eli saçlarıma uzanıyor.

"Bunu düşünerek kendimi becerirdim." Boxerının lastiğini indiriyorum ve penisi serbest kalıyor. "Penisini ağzıma alıyorum." Penisinin tabanından başını ağzıma almadan önce, başından aşağıya doğru yalıyorum. "Yüzümü siktiğini hayal ediyorum." Penisinin gövdesine geri dönüyorum, sonra boxerını çıkarıp bir kenara atıyorum.

yana doğru. Onun penisini elimle kavrayıp, "Çok kalın" diye inliyorum. Parmaklarım dokunmadan, başındaki ön sıvıyı yalıyorum. "Hmm" diye tekrar inliyorum ve onu boğazımın derinliklerine alıyorum. Elini saçlarıma götürüp, yana doğru iterek, benim onun penisini almamı izleyebiliyor.

"İşte böyle, bebeğim," diye cesaretlendirir beni, ben onu ağzımın derinliklerine alırken, kalçaları yumuşakça yukarı doğru itilir. "Boğazını benim için hazırla." Elimi onun penisi üzerinde yukarı aşağı hareket ettiririm. "Boğazının derinliklerine dokunmak istiyorum," der, kendini hiç almadığım kadar derine iter. Onun penisinin tamamını ağzıma almam imkansız. Ben biraz öğürene kadar iter. "Senin benim sikimi boğazına kadar almanı izlemek hayatımda gördüğüm en güzel şey." Yukarı bakıyorum ve onun izlerken başını yastıktan kaldırdığını görüyorum. "Boğazına boşalmamı ister misin?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Ağzını benim spermimle boyamak ister misin?" Başımı daha hızlı sallıyorum. "Beklemek zorunda kalacaksın," diyor ve bir saniye içinde oturuyor, penisi ağzımdan çıkıyor. Elleri kollarımın altında ve beni sırt üstü çeviriyor.

Elini külotuma götürdü ve külotumun yırtıldığını duydum. "Oops, benim hatam," dedi, elindeki danteli bir kenara attı ve ağzını bana dayadı. Islak dili içime kayd. "Sana bir çift borçluyum." Dizlerinin üzerine çöktü. Ağzımdan hala ıslak olan penisini eline aldı ve yumrukladı.

"Çabuk" — bacaklarımı geri çekip ona kendimi açıyorum — "ve beni sik."

"Koruma mı?" diye soruyor ve ben burun kıvırıyorum.

"Zaten senin çocuğuna hamileyim." O sırtıyor. "Hiç korunmadan seks yapmadım."

"Aynı," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Seninle dalga geçmiyorum, Ariella." Sesi sert. "Hayatımda hiç korunmasız seks yapmadım."

Bu açıklama beni derinden sarsar, konuşmamız gereken bir konu daha. Aramızdaki her şey aceleye getirilmiş gibi hissediyorum, ama onu sandığımdan daha çok özlemişim ve eski sevgilisiyle olanlardan sonra ona ihtiyacım var. "Peki, bu ikimiz için de bir ilk olacak. Şimdi, devam edebilir miyiz?"

"Bebeğim çok muhtaç," diye alay ediyor ve ben sadece başımı sallayabiliyorum. O, sikini benim yarıktaki yukarı aşağı hareket ettirirken, bacaklarım onun kalçalarına gidiyor.

"Kukunu sikimle beslememi izle," diye ısrar ediyor ve sanki ona sabitlenmişim gibi. Sikinin başını içime kaydırıyor ve ikimiz de nefes almayı kesiyoruz. "Siktir," diye inliyor, bana daha fazlasını veriyor ve beni gerdiğini hissediyorum ve gözlerimi kapatmak zorundayım, bu çok iyi. "Seni sikmek cennetteymiş gibi hissettiriyordu sanıyordum." Sikini içime daha derine sokuyor. "Yanılmışım." Yavaş gitmek istiyor ama kalçaları içime giriyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor, tenlerimizin çarpışmasının sesi odayı dolduruyor. "Bu" — içimden çıkıyor ve sonra tekrar içime giriyor — "cennetteymiş gibi hissettiriyor."

"Daha fazlasına ihtiyacım var," diyorum ona.

"Neye ihtiyacın olduğunu söyle," diyor ve beni daha sert ve daha sert sikiyor. Elim başımın üstünden başlığa doğru hareket ediyor.

"Bu çok..." Kelimeleri bulmaya çalışıyorum. "Neden bu kadar..." Meme uçlarım sertleşiyor ve bir elimi meme ucumu okşamak için hareket ettiriyorum. "Çok derinsin," diyorum ona ama o durmuyor. Ellerini yanıma koyuyor ve tekrar tekrar içime giriyor. "Ben..." Onun penisiyle boşalırken dili ağzımda olduğu için başka bir şey söyleyemiyorum. Ayak bileklerimi sırtına kilitleyip tırnaklarımı kalçalarına geçiriyorum.

"Bir tane daha lazım," diye tıslar, "çabuk ol." "Az önce yaptım," derim nefes nefese.

"Bir tane daha istiyorum," diye talep ediyor ve ben hayır demek istiyorum, ama vücudum çoktan uçurumdan atlamak üzere. "Sikimi sıkıp duruyorsun, bebeğim," diyor. "Neredeyse geldim," dişlerini sıkarak söylüyor. "Taşaklarımdan aşağı damlıyor, bebeğim. Bir dahaki sefere seni böyle sikeceğim ve sikimi yutmanı isteyeceğim, böylece ağzını boyayabileyim." Ben de bunu istediğimi söyleyemiyorum, çünkü daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde boşalırken gözlerim geriye doğru dönüyor. Yatağa damladığını hissediyorum, tekrar tekrar onun sikinde titrediğimi hissediyorum, ta ki o bir kez daha içime girip adımı haykırıncaya kadar.

Üzerime yığılıyor, yüzü boynumda. Gücsüz kollarım onu bir saniye sarıyor, sonra bizi yana çeviriyor. "Tanrım." Yüzü hala boynumda. "Hayatımda hiç bu kadar sert boşalmamıştım." Gülümsüyorum.

"Sanırım yatağı ıslattım," diye alay ediyorum ve o sadece bana daha sıkı sarılıyor.

"Umurumda değil," diyor ve ikimiz de öylece yatıyoruz, ta ki o içimden çıkıp yataktan kalkana kadar. "Benimle duş alır mısın?" diye soruyor ve elini bana uzatıyor.

Yataktan kalkarken elimi onun eline kaydırıyorum, diğer eli karnımı tutmak için yukarı geliyor ve kalbim göğsümde eskisinden daha hızlı atmaya başlıyor. "Bana seninle duş almamı mı söylüyorsun yoksa soruyor musun?" Boğazımda oluşan yumruyu yutmaya çalışıyorum.

"İkisi de." Beni duşa doğru çeker. "Ayrıca, seni temizledikten sonra ağzını boyayabilirim." Beni kaldırıp duşa götürürken popoma şaplak atar.

Ertesi sabah kapı zili sesi beni uyandırır. Gözlerimi açmadan önce etrafımda bir sıcaklık hissedirim, sonra bu sıcaklık kaybolur. Şimdi odayı bir vurma sesi doldurur. "O ne?" diye sorarım, Jaxon'ın çekmecelerden birine doğru gidip bir şort çıkardığını izlerken. Kapı zili tekrar çalmaya başlar, arka arkaya. "Kaliforniya'da teslimatçılar böyle mi davranır?" diye soruyorum ona, yorganı tutup kendime çekerek. "Bir de New York'un yoğun olduğunu söylerler."

Bana gülüyor ve tekrar başlayan kapıyı çalanın kim olduğunu görmeye gitmek yerine yanıma gelip yumruğunu yatağın yanına koyuyor. "O yataktan kalkma," diyor ve dudaklarımı öpüyor. "Bu sabah seni sikimle uyandırmak istedim."

"Bunu yaptın," diye hatırlatıyorum ona, "saat iki'de."

"Çünkü kışını benim sikimin yanına koymuştun."

"Uykumda hareket etmekten suçluyum." Zil tekrar çalmaya başlayınca gülümsüyorum. "Sen gidip kapıyı açmazsan ben taşınacağım." O odadan çıkmadan önce boynumu öpüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Ne oluyor lan?" diye bağırır ve sonra sesi duyarım.

"Ne lan, Jaxon." Bir kadının ılığı Şimdi evi dolduruyor.

"Aman Tanrım," diye fısıldayarak yataktan fırlıyorum.

"Bütün gece boyunca aradım durdum!" diye bağırıyor, sesi gittikçe yükseliyor.

"Ve sen, sana cevap vermezsem, seninle konuşmak istemediğimin açık bir işareti olduğunu düşünürsün," diye karşılık verir, ben odaya bakıp kıyafetlerimi toplamaya başlarken. İşe yaramayan külotuma uzanıp, onu bir kenara atarken, onun gömme raflarının hemen yanındaki tişörtünü alırım. Bir kolumu geçirdikten sonra diğer kolumu da olabildiğince sessizce geçiriyorum, umarım o kadını kovar. Elimi uzatıp tişörtü başımdan geçirirken kalbim hızla atıyor ve rafındaki kitaplardan birini deviriyorum. Kitap yere düşerken gözlerimi kapatıyorum ve umarım kadın duymamıştır diye düşünüyorum.

"Burada kimse var mı?" diye sorar ona.

"Bu seni ilgilendirmez, Tiffany. Buraya gel!" diye bağırıyor ve ben saklanabileceğim bir yer var mı diye sağa sola bakarken merdivenlerde ayak sesleri duyuyorum. Okyanusa bakan cam pencereden dışarı bakıyorum ve bir anlığına onun balkonundan atlamayı düşünüyorum. "Benim evime öylece dalıp yatak odama giremezsin," diye uyarıyor ve kapıya baktığımda, dar bir kot pantolon ve kısa bir üst giymiş olarak içeri giriyor.

"Göründüğü gibi değil," diyorum ve kendimden utanmak istiyorum. "Bu ucuz sürtük için beni terk mi edeceksin?" Dönüp Jaxon'a soruyor, ki onu hiç kızgın görmedim. Ama ona bir bakış attığımda köşeye çekilip korkudan titriyorum.

O kadının önüne geçer ve ona yukarıdan bakar. Ben ona doğru bir adım atarım, ama sesini duyunca dururum. "Evimden defol git." Sesi buz gibidir. Ona gitmeli miyim, gitmemeli miyim, bilemiyorum. "Bu son gelişin. Bir daha gelmeyi aklından bile geçirme. Kapıyı açmayacağım, polisi arayıp birinin izinsiz girdiğini söyleyeceğim. Daha da zorlarsan, sana karşı uzaklaştırma emri çıkarılmasını isteyeceğim. Gönderdiğin tüm mesajlar bende var," diye öfkeyle söylüyor. "Şimdi siktir git" —ona doğru bir adım atıyor—"evimden."

"Biz bittik," diye ona tıslar. "Bundan sonra seni geri almayacağım." Bana öfkeyle bakar. "Fazla rahatlama," diye beni uyarır, "farkına bile varmadan, o yoluna devam edecek."

O odadan fırlayarak çıkarken midem bulanır. Kapının çarpıldığını duyunca gözlerimi kapatırım. "İyi misin?" Onu yanımda hissediyorum.

Gözlerimi açtığımda, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle bana baktığını görüyorum. Onun sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeliyim, ama etkiliyor. "Biraz zamana ihtiyacım var," diye dürüstçe cevap veriyorum, sonra dönüp banyoya giriyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve başımı öne eğiyorum. "Ne halt ettim ben?"

on üç

Jaxon

Onun banyoya doğru yürüdüğünü izlerken nefesimi tutuyorum. Kapı arkasından kilit sesi duyulunca nefesimi veriyorum, sonra ellerimi saçlarımdan geçip enseme götürüyorum ve tavana bakıyorum. "Ne karmaşa ama," diye iç çekerek mırıldanıyorum. Sabahın böyle başlayacağını hiç düşünmemiştim. Kapalı kapıya bakıyorum, kalkıp ona doğru yürüyorum, yarı yolda duruyorum. "Ariella," diye adını yumuşak bir sesle söylüyorum, cevap vermesini beklemeden, "Aşağı inip sana kahve yapacağım."

"Tamam." Sesi yumuşak çıkıyor ve kapı açık olsaydı onu görebilirdim diye düşünüyorum. "Hemen aşağı geliyorum."

Dönmeye başlıyorum ama sonra kapıya bakıyorum. "Bekle, kahve içmen yasak mı?" diye kapalı kapıya soruyorum. "Kahve bebek için iyi mi?" Endişe beni kaplıyor. "Dün internette okuduğuma göre, ben atıştırmalık almaya indiğinde sen dinleniyordun," diye kapıya söylüyorum, "kafein alımını sınırlamalısın."

"Günde sadece bir kahve içerim," diyor ve ben hala kapalı olan kapıya başımı sallıyorum, sonra derin bir nefes alıp odadan çıkıp ön kapıya doğru yürüyorum, mutfağa gitmeden önce kapıyı kilitliyorum. Mutfakta dolaşıyorum, kahve makinesini çalıştırıp buzdolabını açıyorum, sonra merdivenlerden aşağı inen ayak seslerini duyunca buzdolabını kapatıyorum. Mutfaktan çıkarken yüzünü görüyorum ve ağlamış gibi görünüyor. Şu anda kendimi daha berbat hissedemezdim. "Ari," diye sesleniyorum, yıllardır ona birkaç kez taktığım takma adla, "Çok, çok üzgünüm. Keşke sana söyleyecek başka sözlerim olsaydı, ama ne yazık ki yok."

"Öyle olmak zorunda değilsin," diyor, burnunu çekerek. "Sen gerçekten yanlış bir şey yapmadın."

"Her şeyi yanlış yaptım." Kafamı sallıyorum. "Kapıyı açmamalıydım." Onu korumadığım için kendimi tekmelemek istiyorum. "Onun evime dalacağını hiç düşünmemiştim." O benim yanımdan koşarak geçtiğinde, o kadar şok oldum ki onu durdurma fırsatı bile bulamadım. "Son görüşmemizden beri birlikte olduğum tek kişi sendin," diyorum ona, o da bana bakıyor. "O zamandan beri başka biriyle birlikte olmayı hiç düşünmedim. Bizim ilişkimiz bir süredir bitmişti ve son birkaç haftadır o bana gelse de hiçbir şey olmadı, gerçekten hiçbir şey. Sen," diyorum yumuşak bir sesle, "o gecedan beri istediğim tek kişi sensin. Onun merdivenleri koşarak çıkıp yatak odama gideceğini hiç düşünmemiştim."

"Zavallı şey," diye cevaplar, üzgün bir gülümsemeyle, durumu şaka haline getirmeye çalışarak. "Aşağılanmış bir kadın." Başını sallar. "Ondan çok korkmalısın. Çatalını kilitle ve belini kuşatacak kadar korkmalısın."

Ellerimi belime koyarım. "Bence konuşmalıyız, sence de öyle değil mi?" Ben tezgaha doğru yürürken ve telefonumu görürken o başını sallar. "Otuz yedi cevapsız mesaj," diye mırıldanırım, o oturma odasına girerken. "Delinin teki."

"Onaylanabilir olan, gece yarısı buraya gelmektir," diye açıklıyor Ariella, cam pencereye doğru yürürken. Saçları, ıslakken uyuduğu için dağınık, ayrıca bu sabah saat ikide yüzünü siktiğim sırada ellerimle başını tuttuğum için de dağınık. "Sabah gelmek ise önceden planlanmış bir şeydir." Yanımdan bana bakıyor ve gülümsemesini saklamaya çalışıyor. "Lastiklerinin kesilmediğinden ve arabanın üzerine 'aldatıcı' yazısı spreyle boyayla yazılmadığından veya arabanın yan tarafına kazınmadığından emin olurdum." Gözlerim fal taşı gibi açılır.

"Arabamı garaja park etmem iyi olmuş," diye mırıldanıyorum.

"Her zaman çalılarda gizlenip senin bir hata yapmanı bekleyebilir." Dudaklarını birbirine bastırıyor. "Arabayı çalıştırmadan önce iki kez düşünürdüm. Benzin deposuna şeker koymuş olabilir."

"Neden beni sürekli güldürüyorsun?" diye soruyorum ona ve o omuz silkiyor. "İki saniye önce öfkeleniyordum, şimdiyse neden bu kadar kızdığımı unutmuş gibiyim." Bana bakıyor. "Yani, neredeyse."

"Neredeyse." Gözlerini devirdi. "Neden kimse bu kelimeyi duymaktan hoşlanmaz? Ya da 'belki' kelimesini. Sanki biri belki derse, muhtemelen hayır demek gibidir." Gergin olduğunda genellikle rastgele konuştuğunu fark ettim. "Bu, 'sorun sende değil, bende' demek kadar kötü." Kollarını göğsünde kavuşturur. "Hepimiz biliyoruz ki sorun asla onlarda değil, her zaman sende."

"Buna ne diye cevap vereceğimi bile bilmiyorum." Telefonuma bakıp onun numarasını arayarak engelliyorum. "İki gün önce buraya geldiğinde annemi arayıp senden bahsetmiş."

Ariella nefesini tuttu. "Annen biliyor mu..." Kolumu tutmak için uzandı. "Baban biliyor mu?"

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "İkisi de bilmiyor. Sadece beni yatakta biriyle yakaladığını söyledi." Sırıtiyorum. "Yani, günleri karıştırmış ama yine de."

"Yani anneni aradı," diye sordu, sesi şaşkınlıkla doluydu, "seni ispiyonlamak için mi?"

"Evet." Ne kadar saçma olduğuna gülüyorum.

"Sanırım öyle yaptı." "Annen ne dedi?"

"Kesin bir şey olmadıkça, benim tanıştığım diğer kız arkadaşlarla tanışmak istemediğini" söylüyorum ve sonra gözlerine bakıyorum. "Sana bir şeyler sipariş edeyim, sonra konuşabiliriz."

"Bana bir şeyler sipariş etmek mi?" Mutfağa, buzdolabına doğru bakar. "Yumurta, tost ve pastırman yok mu?" Gözleri büyür. "Ya da krep yapmak için malzemeler? Krepleri tortilla olarak kullanarak kahvaltılık tacolar yapabiliriz." Kolumu bırakır.

"Onun ne olduğunu bile bilmiyorum." Mutfağa girip bana bakarken ona bakıyorum.

"Pankek karışımın var mı?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum.

"Genelde pistte yemek yerim ve boşuna söylemiyorum Ari, krep pek..." Gözleri benimkilere dikilir ve ben hemen susarım.

"Eğer sağlıklı diyorsan, Jaxon" —bana sert bir bakış atar— "Ben..." Elimi kaldırırım.

"Yediğim bir şey söyleyecektim," diye cevap veriyorum, sağlıklı olmadıklarını söylemek yerine. "Ama sanırım kız kardeşim geçen sefer buradayken biraz karışım almıştı." Mutfağa gidip dolabı açıyorum

dolabı açıp, geçen sefer buradayken kendine ait saydığı çekmeceyi çıkardım. Çekmece kraker ve kurabiyeyle doluydu ve arkada kutu vardı.

"Al." Kutuyu ona uzattım.

"Şurup var mı?" diye sorar ve ben ona bakarak şekersiz olanı alırım. Sanki hayatında gördüğü en iğrenç şeyi görmüş gibi burnunu kırıstırır.

Elini kaldırır. "Bana krep, çırpılmış yumurta ve sosis sipariş et." Başını sallar.

"Gördün mü?" Onu işaret ediyorum. "Bunu yapabilirim." Yemek sipariş etmek için uygulamayı açıyorum ve ona bakıyorum. "Normal krep mi, yoksa çikolata parçacıklı mı istersin?" Cevabını düşünürken tavana bakıyor ve ben onun ne kadar güzel olduğunu fark ediyorum.

"Buttermilk," diye cevapladı ve ben de siparişi verirken başımı salladım.

"Otuz dakika," diyorum ve o da başını sallayarak kanepeye doğru yürüyüp köşeye oturuyor, ayaklarını altına kısıtıyor.

"Ne sipariş ettin?"

"Sana söylemeyeceğim." Kafamı salladım, kanepede yanına oturdum, kolumu bacaklarının etrafına doladım ve onu yanıma çektim.

"Sağlıklı olduğu için mi?"

"O kadar sağlıklı değil," diye kendimi savunuyorum.

"Ne peki?" Elini koluma koyuyor ve bu dokunuşla bir anda sakinleşiyorum.

"Mantar, ıspanak ve biberli omlet," diyorum ve yüzü buruşuyor. "Sadece yumurta akı değil, bütün yumurta."

"Vay canına," diye alay ediyor, "sınırları zorluyorsun." Başımı geriye atıp gülüyorum, aynı anda o da öne eğilip boynumu öpüyor. "Gülüştüğün sesini seviyorum," diye kulağıma fısıldıyor ve köşesine geri dönüyor. "Şimdi, yemek gelmeden konuşmalıyız."

"Hadi yapalım," diyorum, nasıl başlayacağımı bilemeden, ama Ariella'nın bir bakışıyla onun başlatacağını anlıyorum.

"Nasıl hissediyorsun?" Dirseklerini kanepenin arkasına koyar ve başını yumruklu eline yaslar.

"Biraz korkuyorum," diye itiraf ediyorum ve o da yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Sanki birlikteydik ve bu

sonraki adım değildi. Yani, bu planlanmış bir şey değildi. Sadece harika bir gece geçirdik, sonra yollarımız ayrıldı ve altı hafta sonra sanki merhaba... Elimi kaldırıp ona el sallıyorum. "Merhaba, hamileyim."

"Anlıyorum," diye itiraf ediyor. "Ben de iki gün boyunca şokta kaldım."

"Nasıl öğrendin?" diye soruyorum, son altı haftada neler yaptığını öğrenmek istiyorum.

"Bir sabah kahve içiyordum," diye hikayeyi anlatmaya başlıyor, bir uygulamadan hamilelik testi sipariş ettiğini anlatırken gülüyor, "ve dokuz testten sonra hata olmadığı ortaya çıktı. Artı işareti, iki çizgi ve ortasında kelimenin tam anlamıyla hamile yazan bir çizgi çıktı."

"Bunu tek başına yaşadığın için üzgünüm." Elimi bacağının üzerinde yukarı aşağı gezdirdikten sonra, kolumu onun omzuna attım.

"Hepsini banyoda lavabonun üzerindeki bir bardağın içinde sakladım." Gülümsüyor ve sonra gülüyor. "Her tuvalete gittiğimde ve ellerimi yıkadığımda, belki değişmişler mi diye onlara bakardım." Bununla dalga geçiyor. "Spoiler uyarısı, değişmemişlerdi."

Bana bakan ona bakıyorum. "Biyolojik annem beni babamla pazarlık kozu olarak kullandı," diye başlıyorum ve hayatımda ilk kez birine çocukluğum hakkında açılıyorum. Yani, bu aslında bir sır değil, bana yakın olan herkes biliyor. Ariella'nın bile yıllardır dolaşan dedikodulardan haberi olduğuna eminim, ama bunu hiç kimseye yüksek sesle söylemedim ya da itiraf etmedim.

"Beni doğurduğunda nasıl hissettiğini bilmiyorum, ama yıllar geçtikçe babamın ona olan sevgisi azalmaya başladığında, benim babamın gözünde bir ödül olarak kullanıldığını biliyorum." Elini koluma koyup yukarı aşağı okşadıktan sonra parmaklarını benim parmaklarımın arasına kaydırды. "Onun ne yaptığını anlayacak kadar küçük değildim, ama yeterince büyüdüğümde bunun doğru olmadığını anladım. Babam evdeyken, hep ikimiz baş başa kalırdık. Beni hokey antrenmanlarına ve maçlara götüren oydu. Birlikte televizyon izlerdik ve annem asla yanımızda olmazdı. Hatta ayrı yatak odaları vardı, bu benim ilk ipucum olmalıydı."

O elimi nazikçe sıkarken ben başımı sallıyorum. "O yokken, sadece ikimiz varken ve kimse onu izlemediğinde, benimle neredeyse hiç konuşmazdı. Beni televizyon izlemeye ya da iPad'imle oynamaya gönderirdi, hatta daha iyisi, en iyi arkadaşımın evine gönderirdi. Ama babam geri döndüğü anda, sevgi dolu davranır ve umursuyormuş gibi yapardı."

"Jaxon," diyor yumuşak bir sesle, başını tutan eli şimdi boynuma dolanıyor.

"Babam evdeyken her şey harikaydı. Asla benimle birlikte bir şeyler yapmazlardı. Her zaman babam ve ben vardık. Annemin yanında olmaması umurumda bile değildi. Babamın bana bakacağını biliyordum. Garip, açıklayamıyorum ama beni kendinden daha çok sevdiğini biliyordum. Ben de öyle bir baba olmak istiyorum." Elimi çevirip onun elini tuttum. "Bu işte varım dediğimde, gerçekten bu işte varım demek istedim." Ellerimizi ağzıma götürdüm ve onun elini öptüm. "Babam kadar zeki değilim" —ona gülümsedim— "ama neyim varsa, sana ve çocuğumuza vereceğim."

"Annem," diye başlıyor. "Candace," diyor, "o benim gerçek annem değil. Yani o benim annem, buna şüphe yok. Ama beni o doğurmadı. Annem doğum sırasında öldü." Şoktan ağzım açık kalıyor. "Evet, ama kimse bilmiyor. Yani, insanlar biliyor ama bu büyük bir mesele değil. Hayatım boyunca, beni kız kardeşim ve erkek kardeşimden daha az sevdiğini hiç hissetmedim. Bir gün bile onları bana tercih ettiğini hissetmedim."

"Seni bilmiyorum." Onu kucağıma almak için hareket ediyorum, ona dokunmaya ihtiyacım var. Kucağıma oturuyor ve bir kolumu beline doluyorum, diğer kolumu ise karnına koyuyorum. "Ama doldurmamız gereken oldukça büyük bir boşluk var." Gülümsüyor ve gözlerinde yaşlar görüyorum. "Tatil babası olmak istemiyorum," diye itiraf ediyorum ve o derin bir nefes alıyor. "Evet. Sen New York'ta yaşıyorsun."

"Evet, sen de burada yaşıyorsun."

"Ben burada yaşamak zorundayım," diye onu düzeltiyorum. "Bu durumu senin için kolaylaştırmak için her şeyi yaparım," diye yumuşak bir sesle söylüyorum, "ama Kaliforniya'dan ayrılamam. Bir sözleşmeye bağlıyım."

"Büyük adam kanunları çiğniyor," diye şaka yapmaya çalışır. "Yalan söylemeyeceğim. İlk aklıma gelen şey buydu."

"Senin ve bebek için her şeyi yapacağıma söz veriyorum ve ikinizin de burada kendinizi evinizde hissetmeniz için her şeyi yapacağım. Buraya taşınmayı düşünebilir misin?" diye soruyorum, umutlanmamaya çalışarak.

"Yani, eğer birinin taşınması gerekiyorsa, o da benim. Yasal olarak tabii." O benim sözlerimi kullanıyor ve ben de bir dakika daha kaybetmeden onu öpüyorum. Beni kucaklamadan önce derin bir nefes alıyor ve bu yumuşak bir kucaklama değil, hayır, bana her şeyini veriyor. Vücudumda onun sıcaklığını hissedebilmem için yeterince sıkı sarılır. Başını omzuma koyar ve yüzünü boynuma gömer. "Sözümüzü tutmadım," diye fısıldar, kucağımda pozisyonunu düzelterip bacaklarını bacaklarımın üzerine atar, yüzünü boynumdan ayırmaz. Kollarımı ona dolandır, benim sarılmalarımı onun sarılmalarını sevdiğim kadar sevdiğini umarım.

Onun kokusunu içime çekiyorum, benim ve duştan çıkan vücut şampuanımın kokusuyla onun narenciye kokusunun karışımını seviyorum. "Nasıl yani?"

"O geceyi kimseye anlatmayacağımıza söz vermiştik," diye hatırlatıyor bana yumuşak bir sesle. "Zoey'e anlattım." Gözlerimi kapatıp dudaklarımı büzüyorum. "Üzgünüm, seni restoranda ve sonra Spencer'la gördüm de."

"Bu arada, o adam bir pislik," diye çabucak söylüyorum, onun adından rahatsız olmamaya çalışırken içten içe ondan nefret ediyorum.

O gülüyor ve sonra boynumu nazikçe öpüyor. "Öyle," diye onaylıyor. "Korkmuştum, o yüzden ağızımdan kaçiverdi."

Sırtını okşuyorum. "Sorun yok." Onu rahatlatıyorum. "Benim bebeğimi taşıdığın gerçeği..." Elimini karnına götürüyorum, onu ve çocuğumuzu kucaklıyorum.

"Bizim bebeğimiz." Oturur. "Sadece senin değil." "Bebeğim," derim yumuşak bir sesle, o bana sert bir bakış atarken. "Sakın söyleme," diye uyarır beni.

"Ama o benim bebeğim." Gülmemeye çalışıyorum. "Onu oraya ben koydum."

"Jaxon Stevenson," dişlerini sıkarak adımı homurdanır.

"Bu biyoloji, bebeğim." Omuz silkiyorum. "Onu oraya ben koydum." Kapı zilinin sesi onu o yöne bakmaya zorluyor.

"Zil kurtardı." Kucağımdan kalkar. "Umarım bu benim yemeğimdir, yine senin çılgın eski sevgilin değildir." Ayağa kalkar ve ben onu kalçasından tutup

onu kendime çekip öpüyorum. Kollarımda eriyor ve kapıdaki kapı çalma sesi durursa, onu kanepede sikerdim.

"Gitmeliyim."

"Yapmalısın," diye ısrar ediyor, "o zaman sen de bana yapmalısın."

Omzumun üzerinden arkama bakıyorum. "Bu sabah seni yaptım." Ona göz kırpıyorum. "Şimdi benim sıram."

on dört

Ariella

"Hazır mısın?" diye sorar, beyaz spor ayakkabılarımı giyip ayağa kalktığımda, dün giydiğim kıyafetlerin aynısını giyiyorum, külot hariç, çünkü o artık üst kattaki banyosundaki çöpte.

"Hazırım," diye cevap veriyorum, o da elini elime sokup garaja açılan yan kapıya doğru yürüyor. "Beni otel odama götürüp eşyalarımı almamın neden gerekli olduğunu bana açıklayabilir misin?" Garajındaki SUV'nin önünden yolcu kapısına doğru yürürken Jaxon'a soruyorum. "Sen antrenmana gittiğinde oraya gidip eşyalarımı kolayca toplayabilirim."

"Seni gözümün önünden ayırmayacağım." Garaj kapısını açmak için düğmeye basarken bana göz kırptı. Kapının yavaşça açılma sesi garajı doldurdu, güneş ışığı da içeri girdi. "Ayrıca, çocuğumun annesinin kendi valizini taşımasına izin vermeyeceğim. Sonra da randevuya çıkacağız."

"Randevu mu?" diye soruyorum ona, kapıyı açıp SUV'nin içinden ona bakarak. O da kendi tarafındaki kapıyı açıp orada duruyor. Mavi kot pantolon, beyaz tişört ve üzerine bej renkli, düğmeli, uzun kollu pamuklu gömlek giymiş. Kolları sıyrılmış, en sevdiğim özelliklerinden biri olan dövmelelerini sergiliyor. "Bir kadına randevu teklif etmek geleneksel değil mi, onun seninle çıkacağını varsaymak değil?"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onu izliyorum, onun seksiliğine ağzımın suyu akıyor. "Zaten dışarı çıkacağız" diyor, sürücü koltuğuna oturup bana bakarken sırtıyor, "o zaman bir şeyler yapalım bari." Arabayı çalıştırmak için düğmeye basıyor. "Şimdi bin."

"Seninle kavga edecek enerjim kalmadığı için şanslısın." SUV'ye biniorum ve emniyet kemerimi takmadan önce kapıyı kapatiorum. Elini boynumun yanında, sonra da ensemdede hissediorum ve yüzü önümdede. Diğer elini yanağıma koyuyor ve sonra beni deli gibi öpüyor. Şoktan nefes nefese kalmam, dilini benimkiyle dolaştırırken dilinin ağzıma kolayca girmesini sağlar. Emniyet kemerini tutmayan eli, başımın arkasını tutmak için yukarı çıkar. Sonunda dudaklarımı bırakır ve gözlerim açılır. "Bu ne içindi?" diye soriorum ona, vücudumu sakinleştirmeye çalışırken. Bana dokunduğu anda, sanki sıfırdan yüze çıkmış gibi oliorum ve bir maymun ağaca tırmanır gibi ona tırmanmak istiorum. Ama tabii ki daha seksi bir şekilde.

"Birkaç şey var," diye başlıyor, benden uzaklaşıp kendi emniyet kemerini takıyor, sonra benimkini takmak için uzanıyor. "Birincisi, çok tatlı görünüyorsun." Güneş gözlüklerini alıp takarken gülümsüyor, ben de onları çıkarıp gözlerini görmek istiorum.

"Kimse sevimli denilmesinden hoşlanmaz, Jaxon, tabii on yaşın altında değilse." Kafamı salliorum. "Ya ben 'Oh, Jaxon, bugün çok tatlı görünüyorsun' deseydim ne derdin?" Bana sert bir bakış attı. "Aynen, o bakış." Onu işaret ettim. "Ben 'Oh, Jaxon, bugün çok seksi görünüyorsun' ya da 'Oh, Jaxon, senden daha seksi kimse yok' desem çok daha iyi olur."

"Benden daha seksi kimse yok mu sence?" Bana mı soruyor, bilmiyorum. "Bu his kesinlikle karşılıklı." Bana göz kırptior. "Bundan sonra sana sevimli demekten vazgeçeceğim." O konuşmaya devam ederken ben pencereden dışarı bakmaya başlıiorum. "İkincisi, neden hiç enerjin kalmadığını hatırladım." Gülümsemesi daha da genişliyor. "Ve üç, çünkü istedim." SUV'sini geriye doğru sürerken elini başlığımın üzerine koyar ve beni suskun bırakır, çünkü buna karşı çıkacak neyim var ki? Dün geceki kıyafetlerimle ne kadar sevimli göründüğümü bilmiyorum, pantolonum kırışmış ve saçlarım yeni taranmış ve başımın üstüne bağlanmış. Onu sürerken gerçekten yoruldum, ama performansım muhteşemdi. Ve son olarak, eğer o beni öpmek istiyorsa ve ben de onun beni öpmesini istiyorsam, bunda yanlış bir şey yok sanırım.

"Ariella," diye seslendi ve ben ona baktım. "Bana bir iyilik yap," dedi arabayı sürmeye başlarken, "otelin adresini GPS'e girer misin?"

"Tamam," diye cevap veriyorum yumuşak bir sesle, ortadan uzanıp telefonunu alıyorum. "Şifreyi girmelisin ya da bana bakmalısın ki kilidi açabileyim."

"İki, dört, bir, bir," diye hiç duraksamadan söyler. "Az önce bana telefonunun şifresini verdin," derim. "Şimdi gidip şifreyi değiştirmek zorunda kalacaksın. Unutursan ve bir süreliğine kilitlenirsen çok can sıkıcı olur."

"Neden," diye sordu, sesinde şaşkınlık vardı, "şifreyi değiştirmek zorunda mıyım?"

"Az önce bana cep telefonunun şifresini verdin." Telefonu kaldırıp ona gösterdim.

"Tamam, anlamıyorum."

"Artık bunu yapabilirim," diye inleyerek pencereden dışarı bakıyorum ve sonra ona dönerek devam ediyorum. "Kelimenin tam anlamıyla kilitli değil, istediğim her şeyi arayabilirim. Tarayıcındaki geçmişine girebilirim. Resimlerini kontrol edebilirim. Kişilerindeki belirli numaraları silebilirim. Liste sonsuz."

"Tamam," diye tekrarlar, yola bakar, sonra hızla bana bakar, sonra tekrar yola bakar.

"Bir kadına telefonunun şifresini veremezsin." "Bu bir kural mı?"

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum. "Tavşanın önüne havuç sallamak gibi bir şey." "Nasıl yani?"

"Bu kadar bilgisiz olamazsın." Kapiya sırtımı dönerek yüzündeki ifadeyi izliyorum. "Şifreni değiştirmeden, istediğim zaman telefonuna girebilirim." Elimi kaldırıyorum. "Yapacağım demiyorum, sadece yapabileceğimi söylüyorum."

"Ariella." Bana hızlıca bir bakış attı. "Saklayacak hiçbir şeyim yok. O yüzden şifremi bilip bilmediğin umurumda değil." Tek yaptığım göz kırpmaktı. "Babam dışında şifreyi bilen tek kişi sensin. Gerçi Tori de şifreyi biliyor galiba, çünkü telefonda benim adımları değiştirdi."

"Gördün mü?" Beni işaret ediyor.

"Dedim ya, ben kilidi açtıktan sonra o da telefonu alıp değiştirmiş olabilir. Ama kesin olarak iki kişi şifreyi biliyor."

"Ne?" Neredeyse çığlık atıyorum. "İki kişi, hepsi bu mu?"

"Evet." Yola doğru gülümsüyor. "Kaç kişi şifreni biliyor?"

"Yani" —düşündüğümde omuz silkiyorum—"ailem, elbette. Arkadaşlarımdan çoğu, ama bunu hatırladıklarından emin değilim çünkü bana sürekli soruyorlar."

"Telefonlar ve benzeri şeyler hakkında pek bilgim yok" — bana yan bakıyor — "ama bu biraz güvenli değil gibi görünüyor."

"Muhtemelen," diye kabul ediyorum, "ama bilmiyorum."

"Bana şifreni verecek misin?" diye soruyor.

"Kesinlikle" —onun telefonuna bakıyorum—"hayır."

Gülüyor. "Ne? Neden?"

"Çünkü bu özel bir şey." Ona bakmaktan kaçınıyorum. "Ve kızlar erkeklerden farklıdır" — o hafifçe gülüyor — "mesela, arkadaşlarıma senden bahsedeceğim. Birbirimizle paylaştığımız, senin bilmemen gereken şeyler var."

"Ne gibi?" diye soruyor, gülmemeye çalışıyor ama hafifçe kıkırdıyor.

"Öpüşmenin ne kadar iyi olduğu gibi," diye başlıyorum, "ve bazen de vücudunun belirli kısımlarıyla yaptığın iyi şeyler gibi." O, karnına kadar gülüyor. "Ya da yaptığın kötü şeyler, bizim hoşumuza gitmeyen ama senin hoşuna giden şeyler, bu yüzden birbirimize bunun normal olup olmadığını soruyoruz. Bir de sizin hakkınızda ne hissettiğimiz gibi şeyler var." Omuz silkiyorum, Jaxon'ın benden çıkardığı gibi, şimdi susmam gerektiğini biliyorum.

"Ee?"

"Yani," diye bağırırım, "bu özel bir şey!" Onun telefonunu göğsüme koyarım. "Ya sana şifreyi sorarsam?"

"O telefonla beş dakika konuşmam gerek, sonra sana verebilirim." Yutkunuyorum. "Senin için güvenli olduğundan emin olduktan sonra."

"Benim için mi, senin için mi güvenli?" Telefonu ters çevirir, eli üst bacağıma konar.

"İkisi için de," diyorum ve ikimiz de gülüyoruz. "Söylediğim hiçbir şeyden tamamen utanmamam için benim için güvenli ve senin beni aptal sanmaman için senin için güvenli."

"Senin bir inek olduğunu asla düşünemezdim," diye fısıldar ve ben onun telefonunu açıp adresi GPS'e girerim. "Bir inek olmak için fazla seksisin." Ona bakarım. "Ne yaptığımı gördün mü, 'sevimli' kelimesini kullanmadım."

"Dahice," diye alay ediyorum onunla ve şakasıyla, başka bir şey söylemeden, o otele doğru ilerlerken ben sadece pencereden dışarıya, suya bakıyorum. Elimi uzatıp radyoyu açıyorum ve spor yorumcularının seslerini duyuyorum. "Bunu dinlemeyeceğim," diyorum ona. "Kural, yolcu DJ'lik yapar."

"Bu kural nerede yazıyor?" diye sorar bana, otele giden yolu takip ederken.

"Bu kelimenin tam anlamıyla evrensel bir kural." Telefonunu alıp müzik uygulamasını açtım.

"Bu kuralların hepsini öğrenebileceğim bir el kitabı var mı? Bu konularda çok bilgisiz olduğumu hissediyorum."

Onun sorusuna gözlerimi devirdim. "Jaxon Stevenson'ın dinlemekten hoşlandığı şarkıları bir bakalım." Onun listesini kaydardım. "Eminem."

"Pregame," diyor, "ayrıca, tüm zamanların en büyük rapçisi."

"Katılıyorum." Ona başımı sallarım. "Ohhh, biri country müziği seviyor." "Güzel bir müzik," diye kendini savunur, "şarkı içinde bir hikaye gibi."

"Country müziği sevmek sorun değil." En sevdiğim şarkılardan birini çaldım. "Bu en iyilerinden biri." Gitarın tınıları duyulurken ona baktım ve o gülümsedi.

"Bagajını aldıktan sonra, seni tekrar gördüğümden beri yapmak istediğim bir şey yapacağız," diyor ve ben kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bence onu yaptık zaten." Ona göz kırptım, o da güldü. "Bence onu yaptığımız için bu duruma düştük."

"O değil." Kıkırdar. "Ama yapacağımız şey kesinlikle buna yol açabilir. Umarım kartlarımı doğru oynarsam."

Otele varır ve valeye park eder, adam ona beyaz bileti uzatırken ben onu beklerim. Lobide yürürken elini benimkine kaydırır. Bu beni o kadar şaşırtır ki, tek yapabildiğim birbirine kenetlenmiş ellerimize bakmaktır. Yukarı düğmesine basar ve asansöre bindiğimizde, ben kendi katımın düğmesine basarken bana bakar.

Asansörden çıkıp odama doğru yürürken eli hiç elimden ayrılmıyor. Anahtar kartını almak için elini bırakmam gerekiyor, manyetik kilidin üzerine tutuyorum, klik sesi duyuluyor ve kapıyı iterek açıyorum. İçeri giriyorum, o da peşimden girip etrafa bakınıyor. "Bir şey içmek ister misin?" diye soruyorum, o da odaya bakarak başını sallıyor.

"Önce kıyafetlerimi toplayacağım," diyorum ona, yatak odasını işaret ederek, o da başını sallıyor. Onun kanepeye oturup televizyonu açmasını bekliyorum, beni yatak odasına kadar takip etmesini değil. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum ona, o da yürümeyi bırakıp bana bakıyor.

"Sen eşyalarını toplarken ben yatakta oturacaktım," diye cevaplar, arkasına bakarak. "Neden bu kadar tuhaf davranıyorsun?" diye sorar bana, ben de omuz silkerim.

"Bilmiyorum, garip geliyor," diye itiraf ediyorum ve o gülüyor. "Sanki kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyormuş gibi."

"Seni çıplak gördüm." Yanımdan geçip yatağa doğru yürüdü ve üzerine uzandı. "Ağzımı ve parmaklarımı senin üzerinde gezdirdim. Benden hamile kalıyorsun."

"Biliyorum." Tavana bakıyorum, sonra dolaba doğru yürüyüp birkaç giysi alıyorum. "Sadece, gün ışığı var."

"Panjurları kapatmamı ister misin?" diye soruyor bana bakarken. "Işıkları yakayım mı?"

"Hayır." Gömleğimi çıkarıp katlayarak yatağın üzerine koyuyorum. "Sorun yok, sadece bana bakmayı keser misin?"

"Kesinlikle" —başını sallar ve kaşlarını çatarak— "hayır."

"Jaxon, öylece oturup bana bakamazsın." Onu işaret edip eşyaları almaya yöneldim ve açık valizime koydum.

"Nasıl?" Bir kolunu başının arkasına, diğerini karnının üzerine koyar.

"Boş ver," diye homurdanıp çekmeceye geri dönerek bir çift tayt çıkardım.

"Hayır, söyle," diye ısrar eder ve ben ona bakarım.

"Hayır," diye inleyerek pantolonumu çıkarıyorum ve o külotumu mahvettiği için sadece sütyenimle kalıyorum, "bunu söylememe gerek yok." "Söylemeni istiyorum." Gözleri vücudumda dolaşüyor, mavi gözleri

güneşin odaya vurduğu ışıkla neredeyse berraklaşır.

"Peki," diye kabul ediyorum, bir çift külot alıyorum, "sen orada otur, ya da aslında, orada yat, seks sembolü gibi görünüyor." Gülümsememeye çalıştığını görüyorum. "Sanki tek yapman gereken birini çağırmak ve onlar dizlerinin üzerine çökmek. Himeros gibi."

"Himeros mu?" diye adını tekrarlar.

"Seks tanrısı," diyorum ona ve o gülerek oturuyor. "Gülmeyi kes, sinir bozucu. Ve vücudum tüm bu hormonlarla dolu." Külotu yukarı çekiyorum, kendimi daha az çıplak hissediyorum.

"Buradan ne zaman ayrılacaktın?" diye soruyor, yüzündeki gülümseme kaybolmuş.

"Yarın öğlen," diyorum, onun bakışları beni büyülediği için kıpırdamadan.

"Buraya gel, Ariella." Başıyla bana yanına gelmem için işaret eder.

"Eşyalarımı toplamam lazım," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum. "Bir randevumuz var."

"Toplan, sonra randevumuza gideriz." Dönüyor.

Yatağın üzerinde, ayakları yerde oturuyor. "Şimdi, buraya gel."

Ona doğru yürüdüm, bacaklarının arasına geçtim, elleri kalçalarımın gitti. "Seni öpmek istiyorum," dedi, ben ona yaklaşip ellerimi omuzlarına koyarken bana bakarak, "gerçekten çok istiyorum."

Elim omzundan kalkıp boynunun yanına doğru kayıyor, sonra parmak uçlarımla sakallı çenesini okşuyorum. Yüzünü ezberlemeye çalışıyorum, ayrılacağımı ve onu bir daha göremeyeceğimi düşünmemeye çalışıyorum. Yüzünü avucumun içinde tutuyorum ve eğilip yüzümü onun yüzüne yaklaştırıyorum. "O zaman öp beni, Jaxon."

on beş

Jaxon

Güvenlik görevlisine park kartımı gösteririm, o da başını sallar ve ben park yerime doğru sürerim. Benimle aynı anda beş kişi daha gelir. Orta konsoldan cep telefonumu alıp takım elbise ceketimin cebine koyarım, sonra arabadan inip kapıyı kapatırım. Kirby arabasından inerken bana selam verir ve çenesini kaldırır.

"Selam," diye cevap veriyorum, kamyonetin kapısını açıp siyah paslanmaz çelik el çantamı alıyorum, ardından siyah spor çantayı alıp üstüne koyuyorum. "Seyahat günlerinden nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum, o da kendi bagajını alıp takımın beklediği uçağa doğru yürüyoruz.

"Sadece sen değilsin," diye mırıldanır, merdivenlere vardığımızda. Uçakta spor çantamı yanımda taşırken, hamal bavulumu benden alır.

Sırada tek başıma oturuyorum, kimsenin yanıma oturmaması için dua ediyorum. Bugün pek iyi bir ruh halinde değilim, bu da kafamı karıştırıyor. Seyahat günlerini sevmediğimi biliyorum, ama bugün özellikle seyahat etmek istemiyorum.

Özel havaalanına gelmeden önce, Ariella'yı uçağına yetiştirmek için arabayla götürdüm, muhtemelen bu yüzden bu ruh halindeyim. Hiç kimseyi onun kadar kalmasını istediğim olmamıştı, ki bu çok garipti çünkü ben evde bile olmayacaktım. Ama döndüğümde onun burada olmayacağını bilmek kafamı karıştırıyor.

Cep telefonumu cebimden çıkardığımda, bana mesaj attığını gördüm.

Mesajını
gördüm.

Ariella: Uçağı yeni bindim.

Ben: Tamam, Afrodit.

Bana Himeros dediği için ona taktığım takma ada gülümsüyorum. Pencereden dışarı bakıyorum, daha fazla oyuncu geliyor. Yolculuklardan sadece çaylaklar mutlu oluyor. Başlangıçta eğlenceli ama benim yaşıma geldiğinde, çok sıkıcı oluyor. Her şey sıkıcı. Valizinde yaşamaktan kendi soyunma odanda olamamaya kadar, her şey sıkıcı ama bu oyunun bir parçası.

Ariella: Hala o takma adı kullanıyor muyuz?

Ben: Az önce telefonumda değiştirdim.

Aphrodite: Harika, en azından kimse kim olduğumu bilmeyecek

kim
olduğu
mu
kimse
bilmey
ecek.

Ben: Fotoğrafını ekleyeceğim.

Gönder tuşuna basıp, birkaç kişinin merhaba dediğini duyunca başımı kaldırıyorum. Onlara çenemle selam verdikten sonra tekrar telefonuma bakıyorum.

Ben: Aslında, onu sil. O zaman herkes sana aşık olacak ve ben birkaç kişinin boğazına yumruk atmak zorunda kalacağım.

Aphrodite: Sanmıyorum. Saat kaçta iniyorsun?

Ben: Yerel saatle 14:00'te iniyoruz. Otele gidip dinleneceğiz, sanırım takım yemeği var. Maç yarın ve maçtan hemen sonra Minnesota'ya gideceğiz.

Aphrodite: Tamam, az önce kapıdan ayrıldık.

Ben: İndiğinde bana mesaj at.

Bana kelimelerle cevap yazmıyor, sadece iki göz emoji gönderiyor ve ben gülüyorum, uçak kapısının kapanma sesiyle telefonumu uçak moduna alıyorum. Kalkıyorum, ceketimi çıkarıp yanımdaki boş koltuğa koyuyorum.

Pencereden dışarı bakarken, aklım dün otelden ayrıldıktan sonra olanlara geri dönüyor.

Onu öptükten ve yatağa çektiğimden sonra, ellerimi ondan uzak tutamadım. İkimiz de tekrar kalktık ve bir duş daha aldık. Eşyalarını toplaması ve çıkmamız on beş dakika sürdü. Benimle kalacağı için otelden çıkış yaptı, ben de valizini dışarı çıkardım ve onu götürmek istediğim yere doğru yola çıktık. Aklımda

daha aydınlık olacağını düşünmüştüm, ama yolumuzdan saptığımız için, güneş batarken oraya vardık, ama sokak lambalarının yumuşak ışıkları parka vuruyordu.

Sonra onu bir parka götürdüm ve el ele dolaştık, ta ki bir söğüt ağacının altında durup ona dönene kadar.

"Tamam." Etrafıma baktım. "Seni buraya getirmek istedim."

"Çok güzel." Etrafına baktı ve hafif esinti uzun dalları bir yandan diğer yana sallıyordu. "Bu ağaçların altında durmak neredeyse büyüdü bir his." Bana gülümsedi.

"En sevdiğim ağaç türü," dedim ve telefonumu kot pantolonumun cebinden çıkardım.

"Gerçekten mi?" dedi, "Japonya'daki kiraz çiçeklerini hiç gördün mü?" Başımı salladım. "Aşık olursun. Ama bunu hiç göremeyeceğini düşünüyorum çünkü bu, sezonun en yoğun olduğu Mart sonu ile Nisan başında gerçekleşir."

"Emekli olduğumda yapmak istediğim şeyler listesine ekleyeceğim," dedim ona ve sonra arabada çaldığı şarkıyı oynattım. "Şu anda istediğim tek şey, benimle dans etmen." Tüm bu süre boyunca, bu işe tamamen kendimi adanmışımı ona hissettirdim. Yaşadıklarımızdan asla pişman olmaması için.

Boş elimi ona uzattım ve o da elini benimkine koydu, sonra onu kendime doğru çektim ve orada, söğüt ağacının altında, onunla dans ettim.

Uçak kalkar kalkmaz koltuğumu geriye yatırıp gözlerimi kapattım ve hemen uykuya daldım.

Uçuş dört saat sürüyor ve uçak iniş yaparken uyanıyorum. Hemen telefonumu alıp uçak modunu kapatıyorum ve ceketimi giyiyorum.

Uçuş sırasında gelen birkaç mesaj görüyorum, ama Ariella'dan gelen yok.

Ben: Nashville'e yeni indim.

Aphrodite: Oh, kuzenim Stone'u çağırıyor musun?

selam söyle.

Ona cevap vermek üzereyken, o hemen cevap veriyor.

Aphrodite: Aslında, benim için selam söyleme, çünkü o zaman ne zaman

beni ne zaman gördüğün gibi bir sürü soru soracak.

Ben: Ne demek "falan filan"?

Aphrodite: Bu bir deyim, Jaxon. Gidip kayaklarını bilemen gerekmiyor mu?

Çevremdeki arkadaşlarımın kalkmaya başladığını duyunca gülere başımı salladım.

Ben: Otele vardığımda seni ararım.

Aphrodite: Beni ara, bu iki bin dört nedir?

dört? Mesaj at bana.

"Neden gülümsüyorsun?" diye sorar Kirby, kalkıp baş üstü bagaj rafını açarak çantasını alır.

Koridorda ayağa kalkıp telefonumu cebime koyuyorum ve kendi çantamı alıyorum. "Önemli bir şey yok."

"Bir kız." Sırıtarak bana gülümser ve çenesini kaldırır. "Bekle, sen ve Tiffany yeni ayrılmıştınız, değil mi?"

"Evet." Onun uçağın tavanına baktığını görüyorum. "Kesinlikle evet."

"Onunla gerçekten bitti mi?" diye sorar bana.

"Annemle konuşup benim hakkımda şikayet etti." Ben de bunu gündeme getiriyorum. "Kim böyle bir şey yapar ki?" Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi görünüyor. "Bu, ilişkimizin bittiği birçok nedenden sadece biri."

"Angela çok kızacak," diye kız arkadaşından bahsediyor.

"Angela için üzgünüm, ama Tiffany ile ilişkimizin resmen bittiğini söyleyebilirim."

"Peki bu kız hoşlandığın biri mi" diye alaycı bir şekilde soruyor, "yoksa sadece yatıyor musun?"

Yüzüm buz gibi oldu. "Sözlerine dikkat et, tamam mı?" diye uyardım ve kaşları kalktı.

"Siktir, bu ciddi bir durum."

"Evet, öyle sayılır." Çantamı alıyorum. "Ayrıca bu çok özel bir konu, kimseye söyleme." Etrafıma bakınıp, konuşmamızı dinleyen kimse olup olmadığını kontrol ediyorum.

"Anladım. Ama" —o da etrafına bakarak emin oluyor—"Angela, Tiffany'den bir telefon aldı ve Tiffany, seni evinde biriyle yakaladığını söyledi..." Başımı eğerek onu susturuyorum—"biriyle."

"Siktir," diye tısladım, "tabii ki öyle. Sanki tekrar liseye dönmüşüm gibi hissediyorum."

"Üzgünüm dostum."

"Senin suçun değil, ama aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak için söylüyorum, bu kızı hayatım boyunca tanıyorum. Birkaç hafta önce yeniden bağlantı kurduk." Onu düşündüğümde gülümsüyorum. "Bunun gerçekten çok ciddi olduğunu söyleyebilirim."

"Hadi canım?" Yüzü gülümsemeye doluyor ve benim için mutlu olduğunu görebiliyorum.

"Tabii ki," diye onaylıyorum, dönüp uçaktan iniyorum ve bavullarımız transfer edildikten sonra bizi otele götürecek otobüse doğru yöneliyorum. Yarın arena'ya gideceğiz ve sonra havaalanına döneceğiz.

Oturuyorum ve Kirby yanıma oturuyor. "Angela'ya rahat bırakmasını söyleyeceğim," diye mırıldanıyor, "ama o ve Tiffany çok yakındılar."

"Hala sıkı olabilirler." Etrafıma bakınıyorum, onunla bu konuyu konuşmak istemiyorum ama konuşmam gerektiğini biliyorum. "Ama o da burada olacak ve onun rahatsız olmasını istemiyorum."

"Tabii ki olmaz," diye alaycı bir şekilde söylüyor. "Böyle bir şeyin olması imkansız, ve olursa, gerçekten çok kızarım."

"Teşekkürler dostum. İki maçı da kazanma ihtimalimiz nedir?" Konuyu değiştirerek ona soruyorum.

"Yüzde elli," diyor otobüsün kapısı kapanırken ve yola çıkarken.

Otele varırız ve lobide içeri gireriz, anahtar alırsak. Çantalar getirilmeden önce onlardan kartları alıyorum. Herkes çantalarını alıp kendi yoluna gidiyor. Birkaç kişi spor salonuna gitmekten bahsediyor ama benim tek istediğim odama gitmek.

İçeri girip anahtar kartını köşedeki küçük masaya, çantamı da yere atıyorum, sonra telefonumu çıkarıp onu arıyorum.

"Mükemmel bir zamanlama," diye homurdanıyor. "Daha yeni daireme girdim."

"Bana mesaj atmadın," diye azarlıyorum, onun benim evimde olmadığı gerçeğine takılmamaya çalışıyorum, ama bu beni çok rahatsız ediyor.

"Oops, benim hatam," diye cevaplar ve ben telefonu kulağımdan alıp FaceTime düğmesine basarım.

"Ne yapıyorsun? FaceTime mı yapıyorsun?" diye sızlanıyor. "Artık kimse bunu yapmıyor."

"Ben yapıyorum," diyorum ona. "Telefonu aç, seni görmek istiyorum."

"Sinir bozucu," diye mırıldanır ve sonra daire dönmeye başlar ve yüzü ekranı doldurur. Saçları yastıkların üzerine yayılmış gibi görünür.

"Yatıyor musun?" diye soruyorum.

"Evet, uçak kıyafetlerim üzerimde olduğu için iğrenç bir durum ama kanepedeyim, o kadar da kötü değil."

"Yorgun musun?" diye soruyorum.

"Öyle de denebilir. Batı Kıyısı'ndan Doğu Kıyısı'na uçuşun ne kadar sürdüğünü unutmuşum. Ayrıca, sanki çocuğun tüm enerjimi emiyor gibi," diye şaka yapmaya çalışır.

"Bunun bizim çocuğumuz olduğunu sanıyordum." Gülümsüyorum ve gözlerinin parladığını görüyorum ve, lanet olsun, onu öpmek için neler vermezdim.

"Öyle, ama yanlış bir şey yaptığında, otomatik olarak senin oluyor." Onun mantığına gülüyorum.

"Ne zaman doktora gideceksin?" diye soruyorum ve o omuz silkiyor.

"New York'ta kadın doğum uzmanımı gördüm ve hamileliğimi doğruladı. İlk üç aylık dönem olan on iki haftadan sonra randevu almamı söyledi."

"Senin için en kolay olanı yapmanı istiyorum. Ama sana programımı gönderirsem, benim de katılabileceğim bir randevu alabilir misin?" diye soruyorum ona. "Zaten çok şey kaçırdım, daha fazlasını kaçırmak istemiyorum."

"Tabii ki," diyor yumuşak bir sesle, "ve sen hiçbir şeyi kaçırmadın. Sadece randevuyu nereye alacağımı bilmiyorum."

"Belki de bebeği nerede doğuracağını düşünmeliyiz," diyorum, kalbimin göğsümden çıkmayacak şekilde atmasını sağlamaya çalışarak.

"Bebeği tabii ki Kaliforniya'da doğuracağım. Belli bir aşamaya geldiğimde uçağa binemeyeceğim." Gerginliğim bir anda yok oluyor. "Ve suyum geldiğinde buraya gelmen için gereken lojistik, uçuş altı saat sürüyor..."

"Yakında Kaliforniya'ya geri dönebilecek misin?" diye soruyorum ona. "Bilmiyorum, programımı kontrol etmem gerek," diye yumuşak bir sesle cevaplıyor.

"Son üç gün izin aldım. Ayrıca, orada olacak mısın ki?"

"Sanırım Cumartesi gecesi eve varacağım." Seyahat programını açıyorum. "Evet, maçtan sonra uçağız, sabah ikide varacağız." Gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Ama iki hafta boyunca evde kalacağım."

"Vay canına, çok uzun bir süre."

"Evet, o iki hafta içinde altı maçım var. Ama hepsi evde."

"Normalde ne zaman oynuyorsun?" diye soruyor bana.

"Salı, perşembe ve cumartesi," diye cevapladım, "ve pazar ve cuma hariç, diğer günlerde antrenmanlarımız var."

"Yani oyun geceleri hariç, geceleri evde olacaksın?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum.

"Tamam, programıma bakıp ayarlayabilir miyim diye bir bakayım." Yanına dönüyor.

"Seni buraya getirmek için ne gerekiyorsa yapacağım. Bir daha sensiz günler geçirmek istemiyorum." Sesim sonunda yükselir. "Seni gerçekten öpmek istiyorum, Ariella," derim ona yumuşak bir sesle, yana dönüp onun yanında yatıyormuş gibi yaparım.

"Tüm o öpücükleri saklaman gerekecek, Jaxon." Gülümsüyor.

"Sonra ne olacak? Seni gördüğümde kuponları mı vereceğim?" Kahkahalarla gülüyor. "Adımı inlerken olduğu kadar güldüğünde de seni seviyorum."

Gözlerini devirir. "Kuponun elinden alındı ve çöpe atıldı." Şimdi gülme sırası bende.

"Ne?" Gözlerim onun gözlerine bakıyor. "Gülüşünü seviyorum ama hiçbir şey benim adımı inlemene kıyaslanamaz."

"Tamam, anladım."

"Şu anda seni tahrik ediyor muyum?" diye soruyorum ona, gözlerinin benimkilerin önünde değişmesini görerek. "Bebeğim, bu hayatımın en uzun dört günü olacak

günlerim olacak," diye itiraf ediyorum. "Senin benim sikimi emerek uyanmana alışkınım."

O nefesini tutar. "Bu bir kez oldu ve sen zaten uyanmıştın, 'masaj yapıyordun'" — tek eliyle havada tırnak işareti yapar — "göğüslerime."

"Sadece hiçbir yere gitmediğinden emin olmak için."

"Meme ucumu çimdikleyip yuvarlayarak." Kıkırdar.

"Sonra kışını benim sikime sürttün," diye hatırlatıyorum ona ve kendimi düzeltmek için eğilirken inliyorum.

"Sikiniz sert mi?" diye alay ediyor. "Ah, zavallı küçük bebek."

"Hey, benim sikim hakkında konuşurken sözlerine dikkat et. Asla aynı cümlede 'küçük' kelimesini kullanmamalısın."

"Jaxon," diye tıslar ve aynı anda güler.

"Beni çok doyuruyorsun, Jaxon," diye onu taklit ediyorum ve onu daha da güldürüyorum. "Çok büyük." O hiç söylememiş olsa da, devam ediyorum. "Asla küçük ve penis bir arada olmaz."

"Not aldım," diye cevapladı gülmeyi bıraktığında. "Şimdi gidip bir şeyler sipariş edeceğim."

"Ve?"

"Sonra duş alacağım." Oturur. "Ve?" Sözcüğü tekrarlarım.

"Ve yatağa gireceğim." Gülümsememeye çalışıyor. "Ve?"

"Ve seni aramayacağım," diye tersler.

"Ben öyle demek istemedim." Yanımdaki yastığı alıp başımın altına koyarım. "Programını kontrol etmelisin."

"Sen, 'küçük' ve 'horoz' kelimelerini aynı cümlede kullanamayacağımı söyleyip dururken ben çoktan yaptım bile. Buna çoklu görev denir, harika bir şeydir, bir ara denemelisin."

"Ama yine de burada, aynı şeyi yapıyorsun." Kaşlarımı kaldırıyorum ve o gülüyor. "Peki neye karar verdin?"

Bana bakar, cevabı bilerek uzatır. "Şey," diye başlar, gülümsememeye çalışır ama başaramaz ve bu da beni gülümsetir, "Gelebilirim."

Yüzümdeki gülümseme daha da genişliyor. "Bir sürü kuponu bozdurmam gerekecek," diyorum ona. "Saymam lazım" —ona göz kırpıyorum— "ve başka şeyler için kuponlar da."

on altı

Ariella

"Ariella Weber," e-postamı okumakla meşgul olduğum için telefona bakmadan cevap veriyorum.

"Ariella Weber." Sesi beni gülümsetir. "Ben Jaxon Stevenson."

"Kim?" diye şaka yapıyorum. "Onu hiç duymadım," diye şakayı sürdürüyorum, "Sanırım yanlış numarayı aradınız. Hoşça kalın." Son kelimeyi neredeyse kırmızı düğmeye basarak söylüyorum.

"Sakin telefonu kapatma, yoksa kuponlarından birini atarım," diye bağırır.

"Kuponum bile yok," diyorum ona. Eve geleli bir gün oldu, telefonda yaklaşık beş kez konuştuğumuzdan beri bir gün geçti. Bu durumun canımı sıkacağını düşünmüştüm ama sonra saate bakıp, o anda ne yaptığını merak ettim.

"Eminim Jaxon'ın sikini yalamak için kullanabileceğin bir kuponun vardı," diye karşılık verir ve ben geriye yaslanıp kahkahalarla gülerim.

"Başlangıçta o kuponum yoktu. O kupondan faydalanacak tek kişi sen olurdun."

"Bu yalan," diye reddediyor. "Sen de benim kadar seviyorsun."

"Senin benden daha çok sevdiğinden eminim," diye mırıldanırım, ama dürüst olmak gerekirse ben de bundan çok zevk alıyorum. Ama bu sadece onun bundan ne kadar zevk aldığı için.

"Haklı olabilirsin." Bana yumuşak bir kahkaha atıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Başkanla görüşmek üzereyim. Dünya barışını konuşacağız." Sandalyeye yaslanıp, farkında olmadan giderek daha sık yaptığım bir hareketle elimi karnıma koydum. "Sen?"

"Az önce uykumdan uyandım," diyor. "Yirmi dakika sonra aşağıda olmam gerekiyor."

"O zaman neden beni arıyorsun?"

"Çünkü sesini duymak istedim," diye cevaplar yumuşak bir sesle ve ben gözlerimi kapatırım.

"Tamam, peki, kullanmam gereken bir kuponum var."

"Ohh," diye neşeyle diyor, "ne tür bir kupon?"

"Jaxon'a sarılma kuponu," diyorum ve o, "ona bacaklarını açarak" diye inliyor.

"İşte ben de bunu kastediyordum," diyor ve beni sessizce güldürüyor. "Çıplak mı?" diye soruyor. "Onaylıyorum, listemize ekleyeceğim."

"Bir listemiz mi var?"

"Evet," diye onaylıyor. "Çoğunlukla benim düşündüğüm ve eklediğim şeyler, ama şimdi seninkileri de benimkilere ekleyeceğim."

"Bu listede neler var?" diye soruyorum, sandalyemi bir yandan diğer yana sallayarak.

"Karşılıklı oturduğumuzda sana söylesem daha iyi olur. Böylece listedeki şeyleri yapabiliriz. Buna çoklu görev denir." Benim sözlerimi kullanarak gülüyor, kendini çok zeki sanıyor.

"Tabii ki," diye ciddi bir ifadeyle cevap veriyorum, "çıplak, elbette."

"Şimdi anlıyorsun," diye şaka yapıyor. "Günün geri kalanında ne yapacaksın?"

"Ailem şehre geldi," diyorum. "Öğleden sonra beni arayıp akşam yemeği getireceklerini ve başka plan yapmamamı söylediler."

"Kulağa eğlenceli geliyor, keşke ben de orada olsaydım."

"O zaman, bu da bizim hazır olmadığımız başka bir konuşma olurdu."

"Ari," diye takma adımı söyler, "eninde sonunda ortaya çıkacak."

"Neden üç aylık dönemi geçene kadar beklemiyoruz?"

"Ne üç aylık dönemi?" diye soruyor ve telefonun diğer ucunda hareket ettiğini duyuyorum.

"Üç aylık döneme kadar herhangi bir zamanda düşük yapabilirsiniz. Genellikle hamileliğin erken dönemlerinde veya onuncu haftasında olur."

"Bunu kim söyledi?" diye sorar.

"Okuduğum bebek kitabında yazıyor," diyorum.

"Seyahat etmek..." diye başlar ve sonra durur. "Seyahat etmek güvenli mi?"

"Aslında bu sabah araştırdım." Sandalyeyi çevirip pencereden dışarı bakarken nefes veriyorum. "Seyahat etmenin düşük yapmama neden olacak hiçbir şey olmadığını söylüyorlar. Mide bulantımın artabileceğini söylüyorlar, ki şu anda on kat daha fazla.

"Bu sabah nasıl hissettiğini sordum, sen de iyi olduğunu söyledin." Sesi yumuşaktı.

"İyiymi, bu his gelip geçiyor. Genellikle bir saat içinde geçiyor, ama bugün" — iç çekiyorum — "en kötüsüydü."

"Orada olamamaktan nefret ediyorum," diyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. "Takımın seyahatleri nedeniyle zaten yarı zamanımı orada geçiremiyorum, sonra eve geldiğimde ikinizin de orada olmasını istiyorum. Sizden bu kadar uzakta olmaktan nefret ediyorum."

"Ben de. Bu sabah kalktığımda, iki göğsümün de hala yerinde olup olmadığını kontrol etmek zorunda kaldım." Düşükle ilgili bu morbid konuşmayı değiştirmeye çalışıyorum. "Birinin kaçtığından emindim." Şimdi gülüyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyor, nefes vererek. "Ne?"

"Bir saniye beni çıldırtıp, bir saniye sonra tamamen sakinleştir." Sesi alçak ve gürültülü ve tek düşünebildiğim onu kucaklamak.

"Bu bir yetenek," diye şaka yapmaya çalışıyorum ama onun sadece endişeleneceğini biliyorum. "Bebegin şu anda ne kadar büyük olduğunu biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım hiç sevdiğim hamile bir kadınla birlikte olmadım."

"Ahududu büyüklüğünde," diye bilgilendiriyorum onu, "bebek o kadar küçük." Kendi elimi uzatıp küçük bir daire çiziyorum. "Haftaya boyutu iki katına çıkacak. Ayrıca, bir damla gibi görünüyor."

"Okuduğun kitabın adını bana gönderir misin? Ben de kendime bir tane alayım."

"Benimkini yanımda getireceğim, birlikte okuyabiliriz," diyorum ona. "Şimdi sen işine git ve bir süperstar ol, ben de gidip biraz daha tuzlu kraker yiyip zencefilli gazoz içeceğim."

"Maçtan hemen sonra çıkıyoruz. Geç olacak, o yüzden seni yarın ararım."

"Tamam," diyorum, biraz hayal kırıklığıyla, "iyi maçlar."

"Olur. Yarın görüşürüz."

"Belki," diye onu takılıyorum, "programıma bakıp sana zaman ayırabilecek miyim diye bakmam lazım." O bir şey söylemeyince pes ediyorum. "Tamam, peki, yarın konuşuruz," diyorum, ama ikimiz de telefonu kapatmıyoruz. "Yakında kapatacak mısın?"

"Şu anda sana sarılmak istiyorum," diye yumuşak bir sesle tekrarlar ve ben tek bir gözyaşını silerek, "sonra da belki seninle öpüşmek istiyorum."

"Ve dokunmak," diye ekliyorum, onu güldürüyorum.

"Kesinlikle dokunacağım," diye beni temin eder ve kapısının çalındığını duyarım. "Gitmem gerek."

"Sonunda," diye bağıriyorum. "Beş dakikadır seni telefonda kurtarmaya çalışıyorum."

"Kitap kitabını rezervasyonunu diyor bana bana "ve gönderbilgileri bilgileri gönder."

"Gitmen gerekmiyor mu?"

"Sonra." Telefonu kapatıyor ve ben sadece ona bakakalıyorum.

"Şu anda ne oluyor?" diye soruyorum telefona. "Ne Onun için gerçekten ülkenin diğer ucuna taşınacak mısın?" diye soruyorum kendime. "Bunu onun için yapmıyorsun," diye düzeltiyorum kendimi. "Bunu bebek için de yapıyorsun." Elimi karnıma koyuyorum. "Zaten evden çalışıyorsun ve bazı günler evinden bile çıkmıyorsun." Karnımı okşuyorum. "Ayrıca, taşınabilseydi, hiç düşünmeden taşınırdı." Bunun üzerine gülümsüyorum, çünkü onun gözünü bile kırpmadan taşınacağını biliyorum. "Ve eve döndüğünden beri," diye iç çekiyorum, "onsuz yalnızsın." Kendime başka bir şey söylemek üzereyken kapı zili çalıyor.

Kapıya geldiğimde gülümserim ve kapıyı açarım, çünkü gelenlerin annemle babam olduğunu görürüm. "İşte geldi," der annem ve gülümsemeyi keser. "Neyin var senin?"

"Hiçbir şey, neden?" diye soruyorum. Yavaşça daireye giriyor, ellerini omuzlarıma koyup gözlerime bakıyor.

"Hasta görünüyorsun," der ve babama bakar. "Hasta görünmüyor mu?"

Gözlerimi kapatıp başımı sallarım. "İyi görünüyor," der babam. "Şimdi, ona sarılacak mısın, yoksa ben mi sarılayım?"

"İyi görünmüyor," diye annem ona tıslar ve sonra elini alnıma koyar. "Ateşi yok."

"Çünkü iyi," diye tekrarlar, ona doğru eğilip yanağımı öper. "Hey, küçük kızım." Annemi de aralarına alarak beni kucaklar. "İki kızım."

"Baba, beni sıkıştırıyorsun" — midem bulanıyor — "ve çiğim var." Onlardan kaçarken bu bahaneleri uyduruyorum ve kapıyı kapatıyorum. Burnumdan nefes alıp ağızımdan veriyorum. "Bunu yapma." Elimi karnıma koyuyorum. "Bugün olmaz." Musluğu açıp elimi ıslatıyorum ve sonra boynuma koyuyorum. "Özellikle bugün olmaz, beni kusturmak istiyorsan onlar gidene kadar dayanmak zorundasın." Aynada karnıma bakıyorum. "Anlaştık mı?"

Birkaç dakika bekledikten sonra tekrar dışarı çıktığımda, babam kanepede otururken annem mutfaktaydı. "Kendinizi evinizde hissedin."

"O çok komik," diyor babam. "Pizza sipariş ettik."
"Neden hokey kanalı yok?" "Çünkü hokey izlemiyorum," diyorum.

"Bu gece önemli bir maç var," diye mırıldanır, telefonunu çıkarır ve kulağına dayar. "Evet, kız kardeşinin evinde hesabına nasıl giriş yapabilirim ki hokey kanalını izleyebileyim?" diye sorar. "Ne demek yapamazsın? Bu benim hesabım," diye homurdanır. "Stone bu gece Jaxon'la oynuyor." Sonra bana bakar. "Kablolu yayın falan var mı? İnternete girip yansıtabilirim."

"Bütün bunlar bir hokey maçı için mi?" diye mırıldanıyorum, Jaxon'ın adının geçmesiyle neşelendiğimi ve yanaklarımın kızardığını fark etmemeleri için çaba sarf ediyorum.

Ofisime gidip dizüstü bilgisayarımı alıp oturma odasına getiriyorum. "Al." Ona uzatıyorum.

"HDMI kablosun var mı?"

"Kablo?" diye soruyorum ve o bana ters ters bakıyor.

"Adı ne olursa olsun," diye karşılık verir ve ben televizyonu işaret ederim. FaceTime'a girer ve otuz dakika sonra, ben adada oturmuş annemin bu yılki tatil hakkında konuşmasını dinlerken zencefilli gazozumu yudumlarken, babam sonunda televizyonu çalıştırmayı başarır.

"Evet," diye tıslar, "çalışıyor."

"Bak." Televizyon ekranını işaret ediyor ve bir takım otobüsünün arenaya girdiğini görüyoruz. Kapı açılıyor ve otobüsten inen, mavi takım elbise, beyaz gömlek ve kravatsız halini görünce nefesim kesiliyor. Elinde beyaz bir kahve fincanı var, sanırım. Bir saniye kameraya bakıyor ve sonra başka yere bakıyor. "Jaxon orada," diyor babam.

"Bana haber verdiğin için teşekkürler." O bana yan gözle bakarken ben ona kocaman gülümserim. "Onu tanımıyor gibisin. Jaxon olduğunu biliyorum."

"Son zamanlarda onunla çok fazla drama yaşıyoruz," diyor annem ve ben başımı çevirip ona bakıyorum.

"Ne demek istiyorsun?" Paniklemiş gibi davranmamaya çalışıyorum, ama içten içe panik yapıyorum. Birine bizden bahsetti mi? Hamile olduğumu birine söyledi mi? Onlara ulaştı mı? Ona ve sonra babama bakıyorum, kesinlikle bilmiyorlar diye düşünüyorum, yoksa burası savaş alanı olurdu.

"Şey, görünüşe göre" — annem tezgahıma yaslanıyor — "kız arkadaşı Evelyn'i arayıp onu yatakta başka biriyle yakaladığını söylemiş."

"Eski kız arkadaşı." Babam onun savunmasına geliyor.

"Evelyn'i aradı ve ne dedi?" Boynumun arkası yanmaya başladı. Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanıyor ve şu anda felç geçiriyor muyum diye merak ediyorum. Vücudumun sol tarafı uyuşuyor. Jaxon bana söylemiş olsa da, bunu annemden duymak başka bir şey. Ayrıca, sırrımızın hala güvende olduğundan emin olmak için annemden mümkün olduğunca fazla bilgi almaya çalışıyorum.

"Sadece ona haksızlık ettiğini ve başka bir kadınla yatarken onu oyaladığını söyledi."

"Onunla ayrıldıysa oyalamamış demektir," diye araya girer babam. "Manning'in dediğine göre, Jaxon bir süredir ayrıldıklarını söylemiş."

"Kadın deli gibi görünüyor," diye araya giriyorum. "Kim birinin evine öylece girer ki?"

"Eve zorla girdiğini nereden biliyorsun?" Babam bana bakar.

"Hmm." Onu bir dakika boyunca izledim. "Az önce onun başka bir kızla yakalandığını söyledin. Onun 'onunla sevişirken' kalkıp kapıyı açtığını sanmıyorum" — parmaklarımla tırnak işaretleri yaptım — "Ayrıca, onun kiminle seviştiği hakkında konuşmayı bırakabilir miyiz? Bu özel bir konu ve bizi ilgilendirmez."

"Doğru," diye annem de aynı fikirde ve ben başımı eğiyorum. "Söylemeye gerek yok, artık o kızla birlikte değil."

"Belki de zaten birbirlerine uygun değillerdi."

"Belki," diyor babam ve ben ekrana bakıyorum ve Stone'u televizyonda Jaxon ile konuşurken görüyorum, ikisi bir şey hakkında gülüyorlar.

"Stone Richards, uzun zamandır aile dostu olan Jaxon Stevenson'ı selamlıyor." Gözlerim Jaxon'a ve sadece Jaxon'a kayıyor. "Puck düşene kadar her şey eğlence ve oyundur."

Telefonumu çıkarıp onun adını aratıyorum, adını Himeros olarak değiştirdiğim için minnettarım.

Ben: Takım elbisenle çok yakışıklıydın. Kuponumu geri istiyorum, daha sonra kullanmak için.

Uygulamayı kapatıyorum, çünkü şu anda televizyonda olduğu için bana cevap veremeyeceğini biliyorum ve pizza geliyor.

Ailem hava durumunun değişmesinden bahsederken ben bir dilim pizza yiyorum. "Düşündüm de," diye konuşmaya başlıyorum ve ikisi de bana bakıyor, "belki de New York'tan ayrılma zamanı gelmiştir."

Annemin gözleri fal taşı gibi açılıyor. "Dallas'a mı dönüyorsun?"

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Henüz nereye gideceğimi bilmiyorum ama geçen hafta Kaliforniya'daydım ve orayı çok sevdim."

"Dallas'tan oraya olan mesafe buraya olan mesafeyle aynı," diyor babam. "Kaliforniya'da hava daha güzel."

"Neden bu ani değişiklik?" diye sorar annem, başını yana eğip bana bakar. Yalan söylediğimi hemen anlayacağını bildiğim için gözlerine bakmaktan kaçınırım.

"Bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Oradaydım ve yeşilliği sevdim."

"Yeşillik." Annem neredeyse bana gülüyor. "Ne zamandan beri yeşilliği seviyorsun?"

"Suyu severim, bunu biliyorsun," diye kendimi savunuyorum.

"Evan'ı arayıp, Zoey artık orada yaşadığı için o yerler hakkında ne bildiğini sorabilirim." Babam, annemle aramızdaki gerginliği fark etmiyor.

"Baba, hayır. Eğer bunu yaparsam, kendi başıma yapacağım. 'Al, bu evi aldım, burada kalabilirsin' diye bir şey yok."

"Bu bir yatırım," diye açıklıyor. "Ayrıca, burayı tutup kiraya verebilirsin."

"Hayır, oraya taşınırsam, bunu satacağım."

"Peki, sat," diyor, umursamadan.

"Kaliforniya," diye tekrarlar annem. "İlginç."

"İlginç bir şey yok." Ona bir bakış attım ve o da "tabii" der gibi başını salladı.

"Haftaya yine oraya gideceğim," diyorum onlara, "birkaç hafta boyunca ortalığı yoklayacağım."

"Ben de seninle gelirim," diyor annem ve ben başımı yana eğiyorum.

"Çocukları bırakmak mı?" diye sııttım, onun kız kardeşimi o kadar uzun süre yalnız bırakmayacağını biliyordum.

"Oh, maç başlamak üzere," der babam, annemle aramızdaki hesaplaşmadan habersiz. Kalkar ve kanepeye doğru yürür, oturur.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun," diye suçluyor annem. "Seni tanıyorum." Gözlerimi deviriyorum. "O bulutların üzerinde olabilir ama bunun 'sanırım taşınacağım'dan daha fazlası olduğunu biliyorum," diye beni taklit ediyor. "Lütfen, ya birinden ayrıldın ya da biriyle çıkıyorsun."

"Zaman gösterecek." Kalkıp annemin yanağına bir öpücük konduruyorum. "Ve söyleme zamanı geldiğinde, ilk bilen sen olacaksın."

"Evet, evet," diye uyarıyor, "dikkatli olsan iyi olur." Bunun için çok geç olduğunu söylemek üzereyim ama bunun yerine televizyona bakıyorum ve Jaxon'ın buzda kayışını izliyorum. Kaskını çıkarmış, daireler çizerek kayıyor.

Gözlerim kapanana kadar maçın yarısını izledikten sonra uykuya dalıyorum. Ailem çıkarken beni uyandırıyor. Yatağıma girerken telefonum çalıyor.

Ailemin otele vardıklarını haber vermek için aradıklarını düşünerek telefonu alıyorum, ama arayan o.

Himeros: Listemize ekleyeceğim. Yarın konuşuruz.

İyi uykular.

on yedi

Ariella

"İyi akşamlar, yolcularımız. Los Angeles'a giden 4679 numaralı uçuş için biniş öncesi duyurusu yapıyoruz. Şu anda küçük çocuklu yolcularımızı ve özel yardıma ihtiyaç duyan yolcularımızı uçağa binmeye davet ediyoruz. Lütfen biniş kartlarınızı hazırlayın. Normal biniş yaklaşık on dakika sonra başlayacaktır. Teşekkür ederiz." Masadaki kadının telefonu kapattığını görüyorum ve yaklaşık on beş kişi ile birlikte koltuğumdan kalkıp kapıya doğru yöneliyorum.

El çantamı omzuma asarak, elimde telefonumla yavaşça ilerliyorum. Yürümeyi bıraktığım anda telefon çalıyor, başımı eğip gözlerimi kapatıyorum. Neden beni arıyor ki? Erken geleceğimi söylemiştim. Vazgeçeceğini düşünerek onu hemen sesli mesaja yönlendiriyorum, ama tabii ki vazgeçmiyor.

Himeros: Uyanık olduğunu biliyorum, hissedebiliyorum.

Kafamı sallayıp ona gülmemeye çalışıyorum ama yüzüm gülümsemeyle doluyor.

Ben: Uyumaya çalışıyorum ve sen beni rahatsız ediyorsun. Yarın seni ararım.

Sabah saat birde eve geldi ve öğlene kadar uyudu, benim saatimle üçte. Mide bulantım olduğunu söyledikten sonra bana kraker ve zencefilli gazoz gönderdi. Yarın sabah geleceğimi sanıyor ama bu gece gece yarısı uçağına bilet bulabildim.

Himeros: Telefonu açmazsan, birini arayıp senin durumunu kontrol ettireceğim.

Babam biliyor.

onunla birlikte uçan yarasaların
bazıları.

Ona ne cevap vereceğimi düşünürken telefon çalıyor. Telefonu açıyorum ve evde olmadığımı fark etmeden onu aceleyle kapatabilir miyim diye düşünüyorum.

Etrafıma bakıyorum ve havaalanının insanlarla dolup taşıtığını görüyorum. Neden bu havaalanında bu kadar çok insan var? "Alo," diye fısıldıyorum, telefonu kulağıma dayayıp yanağıma sürterek gürültüyü engellemeye çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ve arka planda su sesi duyuyorum.

"Uyumaya çalışıyorum, yorgunum," diyorum, vazgeçip beni rahat bırakmasını umarak.

"Saat kaçta kalkman gerekiyor?" diye soruyor bana.

"Uçuş saat altı olduğu için sabah dörtte havaalanında olmam gerekiyor" diye cevap veriyorum. "Hepsi bu kadar mı?"

"Şimdi birinci bölgedeki yolcuları uçağa davet ediyoruz," diyor bayan ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Gitmem gerek," diyorum ona.

"Havaalanında mısın?" diye bağılıyor.

"Sen en kötüsüsün, Jaxon Stevenson," diye telefona fısıldıyorum, "ve tüm kuponlar geçersizdir."

"Havaalanında ne yapıyorsun?"

"Uçağa biniyorum," diye karşılık veriyorum, masaya doğru yürürken. "Bu mevsimde Paris çok güzel oluyor."

"Buraya geliyor musun?" Yemin ederim, onun zıpladığını duyuyorum.

"Bu bir sürpriz olmalı," diyorum ona, tezgahın arkasındaki kıza gülümserken, onu sessize alıp telefonumu boarding kartımı taramak için çeviriyorum. "Teşekkürler," diyorum ona, bana uçağa doğru yürümem için başını salladığında.

"Sürpriz ne demek? Cidden buraya mı geliyorsun?" Sesindeki mutluluk, beni biraz daha az kızdırıyor.

"Evet," diye fısıldıyorum. "Sana sürpriz yapacaktım."

"Ne zaman iniyorsun?"

"Sanırım 11:45 gibi yazıyordu," diye cevap veriyorum, uçağa girerken uçuş görevlisine gülümsüyorum. "3A'dayım," diyorum, telefonu ağızımdan uzaklaştırırken, o da bana sola doğru yürümemi söylüyor.

"Öğleden sonra mı?" diye bağırır.

"Hayır, yarın sabah. Uçakta uzun bir yolculuk yapacağım." Yataklı koltuğuma otururken gözlerimi devirdim.

"Ariella, gece yarısı varacağını mı söylüyorsun?"

"Evet," dedim, koltuğa koydukları battaniyeyi alıp yanıma koyduktan sonra oturdum.

"Gecenin bir yarısı mı?"

"Gece yarısı, gece yarısı sayılmaz."

"Seni alacak bir araba servisi mi var?" diye soruyor ve sesinden heyecan kaybolmuş.

"Hayır, taksiye binecektim ya da birinin arabasına binecektim." Etrafıma bakıyorum, her yerde insanlar var.

"Gece taksiye mi binecektin?"

"İşin bitti mi?" Başımı sallıyorum. "Gitmem gerek." "Uçuş bilgilerini bana mesajla."

"Ya da göndermezsem yarın seni görmeye gelirim. Belki iki gün sonra bile olabilir," diye fısıldıyorum ona. "Bu uçaktan ineceğim galiba."

"Sakın yapma," diye bağırır. "Hayır, eşyalarını bana gönder."

"Sen şanslısın ki yakışıklısın ve ben senin çocuğunu taşıyorum, yoksa gerçekten buna değmezsin," diye ona söylenirim.

"Sen benim seksi olduğumu düşünüyorsun." Sesi gürültülüleşir ve midem kıpır kıpır olur, ama bunu bebeğe bağlarım, sesinin yumuşaklığına değil.

"Telefonu kapatıyorum."

"Bana bilgileri gönder," diye tekrarlar. "Siktir et, gönderme. Saat on bir buçukta gelip seni bekleyeceğim."

"Bekle, beni almaya mı geleceksin?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"Hoşça kal, Ari," diyor ve telefonu kapatıyor. Telefonu kulağımdan alıp, belki bağlantı kesilmiş olabilir diye bakıyorum, ama ekranda son Los Angeles seyahatimden kalma okyanus ekran koruyucusu görünüyor.

Telefonumu açıp ona mesaj atıyorum.

Ben: Telefonu yüzüme kapattın mı?

Himeros: Evet, seni kızdırıp uçaktan inmeni istemedim.
Uçuşunu buldum. Yakında görüşürüz

Ben: Beni kızdırmak istemedin, bu yüzden telefonu yüzüme kapattın mı?

Himeros: Seni görmek için
sabırsızlanıyorum.

Uçuş görevlisinin gelip konuşmaya başladığını duyunca başımı sallıyorum. Uçak hareket etmeye başlayınca dönüp pencereden dışarı bakıyorum. Telefonumu indiriyorum ve başka bir mesaj geldiğini görüyorum.

Himeros: Tüm kuponlarımı kullanmak için
sabırsızlanıyorum.

Telefonumu kapatıp uçak modunu açarken başımı sallıyorum. Uçuşun ikinci saatinde nihayet yan yatıp gözlerimi kapatıyorum. Uçuşun geri kalanında uyuyabileceğimi sanmıyordum, ama uçuş görevlisi koltuğumu dik konuma getirmem gerektiğini söylediğinde sarsılarak uyanıyorum. Uçak yere inmeden bir dakika önce otururken gözlerimi kırıştıtararak uykumu atıyorum.

Telefonumun uçak modunu kapatıp bağlantı kurulmasını beklerken, pilot bana yerel saatin kaç olduğunu ve bagajımın hangi bantta çıkacağını söylüyor. Uçak duruyor ve emniyet kemeri işareti sönüyor. İşaret söner sönmez herkes koltuklarından fırlıyor. Ben de ayağa kalkıp bacaklarımı esnetiyorum, sonra çantamı alıp kapının açılmasını bekliyorum.

Uçaktan indiğimde, bagaj alım yerine doğru yöneliyorum. Aşağı inen yürüyen merdivene ulaşana kadar tabelaları takip ediyorum. Önümde "Los Angeles'a Hoş Geldiniz" yazan devasa bir tabela var. Tabelayı geçer geçmez, onu görüyorum. Eşofman altı ve kazak giymiş, başında beyzbol şapkası var. Elinde bir buket çiçek tutuyor ve beni görür görmez gözleri hemen parlıyor.

Başımı sallayıp yana bakıyorum, böylece yüzümdeki gülümsemeyi görmesin, sonra dönüp ona bakıyorum. Benim

Elim, Şimdi daha da hızlı atan kalbimin attığı karnıma gidiyor ve bebeğimizin burada olduğu için ne kadar mutlu olduğunu hissediyor muyum diye merak ediyorum. Ben arabadan iner inmez bana doğru geliyor ve bana çiçekleri uzatmasını bekliyorum. Beklemediğim Şey ise, beni sıkıca kucaklaması ve çiçeklerin sırtımda ezilmesi. "Buradasın," diye kulağıma fısıldıyor, ben de kollarımı ona doluyorum, yüzümü onun sert göğsüne yaslıyorum. "Burada olduğu için çok mutluyum."

"Öyle mi?" Ona bakıyorum ve o başını eğip dudaklarıma öpücük konduruyor.

"Çantayı alıp buradan gidelim," diyor, yüzündeki gülümseme hiç kaybolmuyor. Öyle ki, gözlerinin kenarları kırışıyor. Elini elime sokuyor ve karusele doğru yürüyor. "Uçuşun nasıldı?"

"Hızlıydı, tüm yolculuk boyunca uyudum." Uçuş numaramın gösterildiğı bagaj karuselinde durduğumuzda ona bakıyorum. Çantamı görüyorum ve onu almak için öne doğru adım atmak üzereyim ki, o elimi kendine doğru çekiyor.

"Bunları tut." Bana farklı tonlarda pembe ve mor güllerden ve çiçeklerden oluşan bir buket uzattı. "En sevdiğin çiçekleri bilmediğim için çeşitli çiçekler aldım."

Hiçbir Şey söylemiyorum çünkü söyleyemiyorum, tüm kelimeler boğazımda düğümleniyor. Ayrıca o kadar büyük ki, tutmak için iki elimle tutmam gerekiyor. Çantamı alıp bana geri dönüyor. "Sadece bir çantan mı var?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum, "İki hafta için mi?" Kaşları kalkıyor.

"Paketleme küplerim var," diyorum. "Hayatımı kolaylaştırıyorlar. Ayrıca balo elbisesi ve on yedi çift ayakkabıya ihtiyacım olduğunu düşünmedim."

"İstersen sana daha fazla ayakkabı alabiliriz."

"Çiçekler ve ayakkabılar mı?" diye soruyorum, o benimle birlikte terminalden çıkarken, birkaç paparazzi fotoğrafçısının birinin geçmesini beklediğini görüyorum. "Kesinlikle kuponu kullanmak istersin."

"Bebeğim," diyor ve vale hizmetinin bulunduğu yeraltı otoparkına doğru ilerliyor. SUV'si kaldırım kenarında bekliyor. "Hiçbir fikrin yok."

"Aslında biraz var," diye itiraf ettim ve SUV'sine vardığımızda ve bana yolcu kapısını açtığında gözleri şehvetle parladı.

"Bin," diye emrediyor bana, "ve kemerini bağla." Emri, onun dediğini yaparken ona ölümcül bir bakış atmamla sonuçlanıyor. Taksiye biniyor ve kapıyı kapatıp bagaja gidip çantamı koymadan önce dudaklarımı öpüyor. Sürücü kapısı açıldığında kemerimi bağlamış durumdayım ve o da binip geliyor.

Hemen yola çıkıyor. "Aç mısın?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. O evine doğru giderken ben pencereden dışarı bakıyorum. "Yorgun musun?"

"Biraz," diye itiraf ediyorum, "benim için saat sabahın üçü gibi."

"Seni eve götürüp yatağına yatıralım." Elini uzatıp elimi tuttu.

Garaj kapısı açma düğmesine basar ve içeri girer. "Sana bir sürprizim var," der SUV'yi park ettikten ve kapıyı kapatmak için düğmeye bastıktan sonra. Garajdaki ışıklar kararır, o da uzanıp kucağımdaki çiçekleri alır ve hiç düşünmeden arka koltuğa atar. Emniyet kemerini çözmüştür. Ona bunu yapmaması gerektiğini söylemek üzereyim ki, yüzümü ellerinin arasına alır.

"Siktir, bunu özlemişim," diye küfür eder, başını yana eğip beni öperken sesi arzuyla doludur. Bu, havaalanında bana verdiği öpücük gibi değildi, o sadece dudakların hafifçe değmesi gibiydi. Bir eli benden uzaklaşırken dili ağızıma girer ve kemerimi açar, beni orta konsolun üzerinden kucağına çeker. Sıkışmış durumdayız ve direksiyon simidi şimdi yanımda. "Seni içeri götürmeliyiz."

"Öyle yapmalıyız," diye nefes nefese onaylıyorum, o beni koltuğuma geri koyup boynumu öpüp çiçekleri alıyor.

"Çantanı mı istiyorsun?" diye soruyor ve gülüyor. "Boş ver, yarın öğleden sonraya kadar çıplak kalacaksın zaten." Kapısını açıyor.

"Sabah altı da işe gitmem gerek" diyorum ve gözleri küçülüyor.

"Hafta sonu çalışmıyorsun." Arabadan inip kapıyı çarparak kapatıyor, ben de SUV'den inerken iniliyorum ve o beni bekliyor

beni bekliyor. "Önce sana sürprizini göstereceğim, sonra da" bana göz kırpmıyor

— "Jaxon'ın sikini yalama kuponunu kullanmana izin vereceğim."

"Çok düşüncelisin," diyorum ciddi bir ifadeyle, elimi göğsüme koyarken o gülüyor ve beni eve çekiyor. Bir adım attığım anda, beni mutfağa götüreceğini sanıyorum ama o, alt kattaki yatak odasına doğru yürüyor, burada ebeveynlerinin genellikle kaldıklarını söylediği yere.

"Aynı şey değil," diye omzunun üzerinden bakarak, "ama oldukça yakın olduğunu düşündüm." Ne dediğini bile anlamıyorum, ışık düğmesini açtığında, orada olan yatak odası yok olmuş ve şimdi bir ofis haline gelmiş. "Instagram'ına girdim ve birlikte çalıştığım tasarımcıya gönderdim, o da eşleşmesini sağlamaya çalıştı ama..."

"Instagram'ımı mı inceledin?" diye tekrarlıyorum, "ofisimi yeniden yaratmak için bir resim mi arıyordun?"

"Evet," diye cevapladı, etrafına bakarak. "Yani, aynı değil ama beğenmediğin her şeyi değiştirebilirsin."

Odaya girip etrafa bakınıyorum, hatta gömme dolaplar bile yaptırmış. Masasının önünde ise çok rahat görünümlü bir ikili koltuk var. "Onu ben yaptım." Bakmakta olduğum kanepayı işaret ediyor. "Bacaklarını uzatıp çalışmak istersen, kanepeye oturabilirsin diye düşündüm."

"Bunu sen mi yaptın?" diye soruyorum, krem rengi ve X şeklinde paslanmaz çelik ayakları olan masayı incelemek için dönerek. Büyük bilgisayar ekranı masanın ortasında, yanında bir mum ve üç gülün bulunduğu küçük bir vazodur. Masanın arkasında altı çekmeceli büyük beyaz bir dolap var, üstünde iki lamba, her iki ucunda birer tane ve ortada bir orkide var.

"Hepsini ben yapmadım ama..." Ona doğru yürüdüm ve o konuşmayı kesti. "Benim için bir ofis yaratmışsın," dedim, başımı sallayarak.

"Çalışman gerektiğini söylemiştin. Senin rahat olmanı istedim," diye açıklıyor ve ben ona bakıp, şu anda aklımda herhangi bir kelime olup olmadığından emin olamadan gözlerimi kırpmıyorum, ama sonra o geri kalanını söylüyor ve içimdeki her şey eriyor. "Hatta ofisini yapan insanlarla üst katta bir çocuk odası yapma konusunda konuşuyordum," diyor. "Birini çağırıp odayı toplayıp yatağı götürteceğim. Birkaç şey almış olabilirim. Bebek monitörü gibi bir şey..."

içinde video kamera var, böylece bebeği her yerden görebiliriz." Derin bir nefes alıp elini tutup onu odadan dışarı sürüklerim.

"Nereye gidiyoruz?" diye sorar, ben merdivenlere doğru yürürken.

"Kuponlarımdan birini kullanacağım." Ona bakarım ve o elinde tuttuğu buketi yere atıyor ve beni kucağına alıp yatak odasına götürüyor.

"Bu fikri çok beğendim." Tek yapabileceğim gülmek, odada yankılanan kahkahamla yatağa bakıyorum ve orada bir hediye çantası görüyorum. O çantayı bir kenara atıyor ve ben ona bakıyorum.

"O nedir?" diye soruyorum.

"Bunu sonra bakarız," diyor, uzun süveterimi alıp başımdan geçiriyor. "Kullanmamız gereken kuponlar var," diye mırıldanıyor, başını eğip sütyenimin kupasını aşağı itiyor. "Büyümüşsün."

"Jaxon!" diye bağırırım ve söylediklerinin farkına varınca gözleri büyür.

"Öyle değil." Gözlerini devirir. "Dolgunlaştın demek istedim, daha dolgun oldun."

"Jaxon," diye bağırırım, "bu daha iyi değil."

"Bebeğim." Meme ucumu ağzına alır, bu his karnımın dibinde bir çarpıntı yaratır ve sonra klitorisime kadar iner. "Daha da büyüyeceksin." Elini arkama uzatıp sütyenimi çıkarmaya çalışırken diğer göğsüme geçer. "Bebeğimi taşıdığını izlemek çok seksi olacak."

"Bebeğimiz," diye düzeltiyorum, elim onun gömleğine uzanıp onu çıkarıyor. Onun eli benim pantolonuma uzanırken, benim ellerim onun eşofmanının lastiğine uzanıyor. "Yapmam lazım," diyorum, dizlerimin üzerine çöküp pantolonunu kalçalarından aşağı çekerek, onun sikini ağzıma alıyorum.

İnlemesi odayı doldurur. "Siktir, bunu yaparken yüzüme oturmanı istedim." Gözlerim büyürken dilimi penisinin başının etrafında döndürürüm. "Bebeğim," der, "uzun süre dayanabilir miyim bilmiyorum, üç gündür yapmadım."

"Üç gündür mü?" diye şaşkınlıkla karşılık veriyorum. "Ne?"

"Kendimi saklıyordum," diye itiraf etti. "Bekle, sen de mi?" "Evet, hormonlarla doluyum."

"Kendinle oynadın mı?" Gözleri kararır ve beni ayağa kaldırır. "Göster bana."

"Ne?" diye soruyorum ve o yatağı işaret ediyor.

"Kendinle nasıl oynadığını göster bana." Sesi meme uçlarımı karıncalandırıyor.

"Oyuncaklarım burada değil." Ellerim taytımı tutar ve kalçalarımın arasından çıkarırım, aynı anda ayakbüklerimi de çıkarırım ve çıplak olarak onun önünde dururum. "O zaman parmaklarımı kullanmak zorunda kalacağım." Ona doğru yürürüm ve parmak uçlarımda yükselir, çenesini ısırırken elimle onun penisini kavrarım. "Yatağın yanına gelip izleyecek misin?" diye soruyorum, elimle onun penisini okşarken. "Böylece ihtiyacım olursa bana yardım edebilirsin." Elini kaldırıp meme ucumu çimdikliyor ve başım geriye düşüyor. "Belki çok gürültü çıkarırım ve beni susturmak için penisini ağzıma sokman gerekir."

"Lanet olsun, Ari," diye tıslar, ben onu bırakıp yatağa sürünürken, ellerimi bacaklarımdan arasına götürürüm, böylece yastıklara sürünürken görebilsin. "Mavi toplardan ölebilirsin," diye bilgilendirir beni, tavana bakarak, ve yutkunduğu anda adem elmasının sallandığını görürüm.

"Bence bu doğru değil." Sırt üstü dönüp yastığa yaslanıyorum, ayaklarımı yatağa koyup bacaklarımı açıyorum. "Gelip bana yardım edecek misin?"

"Hayır," diyor, pantolonunu çıkarıp yatağın kenarına geliyor, elinde penisıyla.

"Kıskanıyorum," diyorum ona ve o, parmağımı karnımdan klitorisime doğru kaydırırken bana bakıyor, "sen sikine dokunabiliyorsun."

"Burada durup senin amını seyrediyor olmam ve yüzümü ona gömmememin işkence olmadığını düşünüyorsan, yanılıyorsun." Elini sikine götürüyor. "İki parmağını içine sok," diyor bana ve ben onun dediğini yapıyorum, iki orta parmağımı içime sokup sırtımı kamburlaştırıyorum, "benim için kendini güzelce ıslat."

"Jaxon." Parmaklarımı içime sokup çıkarıyorum.

"Ne hissettiğini söyle," diye talimat verir ve ben onun gözlerine bakarım.

"Karıncalanma hissediyorum." Parmaklarımı içimden çıkarır ve klitorisime götürürüm, orada birkaç kez dairesel hareketlerle ovuştururum. "Meme uçlarım ağrıyor."

"Sıkmam mı gerekiyor?" diye soruyor, yatağın kenarına doğru hareket ediyor.

"Evet," diye nefes nefese söylerken parmaklarımı tekrar içime sokuyorum.

O bir dizini yatağa koyar ve ben onu izlerim. "Kaç kez orgazm oldun?"

"Her gün," diye itiraf ettim, "özellikle sabahları."

"Uyandığında amın beni arzuluyor mu?" diye soruyor, yanımda durup bir eliyle sikini okşarken, diğer eliyle meme ucumu okşuyor. Gözlerimi kapatıp inlemekten kendimi alamıyorum. "Yatağında kendini sikiyor musun?"

"Evet," diyorum, kendimi boşaltmaya çalışarak, "ve bazen duşta da."

"Açgözlü," diye alay ediyor, eli hareket ediyor ve sonra onu klitorisimde hissediyorum, bir yandan diğer yana hareket ediyor. "Sana dokunmaktan kendimi alamıyorum," diyor, ıslak parmaklarım da ona katılıp klitorisimle oynamaya başlıyor. "Sabah uyandığımızda seni sikmek zorunda kalacağım," diyor ve parmaklarını aşağı doğru hareket ettirip ikisini içime sokuyor. "Sırılsıklamsın." Sesi çok kalın. "Seni çok sikmek istiyorum." Parmağı içimde o kadar hızlı hareket ediyor ki, sanki tutunduğu tek ip kopmuş gibi. "Sikimin seni doldurmasını mı istiyorsun?" diye soruyor ve kalçalarım onun itişine karşılık vermek için yukarı kalkıyor. "Seni tekrar tekrar sikmemi mi istiyorsun?" Parmakları G noktamı ovuşturuyor. "Aminı benim spermimle boyamamı mı istiyorsun?"

Parmaklarını klitorisime doğru çekip, ben yüksek sesle inerken sertçe ovuşturuyor. "Amin parmaklarımı sıkıyor." Parmaklarını içimde yukarı aşağı hareket ettiriyor. "Sikimi boğuyor." Parmakları G noktamda kıvrılıyor ve elim klitorisime doğru hareket ediyor. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. "Sana her girdiğimde, tekrar içine girmek için sabırsızlanıyorum."

"Jaxon," diye inliyorum, o içimden çıkıp tekrar klitorisime doğru hareket ederken, bu sefer bir yandan diğer yana. "Dayanamıyorum." Parmaklarını ağızına sokup tadımı alıyor ve sonra iki parmağını tekrar içime sokuyor. Parmaklarını yukarı doğru bastırdığı anda, elinin üzerine fışkırıyorum.

"Aferin kızım," diye övüyor, ben inleyerek boşalırken parmaklarıyla beni okşuyor. Orgazmımın sonuna gelmişken, penisini içime sertçe sokuyor. "Siktir," diye tıslıyor, bana yumuşak ya da nazik değil, sanki hayatı buna bağılıymış gibi sertçe vuruyor. "Ariella," diyor, adımı söylüyor ama

başka bir orgazmıla çok uzaklara gitmişim, ona cevap veremiyorum. O içime boşalırken boynumu geriye doğru eğiyorum ve bacaklarımı kalçalarına sıkıca sarıyorum. Üstüme yığılıyor ve sonra bizi yana çeviriyor.

"Hayatımda hiç bu kadar sert ve hızlı boşaldığımı sanmıyorum. Bana ne yapıyorsun, Ariella?" Bana bakıyor ve ben ne cevap vereceğimi bilemiyorum, o da beni kollarına sarıyor. "Tek bildiğim şey" —bana bakıyor—"nihayet burada olduğun için mutluyum." Öpüşmek için eğiliyor ve ben bir saniye gözlerimi kapatıyorum. "Sana bir bez getireceğim, sonra uyuyabiliriz," diyor ve benden uzaklaşıyor.

"Zaten tuvalete gitmem lazım." Onunla birlikte kalkıp tuvalete kadar onu takip ediyorum. Gözlerim yarı açık halde temizleniyorum ve başım yastığa değdiği anda, o beni kucaklarken, sonunda uykuya dalıyorum.

"Araba saat altı buçukta seni almaya gelecek," diyor. "Çantanda geçiş kartın var mı?" O ceketini giyerken çantayı işaret ediyorum. "Seni kutuya götürecek birini bulacağım."

"Başka endişelenecek şeylerin yok mu, mesela, bilmiyorum, konsantre olmak gibi?" diye soruyorum ona, yatağın ortasına otururken. Çantada olan forma şimdi kucağımda. "Savaşa hazırlanmak." Yatağa yaklaşıyor ve ellerini çantaya sokuyor, sonra bana gülümsüyor.

"Bana bir öpücük ver, ben de gideyim."

"Bana soruyor musun, yoksa emrediyor musun?" Dudakları dudaklarıma değdiği için daha fazla bir şey söylemiyorum.

"Maçtan sonra görüşürüz, istersen kesinlikle gözetleyebilirsin."

"Gözetlemeyeceğim" diye nefes nefese söylüyorum.

"Ben kesinlikle gözetlerdim," diye cevaplar ve ben yataktan kalkıp onunla birlikte merdivenlerden aşağı inerim. "Sahip olduğun her şeye kokumu bırakacağım, böylece başka bir erkeği eve getirirsen, o da bunu anlar."

"Her şeye kokunu mu bırakacaksın?" Garaj kapısına vardığımızda ona soruyorum. "Eve köpek değil, erkek getireceğimi biliyorsun, değil mi?"

"Ariella, cevabın 'Başka kimseyi eve getirmeyeceğim' olmalıydı." Kapıyı açarken bana sert bir bakış atıyor ve ben ona doğru yürüyerek parmak uçlarımda yükselip boynunu öpüyorum, o da arkamdan uzanıp popomu tutuyor. "Orada görüşürüz, güzelim." Bana hızlıca bir öpücük veriyor, dili ağzımı dolaştırıyor ve sonra SUV'sine biniyor. "Ben yokken kendinle oynamayın," der pencereden dışarıya doğru.

"Başka nasıl her şeye kokumu bırakabilirim ki?" Elini uzatıp bana veda ederken gülüyor ve kapı kapanıyor. Kafamı sallayarak yukarı çıkıp hazırlanmaya gidiyorum.

Araba beni kapıya bırakır ve orada beni bekleyen bir adam vardır. "Bayan Weber," der ve ben başımı sallayarak onu takip ederim. "Hoş geldiniz." Elini uzatır. "Benim adım Dave ve sizi kutuya götüreceğim."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum ve siyah çelik kapıdan içeri girip asansöre doğru yürüyorum. Kalabalığın uğultusu duyuluyor. "Sanırım buzları kaldırmışlar," diyorum, babamın maçlarını izlemeye gittiğim tüm zamanları hatırlayarak. Lojmente giriyoruz ve etrafa bakınıyorum ve bir "Tanrım" diye bir haykırış duyuyorum. Zoey'i elinde bir kadeh şarapla görüyorum. "Sen burada ne arıyorsun?"

"Burada ne mi yapıyorum?" diye karşılık veriyorum, kendimi işaret ederek. "Sen burada ne yapıyorsun?"

"Gabriella ile buradayım," kuzeninden bahsediyor ve ağzım açık kalıyor. Babam ve onun babası en iyi arkadaşlar. Biz doğmadan önce Edmonton'da birlikte oynuyorlardı.

"Bu diğer Riella değil mi?" Gabriella gülerek diyor. Beni baştan aşağı süzdü ve bana aldığı formayı giydiğimi gördü. Hemen bana döndü ve onun adını görünce nefesini tuttu. "Sanırım konuşmamız gerek."

"Bu..." Ne diyeceğimi bilemeden elimi kaldırdım.

"Siz çıkıyor musunuz?" diye soruyor bana ve ben şarabını yudumlayan Zoey'e bakıyorum.

"Ne dersiniz deyin," diye itiraf ediyorum ve kendimi biraz garip hissediyorum. "Biz..."

"Sevişiyoruz," diye Zoey araya giriyor, "şimdilik."

Karnımda hafif bir heyecan hissedince gözlerimi kapatıyorum.
"Bir şeyiz," diye itiraf ediyorum ve yakında çok rahatsız edici bir konuşma yapmamız gerekeceğini biliyorum.

on sekiz

Jaxon

Buzun üzerine kayıyorum ve gözlerim onun olduğunu bildiğim locaya kayıyor. Kuzeni Zoey ve yanındaki başka bir kızla birlikte orada durduğunu görüyorum. Üçü başlarını bir araya getirmiş, bir şeye gülüyorlar.

Üçüncü periyoda başladığımızda, kayarken kalabalık coşkuyla bağırıyor. Dört bir kazanıyoruz. Bu yüzden oyunumuzu sürdürmemiz gerekiyor. Mavi çizgiye kayıyorum ve sopamı iki elimle üst bacaklarımın üzerine koyarak öne eğiliyorum, onlar ise buzun ortasında pakı alıyorlar. "Yirmi dakika," diyorum Kirby'ye, gözleri düşen pakın üzerinde ve biz yüz yüze gelince kayıyor.

Sonunda pozisyonumuzu koruduk ve 30 saniye kala pası yakaladım ve kalecinin olmadığı ağın diğer tarafına doğru vurdum. Puck buzun üzerinde kayarken, defans oyuncusu puck ağın arkasına çarpmadan onu yakalamak için elinden geleni yaptı ama çok yavaş kaldı ve puck ağa girdi. Seyirciler çılgına döner ve takım arkadaşlarım, periyodun sonu için düdük çalarken bana doğru kayarlar.

Buzun ortasına kayarız ve ben buzdan ayrılmadan önce sopalarımızı kaldırarak seyircilere geldikleri için teşekkür ederiz. Bunu her ev maçından sonra yaparız, kazansak da kaybetsek de. Tabii ki, kazandıktan sonra yapmak her zaman daha iyidir. Soyunma odasına giderim ve acele etmeye çalışırım. Koç gelir ve medyaya izin vermeden önce bize moral verici bir konuşma yapar. Duşa girmeden önce birkaç röportaj veriyorum. Bazı oyuncular etrafta dolaşıp gece için planlar yaparken, gazeteciler artık gitmiş. Kirby ile aynı anda ceketlerimizi giyiyoruz. "Akşam yemeğine

" diye soruyor bana, cüzdanını alıp ceketinin iç cebine koyarken.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Doğruca eve gidiyorum."

"Kız arkadaşın burada mı?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak, ben de başımı sallıyorum. "Onunla tanışacak mıyım?" diye soruyor, gülerek.

"Yakında," diyorum, ona başka ne söyleyeceğimi bilemeden, çünkü Ariella ile insanları bizim durumumuza yavaş yavaş alıştırmak için nasıl konuşacağımı konuşmam gerekiyor.

"Sabırsızlıkla bekliyorum," diye cevaplar. Ona başımı sallayarak giyinme odasından çıkarım. Dışarı çıktığımda Angela'nın Kirby'yi beklediğini ve Tiffany'nin de hemen yanında durduğunu görürüm. Bana gülümser, ben de başımı çevirip uzaklaşmaya başlarım.

"Cidden mi, Jaxon?" diye homurdanıyor, 15 santimlik topuklu ayakkabılarla bana yetişmeye çalışıyor. "Öylece yanımdan geçip beni görmezden mi geleceksin?" Başımı diğer tarafa çeviriyorum, cevap bu olduğu için ona cevap verme zahmetine girmiyorum. "Konuşabilir miyiz lütfen?" diye fısıldıyor, kolumu tutuyor.

"Hayır." Elimi onun dokunuşundan çekiyorum. "Söylenecek her şeyi söyledik." Duruyorum. "Ayrıca, annemi aramak..." Burun kıvırıyorum. "Bunun ne işe yarayacağını düşündün?"

"Başka seçeneğim yoktu," diye tısladı, yüzü buruşarak. "Bana başka seçenek bırakmadın."

"Olgun bir seçim, uzaklaşıp bunun yürümediğini düşünmek olurdu. Annemi arayıp senin söylediğin saçmalıkları söylememek olurdu. Tanrım." Kafamı sallıyorum. "Bitti, Tiffany, bir daha asla bir araya gelmeyeceğiz. Zaten bitmişti ama o zamandan beri yaptıkların, bunun bir daha asla olmayacağını açıkça gösterdi." Ellerimi ceplerime sokup Kirby'nin Angela ile konuşmasını izliyorum. Ona bunun bir daha asla olmayacağını da söylemiyorum çünkü artık Ariella ile birlikteyim. Bunu bilmesine gerek yok, bunu bilmeyi de hak etmiyor.

"Onun yüzünden mi?" Kalçasını yana doğru eğdi. "Evet ve hayır." Başımı salladım.

"O puck için bizi terk edeceksin..."

Birkaç saniye önce ondan olabildiğince uzaklaşmaya çalışırken, şimdi onun alanına giriyorum. "Sözlerine dikkat et." Sesim gergin. "O, senin asla olamayacağın kadar değerli." Yüzünde şok ifadesi beliriyor. "Ben..."

Onun için seni bir saniye bile düşünmeden terk ederim. Hiç tereddüt etmeden, her seferinde seni değil onu seçerim. Hiç şüphe yok ki. Dudaklarının titrediğini görüyorum. "Hayatına devam et." Dönüp ondan uzaklaşıyorum ve Dave'in Ariella ile beklediği SUV'uma doğru yürüyorum.

Onun Dave ile konuştuğunu görüyorum ve onu izliyorum, spor ayakkabı ve benim formam giymiş. Benim ona baktığımı hissetmiş olmalı ki bana dönüp gülümsüyor. "İşte orada, maçın ilk yıldızı." O alkışlarken ben gözlerimi deviriyorum.

"Teşekkürler Dave," diyorum ona, o da bana başını sallayıp omzuma vurarak uzaklaşıyor.

"Bu çok iyiymiş," diyor ve ben sırtıyorum.

"Oh, biliyorum, ama o daha küçükken." Bu sefer hangi hikayeyi anlatacağımı bekleyen ona bakıyorum. Komik olan şey, o kadar çok hikayem var ki, seçim yapmak zor. "Saçını çektiğim için başımı belaya soktu."

"Sen on iki, ben beş yaşındaydım." Karnıma yumruk atıyor. Elini benden çekmek üzereyken, elini tutup kendime doğru çekerek hareket etmesini engelliyorum. Bana bakıyor. "Merhaba," diyor yumuşak bir sesle.

"Merhaba," diye cevap veriyorum, kolumu beline dolayarak, "eve gitmeye hazır mısın?"

O başını sallar, ben de ona hızlıca bir öpücük kondurup arabaya bindirip eve götürürüm. "Maçtan sonra genelde ne yaparsın?" diye sorar bana, eve girip ceketimi çıkarırken.

"Yemek yerim ve sonra dinlenmeye çalışırım," diyorum ona. "Genelde dışarıda oturur ve okyanusun sesini dinlerim."

"Peki, sen gidip dinlen, ben sana bir şeyler hazırlayayım," diyor, formayı çıkarıp tişört ve taytla kalıyor.

"Ya da şu tabureye oturabilirsin" diyorum ve tabureyi işaret ediyorum.

—“Ben hazır yemeklerimden birini ısıtarken benimle konuş.”

"Tamam." Tabureye doğru yürür ve oturur. "Sonra sen yemek yerken dışarıda oturabiliriz."

"İyi fikir." Boynunu öperim. "Maçı beğendin mi?" diye sorarım ve o gülümser.

"Eğlenceliydi. Zoey ve Gabriella da oradaydı." Yanında oturan diğer kızıdan bahsediyor.

"Oymuş," adın aklıma geldiğinde söylüyorum. "Dylan ve Christopher'ın kız kardeşi."

"Ayrıca babamın en iyi arkadaşının kızı." Elini tezgahın önüne koyar. "Bunu konuşmamız gerekecek."

"Ne hakkında?" Tabağımı mikrodalgaya koyup kapıyı kapatıp zamanı ayarlıyorum.

"Bana burada ne yaptığımı sordu."

"Ona ne dedin?" Tezgahın üzerine yaslanıp, kollarımı yanlara uzatarak bacaklarımı önümde çaprazladım.

"Ona hiçbir şey söylemedim. Zoey, birbirimizle yatıyoruz dedi." Başımı yana eğdim.

"O konuda haklı." Gülümserim ve onun ne söyleyeceğinden emin olmadığını fark ederim. "Kesinlikle öyle yapacağız. Hem de çok iyi yapacağız." Ona göz kırparım.

"Dinle, bunun ne olduğunu bilmiyorum," diye başlar ve sesindeki belirsizlik kanımı dondurur. "Ben hamile olmasaydım muhtemelen burada bile olmazdık."

"Bunu bilemezsin." Onu hemen durduruyorum. "O gece bir şeyler paylaştık."

"Evet, sonra yollarımız ayrıldı," diye işaret eder.

"Eh, birbirimizin tam zıttı uçlarda yaşıyoruz," diye karşı çıkıyorum. "Daha yakın yaşıyor olsaydın, seni arardım." Kahretsin, altı hafta boyunca onu o kadar çok düşündüm ki, kesinlikle pes edip onu arardım.

"Kes şunu." Gözlerini devirdi. "Yapmazsın."

"Asla bilemeyiz."

"Aynen öyle, bize dağıtılan kartlarla oynamak zorundayız ve bu da birlikte bir bebeğimiz olacağı anlamına geliyor."

"Öyle." Başımı sallıyorum ve o sadece bana bakıyor. "Benden ne istiyorsun, Ari?"

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevaplar. "Birbirimize verebileceğimiz bir isim var mı, onu bile bilmiyorum."

"Yani, biz birlikteyiz," diye hatırlatırım ve yüzünde şaşkınlık belirir. "Birlikte olduğumuzu düşünmüyor musun?"

"Sorun da bu, bilmiyorum."

"Başka biriyle mi görüşüyorsun?" Öfkemin içime sızdığını hissederken parmağım sinirli bir şekilde tezgâhı tıklatıyor. "New York'ta başka birisi var mı?" Yoktu, biliyorum, hatta ona bu soruyu sormak bile biraz aşağılayıcı. Lanet olsun, eğer birisi diğerini şüpheyeye düşürüyorsa, o da beni şüpheyeye düşürmeliydi. Buraya geldiğinde, benim tişörtümü giyen bir kadın vardı.

"Buna lanet bir cevapla bile gerekçe göstermeyeceğim, Jaxon." Tezgahtan uzaklaşıyor. "O zaman bu sorunun cevabı belli."

"Evet, peki ne cevap verdin?" diye öfkeyle soruyorum.

"Biz arkadaşız" — tabureden kalkıyor — "ve bunu böyle bırakacağız. Birlikte bebek sahibi olan arkadaşız. Bunu yapan ilk kişiler değiliz ve son kişiler de olmayacağız."

"Arkadaşlar," kelimeyi tekrar ediyorum ve ağzımda acı bir tat bırakıyor. "Ailelerimize söylemek için bir plan yapmalıyız," diyor ve ben

ona bir şey söyleyemeyeceğimi düşündüğüm için başımı sallıyorum.

"On iki haftayı beklemelisin, değil mi?" diye hatırlatırım. "Şu anda kaç haftalısın, sekiz mi?"

"Emin değilim, sanırım dokuz haftalık falanım." Elini karnına koyar ve yüzü bembeyaz olur.

Ayağa kalkıp, dönüp odadan fırlayarak çıkan kızın yüzünü izliyorum. Tuvalete gidip kusmaya başlayan kızın peşinden koşuyorum. "Siktir," diye tıslayarak ona doğru yürüyorum.

"Bana biraz mahremiyet verir misin lütfen?" Tekrar kusarken başını tuvalet klozetinin üzerine koyar.

"Kesinlikle hayır," diye bitiriyorum ve banyodan çıkıp mutfığa gidip ona su almaya giderken, onun tekrar kusmasını dinliyorum. Bir şişe su alıp ona doğru koşarak geri döndüm, kusarken yakaladım. "Sana su getirdim." Yüzünü çevirirken yanına çöktüm ve yanaklarından gözyaşları akıyordu. "Ağzını çalkala bebeğim," dedim yumuşak bir sesle, göğsümdeki sıkışma hissi sanki boynumda giderek sıkılaştan bir ilmek varmış gibi hissettiriyordu.

O benden şişeyi alır ve ben kalkarım, banyodaki küçük havlulardan birini alıp lavaboya koyarım ve suyu açarak ıslatırım.

O oturur ve bir yudum su içer, tükürür ve sonra tekrar kusmaya başlar. Havluyu sıkıp ona doğru giderim, saçlarını boynundan uzaklaştırıp havluyu ensesine koyarım.

"Sana ağız için bir tane getireceğim." Sırtını ovuyorum ve o tekrar kusuyor. Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye ve paniğe kapılmamaya çalışıyorum, ama sanki yüzeyde kaynıyor gibi. "Bu akşam ne yedin?"

"Pek değil." Ben başka bir bez ıslatıp ona verirken, o tuvalete tükürüyor. "Biraz pizza ve patates kızartması yedim." Ağızını silerek, ağzına nefes alıp tekrar nefes vermeye çalışıyor. "Bütün gece midem bulandı," diye itiraf ediyor. "Maçta kusacağım sandım, ama birkaç dakika sonra iyileştim."

"Yukarı çıkabilir misin?" diye soruyorum ona, o da gözlerini kapatıp sırtını duvara dayıyor.

"Bir dakika." Su şişesini alır ve biraz içer, sonra da tuvalete kusar.

"Seni yukarı taşıyacağım," diyorum ona, bu küçük banyodan çıkıp onu benim odama çıkarmak istiyorum.

"Hareket etmekten korkuyorum," diye itiraf eder yumuşak bir sesle ve ben onu kucağıma almak için eğilirim. "Yürüyebilirim." Beni onu yere indirmem için ikna etmeye çalışır.

"Ben yanındayım." Onu kendime daha yakın çekiyorum ve o da başını göğsüme yaslayarak yatak odama çıkan merdivenleri çıkıyoruz.

"Duş almak ister misin?" diye soruyorum, onu yatağa yatırırken, o da başını sallıyor.

"Evet." Kalkıyor ve sonra yatağa geri düşüyor. "Vay canına." Ellerini yanlara uzatıyor ve ben, öne düşerse onu yakalamak için hızla öne atılıyorum.

"Ariella," diye sesleniyorum, sesim panikle doluyor. "Ben iyiyim, sadece başım dönüyordu."

"Seni tuvalete götüreyim." Onu kucağıma alıyorum ve o da izin veriyor, bu yüzden gerçekten iyi olmadığını anlıyorum. Onu tuvaletin ortasındaki kanepeye yatırıyorum.

"Burada neden bir puf olduğunu hep merak etmişimdir." şaka yapmaya çalışıyor ama sonra bana bakıyor ve bu sefer tuvalete zar zor yetişiyor ve tekrar kusuyor.

Duşun suyunu atımd. "Birini aramalıyız," diyorum ona, o tuvaleti sifonu çekip başını sallarken. Oturma taburesine oturup onu izliyorum, saçımı yolmak üzereyim.

"Bu normal," diyor bana, ayağa kalkarken duvara tutunarak. "Duş almam lazım." Ayağa kalkıp yanına gidiyorum. "abuk ol," diyor, kıyafetlerini çıkarıp duşa giriyor.

Onu yardım etmek için soyunacak vaktim bile yok çünkü duştan çıkmış, havluyu kapmış. Lavaboya doğru yürür ve diş fırçasını alır, ben ise sadece onu izleyebiliyorum. "İyi olacak mısınız?" diye soruyorum, o dişlerini fırçalamayı bırakıp başını eğdiğinde bacaklarım titriyor.

"Evet, sadece bir dalga daha," diye cevaplıyor ve sonra lavaboya kusuyor.

Tavana bakarak vücudumdaki gerginliği hissediyorum. "Yatağa yatmam lazım." Ağzını siliyor. "p kutunuz var mı?" diye soruyor ve ben ayağa kalkıp tuvaletin yanına gidip çöp sepetini alıyorum. "Oh, bu çok çık. Başka bir tane var mı?"

"Ari," diye homurdanıyorum, onu duvara fırlatmaya hazır.

"Yarın konuşuruz." Sabah giydiğim tişrtlerden birini alır, yatağın kenarına atar ve yatağa girmeden önce giyer.

"Yarın birçok şey hakkında konuşacağız." Yatağın kenarına oturup, onun başını okşayarak gözlerinin kapanmasını izliyorum. "Her şeyi."

on dokuz

Ariella

"Yarın birçok şey hakkında konuşacağız." Yatağımın kenarına oturur ve saçlarımı yüzümden çeker. "Her şeyi."

"Şu anda herhangi bir şeyi tartışacak gücüm var mı bilmiyorum," gözlerim kapanmaya başlarken ona mırıldanıyorum, "bu yüzden bunu biraz daha ertelememiz gerekebilir."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımın dönmesi geçene kadar bekliyorum. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama midem bulanmaya başlıyor. "Kusacağım." Hızla yataktan kalkıp banyoya koşuyorum. Işıklar kapalı ve hiçbir şeye çarpmamak için ellerimi önüme uzatıyorum. Beni tuvalete yönlendirmek için koridordaki ışığı açık bırakan kişiye teşekkür ediyorum. Midemde kalan her şey tuvalet çanağına dökülmeden önce kapıyı kapatmaya zahmet etmiyorum.

Arkamda suyun açıldığını duyuyorum. "Bu daha ne kadar sürecekt?" diyor Jaxon, sesi endişe ve öfkeyle dolu.

Gözlerimi kapatıp başımı tuvalet koltuğunun üstüne dayadığım koluma koyuyorum, ensemde soğuk bir bez hissediyorum. "Birkaç saat oldu."

"Bilmiyorum." Yanımda çömeldiğini hissedince dönüp bakıyorum. "Bu son kez olsun istiyorum çünkü içimde açıkçası hiçbir şey kalmadı." Elini uzatıp ayağa kalkmama yardım ediyor. Lavaboya gidip diş macununu alıyorum ve olabildiğince çabuk dişlerimi fırçalıyorum. Yanında yatakta uzanıyorum. "Teşekkür ederim, Jaxon," diyorum yumuşak bir sesle ve o da elini uzatıp yüzüme dokunuyor.

"Arkadaşlar ne içindir ki?" diye cevaplar ve ben ona, onun arkadaşı olmadığımı, ama onun arkadaşı olduğumu haykırmak isterim. Ona bu unvanı veren benim. Ama kızgındım, korkmuştum, kafam karıştı ve sonra kusmaya başladım.

"O zaman sen benim en iyi arkadaşımsın." Sürekli gülümsemeye çalışıyorum, aynı zamanda bir şey başlatmamak için hareket etmemeye çalışıyorum. Gözleri bir şey söylemek üzere gibi görünüyor, ama bunu duymaya çok korkuyorum. "Gözlerimi kapatıp uyumaya çalışacağım."

Ben uzaklaşırken, "Ben burada olacağım" diye beni temin ediyor. "Her zaman burada olacağım." Sonunda uykuya dalmadan önce duyduğum son söz bu.

Gözlerimi açtığımda, hemen mide bulantısı dalgası beni vurur. Hareket edersem, onun yatağına kusacağımdan çok korkuyorum, bu yüzden sadece burada yatıp nefes alıp veriyorum. Gözlerimi tekrar kapatıyorum ama sonra başım dönmeye başlıyor ve durum daha da kötüleşiyor. Bu yüzden gözlerimi tekrar açıp sırt üstü dönerek Jaxon'ın tarafına bakıyorum ve onun yatakta olmadığını görüyorum. Onun yerine, dışarıda oturmuş suyu izliyor. Yatağın onun tarafındaki saate hızlıca bakıyorum ve öğleden sonra neredeyse ortasına geldiğimizi görüyorum. Gecenin büyük bir kısmını tuvalete koşarak kusmakla geçirdim. İçimde o kadar sıvı olduğunu bile bilmiyordum.

Her seferinde, "Bu kadar, artık içimde hiçbir şey kalmadı" diye düşünürdüm. Ve her seferinde, sanki psikolojik bir oyunmuş gibi, "Hayır, kalmadı" diye düşünürdüm. Jaxon'ın her seferinde arkamda durup öfkelenmesine rağmen hala orada olduğunu düşünmeyeceğim bile. Sırtımı ovup bana bir bez getiriyordu. Banyo tarafında şu anda sırlıslık olmuş beyaz havluların oluşturduğu kocaman bir yığın var. Bir ara onun koridora koştuğunu ve sonra bir yığın havluyla geri geldiğini duydum. Eminim o zamandan sonra benimle yatmamayı düşünmüştür, yoksa kesinlikle sonra düşünmüştür. Sanırım arka arkaya iki saat bile uyumadık.

"Oh, Tanrım," diye mırıldanıyorum ve sonra yataktan fırlıyorum, bunun geleceğini biliyorum. İçimde hiçbir şey kalmadığı için tuvalete yetişebiliyorum. Kusmuk çıkıyor, bütün gece kusmaktan midem ağrıyor. Tuvalete her kusduğumda midem kasılıyor ve acıyor. Şimdi bütün vücudum ağrımaya başladı ve sadece bunun durmasını istiyorum.

"Orospu çocuğu," arkamda bir ses duyuyorum. Oturup gözlerimi kapatıyorum, midemin bulantısını durdurmaya çalışırken aynı zamanda başımın dönmesini de durdurmaya çalışıyorum, bu da beni daha da mide bulandırıyor.

Onun banyoda hareket ettiğini duyarken nefes alıp veriyorum. Lavabodan su akıtma sesini duyuyorum ve sonra sırtımda onun elini hissediyorum, yukarı aşağı ovuşturuyor. "Bebeğim," diye yumuşak bir sesle yatıştırıyor ve ben bir gözümü açıp ışığın başımın dönmesine nasıl etki edeceğini deniyorum. "Sana başka bir ıslak bez getirdim."

Ona elimi uzatıyorum ve abartmıyorum, ama onu tutmak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. Elimi tuttuğumda, başımın üstüne koymak ya da ağzımı silmek için enerji toplamaya çalışırken elim uyluğuma düşüyor. Elimi benden alıp yavaşça ağzımı yıkarken parmaklarının benimkilere dokunduğunu hissediyorum. "Sanırım çok hızlı kalktım." Bir bahane uydurmaya çalışıyorum ama o sadece bana bakıyor.

"Kusmak için kalktın," diyor, elini yanağıma koyarak. "Seni dışarıdan izliyordum."

"Bu biraz ürkütücü" diyorum gülümseyerek ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışarak, "sence de öyle değil mi?"

"Ne dersen de." Bana öpüşmek için eğildiğinde başımı geri çektim.

"Az önce tuvalete kustum." Elimi yüzümün önüne kaldırıp başımı yana çeviriyorum.

"Alnına öpücük kondurmak istiyordum. Şimdi, seni yatağa taşımamı mı istersin, yoksa iyiymiş gibi davranıp aslında iyi olmadığını mı gösterirsin?"

"Vay canına." Ellerimi kalçalarımın yanına yere koyup ayağa kalkmaya çalışıyorum ama kollarım makarna gibi gevşek. "Sanırım biraz burada kalacağım." Kafasını sallıyor. "Yine kusmam gerekirse diye."

"Seni yatağa geri götürüyorum ve orada kalacaksın." Eğilip beni kollarının arasına aldı, bir elini belime, diğerini dizlerimin altına koydu.

"Bekle," diyorum, o bir adım öne atıp aniden durduğunda ve gözlerinde korku ile bana baktığında, şüphesiz

ona kusacağımı düşünüyör. "Dişlerimi fırçalamak istiyorum."

"Oturulacak yer yok." Çift lavabolu banyo dolaplarına bakar, ama her birinin altında raflar vardır ve ortası boştur.

"Dişlerimi fırçalamak için birkaç saniye ayakta durabilirim," diyorum ona, o lavaboya ve sonra pufa bakarken, muhtemelen beni pufun üzerine oturtup lavaboya itebileceğini düşünüyör, ama bu çok alçak olacak. "Arkama geçebilirsin," diyorum ciddi bir ifadeyle ve o lavaboya doğru yürüyüp beni ayaklarımın üzerine oturtuyor. Ben diş fırçamı alırken o ellerini belime koyuyor. "Şaka yapıyordum." Aynaya bakarak arkamdaki onu izliyorum. Benden bir baş uzunluğunda, buz mavisi gözleri buz gibi geliyor. "Ya da belki de yapmıyordum." Lavabonun suyunu açıp diş fırçasını ıslatıyorum ve dişlerimi fırçalamaya başlıyorum. Neden bu beni biraz daha insan gibi hissettiriyor, bilmiyorum.

O tüm bu süre boyunca tam arkamda duruyor, kalçalarımı tutuyor, aynada bana bakıyor ve ben tüm gücümle ona bakmamaya çalışıyorum. Çünkü dişlerimi fırçalarken midem bulanıyor ve bununla başa çıkmak için içimdeki tüm enerjiye ihtiyacım var, ayrıca dizlerimin titrememesi ve onun "sana söylemiştim" dememesi için de enerjiye ihtiyacım var.

Diş macununu tükürdükten sonra bardağı alıp ağzımı çalkalamak için su doldurdum, ardından diş fırçamı temizlediğimden emin olduktan sonra onun yanındaki bardaklıkta yerine koydum. "Bitirdin mi?" diye sordu bana.

"Nane ferahlığı." Kollarında dönünce elleri kalçalarımı biraz daha sıkı kavradı. "Şimdi beni öpmek istersen, hayır demem." Sırıttı ve başını salladı.

"Neden beni evimi yakmaya hazır bir halden gülmeye hazır bir hale getirebiliyorsun?" diye mırıldanarak dudaklarımı yumuşakça öper.

Elimi kaldırıp yanağını tutuyorum. "Bu bir yetenek," diye şaka yapıyorum

"Gerçekten öyle," diyor, sesi yumuşak. "Şimdi, hadi seni yatağa götürelim." "Eğer bu, bütün gün benimle seks yapmak istediğinin şifresi ise"

"Tamam, peki, tüm işi sen yaparsan."

"Kapa çeneni, Ari," diye dişlerini sıkarak yatak tarafına doğru ilerler ve beni yatağa yatırır. "Şimdi gidip sana bir şeyler yiyecek bir şeyler getireceğim. Biraz tuzlu kraker, zencefilli kurabiye ve bu sabah teslim ettirdiğim oda sıcaklığında zencefilli gazoz."

"Bu sabah bir şeyler mi sipariş ettin?" diye sarsılmış bir şekilde soruyorum, arkamı dönüp yastıkları sırtıma dayarken. "Ne zaman?"

"Sanırım saat dokuz civarıydı," diye tahmin ediyor, boynunu kaşıyarak ve gözlerim boynundan kalçalarına kadar uzanan şortuna kayıyor. "David'i arayıp bugün çocuk hastanesine gitmeyeceğimi söylemek zorunda kaldım."

Kalbim sıkışıyor. "Benim için bir etkinliği mi iptal ettin?"

"Seni burada böyle bırakmayacaktım." Dişlerini sıkıyor. "Bütün gece uyanık kaldın." Gözlerimi kapatıyorum, ona yük olduğumu hissetmemek ve bana baktığı için suçluluk duymamak için.

"İptal etmemeliydin, ben iyi olurdum," diyorum yumuşak bir sesle.

"Gitseydim, senden başka bir şey düşünebilir miydim sence?" Başını sallıyor ve beni görmezden geliyor. "Kusman gerekirse, burada kus." Paslanmaz çelik çöp kutusunu alıp yatağın yanındaki masaya koyuyor. "Bunu hallettikten sonra hemen dönerim." Penisini işaret ediyor.

"Ben yataktayken gidip tavuğu boğacak mısın?" diye nefes nefese soruyorum.

"Tamam." Elini kaldırır. "Kimse hiçbir şeyi boğazlamıyor ve benim aletime tavuk demeyi keser misin?" Gözlerini diker. "Tavuktan çok pitona benziyor." Dudaklarımı birbirine bastırıp gülmemeye çalışırım. "Kontrol altına alıp geri geleceğim."

"Kontrol altına almak," diye burun kıvrırım. "Kusmam seni tahrik mi etti?"

"Dişlerini fırçalarken kıcını benim sikime dayayan sendin. Kendinde olsaydın ve bayılacak gibi görünmeseydin, bacaklarından birini kaldırıp lavabonun üzerine koyar ve seni arkadan sikerdim." Ağzım sulanıyor. "Ama bunu başka bir güne saklamamız gerekecek." Bana göz kırptıyor. "Sana yapmak istediğim sonsuz şeylerin listesine ekleyeceğim."

"Tamam, lütfen listeye ekleyin." O başını sallayıp odadan çıkarken tek söyleyebileceğim şey bu. Başımı yastığa yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve elimi karnıma koyuyorum. "Bugün bana karşı nazik olman gerekecek." İçimde bir çırpınma hissediyorum ve çocuğumuzun hayır mı dediğini yoksa bana mı güldüğünü bilemiyorum.

Başımı yana çevirip yatak odasının penceresinden suyu izliyorum. "Her şeyi getirdim," diyor ve elinde kocaman bir tepsi ile odaya giriyor. "Tereyağı olmayan tostum var" — tepsiyi yatağın ortasına koyarken bana bakıyor ve yatağın diğer tarafına oturuyor — "muz, su, zencefilli kurabiye, zencefilli gazoz ve tuzlu kraker." Her şeyi gösteriyor. "Yunan yoğurdu dediler ama bu doğru gelmedi."

"Onlar kim?" diye soruyorum gergin bir şekilde.

"İnternet insanları," diye itiraf ediyor ve ben gülmemeye çalışıyorum ama yine de gülümsüyorum. "Al, zencefilli gazozdan bir yudum al." Bana küçük bardağı uzatıyor. "O da saat beş buçuktan beri o bardağın içinde, yani gazı kaçmış olmalı."

"Zencefilli gazozu köpüksüz hale getirmek için saat beşte yataktan kalkıp bardağa döktün mü?" diye soruyorum ve o başını sallıyor.

"Arkadaşlar böyle yapar," diye alay ediyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Hala seninle tartışacak enerjim yok." Ona ve sonra bardağa bakıyorum. "Sorun yoksa, şimdilik su içeceğim." Hiçbir şey yapacak enerjim olmadığı için suya uzanıyorum.

Küçük bir yudum alıp arkama yaslanıyorum, midemin nasıl tepki vereceğini bekliyorum. Birkaç dakika sonra bir yudum daha alıyorum. Getirdiği her şeyi incelerken şişeyi tepsiye koyuyorum. "Teşekkür ederim," diyorum ona. "Sadece gözlerimi dinlendireceğim." Gözlerimi kapatıyorum ve kapattığım anda su bir anda geri geliyor. Çöp kutusuna uzanırken, yatağa kusmamak için neredeyse yataktan düşüyordum. Yatağa düşmeden önce belimden tuttu ve az önce içtiğim suyu, ki çok fazla değildi, ve biraz daha suyu kusarken beni tuttu.

"Ugh," diye inlerim, "neden bu kadar hastayım?" Gözlerimi kapatıp yatağa geri dönerim. "Bana bir bez getirir misin?" diye sorarım ve o başını sallar, yataktan tepsiyi alır ve sandalyenin yanındaki küçük masanın üzerine koyar

. Banyodan su sesi geliyor ve tekrar kusmak üzereyim.

"Tanrı aşkına," diye küfrediyor, "birini aramamız lazım." İçindeki azıcık sakinlik de yok oluyor. "Hastaneye gitmemiz lazım."

"İyiyim," diye mırıldanıyorum.

"Neredeyse yirmi saattir durmadan kusuyorsun." Gözlerimi kapatıyorum, onun haklı olduğunu ve bunun normal olmadığını biliyorum. "Ari," diye yalvarırcasına adımı söyler, "lütfen hastaneye gidelim."

"Peki," diye homurdanıyorum. "Sadece 'sana söylemiştim' diyebilmek için." Üzerimdeki battaniyeyi atıp ayağa kalkıyorum, ama hemen tekrar oturuyorum. "O zaman haklı olduğumu kabul etmek zorunda kalacaksın."

yirmi

Jaxon

"Peki," diye homurdanır. "Sadece sana söylemiştim diyebilmek için." Üzerindeki örtüyü atar, cesurca ayağa kalkmaya çalışır, ama hemen tekrar kışının üstüne oturur. "O zaman haklı olduğumu kabul etmek zorunda kalacaksın."

"Onları vücuduma dövme yaptıracağım," diyorum ona, kalkıp yanına gidip bacaklarının arasına çömeliyorum. "Giysilerini ben alayım mı?" Yüzünde yorgunluğu görebiliyorum. Her şeyi yapmanın ne kadar zor olduğunu görebiliyorum.

"Tamam," diyor, sanki bana bir iyilik yapıyormuş gibi. "Siyah eşofmanımı ve siyah tişörtümü getir. Ya da beni valizimin yanına taşıyabilirsen." Ona sert bir bakış atıyorum. "Tamam, o şeyleri getir, tüm siyah giysiler bir arada."

"Tamam." Ona bakıyorum ve bu kadar solgun görünmesinden nefret ediyorum. Son yirmi saat boyunca hayatımda gördüğüm herkesten daha fazla kusmasına rağmen, hala bana hizmet etme tavrını sürdürmesinden nefret ediyorum. "Sen uzan. Ben giyinip gelip seni giydireceğim."

"Jaxon, sanırım kendi kıyafetlerimi giyebilirim." Yatağa dönmek için yan dönüyor ve cenin pozisyonunda yanına yuvarlanıyor.

Dönüp giyinme odama girmeden önce tavana bakıyorum. Kendi siyah eşofman altımı, beyaz tişörtümü ve siyah sweatshirt'ümü alıyorum. Odanın köşesindeki valizine doğru yürüyorum, buraya geldiğinden beri valizini boşaltmak yerine bu valizden yaşamaya devam etmesinden nefret ediyorum. Giysileri karıştırırken, bir çift siyah eşofman altı ve bir tişört buluyorum ve çıkmadan önce benim sweatshirt'ümü alıyorum.

Onu başı yatağın kenarında sarkmış, çöp tenekesine kusarken buluyorum. "Ambulans çağıracağım." Giysileri yatağa atıyorum, korku kemiklerime işliyor. Vücudum soğuyor ve ellerim terle kaplanmış gibi hissediyorum.

"Hayır, hayır." Tükürüyor ve sonra gece orada bıraktığım ıslak bezi almak için uzanıyor. "Hadi beni giydir de hastaneye götür, böylece yüzüne karşı sevinçten kıkırdayayım."

Giysilerini almadan önce çöp kutusunu yere koyar. "Hadi giyinelim, sonra ben gidip bunu yıkayayım" —çöp kutusunu alırım—"böylece giderken yanımızda götürebiliriz." Pantolonunu giymeye çalışırken onu izlerim, mümkünse daha da solgunlaşır.

Beş gün boyunca maraton koşmuş gibi nefes nefese kalır ve sonunda eşofmanını giyer. Onun her hareketini izlerim, istediğinden çok daha yavaş hareket ettiğini bilerek. "Beni izlemeyi bırak," diye tersler, "git yapman gerekeni yap."

"Seni omzuma alıp lanet olası hastaneye götürmem gerek," diye bağıriyorum ona, yanına gidip gömleğini alıp giymesine yardım ediyorum. Karşı koymuyor, bu da gerçekten iyi hissetmediği anlamına geliyor. Giyinince, dönüp çöp kutusunu duşa götürüyorum. Duş başlığını tutup açtım ve duruladım. Mümkün olduğunca hızlı yaptım ve odaya geri döndüğümde, o gitmeye hazırды. Sweatshirt'üm dizlerine kadar uzanıyordu ve merdivenlere doğru yürümeye başladı. "Bu güvenli mi?" diye sordum ve o omzunun üzerinden bana baktı.

"Beni taşımak kendini daha iyi hissettirecek mi, Jaxon?" diye soruyor bana.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Bana baş belası olmak yerine enerjini başka bir şey için sakla." Bu sözleri söylediğim anda, ona vurmuşum gibi baktığını görünce bunun yanlış bir şey olduğunu anlıyorum.

"Sana yük olmak istemiyorum, Jaxon," diye bana ters bir şekilde cevap veriyor. "En son istediğim şey sana yük olmak ve tüm hayatını altüst etmek." Ona bakıyorum ve ellerinin titrediğini görüyorum. "Sence bunu ben mi istiyorum? Benimle ilgilenmek için etkinlikleri kaçırmayı mı? Hayır, istemiyorum."

"Ari," diyorum yumuşak bir sesle.

"Hayır," diye tersler, "bana Ari deme." Gözlerinde yaşlar olduğunu görebiliyorum. "Kendimi çok çaresiz hissediyorum," diye itiraf eder, "ve bunu inanamayacağın kadar çok nefret ediyorum."

"Sana bakmak benim için sorun değil." Elimini boynunun yan tarafına koyuyorum, başparmağımla kalp atışlarını hissedebildiğim damarı okşuyorum. "Sana bir şey sorayım, roller tersine dönseydi bana bakmaz mıydın?"

"Tabii ki," diye cevaplar.

"O zaman bırak da seninle ben ilgileneyim." Ona doğru yürüdüm ve çöp kutusunu ona uzattım, sonra eğilip onu kollarımın arasına aldım. Doğruca garaja yöneldim. "Slaytlarını ve çantayı alacağım," dedim ona SUV'nin yolcu koltuğuna otururken, "ve susarsan diye birkaç şişe su da alacağım."

"Ağızma hiçbir şey sokmak istemiyorum," diye karşı çıkar, başını koltuk başlığına yaslar. "Belki biraz kestirim." Parmağımla düğmeye götürür ve koltuğunu yavaşça yatırırım. "Böyle daha iyi." Gözlerini kapatır.

"Sana bir battaniye getirmemi ister misin?" diye soruyorum ve o başını sallıyor. "Her ihtimale karşı bir tane alacağım," diye mırıldanıyorum.

"Tamam." Hemen eve koşarak mutfığa girerim, çantasını alırım, sonra kanepenin arkasına atılmış battaniyeyi kaparım, sonra koşarak geri dönüp spor ayakkabılarımı giyerim ve benimkilerin yanında duran onun terliklerini alırım. SUV'nin arka kapısını açar, eşyaları koltuğa atarım, sonra SUV'ye binip yola çıkarım. "İyi misin?" diye soruyorum, o ise sadece homurdanıyor. "Umarım araba kullanmak seni daha da hasta etmez."

"İkimiz de," diye mırıldanır, koltuk yatma pozisyonuna geçer.

Hastaneye gitmek yirmi dakika sürüyor ve bu hayatımın en uzun yirmi dakikası gibi geliyor. Her dakika saate bakıp sonra ona bakıyordum. Yol boyunca uyudu, bu iyi bir şey sanırım. Güvenli bir şekilde buraya varmak ve onun daha fazla hastalanmamasını sağlamak için hız sınırının altında gittim, ama aynı zamanda tek istediğim buraya hızlıca varmaktı.

Hastanenin acil servisine yanaşıyoruz, SUV'yi park ediyorum ve etrafa bakınıyorum. "Bebeğim," diyorum ve o mırıldanıyor, "Gidip sana bir tekerlekli sandalye getireceğim."

Başını çevirip bana bakar, gözleri zar zor açıktır. "Tamam," der, "ben biraz uyuyacağım." Ten rengi eskisinden daha da solgunlaşmıştır.

SUV'dan inip acil servise koşuyorum ve kapıda taburede oturan güvenlik görevlisini görüyorum. "Hey," diyorum, etrafa bakarak, "tekerlekli sandalye alabileceğim bir yer var mı?"

Başını salladıktan sonra, bir sıra tekerlekli sandalyenin bulunduğu yeri işaret etti. "Teşekkürler." Bir tanesine doğru koştum ve sonra SUV'ye geri döndüm. Kapıyı açtım ve emniyet kemerini çözdükten sonra onu tutup tekerlekli sandalyeye oturttum.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," diye mırıldanır ve sonra yana eğilip kusar. Kapıyı kapatmadan önce çantasını alırım. "Jaxon," diye adımı söyler, "Sana söylemişim demeyi duymak istemiyorum, ama kendimi berbat hissediyorum."

"Eminim öyledir." Onu acil servise iterek, kayıt için işaretleri arıyorum.

O başını geriye yaslayıp iki parmağıyla burnunu sıkıştırmaya başlarken, ben de onunla birlikte cama doğru koşuyorum. "Merhaba," cam bölmenin arkasındaki kıza selam veriyorum, "bir doktora görünmemiz gerekiyor."

Bana ve sonra Ariella'ya bakar. "Sorun nedir?" "Hamile." İlk söylediğim şey budur, vücudum çok gerginim, sanki konuşmayı unutmuşum gibi. "Dün gece kusmaya başladı ve o zamandan beri durmadı. Gıda zehirlenmesi olduğunu düşündü ama ben öyle olduğunu sanmıyorum."

Kafasını sallıyor. "Sigortası var mı?" diye soruyor ve ben Ariella'ya bakıyorum.

"Bebeğim," diye soruyorum, yanına çömelerek, "sigortan var mı?"

"Evet," diye mırıldanıyor, "çantamda." Elini çantasına koyuyor ve ben onu ondan alıyorum.

"Bir doktora görünüp sonra tüm bu soruları cevaplayabilir miyiz?" Aklım başımdan gitmiş durumda. "Sana kredi kartımı verebilirim, masrafları ona yazabilirsin."

"Efendim, onun bilgilerine ihtiyacımız var," diyor bana ve ben çantasını açıp cüzdanını alıyorum, sonra ona geri dönüyorum. Şimdi bana bakıyor, ama gözleri donuk görünüyor.

"Bebeğim, lütfen kartının nerede olduğunu göster bana." O benden cüzdanı aldığı anda kalbim daha da hızlı atmaya başlar, ama sanki tüm vücudu durmuş gibidir. Telefonu eline alırken gözleri fal taşı gibi açılan kadına bakarım ve interkomdan sesini duyarım.

"Triage'da değerlendirme hemşiresi," diyor, telefonu kapatıp yanındaki iki kapıyı işaret ediyor. "O kapılardan geçin, sizi bekleyen bir hemşire olacak."

Onu kapılara doğru iteklerim, kapılar açılır ve bir hemşire yan taraftaki masaya gelir. "Ne var elimizde?" der, Ariella'ya bakarak.

"Son yirmi dört saattir kusuyor," diye açıklıyorum, sesim yükseliyor. "On haftalık hamile," diye devam ediyorum, gözlerini açmaya çalışan Ariella'ya bakarak, "belki dokuz haftalık."

"En son ne zaman bir şey yedi ya da içti?" Hemşire gelip bileğini tuttu.

"Dün gece pizza yedi ve hiçbir şey içemedi. Birkaç yudum su içti ve sonra kustu."

"Kesinlikle susuz kalmış," diyor hemşire. "Bayıldı mı, ya da bilincini kaybetti mi?"

Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Sanmıyorum, bir şey söylemedi." Kalbim o kadar hızlı atıyor ki nefes almakta bile zorlanıyorum. "Kusmadıysa dinleniyordur. O yüzden emin değilim."

"Ona serum takmamız gerekiyor." Tekerlekli sandalyenin arkasına geçiyor. "Biri gelip bilgilerini alacak." Ariella'yı alıp benden uzaklaşıyor ve ben sadece burada durup izleyebiliyorum. Başka biriyle telaşla konuşmaya başlıyor, arkadaki masanın arkasındaki hemşire masanın arkasından koşarak çıkıyor ve onları artık göremeyeceğim kadar uzaklaşana kadar onunla birlikte yürüyor.

Hemşire geri geldiğini görünce ona koşmak üzereyim. "Taşımaya yardım edecek bir hademe lazım." Yan tarafa bakıyorum ve mavi önlük giymiş bir adamın aceleyle yanlarına geldiğini görüyorum.

"Efendim." Orada başka bir hemşire olduğunu görüyorum. "Onun bilgilerine ihtiyacımız olacak." Etrafıma bakıyorum, odanın ayaklarımın altında dönüyor gibi hissediyorum. "Şu anda odaklanman gerekiyor."

"Ariella nerede?" diye soruyorum ve o bana gülümsüyor.

"Şu anda damar yoluyla serum veriliyor. Doğumhaneden bir doktor geliyor, ama düşük yapıyorsa yapabileceğimiz bir şey yok." Vücudum ikiye katlanıyor ve ellerimi dizlerimin üzerine koyup nefes almaya çalışıyorum. Ama her an kusacakmışım gibi hissediyorum ya da panik atak geçiriyorum ve bunun farkında değilim. Göğsüm sıkışıyor ve nefes almak gittikçe zorlaşıyor. "Herhangi bir alerjisi var mı?" Kafamı sallayıp omuzlarımı aynı anda silkiyorum. "Sigorta kartını getirebilir misin?" diye soruyor ve ben ayağa kalkıp cüzdanını açıyorum ve her iki tarafında küçük kağıt parçaları olduğunu görüyorum ama kartları hepsi orada. Sigorta kartını alıp ona uzatıyorum.

"Tamam, bekleme odasında beklemek isterseniz," diye yönlendiriyor beni ve ben başımı sallıyorum.

"Onunla birlikte oturmak istiyorum," diyorum, sesim o kadar alçak ki, söylediklerimi anlayabilmesi şaşırtıcı.

"Doktor geldiğinde sizi almaya geleceğime söz veriyorum, ama şu anda onu muayene etmemize izin vermelisiniz."

Dönüp odadan çıkıyorum, köşeye gidip plastik sandalyelerden birine oturuyorum, çantası kucağımda. Cebimden telefonu çıkarıp, başvurabileceğim tek kişiyi arıyorum. Her şeyi yoluna koyacağını bildiğim tek kişi. Hayatım boyunca başvurabileceğim tek kişi. Telefon üç kez çalıyor, sonra cevap veriyor: "Merhaba evlat."

"Baba," diyorum, sesim titriyor ve gözlerimin yanmaya başladığını hissediyorum.

"Ne oldu?" diye sorar, sesinde korku vardır.

"Ariella," diye cevap veriyorum, gözyaşlarım yüzümden akmaya başlıyor. Bacaklarımı uzatıp başımı geriye yaslarken, dudaklarımdan onun adı dökülüyor. Elimde çantasını sıkıca tutuyorum ve göğsümün ortasına getiriyorum.

"Ariella ne oldu?" diye soruyor ve telefonun diğer ucunda hareket ettiğini duyabiliyorum.

"O..." Az önce çıktığım kapıya bakıyorum. "O..."

"O ne yapıyor, Jaxon?" diye bağıırır. "O..." diye tekrar denerim. "Hastanedeyiz." "Ne? Neden?"

"O..." Derin bir nefes alıyorum; ona bunu böyle söylemeyi planlamamıştım. Ona birlikte söyleyeceğimizi hayal etmişim. Bunun mutlu bir olay olacağını, şok edici ama onun da bundan mutlu olacağını hayal etmişim. "Baba, o ve ben."

"Senin bir kız arkadaşın mı var?" Sesinde şok var.

"Evet," diye itiraf ettim. "O hamile, baba." Onun ağzından çıkan nefes, benim beklediğim nefesdi. "Bütün gece kusup durduğu için hastanedeyiz ve..." Başımı geriye attım.

—“O arkada ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. İyi olup olmadığını bilmiyorum. Belki düşük yapıyordur, kendimi çok çaresiz hissediyorum. Baba, bebek.” Bebeği kaybetmeyi düşünmek midemi bulandırıyor.

“Tanrı aşkına, Jaxon,” diye tısladı. “Ne oluyor lan? Yola çıkıyorum, on dakika sonra seni ararım.”

“Hayır, buraya gelmene gerek yok. Ben sadece...” Kapılara bakıyorum. “Bana her şeyin yoluna gireceğini söylemen gerekiyor.”

O iç çeker. "Her şey yoluna girecek, evlat." Sesi sakindir. "Her şey yoluna girecek. Ariella iyi olacak ve bebek de iyi olacak." Hiçbir şey söylemiyorum, boğazımdaki yumru golf topu gibi. "Kadınlar hamileyken sürekli kusarlar."

"Yirmi dört saat oldu baba. Sanırım bayılmış bile." Sesim sonunda titriyor.

"O olması gereken yerde," diye beni sakinleştiriyor. "Ona serum takacaklar ve o ve bebek iyi olacaklar."

"Söz veriyor musun?" diye soruyorum, tıpkı çocukken ona sorduğum gibi. Eğer söz verirse, bunun gerçekleşeceğini biliyorum.

Sonunda "Söz veriyorum, her şey yoluna girecek" dediğinde sesi titriyor gibi geliyor.

yirmi bir

Ariella

"Sana biraz sıvı vereceğiz," diyor hemşire, beni Jaxon'dan uzaklaştırırken. Vücudumda hiç enerji kalmış olsaydı, onları durdurur ve Jaxon'a benimle gelmesini söyledim. Gözyaşları şimdi yüzümden akıyor ve hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım.

Beni bir odaya götürüyorlar ve sonra gözlerimi kapatıyorum. Uyuyor muyum yoksa bayılıyor muyum, onu bile bilmiyorum. Etrafımdaki her şeyi duyuyorum ve sonra kaldırılıp bir yatağa yatırılıyormuşum gibi hissediyorum.

"Sweatshirt'ünü çıkarmamız gerekecek," diyor hemşire. Kendimi oturur pozisyona getirildiğimi hissediyorum ve sweatshirt benden uzaklaştığında soğuk hava kollarımı vuruyor. Elimi uzatıyorum, ya da en azından elimi uzatıp sweatshirt'ü geri almaya çalışıyorum, böylece onun yakınımda olduğunu hissedebileyim. "Jaxon," diye mırıldanıyorum ve sonra tekrar yatırılıyorum. "Jaxon," diye tekrar sesleniyorum.

"Bir dakika içinde onu getireceğiz," diyor biri, etrafımda hareketlilik var. "Buraya bir kadın doğum uzmanı lazım." Sonra kulağımın yanında bir ses duyuyorum, "Ariella, kıyafetlerini çıkarmamız gerekecek."

"Tamam," diye mırıldanıyorum, kendimi kaldırmaya çalışıyorum, ama sudan çıkmış balık gibi burada yatıyorum. Denesem bile hareket edemiyorum.

"Sizi tutuyoruz," diyor hemşire, bacaklarımdan pantolonumu çıkarıp yerine sıcak bir battaniye örtüyor. "Size biraz sıvı vereceğiz."

"Jaxon," diye onun adını söylüyorum. "Onu getirebilir misin?" Bunun ne kadarını anladıklarını bilmiyorum.

"Önce seninle ilgilenelim, sonra onu getireceğiz."

"Sanırım yine kusacağım," diyorum ve kalkmaya çalışıyorum ama tüm vücudum sanki iflas etmiş gibi hissediyorum.

"Sana bir kase getireceğiz," diyor yanımdaki hemşire ve başka bir hemşire bana serum takarken odadan çıkıyor.

"Jaxon," diye zayıf bir sesle adını söylüyorum. "O nerede?" Hıçkırıklar beni parçalıyor, şu anda tek başıma olduğum korkusu bana çok ağır geliyor. "Bekleme odasında," diyor. "Şimdi, bu biraz acıtacak."

Koluma iğne batırırken acıdan tıslıyorum. "Sana serum takacağız. Sonra onu yakalayacağız, söz veriyorum. Sadece biraz rahatlaman gerekiyor, tamam mı?"

"Tamam," diye cevap veriyorum ona yumuşak bir sesle. "Bebek iyi mi?"

"Kramp var mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum, tek bir gözyaşı yanağımdan saçlarıma doğru akıyor. "Kanama var mı?"

"Hayır, öyle bir şey yok." Kolumu kaldırıp elimizin tersiyle ağzımı sildim. "Birden kasmaya başladım ve durduramadım."

"Bu iyi," diyor.

"Jaxon'ı getirebilir misin?" diye soruyorum ve o bana gülümsüyor.

"Hemen onu çağırayım," diyerek odadan çıkar. Yan dönerek elimi karnıma götürürüm. Gözlerimden akan ve burnuma damlayan gözyaşlarını tutamıyorum.

Kadın, arkasında Jaxon'la birlikte geri gelir. Gözlerim onun gözlerine takılır ve onun da gözlerinin kırmızı olduğunu görürüm. "Merhaba." O yatağa yaklaşırken iyiymiş gibi davranmaya çalışırım.

"Selam, bebeğim." Eğilip şakağıma öpücük konduruyor. Elini elime koyuyor ve kendimi çok güvende hissediyorum. "Nasılsın?"

"Harika." Ona gülümserim. "Yaklaşık iki dakikadır hasta değilim." Gözlerime bakar ve ağladığını görebilirim. Elim onun yanağına uzanır. "Her şey yoluna girecek," diye onu teselli ederim.

Elini yüzüme getirir. "Her şey yoluna girecek," der bana yumuşak bir sesle ve alnımı öper.

"Ona sıvı vermeye başladığımızda kendini çok daha iyi hissedecek," diye açıklıyor hemşire, "ve mide bulantısı için bir şey verdik."

Yatağın kenarına oturması için yer açıyorum ve o başını sallıyor. "Dinlen," diyor. Ayağa kalkıp hemşireye bir şey sormak için dönüyor. Onları dinlemek istiyorum ama gözlerim çok ağırlaşıyor. Bir saniye gözlerimi kapatıyorum ve bir bakıyorum ki uykuya dalmışım.

Gözlerimi açtığımda odanın neredeyse karanlık olduğunu görüyorum. Uzakta insanların konuşma seslerini duyuyorum ve yan tarafa baktığımda Jaxon'ın köşedeki sandalyede uzanmış olduğunu görüyorum. Ayakları önünde, üst üste katlanmış durumda. Elleri karnının üzerinde üst üste duruyor ve gözleri kapalı. Gözlerimi tekrar kapatıyorum, kapının üzerindeki saate baktığımda kendimi çok daha iyi hissediyorum, buraya geleli üç saat olmuş.

Sanki işaret almış gibi, gözlerini açar ve beni uyanık görünce oturur. "Uyanmışsın," der gergin bir şekilde, "Nasıl hissediyorsun?"

"Garip bir şekilde" —gülümserim—"milyon dolarlık gibi."

Gülümseyerek ayağa kalkar ve "Hemşireyi çağırayım" der.

Onun odadan çıkmasını izlerken, bir saniye için gözlerimi tekrar kapatırım. "Nasıl gidiyor?" diye sorar hemşire, Jaxon'ın arkasında yürürken.

"Milyon dolarlık gibi hissediyorum." Ona gülümsüyorum. "Bana sihirli iksiri vermiş olmalısın." Damar yoluna bağlı torbayı işaret ediyorum.

Gülüyor. "Onlar öyle diyorlar.

"Rengin geri geldi ve her şey yolunda." Gülümsüyor. "Doktor gelmek üzere," diyor ve tam o anda bej renkli pantolon, Burberry marka gömlek ve beyaz ceket giymiş bir adam içeri giriyor.

"Ariella Weber," elindeki dosyayı okur.

"O benim." Oturup gülüyorum. "Tabii ki, yatakta yatan benim."

Bana gülümser ve aşağıya bakar. "Neredeyse yirmi dört saat mi hastaydın?" der ve ben Jaxon'a bakarım.

"Neredeyse," diye onaylar ve yatağın diğer tarafına, yanıma gelir.

"Sen sen on haftalık hamile misin?" diye devam ediyor, ve otomatik olarak ellerimi kamıma koydum.

"Öyleyim."

"Kramp veya kanama yok, bu iyiye işaret."

"Bu ne anlama geliyor?" Jaxon hemen sorar. "Bebek iyi mi?" "Kramp ve kanama olsaydı," diye açıklamaya başlar,

"Bu, fetüsün yaşayamayacağı ve düşük yapmaya başlayacağı anlamına gelir."

"O zaman durum iyi mi?" diye sorar Jaxon ve adam başını sallar.

"Ultrason yaparak anlayabiliriz," diyor ve hemşireye bakıyor. Hemşire sadece başını sallıyor ve odadan çıkıyor. Doktor makineyi ondan alırken, hemşire makineyi iterek geri geliyor. "Hastane önlüğünü yukarı çekebilir misin?" diye soruyor ve ben de örtüyü aşağı çekip mavi önlüğü yukarı çekiyorum. Jaxon'ın elleri hızla battaniyeyi tekrar yukarı çekip kütötümü örtüyor ve ben de doktorun ona gülmemeye çalışırken ona bakıyorum. Beyaz jel şişesini alıp karnımın altına biraz sıkıyor ve battaniyeyi biraz aşağı çekiyor.

"Işıkları kapatabilir miyiz?" diye hemşireye sorar ve hemşire odadaki küçük ışıkları kapatır. Ekranı izlerken dönüştürücüyü karnıma yerleştirir. Sağ ve sola hareket ettirirken aşağı doğru bastırır. "İşte orada," der ve ekrana tıklar, ben de bakıp bebeğimizi görürüm, "hala orada." Bebeğin tam anlamıyla baş aşağı dönmesini izlemek dışında yapabileceğim tek şey ekrana bakmaktır. "Kollar ve bacaklar da oluşmaya başlıyor."

Jaxon'ın eğilip başımın üstüne öpücük kondurduğunu hissediyorum. "Her şey yolunda mı?" diye soruyor. Doktor bir düğmeye basıyor ve önce bir hışırtı sesi, ardından da koşma sesi duyuluyor.

"Bu senin bebeğin," diyor ve Jaxon'ın gözleri büyülüyor.

"Bunu çekebilir miyim?" diye soruyor, telefonunu çıkarıyor ve doktor ona gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Karnımı çekme," diyorum ve o bana yan gözle bakıyor, sonra kamerasını ekrana yerleştiriyor.

"Bu kalp atışı," diye kendi kendine konuşur, "ve bu sensin." Ekrana bakarken, ben de aynı anda hem ağlayıp hem gülümsemeden edemiyorum.

Doktor, transdüseri benden uzaklaştırdıktan sonra bir havlu alıp jeli sildi. "Her şey yolunda," diye onayladı ve

makineden bir kağıt koparıyor. "Önümüzdeki birkaç hafta içinde doktorunuzla iletişime geçmenizi öneririm."

"Sence neden kusuyordu?" diye soruyor Jaxon.

"Söylemesi zor. Grip olabilir, yediği bir şeyden olabilir. Asla bilemeyeceğiz," diyor ve hemşireye dönüyor. "Sabaha kadar sıvı almasını sağlayın, kusmadığı sürece gidebilir." Bize dönüyor. "Bu sizin için." Bize bebeğimizin fotoğraflarını uzatıyor. "Tebrikler."

"Teşekkürler." Ahududu büyüklüğünde ama orada kocaman görünüyor olan bebeğe bakıyorum.

Doktor odadan çıkar, hemşire de makineyi arkasında sürükleyerek onu takip eder. "Bakabilir miyim?" Jaxon yanımdaki yatağa oturarak bana sorar.

"Evet." Gülümserim, ona makineyi veririm ve önlüğümü indiririm. "Ayrıca, bunu yaptığına inanamıyorum."

"Neyi?" Gözlerini resimden ayırmıyor.

"Neyi?" diye hayretle soruyorum. "Onun doktor olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyorum ve o gözlerini deviriyor.

"Senin o kısmını görmesine gerek yoktu." Başını sallar ve ben ona gerçekten ne diyeceğimi bilemem.

"Eve gidip biraz dinlenmelisin," diyorum ona ve o bana öfkeyle bakıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye tıslar ve ben ellerimi kaldırıyorum.

"Affedersiniz." Hemşire içeri girer. "Çok üzgünüm, ama resepsiyonda Ariella'yı soran biri var." Gülmemeye çalışır. "Eminim ki saçını yolmak üzere."

"Aman Tanrım," diyor Jaxon, "bu babam olmalı." Ayağa kalkıyor.

"Baban!" diye bağıriyorum. "Babanıza söylediniz mi?"

"Sen bayılmıştın, Ari," diye kendini savunur. "Korkudan deliye dönmüştüm."

"Bu yüzden babana mı söyledin?" diye soruyorum, kan basıncımın yükseldiğinden eminim. "Aklını mı kaçırdın?"

"Bu, onu içeri almayacağım anlamına mı geliyor?" diye sorar hemşire.

"Başka bir erkekle mi birlikte?" diye hemşireye soruyorum. "Ondan bir baş kadar kısa, sarımsı saçlı biriyle."

"Hayır." Başını sallar. "Yalnız geldi."

"O zaman onu içeri almalıyız," diye düşünürüm. "En azından babamı aramadı."

"Nereden biliyorsun?" diye soruyor Jaxon.

"Şey, birincisi" — etrafa bakıyorum — "herkes sakın görünüyor ve kimse neden farklı yerlerden farklı kişilerden telefon aldıklarını merak etmiyor." Parmağımı kaldırıyorum. "Babam Evan'ı arardı, o da Max'i arardı, o da Matthew'u arardı." Ellerini beline koyuyor. "O da kimi arardı, bilmiyorum, belki hastanenin başkanı, eğer varsa."

"Haklısın." Sırıttırıyor. "O zaman gidip babamı çağırayım." "Ailelerimize söylemek için bekleyeceğimizi sanıyordum."

"Peki, beş gün boyunca kusup bayılmaya devam edersen, kararımı yeniden gözden geçiririm," diye karşılık verir ve odadan çıkmaya başlar.

"Çok dramatik biri." Hemşireye bakıyorum ve o da öfkeyle çıkarken duruyor.

"Siz çok tatlı bir çiftsiniz."

"Biz çift değiliz," diye düzeltiyorum ve şimdi Jaxon bana bıçak gibi bakıyor.

"Hayır, biz sadece arkadaşız," diye homurdanıyor.

"Bunu söyleyen sendin." Onu işaret ediyorum ve o başını sallıyor.

"Oh hayır, Ariella." Hemşireye bakıyor. "Hepsi onun fikriydi. Sonra hastalandı. Belki de bebek bu cevabı beğenmedi."

"Gidip babanı almaman gerekmiyor mu?" diye bağıriyorum ve sonra nefesimi tutuyorum. "Aman Tanrım!" diye çığlık atıyorum, elimi karnıma koyuyorum, yüzündeki kan çekiliyor. "Seks yaptığımızı anlayacak."

"Aman Tanrım," diyor hemşire.

"Aman Tanrım." Elimini alnıma koyarım. "Onun yüzüne nasıl bakacağım?" Gözlerimi kapatırım. "Seks yaptığımızı öğrenecekler," diye inlerim ve başımı geriye atarım. "Onunla yüzleşebileceğimi sanmıyorum." Yüzüme bir gölge düşer ve gözlerimi açarım.

"Korkun geçti mi?"

"Kesinlikle hayır," diyorum. Bu onu güldürüyor. "Her Şey yoluna girecek," diye yatıştırıyor beni. "Her Şey yoluna girecek."

"Evet, onun oğluyla yatan sen değilsin," diye mırıldanıyorum ve kaşları kalkıyor. "Git onu al. Muhtemelen çok korkmuştur."

"Tamam, bebeğim," diyor ve odadan çıkmadan önce beni öpüyor.

"Senden hoşlanıyor," diyor hemşire.

"Muhtemelen DNA'sını içimde bıraktığı içindir," diye şaka yapmaya çalışıyorum, ama o sadece başını sallayıp odadan çıkınca kalbim sıkışıyor.

Jaxon, Manning'in arkasında içeri girene kadar sonsuz bir süre geçiyor gibi geliyor. İstasyonun hemşireleri ağızları açık bir şekilde izliyorlar. "İşte burada."

Derin bir nefes alıyorum. "Merhaba." Elimi kaldırıyorum ve o yatağın yanına geliyor.

"Ariella," diyor, sesi titriyor, "nasılsın?" Yüzümü tutuyor. "Solgun görünüyorsun."

"şimdi daha iyi görünüyor," diyor Jaxon. "Onu getirdiğimde çok solgundu."

"Jaxon," Manning ona tıslar, "bu onu daha iyi hissettirmiyor."

"Evet, Jaxon, bu beni daha iyi hissettirmiyor." Ona kaşlarımı kaldırıyorum ve o gözlerini deviriyor.

"Harika bir Şey görmek ister misin?" Elinde telefonuyla babasının yanına yürüdü. "Bunu dinle," dedi ve telefonundan bebeğin kalp atışları sesi geldi. "Bu bebek." Yüzü hayranlılıkla doluydu. "Orada." Beni işaret etti.

Manning ona gülümser ve omzuna vurur. "Bebeğim bir bebek bekliyor" — bana dönerek — "ve Ariella'dan."

"Sanırım babamı aramadın."

"Tabii ki aramadım," diye beni temin eder Manning. "Bebeğinin bebeği olacağı haberini ona vermeden önce bir plan yapalım dedim. Ayrıca Ralph'ın bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum." Başını sallar.

"Sorun olmaz," diyor Jaxon.

"Senin bir bebeğın olacak," diyor Manning ve Jaxon'ın yüzünde kocaman bir gülümseme beliriyor, bu da Manning'i gülümsetiyor. "Şimdi o bebeğın bir kız olduğunu hayal et." Jaxon gözlerini deviriyor. "Sonra diyelim ki en iyi arkadaşının oğlu onu hamile bıraktı ve onlar çıkmıyorlardı bile," son kısmı dişlerini sıkarak açıklıyor. "Ne kadar mutlu olurdun?"

"Bir plan yapmalıyız," der Jaxon hemen. "Ona birkaç hafta sonra söyleriz. Kız on iki haftayı geçtikten sonra." Bana bakar. "İki hafta sonra ona haber vereceğiz."

"Güzel, seni övmek için iki haftam var," diye planlar Manning. "Yani, seninle bir sorun olduğu için değil, ama bilirsin, iyi şeyler yaptığınla ilgili bazı ipuçları ver."

"Beni neredeyse tüm hayatım boyunca tanıyor," diye hatırlatır Jaxon. "Ne tür bir adam olduğumu biliyor."

"Ve o onu çok uzun zamandır tanıyor." Manning beni işaret ediyor. "Her şey yoluna girecek." Jaxon'ın omzuna vurup sıkıyor. "Sana her şeyin yoluna gireceğini söylemişim. Her şey yoluna girecek." Sonra bana dönüyor. "Değil mi?"

İkisine, babaya ve oğula bakıyorum ve bebek de onların gibi olacak mı diye merak ediyorum. "Kesinlikle." Başımı sallıyorum. "Belki," diyorum. Manning gülmemeye çalışırken, Jaxon'ın gözleri büyür. "Muhtemelen hayır," diyorum, "ama neyse o."

yirmi iki

Jaxon

Garaj yoluna girip garaj kapısının düğmesine basıyorum ve kapının yavaşça açılmasını izliyorum, sonra içeri girip arabayı durdurup kapıyı kapatıyorum. Güneş gözlüklerimi çıkarıp yolcu koltuğuna atıyorum, sonra SUV'den inip antrenmandan sonra aldığım iki protein shake'i alıyorum.

Eve açılan kapıyı açtığımda, ofisinde klavyeyi tıklattığı sesi duyuyorum. "Bebeğim," diye sesleniyorum, kapı eşiğinde durup masanın arkasındaki sandalyede oturan onu görüyorum, gözleri bilgisayar ekranından bana kayıyor, "Ben geldim." Ona gülümsemeden edemiyorum, odaya girip kanepede açık duran dizüstü bilgisayarını görüyorum. "Neden kanepede çalışmıyorsun?" Kafamla dizüstü bilgisayarı işaret ediyorum.

"Çalışıyordum ama sonra bir telefon geldi." Masadan uzaklaşıp ayağa kalkar ve bana doğru gelir. Omuzlarından düşen, gri-mavi bir eşofman altı ve ona uyan bir üst giymektedir. Saçları yandan örülmüştür ve karşımda durduğunda, eğilip omzuna öpücük kondururum.

"Sana protein shake aldım." Onu yukarı kaldırıyorum. "Dün kendime aldığımdan hoşlandığın için, senin de hoşuna gideceğini düşündüm."

Bana sırtıarak bakar ve gözleri hala biraz yorgun görünür. "Benimle paylaşmaktan hoşlanmadığını mı söylüyorsun?" Elini uzatıp bardağımdan bir yudum alır. "Çok güzel, kim bilebilirdi ki?" Gözlerimi deviririm. "Az önce babanla telefonda konuştum," der. "Bugün üçüncü kez beni kontrol etmek için aradı."

"Senin iyi olduğundan emin olmak istiyor," diye onu savunuyorum. Üç gün önce hastaneden çıktığından beri, onun iyi olduğundan emin olmak için beni sürekli kontrol ettiğini biliyorum

iyi olduğundan emin olmak için başımın etini yediğini biliyorum ve benim yapmam gerekenleri yaptığımdan emin olmak için onun da başının etini yediğinden şüphem yok.

"Biliyorum." Kanepeye geri dönüp bir bacağını kıstırarak otururken, protein içeceğini kanepenin yanındaki masaya koyup dizüstü bilgisayarını aldı. "Sadece..."

"İstersen, ona durmasını söylerim." Yanına oturdum ve o nefesini tuttu.

"Bunu yaparsan seni ciddi şekilde inciteceğim," diye uyarıyor, ben eğilip dudaklarını öperken. "Şaka yapmıyorum, Jaxon, ona hiçbir şey söyleme."

"Söylemeyeceğim," diye onu temin ediyorum, onu tutup kucağıma oturtuyorum. Ben onu belinden sarıp kucaklarken, o dizüstü bilgisayarını tutmaya çalışarak ciyaklıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Ev arıyorum," diyor ve gözlerim ekrana kayarken vücudum geriliyor. "Birkaç tane buldum ve Zoey'e göndereceğim, mahalle ve diğer şeyler hakkında ne düşündüğünü öğrenmek için."

"Ev mi arıyorsun?" diye onun sözlerini tekrar ettim, doğru duyduğumdan emin olamadım. O başını salladı. "Ev mi arıyorsun?"

"Evet." Bana şaşkın bir şekilde bakar. "Daha önce hiç düşünmediğim bir sürü şey var. Mesela bölgedeki suç oranı gibi. İnsanların sık sık öldürüldüğü bir yere kesinlikle gitmek istemem." Onu dinlerken, kendimi sakinleştirmek için yavaşça on saymaya başlarım.

"O zaman okul bölgesini de hesaba katmalısın, bebek okula başlamadan önce biraz zamanımız olsa da, doğru bölgeye yerleştirilmek istersin. Ama sonra düşündüm ki, bebeğimiz özel okula gidecek mi?" diye heyecanla konuşuyor. "Sonra da, bebekle birlikte yürüyüş yapmak güzel olur diye parkların yakınında yaşamak ister miyim diye düşündüm." Ekrana bakıyor. "Çocuğunuz olduğunda ev satın almak, çocuğunuz olmadığında olduğundan çok daha zor." Diye homurdanıyor. "Eski Ariella, iki yatak odası olsun, harika, birini ofis, diğerini dolap olarak kullanırım derdi. Yeni Ariella ise, oyun odası olacak mı diye düşünüyor."

"Neden ev arıyorsun?" Onu üzmemek ve tansiyonunu yükseltmemek için sakın kalmaya çalışıyorum. En son istediğim şey, onun üzülmesi ve tekrar hastaneye kaldırılması. Geçen sefer olanları bir daha kaldırılabileceğimi sanmıyorum. Muhtemelen yediği bir şeyden kaynaklandığını bilsem de, yine de herhangi bir şeyi tetiklemek istemiyorum.

"Peki, buraya taşınırsam," diye yumuşak bir sesle konuşmaya başlar ve dizüstü bilgisayarını odanın ortasındaki sehpaaya koyar, sonra da kucağımdan iner. Şimdi yanıma oturur, protein içeceğini dizüstü bilgisayarının yanına koyar ve bana döner.

"Buraya taşındığında demek istiyorsun," diye düzeltiyorum. "O kısmın belli olduğunu sanıyordum."

"Tamam, peki, buraya taşındığımda," diye tekrar başlar ve ben hemen sözünü keserim.

"Buraya taşınır ve benimle yaşarsın," sanki bu daha önce kararlaştırılmamış gibi söylüyorum.

"Bekle, ne?" Kafasını yana eğiyor, bu durumdan çok şaşkın görünüyor. "Buraya taşınmamı mı istiyorsun?" Kanepeyi ve bacaklarını işaret ediyor.

"Tabii ki buraya taşınmanı istiyorum." Onun yanına protein shake'imi koymak için öne eğildim, sonra ona döndüm. Elimi kanepenin arkasına koyarak onun pozisyonunu taklit ettim. Bu konuşmayı ne zaman yapacağımızı bilmiyordum, ama artık zamanı gelmişti. İlk konuşmamızdan beri, o bize arkadaş dediğinde, bu konuyu açmak için bekliyor ve zamanını kolluyordum. Şimdi uygun bir zaman değilse, ne zaman uygun olacak bilmiyorum.

"Ama..." diye başlıyor.

"Ama ne?" diye ters bir şekilde soruyorum, gözleri büyür ve kaşları kalkar. "Neye ihtiyacın var?"

"Jaxon," diyor benim adımla ve beni uyarıyor mu yoksa sadece adımla mı söylüyor bilmiyorum. Ama onu kaybetmekten o kadar korkuyorum ki, yapmam ve söylemem gerekeni yapacağım.

"Hayır, şu anda çok ciddiym Ariella. Neye ihtiyacın var?"

"Senden istediğim şey..."

Yine, onun bir şey söylemesine izin vermiyorum. "Neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben hallederim. Yapacağım."

"Biz birbirimizi tanımıyoruz bile," diye karşı çıkar ve ben gözlerimi deviririm. "Birbirimizi tanıyoruz, Ari, birlikte büyüdük."

"O sayılmaz," diye inliyor. "Sen kızları beceriyordun, ben ise sekiz yaşındaydım."

"Sen sekiz yaşındayken kızlarla yatmıyordum." diye homurdanırım. "Bir daha da bunu söyleme."

"Her neyse, birbirimizi zar zor tanıyoruz," diye devam ediyor, "ve..."

"Ne olmuş yani? Seni tanıyorum," diyorum yumuşak bir sesle, "ve sen beni kimsenin tanımadığı şekilde tanıyorsun." Yutkunuyorum. "Seninle, kimseyle paylaşmayı hiç düşünmediğim şeyleri paylaştım, ve seninle bu çok kolay oluyor. Doğal, sanki her zaman böyle olması gerekiyormuş gibi."

"Peki." Tereddüt eder ve söyleyeceği şeyden utanmış gibi ellerine bakar.

"Neden bu kadar mesafelisiniz?"

"Ben mi?" Kendini işaret ederek, "Soğuk davranan ben değilim, sen" diye bağırdı. Beni işaret ederek, sesini yükseltti. "Soğuk davranan sensin, hastaneden eve geldiğimden beri."

Onun sözlerine şok olarak göğsümü geri çekiyorum. "Ne?" Ayağa kalkma isteğim çok güçlü. "İkinizi de kaybedeceğim diye ölümüne korktum."

"Beni kaybetmeyeceksin. Ama bana porselen bebekmişim gibi davranmayı bırakmalısın." Ellerini havaya kaldırır. "Beni baştan çıkarmaya bile çalışmadın."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum, birkaç kez gözlerimi kırpiyorum. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum. "Sen hastanede, sıvı alabilmek için serum bağlıydın," diye hatırlatıyorum ona.

"O beş gün önceydi." Elini kaldırır, ben de ona uzanıp iki parmağını kıvırırım.

"Bu üç gün önceydi, inan bana, ne kadar zaman geçtiğini çok iyi biliyorum," diye sinirli bir sesle homurdandım.

"Her neyse, sen daha..." Sesi kesilir ve bacaklarına bakar.

"Sen de yapmadın." Başını kaldırıp bana bakar. Şimdi ağzı açık kalan o olmuştur. "Bir kez bile benim aletimi ellemeye çalışmadın."

"İlk adımı ben atmayacağım," diye alaycı bir şekilde bana bakıyor, ben de tavana bakıp gülüyorum. "Neden gülüyorsun?"

"İlk gün ilk hamleyi sen yaptın." Onu işaret ettim. "O gece hamleyi yapan sendin."

"Yapmadım." Elini göğsüne koyar. "O geceyi hatırlıyor musun bile?"

"Bebeğim, o geceyle ilgili her şeyi hatırlıyorum," diye onu temin ediyorum, "her şeyi." Sesim alçak. "Sen bana geri dönene kadar altı hafta boyunca düşündüğüm tek şey buydu."

"Belli ki, ilk adımı benim attığımı düşünüyorsan bazı kısımlar bulanık." Protein içeceğini almak için dönüyor ve bir yudum alıyor. "Çünkü ilk adımı atan sendin."

Başımı geriye atıp kahkahayla gülüyorum ve ona soruyorum, "Nasıl?"

"Seni eve bırakabilir miyim?" Gözlerini devirir. "Aslında sadece 'hadi sevişelim' demen yeterliydi."

"Sen evet dedin," diye hatırlatırım ona yumuşak bir sesle ve onu öpmek için can atıyorum, ama bu konuşma çok önemli, konudan sapmamalıyız. "Otelde kalacağını biliyordun ve evet dedin."

"Hayır demek kabaydı!" diye bağıırıyor bana.

"Her neyse." Elimini bacağına koyup yukarı aşağı okşuyorum.

"Her neyse değil, Jaxon. İlk hamleyi sen yaptın."

"Tamam." Omuz silkiyorum. "İlk hamleyi ben yaptım."

"Oh hayır." Başını sallar ve elimini bacağından çeker. "Bana tamam deme, Jaxon Stevenson." Ayağa kalkar. "Bana lanet olası tamam deme."

"İlk adımı benim attığımı kabul ediyorum." Ona dönüp bacaklarımı açıyorum, onu bacaklarımın arasına çekip ellerimle kalçalarını tutuyorum. Gözlerim karnının hizasında. Gömleğini yukarı çekip küçük karnını görebiliyorum. Karnını nazikçe öperken, o da ellerini saçlarımın arasında gezdiriyor. "İlk adımı ben attım,

bebeğim," diyorum yumuşak bir sesle, ona bakarak, "ve bunu tekrar tekrar yapardım."

Eli saçlarımdan yanağıma kayıyor. "Yaptın," diyor yumuşak bir sesle.

"Peki şimdi benimle birlikte yaşamaya ne dersin?" diye soruyorum ve o hafifçe gülümsüyor.

"Çok hızlı değil mi?" Sözlerini düşünür ve güler. "Yani, çok hızlı, ama, şey, biz..."

"Ne yapmamız gerekmez?" diye soruyorum ona.

"Bilmiyorum, çıkmamız gerekmez mi?" Başını sallar. "Bunu söylemek çok aptalca, çünkü senin yarısı benim içimde."

"Bebeğim, biz zaten pratikte birlikte yaşıyoruz ve ne dersen de, kafanda nasıl çevirirsen çevir. Bu bir ilişki. Birlikte kalkıyoruz, günü birlikte geçiriyoruz ve geceleri birlikte yatıyoruz." Ben ellerimi onun kalçasına koyup sıkarken, o da elini omzuma koyuyor. "Biz bir ilişki içindeyiz." Bu onu güldürdü. "Benim istediğim de bu, gülümsemen ve gülmen."

"Evet, yatakta gerçekten iyiyiz," diye bariz bir gerçeği dile getiriyor ve ben de ona katılıyorum.

"Tabii ki öyleyiz." diye homurdanıyorum. "Tabii ki öyleyiz." Kanepeye yaslanıp onu da yanıma çekiyorum. Üzerime otururken dizlerini kalçalarımın yanına koyuyor. "Bu konuda hiçbir şikayetim yok."

"Bunu bilmek güzel." Ellerini göğsüme koyuyor.

"Daha önce hiç kimseyle yaşamadım," diye itiraf ediyorum, "asla yaşamak istemedim."

"Ben de," diyor yumuşak bir sesle. "Peki ya anlaşılamazsak?" Bana bakmaktan kaçınıyor.

"Ya yaparsak ne olur?" diye karşılık veriyorum, parmaklarına bakan gözlerini izleyerek.

"Ya seni rahatsız edersem?" O sırtarak başını kaldırır. "Ya sen beni rahatsız edersen? Bu, benim seni rahatsız etmemden daha olası bir durum." "O zaman neden seni rahatsız ettiğimi bana söyle ve bunu düzeltiriz."

"O kadar kolay değil."

"Neden olmasın?" Gülererek soruyorum. "Neden bunu gereğinden fazla zorlaştırıyorsun?"

"Bilmiyorum, bu çok kolay."

"Ariella," adını söylüyorum, "seninle ilgili hiçbir şey kolay değil."

"İlk gece seninle yattım," diye hatırlatıyor bana ve ben başımı sallıyorum.

"Evet, yattın." Ona göz kırpmıyorum. "Harika bir geceydi.

Ne istiyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, bir ilişkiden ne istiyorsun?" "Gülmek istiyorum," diye başlıyor.

"Biz her zaman gülüyoruz.

Sıradaki." "Bana saygı duymasını istiyorum."

"Hiçbir şey söylemeyeceğim çünkü eğer sana saygı duymadığımı düşünüyorsan, bu konuşma bitmiştir."

"Tamam, peki, bana saygı gösteriyorsun."

"Sonraki."

"Dürüstlük," diye ekledi. "Sen dürüst değildin."

"Ne zaman?" diye homurdanırım. "Ne zaman dürüst olmadım ki?" "Arkadaş olduğumuzu söylediğimde."

"Sen benden uzaklaşıp kusmaya başladın, ben de 'bu arada, biz arkadaştan fazlasıyız' mı demeliydim?" "Touché." O gülümser. "Ortak değerler," der ve ben gülerim.

"Peki," sonunda neredeyse isteksizce pes eder. "Bir ilişkide istediğim her şeye sahipsin, peki ya sen?"

"Ben neyim?"

"Ne istiyorsun?"

"Ateşli bir kadın istiyorum," diye başlıyorum ve ellerimi tekrar kıkına götürüyorum. "Tamam." Gözlerini deviriyor. "Ailemi önemseyen ve onlara bu kadar yakın olmamı sorun etmeyen bir kadın istiyorum. Yine tamam." Gülümsüyor. "Beni sevdiği için benimle olan bir kadın istiyorum, yaptıklarım ya da kırmızı halıda ona sağlayabileceklerim için değil. Yine tamam." Bir elimi havada bir onay işareti yapmak için hareket ettiriyorum. "Bana saçmalıklarımı yüzüme söyleyen ve benimle konuşmaktan korkmayan bir kadın istiyorum. Bu yarı tamam, bunun üzerinde çalışman lazım."

"Şu anda seninle iletişim kurmuyor muyum?"

"Sadece ben konuşmayı zorladığım için. Sen benimle sadece arkadaş olmak istemiyorsun, tıpkı benim seninle arkadaş olmak istemediğim gibi. Ayrıca, bir kişiye daha bizim sadece arkadaş olduğumuzu söylediğini duyarsam, kafayı yiyeceğim." Onun aşağıya bakışını izliyorum. "Kabul et." Elimi kışından çenesine kaydırıp kaldırıyorum, böylece bana bakıyor. Göğsümdeki baskı artıyor. "Kabul et," diye yumuşak bir sesle ısrar ediyorum. "Burada bir şeyler hisseden tek kişinin ben olmadığımı söyle."

"Çok hızlı," diye yumuşak bir sesle tekrarlar. "Ne kadar süredir birlikteyiz? Bir hafta, iki hafta... en fazla."

"Kime göre?" diye soruyorum ve cevap vermesini beklemeden devam ediyorum. "Babam bir gece dışarı çıktı, Evelyn'e bir bakış attı ve gerisi malum. Tek bir gece ve o an anladı. O gecenin hayatımızı değiştireceğini bilmiyorduk, ama geri dönüp yeniden yaşasaydın, yine aynı şeyi yapar mıydın?" Nefesimi tutarak bekliyorum, o ise bana bakıyor.

Gözleri benimkilere bakarken fısıldar, "Hayır." Rahat bir nefes alarak gözlerimi kapatırım. "Değiştirmezdin."

"Öyleyse önümüzdeki altı ay boyunca birbirimizi tanıyıp, elimizden gelenin en iyisini yapacağız." Derin bir nefes aldı. "Benimle birlikte bu şansını dener misin?"

Başını yana, öne ve arkaya doğru hareket ettirip, düşünüyormuş gibi tavana bakar. "Peki," diye homurdanır, bana tam bir gülümseme göstermeye çalışmadan, "bir deneyeceğiz."

yirmi üç

Ariella

T Yan masadaki telefon çalıyor ve ben telefonu kaldırıyorum.

"Alo," diyorum, gözlerim önümdeki okyanusa sabitlenmiş halde.

"Merhaba deme," diye tıslar Lexi. "Bir haftadır ortalarda yoktun ve hiçbir haber vermedin." Jaxon'a bakıp gülümserim.

Onun yatak odasının dışındaki balkonda, kanepenin köşesinde oturuyorum. Güneşin doğuşunu izlerken bacaklarımı onun kucağına atmışım. "Bir hafta olmadı," diyorum ona. "İki gün önce sana mesaj attım."

"Bana K harfini mesaj attın. Kelimenin tamamını bile değil. Seninle konuşmam gerektiğini söyledim ve sen sadece K harfini yazdın." Dudaklarımı büküp Jaxon'a baktım, mesajı ne zaman attığını düşündüm. Mutfaktaydım, tezgahın üzerine eğilmiş durumdaydım. Onun tişörtlerinden birini giymiştim, kışımı zar zor örtüyordu. Sonra o, tam da ben ona cevap yazarken arkamda diz çöktü ve beni yaladı. Tabii ki, o beni kaldırıp tezgahın üzerine oturtup deli gibi siktiğinde, olanları tamamen unuttum.

"Kusura bakma," diyorum, Jaxon'a bakarak artık ılık olan çayımı yudumlarken. "Dikkatim dağıldı ve sonra unuttum."

"Dikkatin mi dağıldı?" diye gülüyor. "Yani seks yapıyordun demek."

"Ortasında değildim." Gülümsüyorum. "Daha başlangıçtı." Jaxon kendi kendine gülüyor, bacaklarımı ellerine alıp yukarı çekiyor, böylece altımdan çıkabiliyor.

"Duş almaya gidiyorum," diyor yumuşak bir sesle, eğilip dudaklarıma öpücük konduruyor. "İstersen sen de gel."

Telefonu sessize alıyorum. "İstiyorum ama Lexi ile bir haftadır konuşmadım," diyorum ve o gülümsüyor.

"Tamam, bu akşam maçıdan eve döndüğümde borcumu ödeyeceğim."

Sessiz modu açarken gülüyorum. "Aramana cevap verdiğime göre, ben iyiyim. Sen nasılsın?"

"Ben iyiyim. Zaten hayatımda hiç eğlenceli bir şey olmuyor," diye somurtuyor. "Sen nasılsın? Hala Los Angeles'ta mısın?"

"Evet." Derin bir nefes alıp ona olan biten her şeyi, hastane ziyaretini bile anlatıyorum.

"Beni aramalıydın. Ben..."

"Kimsenin yapabileceği bir şey yoktu." Kanepeden kalkarım. "Ayrıca Jaxon da yanımdaydı."

"Yani ikiniz birlikte yaşayacaksınız." Kıkırdar. "Babanıza ne zaman söyleyeceksin?"

"Yakında. Onun ve annemin telefonlarını da kaçınıyorum. Birinin sınırları bozulup nerede olduğumu öğrenmesi ve kapıma gelmesi an meselesi."

"Yani, artık çok geç, zarar çoktan verildi." "Doğru,"

diye onaylıyorum. "Peki, sende ne var ne yok?"

"Ne yazık ki, hiçbir şey," diye iç geçiriyor. "Hastane vakfına yardım etmek için gönüllü oldum ve bu yaz bekarlar için bir açık artırma düzenlenecek."

"Bunu yapmayı seviyorsun," diyorum.

"Beni meşgul eden her şeyi yapmayı seviyorum. Ama Trent bu aralar çok seyahat ediyor ve şanslıyım ki ara sıra onunla birlikte gidebiliyorum."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedim. "Yakın zamanda benim bölgeme gelecek misin?"

"Sanmıyorum, ama gelirim, kapını çalan ben olacağım." Sesi yumuşar. "Gitmem gerek, sonra ararım." Telefonu kapatır ve banyoya girer. Gözlerim, ultrason fotoğrafını çerçeveletip koyduğu komodinin üzerine kayıyor. Fotoğrafa bakıp gülümsüyorum ve elimi karnımın üzerine koyuyorum. Bir fotoğrafı buzdolabına, birini oturma odasına, birini ofisime, birini banyoya koydu ve şimdi de telefonunun ekran koruyucusu oldu. Ne zaman arkamı dönsem, başka bir yere koyduğunu görüyorum.

Ben içeri girer girmez duş kapanır. "Geç kaldım mı?" diye sorarım, o da duştan çıkıp havluyu alır.

"Evet," diye onaylar, havluyu beline sararak en sevdiğim yerlerinden birini örter. "Sana bir sürprizim var."

"Bu yüzden mi aletini kapattın, ben de açayım diye?" Ona doğru yürürüm ve üzerinde hala su damlacıkları olan göğsünün ortasına öpücük kondururum. "Çünkü o sürprizi daha önce birçok kez gördüm."

Gülüyor. "Sürpriz o değil. Başka bir şey." "Ohh," diye cevap veriyorum, merakla, "neymiş o?"

"Sana söyleyeceğim, ama bir saat içinde hazır olmalısın." Geri çekildim. "Bir saat içinde, ama nereye gidiyoruz?"

"Palm Springs. Etkinlikteki açık artırmayı kazandım ve önümüzdeki iki gün izinliyim. Birlikte bir yere gidersek güzel olur diye düşündüm." Burnuma hafifçe vurur. "Şimdi, bir saatin var." Gülümser. "İyi değerlendire." Banyodan çıkar ve ben sadece ona bakakalırim. "Toplanmaya başla, Ari."

Duşa girmek üzereyken telefonum çaldı. "Bir saat!" diye yatak odasından bağırdı ve aşağı baktığımda arayanın babam olduğunu gördüm.

"Baba," diye telefona cevap veriyorum ve sonra gözlerimi kocaman açarak giyinme odasına koşuyorum, telefonu işaret ederek babam olduğunu gösteriyorum. "Merhaba," diyorum, Jaxon'la birlikte dolapta saklanıyormuşum ve o da beni yakalamış gibi görünmemek için sesimi değiştirmeye çalışıyorum.

"Bana hey deme, genç bayan," diye bağıırır ve Jaxon'ın gözleri büyür, "Bir haftadır sesini duymadım."

"Üç gün," diye düzeltiyorum. "Üç gün önce sahilde yürüyüş yaparken beni aramıştın."

"Evet, dalgaların sesinden beni duyamadığını ve beni geri arayacağını söyledin."

"Ah, evet." Dolaptan çıkıp hazırlanmak için banyoya geri dönüyorum. "Onu unutmuşum."

"Vay canına, Los Angeles'a gittin ve birdenbire bizim için çok meşgul oldun."

"Öyle değil." Dişlerimi fırçalamak için suyu açtım. "Saat farkı yüzünden," dedim ve o da bunun saçma bir bahane olduğunu biliyordu

"Aslında bugün Palm Springs'e gidiyorum. Ne diyebilirim ki, burada hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum."

"Öyle olmalı," diye homurdanıyor, "ama ailenle görüşsen ne zararı olur?" Sesi yumuşuyor. "Sadece, 'hey, millet, ben hayattayım ve iyiyim' demek gibi."

"Üzgünüm baba," diyorum, diş fırçasını ıslatarak, "daha sık haber vereceğime söz veriyorum."

"Teşekkürler. Şimdi gitmem gerek. Kardeşin az önce eve geldi, ekipman çantasını açmış ve annen ona bağıırıyor."

"Seni seviyorum," diyorum. "Yarın ararım."

"Bekleyeceğim." Telefonu kapatır ve ben aynada kendime bakarım.

"Haberleri duyduğunda sorun olmayacak." Kendimi cesaretlendirmeye çalışıyorum. "Her şey yoluna girecek."

"EŞYALARINI TOPLADIN MI?" Jaxon, ben açık valizime bakarken dolaba girer ve sorar.

"Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sorar bana.

"Jaxon, bir saat önce bana, izinli olduğun için beni iki günlüğüne Palm Springs'e götürmek istediğini söyledin," diye hatırlatıyorum ona, "ve mayo da yanına al dedin." Ona bakıyorum. "Bu arada, bende mayo yok."

"O zaman yolda bir tane alırsınız," diyor, kapı pervazına yaslanarak. "O kadar da önemli bir şey değil, Ari."

"Önemli değil mi?" diye ona sertçe cevap verip yerden kalkarım. "Önemli çünkü ilk kez birlikte tatile çıkıyoruz ve ben mayo giyecek kadar formda değilim." Ağlamamaya çalışarak tavana bakarım. Bu hormonlar şaka değil. Dün, o işe gitmek için evden çıktığında neredeyse ağlayacaktım. Sanki hasta olduğunu söyleyip hokey maçına gitmemeyi seçebilirdi. Aptalcaydı, ama geceyi onun yatağının yanında yatarak geçirdim, böylece onun kokusunu alabilirdim.

"Sen ne diyorsun lan? İlk günkü halinden hiç farkın yok." Başını sallıyor. "İlk geceden daha iyi göründüğünü unut gitsin. Vücudun  ocuğumuzu taşımak için değişiyor," diyor ve sanki bir sonraki yemeğiyemişim gibi beni baştan aşağı s zdukten sonra, "Seni her seferinde hamile bırakmak zorunda kalacağım," diyor ve penisini tutuyor.

Sanki bana hakaret etmiş gibi nefesimi kesip göğsüme elimi koydum. "Kesinlikle hayır." Kaşlarını  attı. "Bunlar" — göğüslerimi işaret ettim — "kesinlikle aynı değil."

O sırtarak göz kırpar. "şimdi daha da güzeller. Eskiden de harikaydılar ama şimdi," diye homurdanır, benimle birlikte dolaba girer, eğilir ve onları ellerine alır. "şimdi birer sanat eseri." Onları sıkıştırır. "Onları ne kadar sevdiğimi göstereyim mi?"

"Kesinlikle," demeye başlıyorum ve gülümsemesi kayboluyor.

"Bundan sonra 'hayır' kelimesini sakın söyleme." Beni güldürüyor ve ben onu kendimden uzaklaştırıyorum, o da elimi tutup kendi penisine götürüyor. "Onları ne kadar sevdiğimi görüyor musun?"

"Bu yardımcı olmuyor. Bak," diyorum, yana dönerek, "buna bak." Bu sabah fark ettiğim küçük karnımı işaret ediyorum. "Giderek..."

"Bebeğim." Bana yaklaşır, sesi yumuşaktır. "Orada bebeğimizi b y t yorsun." Elini küçük şişkinliğin üzerine koyar, dürüst olmak gerekirse, sanki adet g recekmişim gibi görünüyor. Tartı bile üç ay önceki kilomla aynı olduğunu gösteriyor, bu garip çünkü her bir göğsümde beş kilo aldığımı düşünüyorum.

"Böyle dememelisin," diye inliyorum. "Hiç belli olmuyor demelisin."

"Eh, belli olmuyor," diye geri adım attı, "ama belli olsaydı bile, çok seksi olurdu."

"Gitmen gerek," diyorum ve o başını sallıyor.

"Hayır, olmaz. Artık valizini toplasan da toplamasın da umurumda değil. İki gün çıplak kalabilirsin, benim için sorun yok."

Gülüyorum. "Tamam, bana beş dakika ver" — valizin önüne diz   k yorum — "ve hazır olacağım."

"Eşyaların neden hala valizin içinde?" diye soruyor ve ben onun sorusuna şaşkınlıkla bakıyorum.

"Geçen hafta benimle birlikte yaşamayı kabul ettin," diye hatırlatıyor bana, "ama hala valizinde yaşıyorsun."

"Teknik olarak gelecek hafta eve dönmem gerekiyor, bu yüzden valizimi boşaltıp sonra tekrar doldurmak saçma olur."

"Neden tekrar topluyorsun?" diye soruyor ve ben ona bakıyorum. "Ben..."

"O eşyalar burada kalacağı için valizsiz eve gidiyorsun ve daha fazla eşya getiriyorsun," diye açıklıyor. "Biriyle birlikte yaşamaya başlamak budur."

"TED konuşması için teşekkürler." Birkaç şey alıp yanıma koyuyorum. "Bebeğin babasıyla birlikte yaşamak nasıl bir şey, tam olarak anlamamıştım. Açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler."

"Oh, sabırsızlanıyorum," diye homurdanır. "Neyi?"

"Konuşmayı kesmen için sikimi ağzına sokmak için," diye karşılık verir ve ben gülmekten yanıma düşerim.

"Bunu bu sabah zaten yaptın," diye hatırlatırım.

"Sen aptalca sorular sorduğunda, seni susturmak için başka çarem kalmıyor," diye homurdanır. "Bana kira ödememi istemen gibi mi? Aklını mı kaçırdın sen?"

Yanımdaki kıyafetleri alıp dolabında bir el çantası arıyorum ve takım elbiselerinin altında bir tane buluyorum. "Buraya taşıyorum, katkıda bulunmam gerekmez mi?"

"Ari, çocuğumuzu taşıyarak zaten bana borcunu ödüyorsun," der ve giysilerimi çantaya koymama yardım eder. "Aslında" — etrafına bakar — "istersen, tekrar diz çökebilirsin."

"Jaxon, gitmek istediğini sanıyordum."

"Bebeğim," diye yumuşak bir sesle diyor, "eğer sikim ağzında olaksa, zamanımı alıp tadını çıkaracağım. Aceleye gerek yok. Beş dakika sonra gidersek Palm Springs yine orada olacak."

"Bunu bilmek güzel." Onun peşimden banyoya doğru yürüdüm. "Senin de paketlemen gereken şeyler yok mu?"

"Benim eşyalarım hazır ve SUV'umda."

"Beni daha hızlı yapamazsın," diye onu bilgilendiriyorum, tuvalet çantamı toplarken o üzerime eğiliyor, elleri göğüslerime gidiyor. "Özellikle bunu yapmaya devam edersen daha hızlı yapmayacağım."

"Bebeğim, saat sabah dokuz ve iki saatlik bir yolculuk boyunca sana doyamayacağım."

"Nedense," omzumun üzerinden bakarak, "hayatta kalacağımı düşünüyorum."

"Bilmiyorum, bir an için tehlikeli olabilir." Dudaklarımı öper, dili ağzımın içine girer. Kollarında dönerim, o da kalçalarımı kavrar ve beni tezgahın üzerine kaldırır. "Neden pantolon giyiyorsun?" diye mırıldanır. "Evdeyken sadece elbise giymelisin."

Gülüyorum. "Tamam, hemen hallederim."

"Tamam, hadi gidelim," diye ısrar eder, beni aşağı çeker, "böylece tatil seksine başlayabiliriz."

"Çünkü burada yaptığımız seksten farklı olacak mı?" diye soruyorum ona, dolaba geri dönüp tuvalet malzemelerimi çantaya koyarken. "Tamam, bitti."

"Elbise giymeyecek misin?" Bana bakar ve ben başımı sallarım. "Sadece, arabada seninle oynamamı istiyorsan diyorum."

Elimi göğsüme koyuyorum. "Çok düşüncelisin," diyorum, tayt ve bol, karnımı biraz gösteren uzun kollu süveterden oluşan kıyafetime bakarak. "Nasıl hayatta kalacağımı bilmiyorum" —ona doğru yürüyorum ve elimi göğsüme koyuyorum—"ama sen kalacak mısın?" Yarı sertleşmiş penisini avuçluyorum.

"Bitiremeyeceğin bir şeye başlama." Gözlerime sırtarak bakar.

"Bu yolculuğun ne kadarı otoyoldan geçiyor?" Ona göz kırparak odadan çıkarım.

"Çoğu otoyol!" diye bağırıyor, beni takip ederek merdivenlerden aşağı iniyor ve garaja doğru yöneliyoruz.

İkimiz de içeri girdikten sonra, garaj kapısını açıp arabayı çalıştırmadan önce GPS'i açar. "Bana bir öpücük ver."

Emniyet kemerimi takıp ona bakıyorum. "Ariella," diye karşılık veriyorum, "bana bir öpücük verir misin lütfen?"

"Ben de öyle dedim."

"Hayır." Ben titriyorum kafamı sallıyorum ve eđ eđ konsolun konsolun "Sen istediniz."

Daha fazla bir şey söylemedim çünkü bana öpüşmek için eğildi. "Çok güzelsin, bebeğim," diye yumuşak bir şekilde iltifat etti ve bana bir kez daha yumuşak bir öpücük verdi.

Garajdan çıkarken güneş gözlüklerini alıp takıyor. "Umarım bebek senin gözlerini alır."

"Ne?" Bana bakar, konsolun üzerinden uzanır ve elini bacağıma koyar, ben de elimi onun eline sokarım.

"Bebek, bebeğin senin gözlerine sahip olmasını istiyorum."

"Gözlerimi seviyor musun, bebeğim?" diye soruyor ve ben ona gülümsüyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum, "çok seviyorum."

"Bende başka neyi seviyorsun?"

"Bebek hakkında konuşurken seninle seks hakkında konuşmuyorum."

"Peki," diye pes eder, "ama onun senin gözlerine sahip olmasını istiyorum." "Kız olmasını mı istiyorsun?"

Gülümsüyor. "Aslında hayır, çünkü..." Sesi kesiliyor. "Neden?" diye soruyorum.

"Çünkü kızımız olursa, muhtemelen sana benzeyecek," diye cevaplar ve sırtım dikleşir, "ve o zaman tüm erkeklerin ona asılmasından endişeleneceğim."

"Jaxon," diyorum yumuşak bir sesle.

"Ama diğer yandan, senin gibi zeki, bağımsız ve mükemmel olmasını istiyorum."

"Tamam, peki, sana yol başı vereceğim," diye onu takılıyorum ve onu güldürüyorum.

"Ama ben erkek olsun istiyorum," diyorum ona. "Neden bilmiyorum; sadece kendimi daha çok erkek çocuğu annesi olarak görüyorum. Senin gençken olduğu gibi olmasını istiyorum." Bir saniye bana bakıyor. "Sen her zaman nazik ve şefkatliydin." Parmaklarını dudaklarıma götürüyorum. "Ve her zaman, her zaman kız kardeşlerine göz kulak oldun."

"Eh, ben ağabeyim. Sen de Brookes'a karşı aynıydın."

"Evet, ama sonra çok çabuk sinir bozucu olmaya başladı."

"Bebeğim, aynı şey Tori ve Kiera'ya da oldu, ama özellikle Tori'ye," diyor. "Sen benim ona eziyet ettiğimi görmedin, ama senin hamile olduğunu öğrendiğinde, neden benimle çocuk yapmaman gerektiğini anlatan tüm hikayeleri sana anlatacak."

"Ama sonra bana ortaokuldayken bir çocuğun onu kızdırdığı ve senin gelip onu biraz hırpaladığın zamanı anlatacak."

"Sana bunu mu anlattı?"

"Evet, öyle" diye yumuşak bir sesle onayladım. "Ayrıca, baban şehir dışındayken, babalar, amcalar ve dedeler dansı yaparken onu sen aldığını ve herkesin sana hayran kaldığını da söyledi." O gülümsedi. "Ona bir buket bile almışsın."

"Savunmam gerekirse, onu annem almıştı."

"Önemli değil, bu onun için çok önemliydi" — elimi uzatıp başının arkasına koyuyorum — "ve bu her şey demek." Elini çevirip avucumu öperek konuyu değiştiriyor.

"Bugün on ikinci haftasındasın," diye hatırlatıyor bana.

"Biliyorum, takvimi buzdolabına sen astın." Ona gülümsüyorum. "Bu da demek oluyor ki, bir kadın doğum uzmanını arayıp randevu almam gerekiyor."

"Peki, ne zaman herkese söyleyeceğiz?" diye soruyor bana.

"Sanırım gelecek hafta Dallas'a gidip yüz yüze söyleyebilirim."

"Pazar günü ayrılıyorum ve Çarşamba gecesi takımla birlikte geri dönmem gerekiyor, ama Dallas'a gidip onlara birlikte söyleyebiliriz diye düşünüyorum."

"Şey," diye başlıyorum, "zaten planladın mı?"

"Şey, programıma baktım ve biraz düşündüm." "Gerginim," diye itiraf ettim.

"Biliyorum, bebeğim."

"Öyle misin?"

"Babam biliyor" —gülümsüyor— "ama annem, benden memnun olmayabilir. Sorun olmaz." Ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmaklarını öpüyor.

"Söz veriyor musun?" diye soruyorum ve o elini kaldırıp küçük parmağını uzatıyor, ben de aynısını yapıyorum ve küçük parmaklarımız birbirine kenetleniyor.

"Kesinlikle," diyor bana ve ben ona bakarken o sırıtıyor, tüm vücudum titriyor ve midem kıpır kıpır oluyor, "hayır."

yirmi dört

Jaxon

"B bebeğim." Kafamı kanepeye yaslarım. "Buraya gel." Kafasını benim sikimde yukarı aşağı sallarken, eliyle de beni okşarken ona bakarım. "Ağızına boşalmak istemiyorum."

Penisimi bırakır ve bana sırtarak bakar. "Bugün zaten yaptın" — penisimi emmeye devam eder—"bu sabah."

"Ari, buraya gel."

Bacaklarımın arasından dizlerinin üstüne çökerek kalkar ve yanımdaki kanepeye oturur, üstünde sadece göğüslerinin ortasına kadar uzanan bir tişört vardır. Yanımda dizlerinin üstüne çökerek kollarını önünde kavuşturur ve tişörtünü çıkarır. Elim, o benim sikimi ağızına almadan hemen önce yaladığım amına doğru gider. Bir elimi kalçasına koyarak, iki orta parmağımı tekrar içine sokarım. "Siktir, Ari," diyorum, parmaklarımı klitorisine doğru hareket ettirirken, o da tişörtünü ve şortlarımızı bir kenara atıyor. Elim meme ucuna doğru hareket ediyor ve o da benim sikimi tekrar kavrayıp ağızına alıyor. Ben meme ucuyla oynarken, o da ağız ve eliyle sikimi okşuyor. "O ağız." Gözlerimi kapatıyorum. "Siktir, o ağız," diye bağıriyorum ve onu üzerime çekiyorum. "Sikimi sür."

"Hmm," diye mırıldanıyor, sikimi bırakıp bacağını üzerime atıyor. Bir dizini kalçamın yanına koyuyor, aramızdan sikimi tutup yavaşça üzerime kayıyor. Amının ısı ve kayganlığı beni inlemeye zorluyor ve sikimin dibine geldiğinde ellerini boynumun yanına, kanepenin arkasına koyuyor.

"Her seferinde çok dolu hissediyorum," diyor, benim sikimde yukarı aşağı hareket ederken. Ellerim onun kıkına gidiyor ve onu sıkıyorum. Öne eğiliyorum ve onun meme uçlarından birini ağızıma alıyorum. "Evet," diye nefes nefese diyor, "beni boşaltacaksın."

"Tekrar." Diğeri meme ucuna geçerek sırtıyorum. "İşte böyle," diye onu cesaretlendiriyorum, hızını artırdığında. "Buna ihtiyacın var, değil mi bebeğim?" Omuzlarımı tutarak kendini kaldırmaya çalışırken inliyor ve sonra tekrar benim sikimin üzerine düşüyor. "Neye ihtiyacın var?" diye soruyorum, tam olarak neye ihtiyacı olduğunu bilerek.

"İhtiyacım olan..." diye başlar.

"Seni sertçe sikmemi mi istiyorsun?" Kollarımı beline doladım. "Seni ikiye bölecekmişim gibi sikmemi mi istiyorsun?"

"Evet!"

"Seni yatağa götürmem gerek," diyorum ona, onu sikimin üzerinde tutarak ayağa kalkarken. "Yatağa varana kadar beni sikmeye devam edecek misin?"

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyor, ben de hemen yatak odasına ulaşıyorum.

Bir dizimi yatağa koyuyorum, sonra diğerini de, o yukarı aşağı hareket etmeye çalışıyor ama yapamıyor. "Jaxon."

Onu yatağa geri yatırıyorum ve o benim sikimi kaybediyor, sonra da istediği bu olmadığını bana bildirmek için inliyor. "Bu amcık..." Göğüs ucunu ağzıma alıp emmeye başladım, sonra dudaklarına geri dönüp dilimi ağzına soktum. Eli benim sikime uzandı ve onu amcığına götürdü. "Şimdi seni sikeceğim, Ari," diye homurdandım ve o başını salladı, ben de ellerimi onun kollarının yanındaki yatağa koyup ona sertçe girdim. Çekildim ve tekrar sertçe girdim.

"Benim sikimi çok istiyorsun," diye alay ediyorum, o da benim sikimin ona girip çıkmasını izliyor. Yavaşça çekip çıkıyorum, sonra tekrar içine giriyorum, ellerini çarşaflara tutunuyor, ben de onu olabildiğince sert sikiyorum. "Klitorisine oyna bebeğim," diye talimat veriyorum, bunu yaptığında daha sert boşaldığını bildiğim için. Elini klitorisine götürüyor, ben onu sikerken onu bir yandan diğer yana ovuşturuyor. "Aferin kızım," diye övüyorum, onu tekrar tekrar sikerken kalçalarını tutuyorum, nefes nefese kalması odayı dolduruyor. "Sikimin üzerinde boşalacak mısın bebeğim?"

"Geliyorum," diyor ve amının daha da ıslandığını ve sıkılaştığını hissedebiliyorum; beni daha da derine almak için bacağını daha yükseğe kaldırıyor. Sırtını kavislerken, içinden ıslaklığın fışkırdığını hissediyorum. "Jaxon!"

Pes etmiyorum, kalçalarımı gittikçe daha hızlı itiyorum, ta ki sikimi içinden çıkarıp elimle kavrayıp üzerine boşalana kadar. Başparmağım klitorisini okşamaya başlarken, karnına boşaldığım spermlerin damlalarını izliyorum.

"Bu sefer içime boşalmak istediğini sanıyordum," diyor, ben başımı eğip dudaklarını öptüğümde.

"Öğleden sonra sırtına boşaldım, madem öyle, karnına da boşalayım dedim." Yataktan kalkıp ona elimi uzatıyorum. "Hadi duş alalım."

"Hayır," diye yanıtladı, "Artık seks yapabileceğimi sanmıyorum." Dün, ona mayo almak için durduktan sonra buraya geldik, ama o mayoyu giymedi. Yine de havuza gittik, o şortuyla, ama on dakika kadar sonra yüzüm bacaklarının arasına gömüldü. Sonunda onu şezlongda sikmeye başladım. Sonra içeri girdik, o duş aldı, sonra yan yana yemek pişirdik ve saat altı buçukta yatakta, hayatımda yaşadığım en uzun seks deneyimini yaşadık. Ön sevişmeyle birlikte saatlerce sürdü sanırım. Sevişiyorduk ve ben boşalmadan hemen önce durup uzatıyordum. Hayatımda hiç bu kadar sert ve uzun süre boşalmamıştım.

"Geçen sefer bana saldıran sendin." Önümde yürürken kıcına bir şaplak atıyorum. "Ben kendi işime bakıyordum."

"Su almaya gittim ve geri geldiğimde şortun çıkmıştı ve sikini okşuyordun." Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"O kısa şortla odaya girdin, kıcına hayır diyemeyeceğimi bilerek." Söz konusu kıcını tutuyorum.

"Yatmamız lazım, sabah erken çıkacağız," derim, o duşu açarken.

"Saat öğleden sonra üç," diye karşılık veriyor, duşa girip suyu kontrol ediyor. "Hey, ben..." Konuşmayı kesip başını sallıyor. "Boş ver, önemli değil."

"Önemli değil" diye cevap veriyorum ve onunla birlikte duşa giriyorum, gözlerim giderek büyüyen küçük bebek karnına kayıyor. Onu her gördüğümde, kalbim göğsümde daha da büyüyormuş gibi hissediyorum. "Ne söyleyecektin?"

"Önemli bir şey değil." Gözlerimden kaçıyor ve ben de benden uzaklaşmasını engellemek için kalçalarını tutuyorum.

"Ne söyleyecektin, Ariella?"

"Önemli değil, sadece merak ediyordum..." diye başlıyor, sanki düşündüğü şeyi söylemekten korkuyormuş gibi, "evinde birkaç şeyi değiştirsem sorun olur mu?"

"Tamam, birincisi, artık bu bizim evimiz," diye hatırlatıyorum, onu kendime çekip kucaklayarak, "ikincisi, bu evi benim evim olarak adlandırmaya devam edersen beni kızdıracaks

"Tamam, birincisi, artık bu bizim evimiz," diye hatırlatıyorum, onu kendime çekip kucaklayarak, "ikincisi, buraya benim evim demeye devam edersen beni kızdıracaksın." Eğilip dudaklarına öpücük konduruyorum. "İstersen evi satabilirim ve başka bir eve taşınabiliriz. O zaman burayı sadece benim evim olarak görmezsin, bizim evimiz olur."

"Hayır." Başını sallar. "Bu evi gerçekten çok seviyorum. Manzarası harika, bazen dizüstü bilgisayarımı alıp terasta çalışıyorum bile. Özellikle gün başlamadan önce ya da akşam yemeğinden sonra sahilde yaptığımız yürüyüşleri çok seviyorum."

"Tamam, madem artık bu evin senin de evin olduğunu kabul ettik, istediğini yapabilirsin. Umurumda değil Ariella, bunlar sadece eşya. Benim için önemli olan, eve geldiğimde senin orada olman."

"Şey, evinin mükemmel olduğunu biliyorum ama, bilmiyorum. Biraz daha ev gibi olmasını istiyorum." Ona bakıyorum. "Belki birkaç battaniye veya yastık ekleyebiliriz. Biraz daha az 'bekarım' ve biraz daha fazla 'ben...' gibi olsun."

"Bir kadın ve çocuğum var," diye gülerek onun yerine cevap veriyorum. "İstersen, dışarıya bir afiş asabilirim, burada benimle birlikte yaşayacak bir kadın ve çocuğum olduğunu yazan bir afiş." Bakışlarından, bunu komik bulmadığını anlıyorum. "Bebeğim, o evde oturma odası ve yatağım dışında hiçbir şeyi ben seçmedim, biliyorsun."

"Senin için kim yaptı?"

"Biliyorum lan. Evi satın aldığımda içini tamamen boşalttık ve iç tasarım ekibi bana ne istediğimi sordu. Sonra bana tüm seçenekleri getirdiler ve ben de bilmiyorum dedim, onlar da evi düzenlediler. İçeri girdim, gördüm ve sonra tamam dedim, çünkü 'Beğenmedim, hepsini geri alın' demek benim için çok adice olurdu" diye itiraf ediyorum. "Alışverişe kimi götürecektim? Annemi mi? Dallas'tan buraya kadar gelip benimle alışveriş yapması onun için çok zahmetli olurdu. Bir sonraki seçeneğim Tori olurdu. Ona kalsaydı, Barbie'nin Rüya Evi'nde yaşıyor olurdu." O gülüyor. "Yani ne yapmak istiyorsan onu yapabilirsin. Kanepeyi beğenmiyorsan, yenisini al. Resmi oturma odasını kaldırmak istiyorsan,

Yap şunu. Aslında, düşününce, odayı tamamen yıkmalıyız, nefret ediyorum.

"Resmi oturma odasından nefret mi ediyorsun?" diye soruyor bana.

"Evet, kuru ve soğuk, ayrıca resmi kelimesini kullanmak, özel günler dışında oraya giremeyeceğin izlenimini veriyor. Sanırım o odayı iki kez kullandım, o da ailem tatile geldiğindeydi. Orayı başka bir odaya çevirebiliriz. Ne istersen." Ona gülümserim. "Bunu bana söylemekten neden bu kadar korktun?"

"Bilmiyorum. Daha önce kimseyle birlikte yaşamadım, bu yüzden resmi kuralların ne olduğunu bilmiyorum." Bana bakar. "Hiç kimseyle birlikte yaşadın mı?"

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Kimseyle birlikte yaşamaya çok korkuyordum." Gülümsüyorum. "Can sıkıcı olur diye düşünmüştüm."

"Vay canına," diyor ve kollarımdan uzaklaşıyor. "Sen her zaman eşyalarını ortalıkta bırakan kişisin."

"Bunu bilerek yapıyorum," diyorum ona. "Senin bu konuda bir şey söylemeni bekliyordum."

"Islak havlunu banyoda yere bıraktın çünkü benim sana bu konuda bir şey söylememi mi istiyordun?"

"Evet," diye onayladım, sabunu alıp ellerimin arasında ovuşturduktan sonra onu döndürüp sırtını yıkadım. "Onu yere attığımda rahatsız olduğunu biliyordum, sonra gözlerinin ona gittiğini ve hiçbir şey söylemediğini gördüm."

"Sen bir pisliksin." Omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Bir şey daha var, birkaç fotoğraf çektirip evin çeşitli yerlerine asmak istiyorum."

"Ne tür fotoğraflar?" diye sordu.

"Gençken çekilmiş fotoğraflarımız ve şimdiki fotoğraflarımız. Eminim birine sorarsak, Dallas'taki o gecenin fotoğraflarımızı bulabiliriz." Gülümser, arkasını döner, benden sabunu alır, ellerini köpürtür ve göğsümü yıkar. "Evimizi gerçek bir yuva yapmak için sana tam yetki veriyorum, Ari." Eğilip dudaklarını öperim, ona aşık olduğumu söyleme isteği içimde kabarmaktadır.

Birlikte duştan çıkıyoruz ve telefonunu almadan önce benim tişrtlerimden birini giydiğini izliyorum. "Babamı arayıp gelecek hafta için randevu ayarlayacağım." Elini karnına koyuyor. "Kusabilirim." Gözlerim fal taşı gibi açılıyor. "zgnm, öyle değil, çok gerginim, kusabilirim."

"Bir dahaki hamileliğine kadar kusma konusunda şaka yapmasak nasıl olur?" diyorum ona, o benden uzaklaşırken ben de bir şort alıp giyiyorum. "Sana su getireyim."

"Bu iş daha bitmedi bile" diye gülüyor, "sen şimdiden ikincisini planlıyorsun."

"Bebeğim, eğer bu benim sikimi içine sokmak anlamına geliyorsa, ben çoktan beşinciye geçtim bile." Ona göz kırparak odadan ıkarım.

Bir kez çaldıktan sonra onun sesini duyarım. "Merhaba prenses," diye selamlar ve beni gülümsetir, "beni aramanın zamanı gelmişti."

"Baba, dn seninle konuştum." Ona gülüyor. "Palm Springs'e gittiğimi söylemiştim. Bana 'neden beni aramıyorsun' konuşmasını yaptıktan sonra."

"Daha uzun zaman geçmiş gibi geliyor." O gülüyor. "Kaliforniya sana nasıl davranıyor? Hala seviyor musun?"

Su şişesini ve her sabah kendi hazırladığı meyve kasesini alıyorum. İçeri giriyorum ve ona su şişesini uzatıp meyve kasesini komodinin üzerine koyarken bana bakıyor. Gülüyor. "Hâlâ seviyorum." Bana doğrudan bakar, gülümser ve ben sessizce eğilip başının üstüne bir öpücük kondururum. "Seni aramamın sebebi, gelecek hafta Dallas'ta olacağımı ve öğle yemeği yiyebilir miyiz diye sormak içindi." Yatağın etrafında dolaşırken ona bakarım, sorusuna kaşlarımı çatarak. O soruyla onun farkına varacağını çok iyi biliyorum.

"ğle yemeği yiyelim mi?" O hemen anlar. "Ne zamandan beri bana öğle yemeği yiyelim mi diyorsun?"

O inler, "Hafta içi olduğu için, planın var mı yok mu bilmiyorum." Yatağın diğer tarafına geçip yan yatarak başımı elime dayarım ve onun babasıyla konuşmasını izlerim. "Sormuş olduğumu unut, annemle öğle yemeği yiyeceğim."

"Ne zaman varacaksın? Seni havaalanından alırım." Bana bakar ve ben elimi kaldırarak ne diyeceğimi bilmediğimi belirtirim.

"Henüz vaktim yok, bileti ayırttıktan sonra sana gönderirim," diyor ve ben de başımı sallayarak, telefonu kapattığında ona uçak bileti alacağımı aklımda not ediyorum.

"Harika, tatlım. Seninle öğle yemeği yemeyi dört gözle bekliyorum."

"Tamam, anladım baba," diye homurdanır, "Haftaya görüşürüz."

"Seni seviyorum tatlım," diyor ve kızım telefona bakıyor, alt dudağı titriyor.

"Ben de seni seviyorum," diye cevaplar ve sesi titrediğini fark etmeden önce hızla telefonu kapatır. "Çocuğun beni çok duygulandırdı." Gözleri yaşlarla dolu olarak bana bakar ve sanki karnıma tekme atmışsın gibi hissederim. Onun hasta olduğunu görmek dışında, bu gördüğüm en kötü şey. Gözyaşlarını siler. "Görünüşe göre Dallas'a gidiyoruz," diye şaka yapmaya çalışır.

Ona sırtıtıyorum. "Suç mahalline geri dönüyoruz." Ona göz kırptıyorum ve gözyaşları birdenbire yok oluyor, yerine sevdiğim kahkahası geliyor.

"Ben bunu seviyorum." Kıvrılıp bacaklarımı ve kollarımı ona doluyorum. "Gülümsediğinde." O bana eriyip gitmeden önce boynunu öpüyorum. "Her şey yoluna girecek, bebeğim."

"Söz veriyor musun?" diye sorar bana.

"Kesinlikle," diyorum ve o bana bakarken, ben ona sırtıtıyorum, "hayır."

yirmi beş

Ariella

Araba durur ve başımı kaldırıp baktığımda havaalanında olduğumu görürüm. Yanımdaki çantayı alırım. "Çok teşekkür ederim," derim ve kapıyı açıp arabadan inerim.

Çantayı omzuma asıp, doğrudan terminale ve güvenlik kontrolüne yöneliyorum. *Sabahın bu saatinde burada bu kadar çok insan olması çok garip*, diye düşünüyorum, güvenlik kontrolü için sırada beklerken.

Telefonumu alıp Lexi ve Zoey ile yaptığım mesajlaşmaları açıyorum.

Ben: Havaalanındayım ve aileme hamile olduğumu söylemeye gidiyorum.

Telefonun üst köşesine bakıyorum ve saatin sabah altıdan biraz geçtiğini görüyorum, ikisinin de uyanık olduğunu sanmıyorum. Ama Lexi ilk cevap verdiğinde nedense şaşırmıyorum.

Lexi: Sanki pantolonun aşağı inmişken yakalanmışsın gibi değil de, tertemiz bir gebelik yaşıyormuşsun gibi konuşuyorsun.

Ben: Kimse bizi bir şey yaparken yakalamadı.

Lexi: Bir ile on arasında, ne kadar gerginsin?

Ben: Bir trilyon.

Zoey: FaceTime'da onun yüzünü görebilmemiz için bizi arayacak mısın?

Ben: Hayır.

Lexi: Yani, kesinlikle çıldıracaktır. Zoey: Bence resmen çıldıracaktır.

Be Ben: Beni sakinleştirdiğiniz için ikinize çok teşekkür ederim. Çok düşüncelisiniz.

Zoey: Her şey yoluna girecek, Jaxon seninle birlikte olacak.

Lexi: Zara babama söylediğinde, babam bunun bir hata olduğunu söyledi ve bu Zara'nın duygularını gerçekten incitti. Ama sonra Gabriel King Kong gibi davrandı ve "Onu alıp götüreceğim ve onu bir daha asla görmeyeceksin" dedi.

bir daha onu
görmeyeceksin dedi.

Zoey: Ohhh, böyle bir şey olursa Jaxon'ın ne yapacağını görmek isterdim.

Ne yapardı acaba?

Ben: İkiniz de berbatsınız, gerçekten.

Lexi: Sorun olmaz. En kötü ne olabilir ki

olabilir ki?

Zoey: Onu reddederler ve bir daha onunla asla

temas etmezler.

Lexi: Zoey.

Ben: Zoey.

Zoey: Ne?

Zoey: Sorun olmaz. Sonra bize mesaj at ve

her şeyi anlat.

Ben: Belki.

Yürüyerek çantamı çöp kutusuna koyup bayana "Üzgünüm, hamileyim ve dedektörden geçemem" dedim. Bana başını salladı ve yanına gelmemi söyledi, sonra beni üstümü başımı aradı.

Eşyalarımı alıp Jaxon'a mesaj attım.

Ben: Az önce üstümü aradılar ve uçağa gidiyorum.

Himeros: Seni kim aradı lan?

Ben: Bilmek istemez misin? Görüşürüz.

Himeros: İndiğinde bana mesaj at.

Ben: Belki.

Uçağa binip oturduktan sonra anneme mesaj attım.

Ben: Uçaktayım. Oraya vardığımda taksiye bineceğim, seni almaya gelmene gerek yok.

Annem: Görüşürüz, Ariella.

Telefonumu uçak moduna alıp, uçak pistte ilerlerken pencereden dışarı bakıyorum. Midem kıpır kıpır ve yukarı doğru çıkıyor.

ve aşağı. Hiçbir şey yiyerek riske girmek istemiyorum, bu yüzden sadece su içiyorum. Uçak iniş yapıyor ve telefonumu açıyorum. Gelen ilk mesaj annemden.

■ Anne: Dışarıdayım.

Gölümserim, antalarımı alıp havaalanından çıkarım ve onu hemen kaldırımda görürüm.

"Beni aldığın için teşekkürler anne," diyorum ve SUV'nin önünden dolaştığında ona sarılıyorum.

"Beni aldığın için teşekkürler, anne" deme. SUV'sinin arkasına yürür, düğmeye basar ve kapak yukarı doğru açılır. "Neden lanet olası bir taksiye binmene izin vereceğimi düşündün ki?"

"Vay canına," diye gülerek cevap veriyorum, "bir cümlede iki kez 'lanet olsun' dedin."

"Farklı görünüyorsun." Kollarını göğsünde kavuşturur. "Yüzün farklı görünüyor."

"Buna ışıltı denir." İki elimi çenemin altına koyup yana bakıyorum. "Her gün öğle yemeğinde sahilde yürüyüş yapıyorum. Vitamin D, kim bilebilirdi ki?"

"Ondan daha fazlası var," diyor, arkama bakarak. "Bagajın nerede?"

"Bundan sonra New York'a geri döneceğim, o yüzden sadece bu kadar." İçinde tek bir takım giysi, deodorantım ve iki çift külot bulunan el çantamı alıyorum.

"Arabaya bin, Ariella," diye tıslar, düğmeye tekrar basarak bagajı kapatır.

"Vay canına, okulda hastalandığım ve seni beni almaya çağırdıkları zamanı hatırlıyorum, sanırım on ikinci sınıftaydım."

"Hasta değildin," diye bağırır SUV'nin kendi tarafından, biz arabaya binerken, "Timmy Morris'in başka birine baloya gitmeyi teklif ettiğini öğrendin."

Nefes nefese, emniyet kemerimi tutarak, "Anne, bugün kendim ve Timmy Morris'in güvenliği için zihinsel sağlık günüydü" diyorum. Emniyet kemerimi takıyorum. "Sanat dersim vardı, sanat dersinde kaç tane keskin nesne olduğunu biliyor musun?" O gülüyor ve başını sallarken, ben eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Rica ederim."

"Bu ögle yemeği ne hakkında?" diye sorar annem, havaalanından çıkar çıkmaz ve otoyola girer girmez.

"Sadece Los Angeles ve diğer şeyleri sizinle konuşmak istiyorum." Ona bakmaktan kaçınıyorum ve gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyorum, bu yüzden ona bakmamak ve gerçeği söylememek için telefonumu çıkartıyorum. Onun gizli adını açıp ona mesaj atıyorum.

Ben: Dallas'a vardım.

Gönder düğmesine basıp pencereden dışarı bakıyorum. Bu sabah saat dörtte uyanıp uçağa binmek için hazırlandığımdan beri midem altüst olmuş durumda. Jaxon beni almak ve bırakmak için bir araba servisi ayarlamıştı.

Bana cevap vermesini bekledim ama araba garaja girene kadar cevap vermedi ve hala uyuyor mu diye merak ettim. Son dört gündür yoldaydı ve ona asla itiraf etmedim ama onu çok özlemiştim. Çok fazla. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Onun evindeydim ve kendimi kaybolmuş gibi hissediyordum. Onun yatağının yanında, onun gömleğini giyip uyuyordum. Bütün bu süre boyunca bunun bebek yüzünden olduğunu kendime söylüyordum ve son nefesimi verene kadar ona aşık olduğumu inkar edecektim.

Garaja giriyoruz ve o arabayı durdurduğunda, ben dışarı çıkıp mutfağa doğru ilerliyorum. Ev, benim büyüdüğüm evin aynısı ve mutfağa açılan çamur odasına adımımı attığım anda, gözlerim yaşlarla doluyor. Annem arkamdan "Ralph!" diye bağılıyor, "Paketi aldım!"

Onun merdivenlerden koşarak indiğini duyuyorum ve sonra mutfakta, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşımda duruyor. "Bebeğim," diyor, kolları açık bir şekilde bana doğru geliyor ve ben de kollarına atlıyorum, kollarımı beline doluyorum ve gözlerimi kapatıyorum. Kafamın üstüne öpücük konduruyor. "Uçuş nasıldı?"

"İyiydi," diye cevap veriyorum, kollarından çıkmadan önce ona sıkıca sarılıyorum, "hızlıydı."

"Hadi anlat bize," diye ısrar etti annem, mutfak adasında durarak, "bu neyle ilgili?"

"Şey..." Onlara ne söyleyeceğimi düşünmeye başlıyorum. "Resmi olarak Los Angeles'a taşınmaya karar verdim."

İkisi de, bu düşündüğüm kadar kötü değilmiş gibi bir bakış attılar. "Ciddi misin?" diye sordu annem, ben taburelere doğru yürüyüp her zamanki yerime oturduğumda.

"Evet, bundan sonra New York'a gidip eşyalarımı toplayacağım."

"Ben de seninle gelirim," diyor annem, "eğlenceli olur."

"Emin misin?" diye soruyorum ve kapı zili çalarken annem gözlerini deviriyor.

"Bu Manning olmalı," diyor babam ve yemin ederim ki kafamın derisinde bir karıncalanma hissediyorum. "Dün beni arayıp konuşmak istedi, senin buraya geleceğini öğrenip kendini davet etti."

"Sanki davete ihtiyacı varmış gibi," diyor annem alaycı bir şekilde. "Zaten her gün buraya geliyor." Tabureden inip yanında duruyorum, ama bacaklarım makarna gibi titriyor, bu yüzden sadece burada duruyorum.

Babam ön kapıya doğru yürümeye başlar ve kapının açıldığını duyarım. "Çok uzun sürdü!" Manning bağırır ve fayans zeminde topuk sesleri duyulur, mutfığa doğru gelir.

"Hay sıçayım," diye bağırır babam, adımını yarıda keserken annem ona doğru ilerler. "Jaxon, burada ne işin var?"

"Babasına sürpriz yapmak için geldi," diye Manning hemen ekler ve onu şimdi görüyorum. Gözleri hemen benimkilerle buluşur ve kelimenin tam anlamıyla parlar.

"Hepimizi şaşırttın," diyor Evelyn. "Bu sabah şafak vakti ortaya çıktın, ödümü kopardın. Polis sandım."

"Polis neden bizim eve gelsin ki?" Manning ona bakar.

"Birinin öldüğünü söylemek için gelirler." Evelyn gözlerini devirir ve o sadece başını sallar. "Ya da evine baskın yapıyorlar."

"O dedektif dizilerini izlemeyi gerçekten bırakması lazım." Tartışmalar ve Jaxon önce anneme gider ve yanağına bir öpücük kondurur, sonra babama gider.

"Umarım sorun olmaz, ben de geldim," der ve babam onun koluna vurur. "Bu, benimle öğle yemeği yememi isteyen bu kadar aptalca bir şey

" der ve başparmağıyla beni gösterir.

"Selam," der Jaxon, onların etrafından dolaşıp bana gelir. Elini kalçama koyar ve eğilir. Gözlerim büyür ve o yanağıma öpücük kondurur. "Seni görmek güzel."

"Tamam, ne yiyeceğiz?" diye sorar Manning, mutfakta koşturmaya başlayan ailemi yanına alır.

"Güzel görünüyorsun," diye iltifat eder, eli hala kalçamda, ben ise ona sadece sert bir bakış atarım. "Güzel bir elbise."

"Bana 'güzel elbise' deme, Jaxon," diye ona tısılıyorum. "Bunu neden giydiğimi biliyor musun?" Bol kesimli, kolları dirseklerime kadar sıyrılmış siyah elbiseye bakıyorum.

"Güzel olduğu için mi?" diyor, elini kalçamdan çekip cebine sokuyor.

"Hayır, çünkü kot pantolonlarım artık bana olmuyor ve bu adil değil." Etrafıma bakınıyorum, annem ve Evelyn dolaptan tabakları çıkarırken babalarımız fırından tepsileri çıkarıyor.

"Bebeğim," diye yatıştırır beni yumuşak bir sesle ve ben başımı sallarım.

"Kapa çeneni," diye fısıldarım, "senin seksi kalman ve benim kalmamam adil değil."

"Şimdi eskisinden daha seksisin."

"Hiç yardımcı olmuyorsun." Kafamı sallıyorum.

"Tuvalete gidebilir misin, ben de seninle gelebilir miyim?" diye soruyor ve ben hayır demeliyim, ama onu birkaç gündür görmedim.

"Hemen dönerim. Odamdan bir kazak alacağım," diyorum ve odadan çıkıp koridorun sonundaki tuvalete doğru yürüyorum. Burada bekliyorum ve iki saniye sonra bana doğru yürüyor. Sanki sonsuza kadar giymiş gibi görünen siyah bir kot pantolon ve siyah bir tişört giyiyor. Kollarındaki dövmeler ağzımın suyunu akıtıyor.

"Merhaba," diyor yumuşak bir sesle, saçlarımı boynumdan çekip beni öpmek için eğiliyor. "Seni öpememekten nefret ediyordum," diye mırıldanıyor ve ben banyo kapısını açıp onun hemen arkamdan içeri giriyorum, elleri kalçalarımnda.

Kapı arkasından zar zor kapanır ve ben dönüp kapıya doğru itilirim. Elleri saçlarımda ve ağzı ağızıma çarpar. Dili ağızıma kayar ve ben eririm

ona. Dört gün çok uzun sürdü, elim saçlarının arkasına gider, tırnaklarım kafasını kavrar. "Dışarı çıkmalıyız," diyorum ona, dudaklarımı bırakıp öpücükleri boynuma doğru kayarken.

"Bu gece gidiyorum," diyor bana. "Bundan sonra buradan ayrılıyoruz çünkü senin içine girmem gerekiyor."

"Senin ailenin evine gidip seninle seks yapmayacağım." Ellerimi göğsüne koydum.

"Tamam, bir oda tutabiliriz."

"Git buradan," diyorum. "Şunu halledelim, sonra bakarız."

"Bu, benim seni özlediğim kadar senin de beni özlediğin anlamına gelir." Sırıtarak eğilip beni nazikçe öper. "Ayrıca, neden halka açık bir yerde öğle yemeği yemeyi planlamadın?"

"Nasıl tepki vereceğini bilmiyorum, Jaxon," diye fısıldayarak tısladım. "Bu en güvenli seçenek."

"Sorun olmayacak. Beni sever."

"Daha önce kızını hamile bırakmadın" —kaşlarımı kaldırırım—"yani jüri henüz karar vermedi."

"Tamam, hadi bunu halledelim de istediğim zaman elini tutup sana dokunabileyim," diyor, beni kapıdan uzaklaştırıp bir kez daha öpüyor ve çıkıyor.

Mutfağa gitmeden önce bir dakika beklerim ve onların oturma odasında olduklarını fark ederim. "Tamam," der babam, her zamanki koltuğunun yanında durarak, elini koltuğun üzerine koyarak, "neler oluyor?"

"Biliyoruz," diyor annem ve sanki boynumda kızgın demirle damgalanıyormuşum gibi ensemin yanmaya başladığını hissediyorum. "Jaxon buraya geldiğinde anladık."

"Ne buldunuz?" Odaya girip, Jaxon'un hemen yanındaki kemerli girişin altında duruyorum.

"Sanırım bulamadınız," diye mırıldanıyorum ve Jaxon'a bakıyorum. "Jaxon ve ben..."

Annem "Çıkıyorlar!" diye bağırır. Sanki bulmacayı çözmüş gibi ellerini çırpır.

"Bir nevi, evet," diyorum, bunun durumu yumuşatmanın bir yolu olduğunu düşünerek.

"Bir nevi, evet?" diye babam ve Jaxon aynı anda söylerler. Ellerini ceplerine sokmuş, gülmemeye çalışarak yere bakan Manning'e bakarım.

"Peki, tamam," diye kabul ettim. "Evet, çıkıyoruz."

"Aman Tanrım," diyor Evelyn, annemin yanındaki sandalyeye oturarak, "gerçekten mi?"

"Gerçekten," diye onayladı Jaxon ve sonunda kolunu omuzlarıma doladı.

"Şey, o ve..." Ona bakıp derin bir nefes alıyorum. "Biz..." Yüzünde hiçbir ifade olmayan babama bakıyorum. Hiçbir şey yok. Ne bir gülümseme, ne bir kaş çatma. Hiçbir şey. Yüzünü okuyamadığım için içim parçalanıyor. "Bir bebeğimiz olacak." Bir an bekliyorum. "Birlikte."

"Anlamadım?" Annem ve Evelyn nefeslerini tutarken babam başını yana çevirir. "Seni iyi duymadım galiba." Gözlerini sıkıca kapatıp tekrar açar. "Bebek mi bekliyorsunuz, yoksa bebek mi istiyorsunuz?"

Elimi karnıma koydum. "Bebeğimiz olacak." Ona baktım. "Şu anda karnımda."

"Ne diyorsun sen?" diye bağırır babam ve Manning sadece ona bakar, elleri ceplerinden çıkmış, bir şey olursa müdahale etmeye hazır. "Ne diyorsun sen?"

"Ralph." Annem ona doğru yürür ve elini onun koluna koyar.

"Bunun şok edici olduğunu biliyorum," diye başlar Jaxon ve babam ona sert bir bakış atar. Ona dönerim ve elimi göğsüne koyarak konuşmama izin vermesini söylerim.

"Bu herkes için şok edici," derim sakın bir şekilde. "Bizim için de şok ediciydi. Ama olan oldu, artık burada ve biz..."

"Ne yapacaksın Ariella?" diye bağırır babam, "Onun çocuğunu mu doğuracaksın?"

Onu tanıımıyorsun bile."

"Ralph," diyor Manning, sesi gergin, "onlara konuşma şansı verelim." Babam ona bakar ve bakışı daha önce hiç görmediğim bir bakıştır. Annem nefesini tutarken ben öne çıkmak üzereyim.

"Aman Tanrım, sen o kızsın." Elini ağzına götürür ve sonra Evelyn'e bakar, o da ağzını açar. "Sen, kız arkadaşının seni yakaladığı hokey oyuncusunun sevgilisisin."

"Ona öyle deme," der Jaxon, sesi gergin ve annemin gözleri büyür.
Evelyn ellerini başına koyar. "Bu inanılmaz."

"Ve o benim eski kız arkadaşım," diye bağırır Jaxon, "Ariella ve ben bir ilişkiye başlamadan çok önce."

"Başka biriyle birlikteyken onu hamile mi bıraktın?" diye babam ona alaycı bir şekilde sorar. O anda, yüzünde hayal kırıklığıyla bana bakarken kalbim parçalanır. "İnanılmaz."

yirmi altı

Jaxon

Yanımda titrediğini hissediyorum ve elimi kaldırıyorum. "Tamam, yeter," diyorum, ses tonumun nasıl çıktığını artık umursamadan. "Bu konuşmanın böyle geçeceğini düşünmediğini biliyorum." Ralph'a bakıyorum, sonra gerekirse müdahale etmeye hazır olan babama bakıyorum. "Ama bunu sakın bir şekilde yapacağız." Ralph'a bakıyorum. "Senin için sürpriz oldu, eminim."

"Bunu bir daha söyleyebilirsin," diye alaycı bir şekilde bana bakıyor.

"Ama durum bu ve biz bunu birlikte aşacağız." Elini tutarak titremesini engelliyorum. Ona baktığımda, başını eğmiş, ayakkabılarına bakıyor. Ona dönüp, parmağımı çenesinin altına koyarak başını kaldırıyorum, böylece gözlerini görebiliyorum. Gözünün köşesinden tek bir gözyaşı süzülüyor ve güzel yüzünün yanından yavaşça akıyor. "Her şey yoluna girecek," diye fısıldarım ona, ailelerimizin bizi izlediğini umursamadan. Şu anda tek endişem onun iyi olduğundan emin olmak. Bana istediklerini yapabilirler, ama ona yapmayacaklar. Buna izin vermeyeceğim.

"Söz verir misin?" diye sorar bana ve ben ellerimi yüzünü tutmak için hareket ettiririm, gözleri benimkileri arar.

"Kesinlikle," diye onu temin ederim ve o gülümser ve ben onların ne dediğini umursamam, bu doğru, "değil." Onu nazikçe öpmeden önce, kulağına fısıldayarak, "Başaracağız," derim.

"Tamam." Bana bakar ve ben onun burnunu öperim, sonra ailemize dönerim.

Babam bana gururla gülümsüyor, bu tam da ihtiyacım olan şeydi ve ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Annem ve Candace ikisi de

Gözlerindeki yaşları silerim ve sonra bana öfkeyle bakan Ralph'a bakarım. "Böyle olacağını düşünmemiştin, üzgünüm."

"Bu yılın en hafif tabiri." Ralph başını sallar.

"Dürüst olmak gerekirse, bu beklenmedik bir şeydi. Ama bazen en iyi şeyler, en beklemediğin anda olur." Elimi onun kalçasına koyup sıkıyorum.

"Ne zaman?" Ralph, önündeki sandalyeye iki eliyle tutunarak sorar. "Bu ne zaman oldu?"

Ariella ile bakiştık, eminim ki o da bu olayın tam olarak ne zaman olduğunu onlara söylemek istemiyor. "On üç haftalık hamileyim," diyor Ariella ve Ralph'ın yüzü şokla doluyor. Sanırım Ariella bu kadarla yetinecek ve hesaplamayı onlara bırakacak, ama gergin ve gergin olduğunda her şeyi ağzından kaçırıyor. "Partide oldu."

"Hangi partide?" diye sorar Ralph ve gözleri büyür. "O partide mi? Dallas partisinde mi?"

"O partide," diye mırıldanır Ariella.

"Üç aydır çıkıyorsunuz ve bize hiç söylemediniz," diyor Candace yumuşak bir sesle. "Neden bize söylemediniz?"

"Şey," diye başlar Ariella, "tam olarak öyle değildi." Ariella, partiden sonraki haftaları, Los Angeles'a ilk geldiğinde kapıma geldiği günden geçen hafta Palm Springs'e yaptığımız geziye kadar anlatır.

"Bir bebek," der annem heyecanla ellerini çırparak, sonra Candace'e bakar. "Bebek partisi planlamamız gerek." Ariella ve ben birbirimize bakarız, konuşmanın zor kısmının geride kaldığını bilerek.

"Hikayemiz alışılmadık, ama bizim hikayemiz." Ona bakıyorum, sonra Ralph'a. "Beni tanıyorsun. Benim nasıl bir adam olduğumu biliyorsun, bir erkek olarak büyüdüğümü izlediğin çocuğu. Hatta bazı yönlerden bana bakmama yardım ettin, bu yüzden ona bakacağımı biliyorsun." Onu kendime çekiyorum ve o da kollarını belime doluyor. "Onu ve bebeği kendimden önce düşüneneğim, çünkü babam" — Evelyn'e bakıyorum — "ailem beni böyle yetiştirdi."

"Öyle olsa iyi olur," diye araya girer Ralph. "Öyle olsa iyi olur."

Ona başımı sallayarak, bunun durumu onayladığı anlamına mı geldiğini merak ediyorum. "Geleceğin ne getireceğini bilmiyoruz," diyor Ariella. "Elimizden gelen en iyi şekilde yolumuza devam ediyoruz. Ama sizler sayesinde sağlam bir temele sahibiz, bu yüzden şimdiden kazanmaya başladık bile." Bana bakıyor. "Sence de öyle değil mi?"

"Bu yüzden mi Los Angeles'a taşınyorsun?" diye sorar Ralph ve o başını sallar.

"Los Angeles'a taşınmamın nedeninin yarısı bu," diye itiraf ediyor. "Yani, o öylece kalkıp gidemez ve ben bu çocuğu ondan uzak tutmayı reddediyorum. Ayrıca, orayı gerçekten sevmeye başladım." Bana bakıyor. "Yani bir bebeğimiz olacak ve birlikte yaşamaya başlayacağız."

"Bir saniye." Evelyn elini kaldırır ve babama döner. "Neden daha fazla şok olmadın?" Babam ona bakar, kaşlarını çatarak. "Garip bir şekilde sakınsın." Evelyn ayağa kalkar ve ellerini beline koyar. "Neden?"

"Şey," diye cevaplar babam, "Ariella'dan daha iyisi yok, bu yüzden bizim için bir kazanç." Omuzlarını silker ve elini göğsüne koyar. "Söylenecek bir şey yok."

Ona sert bir bakış atar ve kollarını göğsünde kavuşturur. "Manning," der, onun adını söyler.

"Bir şeyim var," diyerek cebimden telefonumu çıkardım. "Birkaç hafta önce çekildi." Annemle babamın kavgasını bitirmeye çalışıyorum. En son istediğim şey, Ari'nin anne babasının babamın onlardan sır sakladığını öğrenip ona sırt çevirmeleri. "Bu bebek." Videoyu oynatıyorum ve kalp atışlarının sesi odayı dolduruyor. Annelerimiz izlemeye geliyor, Ariella ise babasının yanına gidiyor.

"Üzgünüm baba," diyor ve ben de onu buradan çıkarmak zorunda kalırsam diye telefonumu anneme veriyorum.

"Ben..." Başını sallar. "Sadece seni korumak istiyorum." Elini kızının yüzüne koyar. "Seni korumak benim görevim."

"Artık kendi hatalarımı yapma zamanı geldi." Omuzlarını silkiyor ve sesinin titrediğini duyuyorum, o kelimeyi duyunca kalbim sıkışıyor, bunun lanet bir hata olmadığını biliyorum. Kasıtsız olduğu kesin, ama hata değil, bu lanet bir hata değil.

"Bir bebek hata değildir, bir lütuftur," diyor ve onu kollarına alıyor, ben de rahatlıyorum.

"Manning," diyor annem, "bu videoyu izlemek istemiyor musun?"

"Evet. Tabii ki." Başını sallar ve öne doğru adım atar.

"Sabırsızlanıyorum. Nedir bu?"

"Oh, kes sesini," diye tıslar annem. "Oğlumuzun bebeği olacağını biliyordun ve bana söylemedin."

"Bunu tam olarak bilmiyordum," diye karşı çıkar.

"Tam olarak ne biliyordun?" Ona bakar.

"Çıktıklarını biliyordum," diye yalan söyler ve kız ona "tabii" der gibi bakar. "Dinle." Ellerini kaldırır. "Ariella susuz kalmıştı," diye hikayeyi anlatmaya başlar ve herkes kıza bakar. "Kendine gelip gidiyordu ve o da çıldırmak üzereydi." Bana bakar. "Beni arayıp sakinleştirmemi istedi."

"Ben deli gibi çıldırmamıştım," diye karşılık veririm ve o bana bakar. "Tamam, peki, deli gibi çıldırmıştım. Yirmi dört saat boyunca kusuyordu." Kafamı sallarım.

"Neden bizi aramadın?" Candace Ariella'ya, sonra bana bakar, sesi incinmişlikle doludur. "Bizi aramalıydın."

"Üzgünüm," diyorum Candace'e, Ralph da artık onun yanında. "On iki haftayı geçtikten sonra size söyleyecektik, çünkü düşük yapma ihtimali vardı. Hastanedeyken başka kimi arayacağımı bilemedim. Sizi hayal kırıklığına uğratmak istemedim," diyorum içtenlikle. "O sadece benim çocuğuma hamileydi, ben ona düzgün bakamıyordum bile."

"Hey," diyor Ariella bana, "benim hastaneye kaldırılmam kimsenin suçu değil. Olaylar böyle gelişti."

"Ama şimdi iyi mi?" diye sorar Candace ve Ariella ona doğru gider.

"İyiyim." Ona gülümser. "Her şey yolunda. Bebek iyi ve kot pantolonum artık bana olmuyor." Omzunun üzerinden bana sert bir bakış atar. "Ama sorun yok." Annesine sarılır. "Artık sır yok, saklanmak yok. Bir şey olursa, Jaxon sizi arar ya da ben ararım."

"Söz veriyorum," diyorum ikisine de. "Dinleyin, sizinle kalıp öğle yemeği yemek isterdim" —Ariella'ya doğru yürüyorum—"ama

Dört gündür onu görmedim. Yarın New York'a geri dönecek ve ben de bu gece eve döneceğim. Onu ne kadar süre görmeyeceğim, bilmiyorum. Ralph'a bakıyorum. "O yüzden gidip onunla ve çocuğumla vakit geçireceğim." Ona elimi uzatıyorum.

"Bizim çocuğumuz," diye düzeltiyor beni, Ralph'ın yanağına bir öpücük kondurup bana doğru geliyor.

"Baba," diye sesleniyorum, "anahtarlar." Elimi kaldırıyorum ve o da bana anahtarlarını atıyor. "Ralph, Candace, yakında Los Angeles'a ziyarete gelmenizi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Buna güvenebilirsin," diyor Ralph bana, ama beni uyarıyor mu, yoksa değil mi, bilmiyorum. "Ona iyi bak."

"Biliyorsun, bakacağım," başımı dik ve omuzlarımı geriye atarak ona güvence veriyorum.

"Kimsenin umurunda değil ama," diye ekliyor, "ben de ona iyi bakacağım." Elini elime sokuyor ve kapıdan çıkıyoruz. "Seks yapmak için annelerin evine gitmiyoruz," diye hemen ekliyor. "Hepsi seks yapacağımızı düşünüyor."

"Umurumda değil. Ne yapacağımızı düşündükleri umurumda bile değil." Onu arabaya doğru itiyorum. "Buradan beş dakika uzaklıktaki otelde bir oda ayırttım çünkü benim evime dönmeyeceğini biliyordum."

"Vay canına, beni gerçekten o kadar kolay bir kadın sanıyorsun." Eğilip kışını elimle kavradım ve onu sikime doğru çektim. "Babamın evin her yerine kamera yerleştirmiş, Jaxon." Beni kendinden uzaklaştırdı. "Uzun zaman oldu ve artık ihtiyacım var."

"O zaman arabaya bin," dişlerimin arasından tıslayarak arabayı dolaşıp önüne geçtim. "Dört saatim var ve çoğunu senin içinde geçirmeyi planlıyorum." Ona göz kırptım.

DÖRT SAAT SONRA, o benim yanımda, elimi tutarken özel uçak park yerine varıyoruz. Bütün öğleden sonrayı birbirimizin kollarında geçirdik. Onsuz eve dönmekten nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Uçağın yanına geldiğimde, arabayı durdurup onun elini öpüyorum

ve arabadan inerken, onun da aynısını yaptığını izledim. "Eşyalarını toplaması için birini tutamayacağımızdan emin misin?" diye sordum ona, o arabanın önünde dururken ve ben onu kollarımın arasına alırken. "O zaman benimle geri gelebilirsin."

"Jaxon, New York'a dönüp işleri halletmem gerek." Ellerini göğsüme koyuyor. "Sen başarırısın."

"Sence ne kadar sürer?" diye soruyorum, içten içe bir gün sürer demesini umarak.

"Bilmiyorum, birkaç gün... en fazla bir hafta."

"Bir hafta mı?" diye tıslarım. "Kesinlikle olmaz." Kafamı sallarım. "Üç günün var, yoksa seni almaya gelirim."

"Beni almaya New York'a kadar gelmek için vaktin yok."

"Babamı senin babanla birlikte göndereceğim," diye onu uyarırım ve o güler. "Sen olmadan aynı olmayacak," diye itiraf ederim. "Göğsünü kaçırmaması için kim tutacak?" diye şaka yaparım ve o güler.

"Kaçmaya çalışırlarsa gözüm üzerlerinde olacak," diye beni temin eder ve parmak uçlarına yükselir. "Şimdi gitmelisin."

Başımı eğip, onu bırakmadan önce elimden geldiğince uzun süre öpüyorum. "Çabuk eve dön," diyorum ona, uçağa doğru yürürken. "Çık buradan." O arabanın sürücü tarafına doğru yürürken çenemle işaret ediyorum. "Babanın evine vardığında bana mesaj at." Ev demiyorum, çünkü onun evi artık benimle birlikte.

"Tamam," diyor, arabaya biniyor ve ben uçağa binmeden önce onun uzaklaşmasını izliyorum. Oturuyorum, kalkış sırasında pencereden dışarı bakıyorum.

Eve girmek ürkütücü ve sol kolum eksikmiş gibi hissediyorum. Evin her yerinde ona ait küçük eşyalar görüyorum ve onun burada olduğunu düşündüğümde gülümsüyorum.

Ertesi gün alarm beni uyandırıyor ve iki saat önce bana mesaj attığını görünce alarmı kapatıyorum.

Aphrodite: New York'a vardım. Kalktığında bana mesaj at. İyi haber, göğüslerim kaçmadı.

Ona mesaj atarken gülüyorum.

Ben: Günaydın bebeğim, ne zaman eve geliyorsun?

Battaniyeleri üzerimden atıp kalkıyorum, banyoya gidip giyiniyorum ve antrenmana çıkmak için hazırlanıyorum. Soyunma odasına girdiğimde bana cevap yazmadığını görüyorum. "Selam," diyorum yanımda oturan ve antrenman öncesi içeceğini içen Kirby'ye.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor ve ben soyunma odasına bakıyorum, sadece ikimiz varız.

"Evet, Dallas'a gittim ve aileme kız arkadaşımın benden hamile olduğunu söylemek zorunda kaldım," diye itiraf ediyorum ve gözleri fal taşı gibi açıldığında gülümsüyorum.

"Kes sesini, cidden mi?" diye soruyor, yüzü ıslı ıslı. "Üç aylık hamile," diyorum, sesimdeki gururu duymasını umarak "Eşyalarını topluyor ve Los Angeles'a taşıyor." "Mutlu görünüyorsun," diyor ve ben kalkıyorum.

"Senin bildiğinden daha fazla," diyorum ve o elini uzatıyor, ben de eline tokat atıp geri çekiyorum. "Senin bildiğinden daha fazla."

"Bisikletlere bakacağım," diyor bana, benden uzaklaşıp spor salonuna doğru yöneliyor.

İki saat boyunca yan yana çalıştıktan sonra soyunma odasına geri dönüyorum. Bugün paten kayma zorunluluğu olmadığı için odanın boş olduğunu görünce cüzdanımı ve anahtarlarımı alıp SUV'uma doğru yöneliyorum ki telefonum çalıyor.

Telefonu açıyorum ve bilinmeyen bir numaradan geldiğini görüyorum. "Alo" diyorum, Candace aramış olabilir diye düşünüyorum. Kapıyı açıp içeri giriyorum.

"Bu doğru mu?" Tiffany telefonda ağlıyor ve ben cevap verdiğim için kendime kızıyorum. Onu birkaç hafta önce engelledim ve şimdi başka birinin telefonundan beni arıyor.

"Ne doğru?" Etrafıma bakıyorum, Angela'ya söylediği için Kirby'yi boğazlamak üzereyim.

"Senin bebeğini mi bekliyor?" diye soruyor ve ben öfkeyle nefes alıyorum. "Bu saçmalık, o benim olmalıydı," diye sızlanıyor ve sözleriyle kanım donuyor.

"Ne diyorsun sen?" diye soruyorum, elim telefonu o kadar sıkı tutuyor ki, elimde parçalanacakmış gibi hissediyorum.

"Ne dediğimi sanıyorsun lan?" diye hırlayarak, sesi zehirle doludur. "Bana bağlanmakta ayak sürüyordu, ben de işi kendi ellerime aldım." Dizlerimden kesilmiş gibi hissediyorum. "Yatağının yanındaki komodinde duran prezervatif kutusu." O konuşmaya devam ettikçe başım dönüyor, sonra sözleri anlam kazanmaya başlıyor. "O benim bebeğim olmalıydı."

Telefon elimden düşüyor ve tek düşünebildiğim şey, *bu bana nasıl oluyor?* Oturuyorum, boğazıma safra geliyor, suçluluk duygusu beni sarıyor. Tek bir kararla sadece kendi hayatımı değil, Ariella'nın hayatını da değiştirdim ve o bunun üzerinde hiçbir kontrolü yoktu. "Onun hamile olması benim yüzümden."

Yirmi yedi

Ariella

Ambalaj bandını alıp başka bir kutuyu kapatıyorum, sonra siyah kalemi alıp üzerine "yatak odası" yazıyorum. "Küçük bir dairede nasıl bu kadar çok şey olabilir..." Annem, oturma odasındaki kutulara bakıyor, hepsi ait oldukları yere göre bir duvara yığılmış.

"Kahretsin," diye onun yerine ben tamamlıyorum ve o gülüyor. "Burası New York, anne." Kanepeye oturup, sehpanın üzerinde kalan küçük alana ayaklarımı uzatıyorum. "Eşyaları kompakt hale getirmeyi öğreniyorsun."

"Burada, evde yaşarken kullandığın eşyalar var." Masadaki su şişesini alıp yanıma gelerek oturdu ve elini karnımın üzerine koydu. "*Hoards* gibi ama daha temiz."

"Anne." Ona bakıyorum ve yemin ederim ki tüm vücudum sanki sıkma makinesinden geçmiş gibi hissediyorum. Dün sabah eşyaları toplamaya başladık ve o zamandan beri devam ediyoruz, ve yaklaşık bir gün daha var. Bitirip tam yirmi dört saat uyuyabilmek için sabırsızlanıyorum. "Yorgunum," diye itiraf ediyorum ona.

"On dakika içinde toparlanmak için acele etmene gerek yok." Bana gülümsüyor. "Acele etme. Jaxon yarın beş günlüğüne yola çıkacak zaten."

"Biliyorum." Derin bir nefes alıyorum. "Sadece..."

"Ona geri dönmek istiyorsun." Kanepenin köşesine geçer ve ayaklarını altına alır. "Artık sadece sen ve ben kaldık." Babam son iki gündür bizimle kaldıktan sonra az önce ayrıldı. Kardeşim Brookes de bu hafta sonu hokey turnuvası olduğu için kaçıramayacağı için ayrıldı.

"Evet," dedim, ona bakarak, her gün büyüyen gibi görünen küçük karnıma elimi koyarak.

"Jaxon," diye onun adını söyler, gergin bir şekilde gülerek, "Jaxon, Jaxon." Yüzü aydınlanır. "Bizim Jaxon gibi. Eh, artık senin Jaxon'un."

"Biliyorum." Kafamı sallayıp gözlerimi kapatıyorum ve tek yapabildiğim onun bana gülümsediğini hayal etmek. Göğsümdeki sıkışma sanki biri kalbimi alıp ellerinde sıkmış gibi. "İnan bana, kimse bu duruma bizden daha fazla şaşırmadı." Kıkırdayarak gülüyorum. "Yani, benden ve belki Jaxon'dan daha fazla şaşırmış kimse yok."

"Hayır. Kimse baban kadar şok olmamıştı." Annem beni işaret eder.

"Evet, ama o beni seviyor, bu yüzden fikrini değiştirecektir," diyorum ve o gözlerini deviriyor.

"Tabii ki seni seviyor," diye bağırır, "sen onun bebeğisin. Bebeği hissedebiliyor musun?" diye sorar bana, ben de elimi onun elinin üzerine koyarım.

"Hissediyorum," diyorum ona, "ama ilk başta sandım ki..."

"Jaxon'a olan hislerin yüzünden." Beni bir kitap gibi okuyabiliyor.

"Çok fazlaydı," diyorum, "ama şimdi sadece bir esinti gibi hissediyorum. Bebek kitabına göre, on altı ile yirmi dört hafta arasında bebeği gerçekten hissedebileceğim." Ona bakıyorum ve o bana büyük gözlerle bakıyor. "Haftaya Los Angeles'a döndüğümde Zoey'nin kadın doğum uzmanıyla randevum var."

"Uçağa atlayıp seninle gelmemi ister misin?" Evet demek istiyorum ama bunun yerine başımı sallıyorum.

"Sorun değil anne." Ona bakmaktan kaçınıyorum. "Ben iyiyim ve Jaxon da şehirde olacak."

Kahve masasındaki telefon çaldığında, telefonu kaldırıyorum ve arayanın Evan amcam olduğunu görüyorum. Telefonu anneme doğru çeviriyorum ve o, "Bu senin için" diyor.

"Ona söyledin mi?" diye soruyorum ona gergin bir şekilde.

"Hayır" diye başını sallar, "bunu senin yapman gerek." Telefona bakarım. "Cevap versen iyi olur."

"Merhaba Evan amca." Annem de konuşmayı dinleyebilsin diye hoparlörü açtım.

"Merhaba yeğenim," diye cevaplar. "Zara teyzenle birlikteyim."

"Ohhh," diye mırıldanır annem, "konferans görüşmesi. Ciddi bir şey olmalı." Annem ve teyzem gülerken ben dudaklarımı ısırırım.

"Merhaba tatlım," diyor Zara teyzem.

"Naber, millet?" diye sorarım, onun beni neden aradığını çok iyi bilerek ve anneme "yalancı yalancı" diye fısıldayarak, bu da onu kıkırdatır.

"Naber, çocuklar?" amcam sözlerini tekrarlar. "Teyzen ve amcana söylemen gereken bir şey mi var?"

"Şey, aklıma gelen bir şey yok," diyorum, onun daha fazla soru sormasını beklerken, ama onunla dalga geçmeyi henüz bitirmedim. "New York'tan ayrılmaya ve Los Angeles'a taşınmaya karar verdim." Anneme sırtıyorum, o da burun kıvrıyor.

"Duydum," diyor. "Başka ne duydum biliyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok." Aptal rolü yapıyorum. "Ne duydun? Bu günlerde duyduğun ve okuduğun şeylerin sadece yarısına inanabileceğini biliyorsun, Evan amca."

"Ukala davranma," diye karşılık veriyor.

"Tüm haberleri duyduk," diye araya girer Zara, "ve amcan biraz sinirli görünüyor."

"Kim söyledi?" diye soruyorum ona, anneme bakarak, o da başını sallayıp "ben değildim" der gibi ellerini kaldırıyor.

"Ben duydum," diye bağırır telefonda ve ben dudaklarımı büzüyorum. "Kimden? İsimlerini söyle," diye karşılık veriyorum. "Matthew," diye araya girer Zara, kardeşinden bahsederek.

"Ne?" diye şaşkınlıkla soruyorum. "Nasıl duymuş olabilir ki?" Gözlerim, yüzünde çok şaşkın bir ifade olan anneme kayıyor, bu yüzden kesinlikle ondan duymadığını anlıyorum.

"Manning Nico'ya söyledi. Nico Matthew'a söyledi, ve Matthew, Matthew'dur," diyor Evan. "O, Times Meydanı'nın ortasındaki bir reklam panosu gibidir." Gülerken, onun haklı olduğunu kabul ediyorum. "O konuşma nasıl geçti, biliyor musun?" Ona cevap vermiyorum. "Kibirliydi. Kibirli davranışlarından nefret ediyorum."

"Kibirlenmedi," Zara hemen onu savunur. "Büyük amca olduğu için onu tebrik etmek için aradı."

"Aynı şey," diye homurdanır. "Her neyse, doğru mu?"

"Hala bana onun sana ne söylediğini anlatmadın." Onunla dalga geçiyorum ve Zara bile ne yaptığımı biliyor.

"Jaxon Stevenson'la bir bebeğiniz mi olacak?" diye soruyor dişlerini sıkarak.

"Oh, o mu?" diye bağıriyorum. "Bu doğru."

Zara şimdi gülüyor. "Senin için çok heyecanlıyız, bu bir lütuf."

"Ne zaman evleneceksiniz?" diye soruyor bana ve anneme baktığımda ağzım açık kalıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kalır annem, "telefonu kapat."

"Birlikte yaşamaya başlıyoruz," diye ona anlatıyorum. "Sonra birlikte bir bebek yapacağız ve belki de göreceğiz. Bilmiyorum. Henüz o kadar ileri gitmedik."

"Henüz o kadar ileri gitmediniz," diye alay ediyor. "Onun bebeğini doğuracaksınız, bence bu kadar ileri gidebilecek en ileri nokta, sence de öyle değil mi?"

"Zoey, Nash'i öpmeden onunla evlendi mi?" diye sorarak durumu tersine çeviriyorum.

"O kendini onun için saklıyordu." Hızla gülerek hepimizi güldürdü. "Neyse, iki hafta sonra Los Angeles'ta olacağım ve sizi görmek istiyorum. İkinizi de."

"Takvime işaretleyeceğim," diyorum mutlu bir şekilde.

"Amcasına aramayarak her şeyi mahvetti ve hala ukala davranıyor," diye Zara'ya söylenir.

"Üzgünüm. Seni aramalıydım, ama aileme söylemek ve sonra New York'a dönüp eşyalarımı toplamakla biraz meşguldüm."

"Onu takma," diyor teyzem, "o huysuz biridir. Seni görmek için sabırsızlanıyoruz."

"Teşekkürler. Ne zaman şehre geleceksiniz, haber verin." "Veririz," diyor teyzem ve telefonu kapatıyorlar. Jaxon'a gönderdiğim mesajları açıyorum.

Ben: Amcam az önce bizi tebrik etmek için aradı. Sanırım haber yayılmış.

Üç nokta baloncuğu belirdi ve ardından onun cevabını gördüm.

Himeros: Haber verdiğin için teşekkürler.

Mesaj dizisine bakıyorum ve bir şeyler tamamen ters gidiyor gibi geliyor.
Özellikle de o cevabı okuduktan sonra.

Ben: İyi misin?

Himeros: Evet, iyiyim, buzdan yeni çıktım.

Sen sonra konuşuruz.

Son iki gündür yaptığı gibi, valizimi hazırladım mı ya da ne zaman eve döneceğim diye sormadı bile.

Ben: Tamam.

Telefonu kapatmadan önce ona sadece bu kadar cevap veriyorum ve beni izleyen anneme bakıyorum.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor ve ben gülümsüyorum çünkü onun endişelenmesini istemiyorum.

"Evet, sadece yorgunum." Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve duvara yaslanmış kutulara bakıyorum. "Tüm eşyalarını toplamak bir şey" —derin bir nefes alıyorum—"ama oraya vardığında onları açmak başka bir şey."

"Ama o daha eğlenceli," diyor annem. "Dekorasyon yapıp, her şeyi kendine göre düzenleyebilirsin."

"Sanırım," diye onaylayarak ayağa kalktım. "Pazartesi sabahı her şeyi alacaklar." Etrafıma baktım. "En geç cuma gününe kadar her şeyi halledeceğim."

"Giysilerini şimdi mi yoksa yarın mı toplamak istersin?" diye soruyor ve ben etrafa bakıyorum.

"Vücudum hayır diyor, ama şimdi hepsini halledersek yarın dinlenmekten başka bir şey yapamayız diye düşünüyorum."

"Tamam." Kalkıyor. "Yatağa oturup kutulara ne koymak istediğini ve valizine ne koymak istediğini söyler misin?"

Gece boyunca yan yana çalışıyoruz ve ben yatağa yığılıyorum. Uyandığımda, Jaxon'ın eve vardığında bana mesaj attığını görüyorum.

Himeros: Yatmaya gidiyorum ama Pittsburg'a uçmak için saat sekizde havaalanında olmam gerekiyor. Oradan seni ararım.

Ne diyeceğimi bilmediğim için cevap vermiyorum. Onu görmeyeli dört gün oldu ve çok mesafeli davranıyor. Aklıma gelen tek şey, fikrini değiştirmiş olabileceği. Ailemin evinden ayrıldığımızdan onun evine gittiği zamana kadar neler olabileceğini bilmiyorum. Belki de bensiz orada olmak, benimle yaşamak istemediğini fark etmesini sağlamıştır. Bu düşünce midemi bulandırıyor ve keşke onunla bu konuyu konuşabilsem diyorum. Ama ya hepsi sadece benim kafamda olan bir şeyse?

TAŞIMACILAR GELİP eşyaları Pazartesi sabahı topladılar ve beni giysilerimi koyduğum beş valizle birlikte dairemde yalnız bıraktılar. Annem dün akşam eve döndü ve beni tek başıma bıraktı.

Los Angeles'a indiğimde, Jaxon'ın en azından bunu ayarladığı için bir şoför beni bekliyor. Valizlerimi alıp eve götürüyor. Eve girip etrafa baktığımda, boş hissediyorum. Hatta ürkütücü bile, lavaboda bir bardak bile yok. Hiçbir şey yerinde değil.

Ben: Eve geldim.

Ona mesaj gönderirken, beni arayacak mı diye merak ediyorum, ki bu son zamanlarda hiç yapmadığı bir şey. Kendimi meşgul tutarak, bu konuyu düşünmemeye çalışıyorum. "O yolda," diye kendime telkin ediyorum, "ve programı tamamen altüst olmuş. Sen uyurken uçuyor ve seni rahatsız etmek istemiyor."

Dört gün boyunca birbirimize mesajlar atıp durduk. Mesajlar çok kısa ve özlüydü. Onun maçını izlemekten bile kaçındım. Eşyalarım geldiğinde, birkaç şeyi çıkarıp evin içine yerleştirmeye başladım, ama sonra boşuna uğraşmak istemediğim için durdum. Bunun yerine, kutuları resmi oturma odasında bıraktım ve onlara bakmamaya çalıştım.

Eşyalarım geldikten bir gün sonra o da eve geldi ve onu gördüğümde ona gülümsemeden edemedim. Takım elbiselerinden birini giymişti.

Kravatsız, yakası açık ve sevdiğim dövmesinin bir kısmını görüyorum. Çoğu kutunun bulunduğu oturma odasına girmeden önce çantasını merdivenlerin yanına bırakıyor. İçeri girip etrafa bakınıyor. "Vay canına," diyor ve bana gelip dudaklarımdan hızlıca öpüyor, "çok fazla eşya var." Bana sarılmıyor; hızla mutfığa ve buzdolabına yöneliyor. Muhtemelen uzun bir uçuşu olmuştur ve yorgun düşmüştür diye düşünerek fazla önemsememeye çalışıyorum.

"Eh, benim bütün bir dairem vardı," diye hatırlatıyorum ona ve o bana dönerek, tezgaha yaslanıp bir şişe suyu bitiriyor. Gözleri kutulara kayıyor ama hiçbir şey söylemiyor. "Ne oluyor?" Onun önünde duruyorum, ellerim aramızdaki tezgahın üzerinde. Gözleri bana dönüyor ve ihtiyatlı olduğunu görüyorum.

Yorgun görünüyor ve ayrıca kafasında bir şeyler var gibi. "Hiçbir şey." Kafasını sallıyor ve bana bakmaktan kaçınıyor, hatta konuşmaktan kaçınıyor ve suyundan bir yudum daha alıyor. Önümdeki tezgaha vurup ona yalancı demek istiyorum, ama yapmıyorum. Hiçbirini yapmıyorum, bunun yerine burada ne yapacağımı bilemeden duruyorum.

Gözyaşlarımdan akmaya başladığını hissediyorum ve onun önünde ağlamak istemiyorum. En son istediğim şey, onun benim muhtaç olduğumu düşünmesi ve beni şımartması gerektiği hissine kapılması. "Gidip duş alacağım." Ondaki hızla uzaklaşıyorum, merdivenleri koşarak çıkıp banyoya gidiyorum. Kapıyı arkamdan kapatır kapatmaz gözyaşlarım akmaya başlıyor. "Ne halt ettim ben?" diye mırıldanıyorum kendime, kıyafetlerimi çıkarırken. "Çok erken ve çok fazlaydı," diyorum kendime, "kendi evimi tutmalıydım." Onunla yüzleşmek istemediğim için duşta uzun süre kalıyorum. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyorum, hiçbir şeyden emin değilim.

Aynada kendime bir bakış attığımda, gözlerimin ağladığını gösterdiğini görünce vücudumu korku kaplar. Bir saat boyunca banyoda oturmayacaksam, bu kadar iyi görünebilirim. Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, onu görünce adımlarım duruyor. Yatağın kenarında oturuyor, ceketini çıkarmış ve yanına atmış. Beyaz düğmeli gömleğinin kolları dirseklerine kadar sıyrılmış. Dirsekleri dizlerinin üzerinde, elleri bacaklarının arasında sallanıyor.

Bana bakar ve yüzünde acı dolu bir ifade görürüm, sonra fısıldayarak şöyle der: "Konuşmamız gerek."

yirmi sekiz

Jaxon

Yatağa oturuyorum, tüm vücudum bir kamyon çarpmış gibi hissediyorum. Son dört gün, hayatımın en kötü günleriydi. Sezonumun ameliyat nedeniyle kılalacağı söylenmesinden bile daha kötüydü. Buzda hata yapıp kenara alınmak ve takımına yardım edemeden oturup onları izlemek zorunda kalmaktan bile daha kötüydü. Ruhuma işleyen bu çaresizlik hissini nasıl durduracağımı ya da ortadan kaldıracağımı bilmiyorum.

Eve girdiğimde onu gördüğüm için çok mutluydum, ama yapmak istediğim şeyi yapamadım. Sanki vücudum onun beni terk etmesine hazırlanmış gibiydi. Onun geleceğini değiştirmede benim de payım olduğunu bilmek, dünyadaki en kötü duygulardan biriydi. Benim ve benim seçimim yüzünden, *ona* başka seçenek kalmadığını bilmek. Onu korumam gerekirdi, ama başından beri başarısız oldum.

Zihnim, onu ve bebeği kaybetmenin acısından kendimi korumaya başlamıştı bile. Bu durum beni, her an patlayacakmışım gibi hissettiren bir noktaya sürüklüyordu. Oyunum da kötüydü ve tüm takım bunu hissediyordu. Koçun benim berbat tavrımdan bıkip bana kafamı toparlamamı söylemesi an meselesiydi. Kötü şöhretim olan bir şey, kişisel hayatımı buz pistine taşımamaktı. Piste çıktığımda yapmam gereken bir işim olduğunu biliyordum, ancak son birkaç gündür bunu kafamdan atamıyordum.

Hayatımda hiç böyle hissetmemiştim ve gelecekte bu kadar korkmamıştım. Askere alınmaya hazırlanırken de, evimden ayrılıp Los Angeles'a taşındığımda da, tek başıma ve hiçbir destek sistemim olmadan da. Hiçbir zaman.

Banyodan çıkıyor, gözleri ağlamaktan kızarmış, şüphesiz benim yüzümden ağlıyor. Son dört gündür bana sorup duruyor.

Her şey yolunda olsaydı, günler geçip giderdi, ama öyle değildi. Tiffany bana yaptığını anlattığından beri hiçbir şey eskisi gibi değil. O orada duruyor ve göğsümdeki sıkışma, hiç geçmeyecekmiş gibi hissettiğim bir acı. "Konuşmamız gerek," diye fısıldıyorum ona.

Gözlerimin önünde olanları görüyorum. Gözlerinin altında yaşlar birikiyor ve koşup onu kollarıma almak istiyorum, ama yapamıyorum. O gerçeği öğrenip kabul edene kadar bunu yapamam. Benim yüzümden geleceğinin değiştiğini kabul ediyor.

"Fikrini mi değiştirdin?" Ellerini karnına koyuyor ve keşke benim elim de onun elinin altında olsaydı diyorum. Keşke ona sarılabilseydim ve ondan güç ve güven alabilseydim.

"Sana bir şey söylemem gerek," diye başlıyorum ve bacaklarımın ayağa kalkıp ona gidecek kadar güçlü olmasını diliyorum, ama olmadıklarını biliyorum. "Bir şey var ki..." Sözlerim yarıda kalır, bu sözleri söylemek istediğimden bile emin değilim ama ona söylemezsem içim içimi yiyecektir. Ondan bu kadar büyük bir sır saklamak istediğim son şey. Gerçeği bilmeye hakkı var ve ona söylemezsem, Tiffany kadar kötü olurum.

"Aman Tanrım!" Bir adım geri atar, sesi titrer. "Beni aldattın," diye suçlar ve nefes nefese kalır.

"Ne?" diye nefes nefese soruyorum. "Hayır." Hızla başımı sağa sola sallıyorum. "Nasıl böyle bir şey düşünebilirsin? Asla yapamam. Asla yapmam."

"Benden uzaklaştın. Mesajların değişti. Beni aramadın, FaceTime'da görüşmedik. Kendin gibi değildin," diye cevaplar, kelimeleri karıştırarak. Ne kadar gergin olduğunu görebiliyorum ve ona bana gelmesini söylemek istiyorum, ama söylemiyorum. "Ve eve geldin, beni öpmedin bile."

"Sana aldattığım için değil," diye tıslıyorum. "Sana asla böyle bir şey yapmam." Hemen ekliyorum, "Asla."

"O zaman ne oldu?" diye soruyor, sesi artık öfkeli. "Son dört günde ne yaptım da bu kadar değiştin?"

"Seninle alakası yok," diye bağırırım, kalbim göğsümde o kadar hızlı ve sert atıyor ki, kalp krizi geçirmemem bir mucize.

"Oh lütfen" diye ellerini havaya kaldırır, "eğer 'sorun sen değilsin, benim' konuşmasına başlarsan, sana zaman kazandırmak için..."

"Benim hatam," diye patladım ve o bana baktı, yüzü şaşkınlıkla doluydu. "Hamile kalman benim hatam."

"Jaxon," diyor adımı söyleyip gözlerini devirerek, "eminim ben de oradaydım ve bunda payım vardı."

"Hayır, o değil," diye hemen itiraz ediyorum. "Bu..." Elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve bunu ona söylerken onu kollarımda tutabilmeyi diliyorum, ama bunu yapacak cesaretim yok. "Bu..."

"Jaxon."

"Tiffany hamile olduğunu öğrendi," diyorum ve elleri karnından yanlarına düşüyor.

"Bu seni rahatsız mı ediyor?" Yutkunduğunu görüyorum ve başımı sallıyorum. "Biliyorsa da bilmiyorsa da umurumda değil. Sonunda herkes

bilecek, ama ben Kirby'ye söyledim ve Kirby'nin kız arkadaşı onun en iyi arkadaşı."

"Tamam." Bana bakar, ne demek istediğimi anlamamış gibi.

"Telefonumda onun numarasını engelledim çünkü, şey, o biraz —" O kelimeyi söylemiyorum. "Sonra bu bilinmeyen numaradan bir arama geldi ve annen olduğunu düşünerek cevap verdim. Ama o değildi, oydu."

"Tamam."

"Senin hamile olduğunu öğrenince çok sinirlendi."

"Eh, bu gayet normal." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "O, *'Guguk Kuşu'* filmindeki gibi."

Beş gündür ilk kez gülüyorum ve beni güldürebilen tek kişinin o olmasına şaşırıyorum. "Hiç bilmiyorsun." Aşağı bakıyorum, midemin bulandığını hissediyorum. "O olmadığı için kızgındı."

"Yine mi?" Parmağıyla başının yanında daireler çizerek ıslık çaldı.

"Daha da kötüsü var." Midem, onun ayaklarına kusacakmışım gibi hissediyorum. "O bir şey yaptı ve beni affedip affetmeyeceğini bilmiyorum," diye mırıldanıyorum ve o bana bakıyor. "O lanet olası prezervatifleri kurcaladı!" diye bağıriyorum ve o bir adım geri çekiliyor, yüzü bembeyaz oluyor. "Benimle dalga geçtiğini sandım. En azından benimle dalga geçtiğini umdum. Ama sonra eve geldim ve kalanları kontrol ettim." Yüzünün rengi soluyor.

"Aman Tanrım." Elini ağzına götürdü.

Uzanıp prezervatifleri sakladığım çekmeceyi açtım. "Ve hepsini kurcalamış. Birini açıp kontrol ettim ve..."

"Aman Tanrım," diye tekrar söyledi ve ben kalkıp ona doğru gittim, ama elini kaldırıp beni durdurdu. Boğazımda bir yumru oluşurken, ellerim ona dokunmak için karıncalanmaya başladı. "Bu..."

"Biliyorum," diye onaylıyorum, olduğum yerde donakalmış halde. "Bu çok berbat bir durum."

"Bu şeytani bir şey," diye bağırır. "Seni bir çocukla tuzağa düşürecekti."

"Beni boş ver." Hâlâ inanamadan başımı salladım. "Seni bir çocukla tuzağa düşürdü. Benim çocuğumla." Suçluluk duygusu beni sarsıyordu. "Bu olayda tek masum olan sensin."

"Şu anda ne diyeceğimi bilmiyorum, Jaxon. Ben..."

"Çok üzgünüm, Ariella." Yüzünde başka bir ifade belirir ve ben bunun ne olduğunu anlayamam. "Ben bunu hiç istemedim."

"Bunu hiç istemedin," sözlerimi tekrarlar. "Biliyorum." "Öyle demek istemedim," sözlerimi hemen savunurum.

"Ben..." Derin bir nefes alır. "Ben..." Gözlerimi kapatırım. "Sadece düşünmem lazım."

"Evet." Başımı sallayarak ona cevap veriyorum, o da başını eğip yatak odasından çıkıyor.

"Ben gidip sahilde yürüyüşe çıkacağım." Onun odadan çıkmasını izledikten sonra, okyanusa bakan pencereye doğru yöneldim. Keşke onunla birlikte yürüyüşe çıkabilseydim. Keşke ona birlikte gelmesini isteyecek cesaretim olsaydı. Keşke onu kollarıma alıp yüzümü boynuna gömebilseydim ve her şeyin eskisi gibi olmasını dileyebilseydim. Keşke kendimi bok gibi hissetmeseydim. Bu hafta şoktan sinirlenmeye, sinirlenmekten öfkelenmeye, sonra tekrar sinirlenmeye ve rahatsız olmaya kadar tüm lanet duyguları yaşadım.

Ama en çok hissettiğim şey, onun benden nefret edeceği korkusu. Bunun onun için bardağı taşıran son damla olacağından ve beni terk edeceğinden korkuyorum. Onu ve bebeği kaybedeceğimden ruhumun derinliklerinde korkuyorum. Onları kaybedersem başarabilir miyim bilmiyorum, o kadar korkuyorum.

Onu evden suya doğru yürürken görüyorum, durup uzağa bakıyor. Başını çevirdiğinde rüzgar saçlarını yüzüne doğru esiyor, o da saçlarını yüzünden uzaklaştırıp başını eğerek sahilde yürümeye başlıyor. Pencereden uzaklaşıp dolaba doğru yöneliyorum ve içeri girdiğimde tüm kıyafetlerini kaldırdığını görüyorum.

Bu durumun her şeyi değiştirebileceğini düşündüğümde yüzümdeki gülümseme hızla kayboluyor. Belki de bu saçmalık yüzünden benimle birlikte olmak istemeyecektir. Ya benim yaptıklarımı affedemezse? Tiffany'nin ne yaptığını bilmesem de.

Giysilerimi çıkarıp takım elbiseyi çıkarırım, bir çift spor şortu ve tişört alıp mutfağa inerim. Her yerde onun kutularını görmek, sonunda kalıcı olarak buraya taşındığını hissettiriyor, ama ne kadar süreliğine? Mutfaka geri dönerim ve takvimde doktor randevusu olduğunu belirten kırmızı işareti görürüm. Kafamı geriye yaslar ve arkadaki merdivenlerde ayak sesleri duyduğumda bakarım.

"Dışarısı rüzgarlı," diyor, kollarını önünde kavuşturup ellerini kollarında yukarı aşağı ovuşturuyor. "Bir süveter lazım."

"Garajın yanında bir tane var." O tarafa işaret ediyorum. "Sonunda randevu aldın mı?"

"Evet, New York'tayken aradım," diyor, bana bakmadan.

"Bunu değiştirebilir misin?" diye soruyorum ona ve o sadece bana bakıyor. "Bu zorunlu bir buz dışı antrenman."

"Değiştirebileceğimi sanmıyorum. Doktor gelecek hafta tatile çıkacağı için beni sıkıştırdılar."

"Siktir," diye tıslıyorum, "Tek başına gitmeni istemiyorum."

"Zoey'e benimle gelip gelemeyeceğini sorabilirim," diyor yumuşak bir sesle, "ya da tek başıma giderim; o kadar da önemli değil."

"Benim için önemli," diye karşı çıkıyorum ve o başını sallıyor.

"Değiştirebilir misin bir bakabilir misin?"

"Şimdi arayacağım." Ben buzdolabını açıp akşam yemeği için ne yapabileceğime bakarken, o ofisine doğru yürüyor. Tavuğu fırından çıkarırken geri geliyor.

tavuğu çıkarırken geri geliyor. "Tamamen dolu ama beni iptal listesinin en başına koydu."

"Tamam." Kalbim sıkışır.

"Dağınıklık için özür dilerim," diye özür diler ve ben de ellerini tüm kutulara doğru hareket ettirirken ona bakarım. "Hızlıca kutuları açmaya çalıştım. Ama işte işlerim gecikti ve gece yorgun düştüm."

"Umurumda değil, Ariella. İstersen, her şeyi açmak için birilerini tutabiliriz, sen de onlara eşyaları nereye koyacaklarını söylersin."

"Hayır." Başını salladı. "Ben yaparım. Sadece üzerinde çalıştığım büyük bir projem var ve bir hafta geciktim."

"Sen gidip bununla ilgilen, ben de akşam yemeğini hazırlayayım," diye öneriyorum ona.

"Tamam," diye kabul eder ve ofisine doğru yürür. Mutfakta başım eğik duruyorum, gidip onu benimle konuşmaya zorlamak istiyorum, ama ona baskı yapmak istemiyorum. Akşam yemeğini oturarak yeriz ve zoraki sohbetle son derece garip bir ortam oluşur. Bunu bir daha yapmak yerine tüm dişlerimi ve tırnaklarımı çektirmeyi tercih ederim.

Akşam yemeğinden sonra, ben kanalları gezerken o kanepeye uzanıp başını yaslayarak uykuya dalıyor. Kesinlikle akşamımı böyle geçirmek istememiştim, özellikle de son beş gün boyunca ondan uzak kaldığım için. Onu okşayarak, onun da beni okşayarak geçirmek istemiştim. Birlikte uzanarak, bunu hayatımda hiç bu kadar çok istemedim.

Televizyonu kapatıp onu kollarımın arasına alıyorum. Biraz uyanıyor. "Jaxon," diye uykulu bir sesle adımlı mırıldanıyor.

"Burada, bebeğim." Onu yukarıya çıkarıp yatağına yatırırken başının üstüne bir öpücük konduruyorum. Yanına uzanıp onu kollarıma alıyorum. Sonunda yüzümü saçlarına gömüp gözlerimi kapatıyorum ve beş gündür ilk kez, dönüp durmadan uykuya dalıyorum.

yirmi dokuz

Ariella

Bilgisayarımın yanındaki telefon çalıyor ve aşığı bakınca Zoey'nin aradığını görüyorum. "Alo," diye cevap verip sandalyeye yaslanıyorum.

"Merhaba komşu." O gülüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Şu anda bir e-postayı yanıtlıyorum." Son otuz dakikadır yanıp sönen imleci izliyorum, çünkü pencereden dışarı bakmakla ve hayatımın ne hale geldiğini düşünmekle o kadar meşguldüm ki, bir yanıt bile bulamadım. "Neden sordun? Sen ne yapıyorsun?"

"Bakıcı az önce geldi ve Nash bana bugün evden çıkıp kendim için bir şeyler yapmamı söyledi." Diye iç geçirir. "Bugün geri kalanında izin alabilir misin?" diye sorar. "Alışverişe gitmek istiyorum ve küçük bir kuş bana hamile kıyafetlerine ihtiyacın olabileceğini söyledi."

"Bu kuş da kim?" Gülmemeye çalışıyorum ve bir haftadan fazla bir süredir ilk kez gülümsüyorum.

"Annen annemi aradı, gerisi malum," diye şarkı söyler gibi konuşur. "Ne dersin, öğleden sonrasını alışveriş terapisi için ayırmaya ne dersin?"

"Biliyor musun?" Üst köşeye bakıyorum ve saatin öğleni biraz geçtiğini görüyorum. "Neden öğle yemeğine gidip sonra alışverişe çıkmıyoruz?"

"Evet," diye sevinçle bağıırıyor, "duymak istediğim şey buydu. Beni almaya gelecek misin yoksa ben seni almaya gelsem mi?"

"Arabam yok," diye itiraf ediyorum. "Kahretsin, kendime bir araba almalıyım. New York'ta yaşıyordum ve park yeri sorunu nedeniyle araba sahibi olmak aptalcaydı, metroyla her yere ulaşmak çok daha kolaydı."

"Jaxon'a söyle, o ayarlar," diyor.

"Şey," diye başlıyorum, "o..." Sesim aniden çatlıyor ve konuşmayı kesiyorum.

"Hayır, um'un ne olduğunu biliyorum," diye tersler. "Başka bir şey söyleme. On beş dakika sonra orada olacağım, hepsini sakla."

"Tamam," diye cevap verip sandalyemden kalkarak mutfığa doğru yöneliyorum. Jaxon orada kendine protein shake hazırlıyor. Sabah sahilde koşuya çıkmıştı. "Hey, Zoey beni almaya gelecek, alışverişe gideceğiz."

"Oh." Bana bakar ve gözlerim vücudunu tarayarak spor şortuna, tüm vücudunu saran tişörtüne iner.

"Evet, arabam yok ve bunu hiç düşünmemiştim." Bizi ayıran tezgahın üzerine ellerimi koyuyorum. "Buraya geldiğime göre, bir şeyler almayı düşünmeliyim."

"SUV'yi alabilirsin, ben de arkadaşımı arayıp sana bir şey ayarlayayım." Hemen halleder.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye karşılık veriyorum ve o bana bakıyor, tezgaha yaslanıp içkisini yudumluyor. "Zaten yeterince meşgulsün."

"Ben hallederim, Ariella," diye beni sakinleştirir ve ben ne diyeceğimi bilemeden sadece başımı sallarım. Ne yapacağımı bilmiyorum; ne diyeceğimi bilmiyorum. Ona bu kadar yakın olup da ondan bu kadar uzak olmak içimi parçalıyor.

"Gidip üstümü değiştireceğim, bana uyan hiçbir şey olmasa da yoga pantolonu giymek zorunda kalsam da."

"Kartımı al," diye öneriyor, ben uzaklaşmaya başlarken ve ben omzumun üzerinden ona bakıyorum, "cüzdanımda."

"Kartına ihtiyacım yok," diyorum ona, aynı anda bağırmak istiyorum, "Sadece sana ihtiyacım var. Sadece seni istiyorum. Sana ihtiyacım var, sadece sana, senin aptal kartına değil." Çatıdan bağırmak istiyorum, ama kendimi durduruyorum.

"Tamam." Merdivenleri çıkıp yatak odamıza doğru yürürken, onun gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Eski kız arkadaşının prezervatiflerini kurcaladığını bana itiraf etmesinin üzerinden iki gün geçti. Onunla birlikte yaşadığım iki lanet gün boyunca bana neredeyse tek kelime bile etmedi. İki lanet gün boyunca sessizce benimle konuşması için yalvardım. Sessizce kendini suçlamayı bırakması için yalvardım. Sessizce onun daha da batışını izledim.

Suçluluk duygusu. "Gitmeden önce," diyorum, neden bunu Şimdi söylediğimi bile bilmeden, ama bir Şey söylemezsem, kelimenin tam anlamıyla aklımı ka ıracağımı bilerek, "eğer hapisten çıkma kartı istiyorsan, alabilirsin." Bana Őa kın Őa kın bakıyor. "Bu senin için çok ağır geliyorsa ya da fikrini deği tirdiyse, sana kızmayacağım." Boğazıma kadar gelen kusma hissini yutuyorum. Yüzü, ben bir Şey söylemeden öncekinden daha da sarsılmış görünüyor.

"Sen ve bebek olmadan asla yaşamak istemiyorum" diyor ve ben sadece ona başımı sallıyorum. Boğazıma düğümlenen kelimelerden dolayı tek kelime bile edemiyorum. Üst kata çıkıp üstümü değiştirirken, kafamın içinde onun sesi yumuşak bir Şekilde bana, sen ve bebek olmadan yaşamak istemediğini söylüyor, ama başka hiçbir Şey söylemiyor. Bana gelmedi, beni sevdiğini söylemedi. Hiçbir Şey. Sadece o sözler. Siyah, uzun kollu bir bodysuit giydikten sonra, ayak bileklerinde sıkı ve büyük bir lastik bandı olan gri bir e ofman altı alıyorum, böylece k  k bebek karnım neredeyse hiç görünmüyor. Spor ayakkabılarımı giydim ve saçımı fırçalamak için banyoya gittim. Aşağı kata indiğimde onun telefonda konuştuğunu duydum. "Güvenli bir Şey istiyorum," dedi, "kesinlikle bir SUV. Onun bebeği araba koltuğuna oturtmak için eğilmesini istemiyorum."

Telefonum titriyor ve aşağıya baktığımda Zoey'nin dışarıda olduğunu görüyorum.

"O burada." Kapıyı işaret ediyorum ve o sadece başını sallıyor, ben de burada durmuş, gidip ona veda öpücüğü vermeli miyim, vermemeli miyim diye kararsız kalıyorum.

"Tamam." Telefonu yüzünden uzakla tırıyor. "Ne zaman eve geleceğini bana mesajla bildir. Bu ak am maçım var."

Onu öpmek için başımı sallıyorum ama o arkasını dönüp konuşmaya devam edince kendimi durduruyorum. Evden  ıkıp Zoey'i arabasında bana el sallarken görüyorum. Gülümsüyor ve gözyaşlarını silip kapıyı açıyorum. "Selam." Mutlu görünmeye çalışıyorum ama bunun yerine içimden bir hıçkırık çıkıyor. Yüzümü ellerimle kapıyorum ve g zya larım akıp gidiyor.

"Oh, lanet olsun," diyor, "oraya girmek zorunda mıyım?" Koltuğunda bana doğru dönüyor ve ben sadece başımı sallayabiliyorum. "Siktir." Evden uzaklaşıyor ve bana bakıyor.

"Ben iyiyim," diye onu sakinleştiriyorum ve etrafta mendil arıyorum. Torpido gözünü açıyorum ama boş, sonra orta konsolu açıyorum ama o da boş. "Nasıl olur da bebeğın var ama mendilin yok?"

"Çünkü bir bebeğım var," diye karşılık veriyor, "Sürekli her türlü pisliğı temizliyorum. O şeylerin ne kadar çabuk bittiğini bilirsin. Ayrıca, bebeğı arabada götürdüğümde, tüm o eşyaları koyabileceğım bir bebek çantası var. Ama bebek yanımda olmadığı için çanta da yanımda değıl. Bu yüzden..." Ben gülüyorum ve o bana kolunu uzatıyor. "İstersen, gömleğime silebilirsin. Benim için sorun değıl. Artık buna alıştım."

"Sanırım iyi olacağım. Üzgünüm, öyle demek istemedim." Avucumla yanaklarımı kuruluyorum. "Sadece..." diye başlıyorum, ama aslında ne söyleyeceğimi bilemiyorum, çünkü o Jaxon's'tan çok uzak olmayan bir restoranın otoparkına giriyor.

"Bu konuşmayı orada mı yoksa burada mı yapmak istersin?" diye soruyor ve ben sadece ona bakıyorum.

"Bilmiyorum." Alt dudağım titriyor. "Bu tam bir felaket," diyorum ve o bana uzanıp sarılıyor, bu da beni daha da ağlatıyor.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldıyor, sırtımı okşarken. Ona hiçbir şeyin yoluna girmeyeceğini söylemek istiyorum, çünkü içimden öyle geliyor. "Söz veriyorum."

"Bundan emin değılim," diye itiraf ediyorum sonunda, o beni bırakırken. "Sanırım iki gün önce ayrıldık."

Sadece bu kelimeleri söylediğım için şoktan nefesini tutuyor. "İki gün önce ayrıldığınızı düşünüyorsunuz," dediğım korkunç kelimeleri tekrarlıyor ve ben kapıyı açmak zorunda kalıyorum çünkü kusacakmışım gibi hissediyorum. "Tamam, plan değışikliği. Sizi bir kanepeye yatırmamız ve..." Park yerinden çıkıyor ve telefonunu bağlamaya başlıyor.

"Hey," ses arabayı doldurur.

"Gabriella, evine iki dakika uzaklıktayım ve Ariella da benimle birlikte," diyor. "Oraya geliyoruz."

"Şu anda kapıya doğru yürüyorum," diye cevaplar. "Geldiğinizde içeri girin."

"Mendil getir," diyor, bana bakıp gülümseyerek, "ve belki bir çöp kutusu."

"Mendil getir," diye tekrarlar. "Neden mendile ihtiyacımız olsun ki?" diye tıslar ve sonra durur. "Bir sopam var ve tanıdıklarım var."

"Tamam, Tonya Harding, şimdi içeri giriyoruz," diyor. Eve bakıyorum ve Gabriella'nın uzun saçları rüzgarda dalgalanarak dışarıda durduğunu görüyorum. Merdivenlerden inip arabamın yanına geliyor ve kapıyı açıyor. "Ne yaptı?" diye soruyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Ayrıldılar," diyor Zoey ve ben başımı daha da sallıyorum. "Bunu biz mi yaptık bilmiyorum," diyorum geri adım atarak. "Sadece..."

"Tamam, hadi içeri girelim," diyor Gabriella, kolunu omuzlarıma dolayarak, "sana rahat bir battaniye ve mendil getireyim."

İkisi arasında kalarak içeri giriyoruz. "Sonra sana evi gezdireceğim." Doğruca aile odasına yöneliyor. "Bir şey içmek ister misin?"

"O hamile," diyor Zoey, "ona içki içirmeyeceğiz."

"Tanrım, Zoey," diye karşılık verir Gabriella. "Su, meyve suyu, belki biraz çay?" Başını sallar.

"Su içebilirim," diyorum ve o başını sallıyor, sonra Zoey'e bakıyor, Zoey de başını sallıyor.

Kanepeye doğru yürüdük ve ben spor ayakkabılarımı çıkardım, sonra bacaklarımı kıvrıp ikisinin birbirine bakışını izledim. "Sorun yok," diye onları sakinleştirdim, karnımı okşayarak. "Her şey yoluna girecek. Hepsi hormonların etkisi." Elimi karnıma koydum, son günlerde bunu giderek daha sık yapmaya başlamıştım.

Zoey yanıma gelip oturur, başını omzuma yaslar, Gabriella ise iki şişe suyla geri gelir. "Tamam, ne oluyor?"

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye başlıyorum ve Tiffany'nin yaptıklarını anlatıyorum, ikisi de şok olmuş bir şekilde nefeslerini tutuyorlar.

Gabriella iki kez gözlerini kırptırdıktan sonra başını yana çevirdi. "Pardon, ne yaptı?"

Zoey ise sadece "Aman Tanrım" der.

"Ne olursa olsun," diyorum, bir mendil alıp gözlerimi siliyorum. "Buna kızgın mıyım? Evet. Ne boktan bir durum, dostum, bir insan başka birine bunu nasıl yapabilir? Onu bir çocukla tuzağa düşürecek," diyorum. "Hayatının geri kalanında bir çocukla." Birinin ona bunu yapabileceği düşüncesi beni çok kızdırıyor.

"Sonunda seni bir çocukla tuzağa düşürdü," diyor Zoey mırıldanarak.

"Bu hiç de aynı şey değil. Beni tuzağa düşürdüğünü bilmiyordu," diye onu savunuyorum ve o da başını sallayarak bana katılıyor. "Ama sonra bana tüm bunları anlatıyor ve sonra diyor ki" — bir saniye durup sözlerimi söylemeden önce bir saniye bekliyorum — "Çok üzgünüm, Ariella. Bunu hiç istemedim." Belki de sözlerine aşırı tepki veriyorum diye ikisinin yüzüne bakıyorum ama ikisi de yüzlerini buruşturuyor.

"Yani, sanırım seni bu felaket durumun içine sürüklediği için üzgün demek istedi," diye açıklamaya çalışır Gabriella. "Bunu hiç istemediğini kastettiğini sanmıyorum."

"Onun bunu asla istemediğini biliyorum," diye tekrar ediyorum. "Yani, bu şekilde bir çocuk sahibi olmayı planlamıyordum. Önce biriyle çıkıp, sonra evlenip çocuk sahibi olacağımı düşünüyordum." Suyu bir yudum alıyorum. "Olan oldu ve hamile kaldım, ama bununla başa çıktığımızı sanıyordum. Onun 'Bunu hiç istemedim' dediğini duymak... Bu sadece..."

"Bence öyle demek istememiştir," diye Zoey nazikçe teselli eder. "Onunla bu konuyu konuştun mu?"

"Hayır," diye bağırircasına cevap veriyorum, "ne diyeceğim ki? Tamam, peki, şimdi buradayım ve bu bizim için ne anlama geliyor?"

"Evet," diyor Gabriella ve ben başımı çevirip ona bakıyorum, "neden ona bunu sormuyorsun?"

"Sana onunla birlikte yaşamayı teklif etti. Sanırım senden biraz hoşlanıyor, sence de öyle değil mi?" Zoey şimdi araya giriyor.

"Bana onunla birlikte yaşamamı istedi çünkü onun çocuğunu taşıyorum, bana aşık olduğu için değil." İkisine de bakıyorum, ikisi de gülmemeye çalışıyor.

"Tamam, peki, neden birlikte yaşamayı teklif ettiğine bakılmaksızın, şu anda oradasın," diye açıklıyor Zoey, "ve bence onunla konuşman gerekiyor,

Ariella. Aklındaki tüm bu düşünceleri tekrar tekrar düşünmeye başlayacaksın ve sonra onu kendinden uzaklaştıracaksın."

"Belki de beni orada istemiyordur," diye itiraf ediyorum, son iki gündür aklımdan geçenleri. "Belki de tüm bunlar ve şimdi benim orada olmam ona çok ağır geliyor. Yani, tüm o lanet kutularıyla orada olmam, onun yüzüne karşı, şu anda gerçekten istemediği bir gerçeklik, özellikle de tüm bu olanlardan sonra."

"Peki ya sen?" diye sorar Zoey. "Sen ne istiyorsun? Onunla aranızı düzeltmek mi istiyorsun? Bütün bunlardan sonra onunla kalmak mı istiyorsun? Onunla olmak mı istiyorsun, daha da iyisi, bütün bunları bilerek onunla olabilir misin?"

Yutkunuyorum. "Prezervatif meselesi beni çok kızdırdı. Ama *onun* için kızgındım. Kimse ona bunu hak etmiyor, ama o kesinlikle hak etmiyor. Ama birkaç saniye sonra bunu unuttum ve dürüst olmak gerekirse, onu gerçekten önemsiyorum. Onu her zaman önemsedim. Sadece tüm bunlar yüzünden benimle daha da sıkışmış hissetmesinden korkuyorum." Elimi karnıma koydum. "Yani, şimdi suçluluk duyduğu için mi benimle kalacak, yoksa benimle kalmak istediği için mi kalacak?"

"Bunu söyleyen ben olacağım," diyor Gabriella. "Cesur ol ve lafı dolandırmayı bırak. Ona açıkça sor, bu onun istediği şey mi?"

"Ama..." diye başlıyorum. "Ya öyle değilse?" diyorum, sesim giderek azalıyor, bu kelimeleri söylemek istemiyorum ama ya onun istediği bu değilse?

"Ama ya öyleyse?" Zoey bana bakar. "Ya o da senin kadar korkuyorsa?"

Ellerime bakıp kararımı veriyorum. "Cesur davranıp büyük bir kız gibi davranmam gerekecek," diyorum onlara. "Onunla konuşmam gerekecek." İkisi de başlarını sallarken onlara bakıyorum. "Bunu düşünmek bile gözlerimi oyup çıkarmak istememe neden olsa da." İkisi de gülüyor. "Bunu kayıtlara geçirmek istiyorum, bu gerçekten çok berbat. Maymun taşakları kadar berbat, işte o kadar berbat." Daha çok gülerler. "Ama benim için, onun için ve özellikle bebek için bu olması gerekiyor." Kafamı sallarım. "İstemiyorum."

"Ama yapman gerek," diye ısrar ediyor Zoey.

"Ama yapmam gerek," diye tekrar ediyorum. "Yapmam gerek lan," diye homurdanıyorum. "Eh, bugün eğlenceli bir gündü." Onlara sert bir bakış atıyorum. "Şimdi eve gidip ona beni isteyip istemediğini sormam ve istemediğini söylerse kalbim kırılmasın diye uğraşmam gerek."

"Kılıçla yaşarsan, kılıçla ölürsün," diyor Zoey ve ben sadece başımı sallıyorum. "Anladın mı? Kılıç onun penisi."

Gözlerimi deviriyorum. "Açıklığa kavuşturduğun için teşekkürler." Her şeyin yoluna gireceğine kendimi inandırarak gülüyorum.

otuz

Jaxon

Yolda arabamı sürüyorum, radyo arka planda hafifçe çalıyor, ama tek düşünebildiğim şey Ariella. Buz üzerindeyken bile kendim değildim. Sonunda çapraz kontrol nedeniyle iki lanet ceza aldım. Koçum olsaydım, kafama bir tokat atardım. Bu, lise takımlarında kullanılan bir oyun, büyük liglerde değil. Kafam o kadar doluydu ki, kendimi kaybettim. Neyse ki, ceza kulübesindeyken hiçbir şey olmadı, böylece takımımı daha fazla hayal kırıklığına uğratmadım.

Maçtan sonra bile odaya gelen gazetecilere çok kısa cevaplar verdim ve iki soru sorduktan sonra onlar gidene kadar oradan uzaklaştım. Bu yüzden eve çok geç geliyorum. Normalde eve geldiğim saatten daha geç, bu kesin. Arabamı garaj yoluna çekip, garaj kapısının düğmesine basıyorum.

Eve girerken, uyuyor olabilir diye fazla ses çıkarmamaya çalışıyorum. İçeri adımımı attığım anda, evin her yerine dağılmış olan kutuların artık parçalanmış ve kapının yanında yığılmış olduğunu görüyorum. Alışverişe çıkarken bana lanet olası bir hapisten çıkış kartı alabileceğimi söyledikten sonra, beni terk edeceğinden o kadar korktum ki, çıkmadan önce onun eşyalarının yarısını açtım. Onları nereye koyduğumu, doğru yere koyup koymadığımı bile bilmiyorum. Tek bildiğim, işe gitmek zorunda olmasaydım, o eve geldiğinde hepsini açıp onun gitmemesini sağlayacak olduğum.

Ayakkabılarımı çıkarıp eve girerken, oturma odasından gelen yumuşak ışık koridoru biraz aydınlatıyor.

Televizyon açık, ama o kanepede uzanmış, derin uykuda. Ceketimi çıkarıp yanına gidiyorum, çömeliyorum.

önünde oturup onu izliyorum. Uyanıp beni onu izlerken bulursa bu oldukça ürkütücü olur. Ona Tiffany'den bahsettiğimden beri aramızda çok garip bir hava var. Ona kendi başına çözmesi için zaman tanıdım. Bu doğru bir davranış olmayabilir. Onu bu konuyu benimle konuşmaya zorlamalıydım.

Öğleden sonra geç saatlerde Zoey ile alışverişten eve geldiğinde ben de tam çıkmak üzereydim, bu yüzden ona nasıl hissettiğini soramadım. Hayatımın en garip iki dakikasını burada, oturma odasında geçirirken, bana bir şey söyleyecek mi diye merak ettim. Aynı zamanda, sonunda kafamdan çıkıp ona aşık olduğumu fark ettiğim andı. Sanki kafamda bir ampul yandı ya da bana doğru gelen bir araba gibi. Onu sadece bebeğimi doğuracağı için istemiyordum. Onu seviyorum çünkü onunla birlikte olmayı seviyorum. Onu istiyorum çünkü beni her zaman gülümsetip güldürmesini seviyorum. Onu istiyorum çünkü o Ariella, güzel ve nazik. Ayrıca ona şu anda ona aşık olduğumu söyleyemeyeceğimi de biliyordum, çünkü muhtemelen bunu sadece lanet Tiffany yüzünden söylediğimi düşünecekti, bu da o kaltağı zaten nefret ettiğimden daha da fazla nefret etmeme neden oluyordu.

Elimi uzatıp yanağına düşen saçları yüzünden çekiyorum. Sonra eğilip dudaklarına nazikçe öpücük konduruyorum. Lanet olsun, onu kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar özlemişim. Sadece onunla birlikte olmak değil, elini tutmak bile. Onu kollarıma alıp sarılmak. O bana sarılırken yüzümü boynuna gömmek. Bunu özledim ve geri istiyorum. Gözleri açılıyor ve bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor. "Merhaba," diyor, hiç olmadığı kadar güzel görünüyor.

"Merhaba," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum, elim yüzüne doğru uzanıyor. "Seni uyandırdığım için özür dilerim." Öne eğilip onu öpmek istediğimi düşününce göğsüm sıkışıyor, ama bunu yapmalı mıyım bilemiyorum. Ya da o bunu istiyor mu? Ya benden nefret ediyorsa, bu düşünce bile beni dizlerimin üstüne çökertiyor.

"Önemli değil," diyor, "seni bekledim."

"Evet, basından kaçtığım için biraz geç kaldım," diye itiraf ediyorum

"Bu, üçüncü periyotta sadece bir sayı öndeyken benim yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalışıyorum.

yüzümdeki gülümsemeyi saklamaya çalışıyorum.

"Öyle," diye itiraf ediyorum. "Maçı izledin mi?"

"Evet, öyle," diye cevaplar ve ben kalkıp kanepenin yanına otururum, elim yüzünden beline doğru kayar. "Kutuları açarken yapıyordum."

"Görüyorum." Etrafa bakıyorum ve evin çeşitli yerlerine koyduğu birkaç eşyasını daha görüyorum. "Hepsini bir gecede yapmak zorunda değildin."

"İçimde birikmiş enerji vardı." Ona bakıyorum, onu sırt üstü yatırıp sevişmek istiyorum.

"Nasıl hissettiğini biliyorum," diyorum yumuşak bir sesle ve ikimiz birbirimize bakıyoruz. Ben onun bir şey söylemesini beklerken, o da muhtemelen benim bir şey söylememi bekliyor. Ama bu konuşmayı yapmaktan çok korkuyorum, bu yüzden kaçınıyorum. "Bir şeyler yiyeceğim. Sen aç mısın?"

"Hayır," diyor. Sesi o kadar yumuşak ki, kırılmış gibi geliyor. "Sanırım yatmaya gideceğim."

"Tamam." Kalkıp ona elimi uzatıyorum. Battaniyeyi bir kenara atıp ayağa kalkıyor. Şort ve kısa bir üst giydiğini görüyorum, ama küçük bir bebek göbeği var ve göğsüm o kadar baskı altında kalıyor ki sanki üzerime bir ev çökmüş gibi hissediyorum. Karşımda duruyor ve ellerimi kaldırıp yüzünü avuçlarımin arasına alıyorum. "Birazdan gelirim," diyorum ona, dudaklarına öpücük kondurup uzaklaşmadan önce. Onun merdivenleri çıktığını duyduğum anda gözlerimi kapatıyorum. "Onunla konuşmalısın," diyorum kendime. "Cesur ol, onunla konuş, ne söyleyeceklerini dinle ve onu sevdiğini söyle."

Binlerce kez yaptığım gibi, *Sports Center* arka planda çalarken taburede oturarak yemeklerimden birini yiyorum. İki ay önce de yaptığım gibi, ama hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Tüm ışıkları kapatıp yukarı çıkıyorum, böyle devam edemeyeceğini biliyorum, ne benim için, ne onun için, ne de bebek için. Onu bırakmak zorunda kalırsam, bu beni öldürür, ama onun için yaparım.

Odaya girdiğimde, onu yan yatmış, top gibi kıvrılmış halde görüyorum. Mümkün olduğunca sessizce dolaba doğru yürüyorum, orada kıyafetlerimi çıkarıp yatağa doğru yöneliyorum.

Sanırım iki saat kadar uyudum, gözlerimi açtığımda yatakta yalnız olduğumu gördüm. Yataktan kalkmak için döndüğümde onu bornozumla kanepede oturmuş, uzaktaki suyu izlerken gördüm.

Saçları başının üstünde toplanmış, elinde son zamanlarda içtiği bitki çayıyla dolu olduğunu bildiğim bir kahve fincanı tutuyor. Yorganı üzerimden atıp kalkıyorum, banyoya gidip bir çift basketbol şortu ve tişört giyiyorum, sonra aşağı inip kendime bir fincan kahve yapıyorum. Yukarı çıktığımda onu aynı yerde buluyorum. "Günaydın," diyorum, dışarı çıkarken kıyıya vuran dalgaların sesinin havayı doldurduğunu duyuyorum.

"Günaydın," diye cevaplar ve ben diğer tarafa otururken bana bakar.

Kahveden bir yudum alıp önümdeki masaya koyuyorum, acı tadı hemen mideme vuruyor. "Neler oluyor?" Sonunda ona sormaya cesaretimi topluyorum.

"Sen söyle. Bir haftadır benden uzak duruyorsun. Artık ne yapacağımı bilmiyorum." Sesi, benim hissettiğim kadar çaresiz geliyor.

"Seni zorlamak istemedim," diye itiraf ediyorum. "Tiffany ile olanlar kafamı karıştırdı ve açıklayamayacağım kadar ağır bir suçluluk hissettim," diye itiraf ediyorum ve o da kendi fincanını masaya koyuyor.

"Kafanda bu düşünceler dolaştığında böyle mi olacaksın?" diye soruyor bana. "Sadece kapanıp benimle bu konuda konuşmayacak mısın?"

"Hayır, tabii ki hayır. Sadece, bu çok büyük bir olaydı, Ari." Suya bakıyorum. "Sana her şeyi sindirmek için zaman vermek istedim. Benim de suçluluk duygumu sindirmek için zaman."

"Suçluluk duyacak bir şeyin yok. Onun ne yaptığını bilmiyordun," diyor ve beni biraz rahatlatıyor. "Şok oldum, sonra da sinirlendim, ama sen beni dışladın."

"Kendini kapatan tek kişi ben değildim," diye karşılık verdim ve o sadece bana baktı. "Sen de beni dışladın, benimle konuşabilirdin." Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. "Bağırdım, çığlık attım, küfrettim, bir şeyler yaptım ama sen hiçbir şey yapmadın."

"Bunu yapamam." Kafamda duyduğum tek şey bu; duymaktan korktuğum sözler. Bu sözler, altımdan halı çekiliyormuş gibi hissettiriyor. Ayağa kalkıyorum ve o ağzı açık bir şekilde beni izliyor.

"Öyle hissettiğin için üzgünüm," diyorum, burada kalıp beni terk edeceğini söylediğini dinleyebileceğimden emin olamadan. "Antrenmana gitmem gerek."

"Jaxon," diye seslenir.

"Şu anda bunu yapamam," diyorum ve yatak odasından çıkıp kapıya doğru yöneliyorum. Anahtarlarımı ve cüzdanımı alıp ayakkabılarımı giyiyorum ve dışarı çıkıyorum.

Kalbim o kadar hızlı ve şiddetli atıyor ki, evden çıktıktan bir saniye sonra kenara çekmek zorunda kalıyorum. Kimsenin olmayacağını bilerek buz pistine doğru yola çıkıyorum. İçeri girmeden önce SUV'umu park ederken, Kirby'yi dolabının yanında dururken görünce şok oluyorum. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Sen burada ne halt ediyorsun?" Soruyu ona geri yöneltiyorum.

"Evden çıkmam gerekiyordu." Oturur. "Angela beni deliye çeviriyor ve bu hiç de iyi bir şey değil." Ben yanına otururken bana bakıyor. "Peki, burada ne işin var?"

"Sanırım Ariella benden ayrılacak."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu bana, kafası karışmış bir şekilde. "Neden böyle düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Kafamı sallayıp ona olanları anlatıyorum, sonunda Tiffany'nin yaptıklarını da anlatınca gözleri yuvalarından fırlayacak gibi oluyor. Az önce ayrıldığım konuşma da dahil olmak üzere her şeyi anlatıyorum. "Kendimi çok suçlu hissediyorum dostum, bunu açıklayamıyorum."

"Anlıyorum, ama onun ne söyleyeceğini bilmiyorsun."

"Onu bırakabilir miyim bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Tabii ki onu yatağıma kelepçeleyip sonsuza kadar orada tutamam," diyorum ve o gülüyor. "Ama benim için ülkenin öbür ucuna taşındı, sonra da bu oldu. Yani, daha ne kadar dayanabilir ki, sonra 'bu benim için çok fazla, ben gidiyorum' diyecek."

"Sen bir aptalsın," diye işaret ediyor bana. "Eğer seninle ilişkisini bitirmiş olsaydı, kutularını açar mıydı sence?" diye soruyor bana ve ben ilk kez bu konuyu düşünüyorum. "Eğer bitirmiş olsaydı,

burada yaşayan kuzenleri varken senin evinde kalır mıydı? O, "Hoşça kal" derdi. Muhtemelen o da senin kadar korkmuş ve paniklemiştir."

"Siktir!" diye bağırarak ayağa kalkıyorum.

"Evet," diyor, başını sallayarak, "sen tam bir salaksın."

"Siktir. Siktir. Siktir," diye küfrederek anahtarlarımı alıyorum. "Sence çok mu geç oldu?"

"Kız arkadaşımдан kaçmak için evimi terk ettim ve şimdi prezervatiflerime delik açtığından korkuyorum." Başını sallar. "Sanırım gidip bir otel odası tutup hayat seçimlerimi yeniden düşüneneğim. Git kızını al."

otuz bir

Ariella

Duğu kapatıp dışarı çıkıyorum, saçlarını beyaz bir havluyla sarıp, bu sabah giydiğim beyaz pelüş bornozu kapıyorum. Birkaç gün önce Jaxon'ın dolabının yanında bulduğum ve ona daha yakın hissetmek için kendimi sardığım bir bornoz. Vücutum ağrıyor, muhtemelen eve geldiğimde kutuları açarken yorulduğum için. Kutuların eksik olduğunu görünce o kadar sinirlendim ki, eğer beni istemiyorsa, erkek gibi davranıp bana söylemesi ve eşyalarını toplaması gerektiğini düşünđüm. Bütün bu işi sinirli bir şekilde yaptım, bu da beni pek sakinleştirmede, ki bu muhtemelen bebek için iyi bir şey değil.

Lavabonun benim tarafına doğru yürürken, telefonuma bakıyorum ve siparişimin geldiğini görüyorum. Havluyu saımdan çıkarıp, saçımı tarıyorum ve bırakılabilir sa kremi sıkıyorum. Sonra merdivenlerden aşağı iniyorum, oturma odasına gitmeden doğrudan kapıya yöneliyorum. Kapıyı açtığımda, siparişimin kapının hemen önünde durduğunu görüyorum. Kahverengi çantayı saplarından tutup mutfağa geri dönüyorum, çantayı tezgahın üzerine koyup buzdolabına gidiyorum ve bir karton süt ile bir atal alıyorum.

Tabureyi çekip, burada mı yiyim yoksa yatakta mı yiyim diye bir saniye düşünürüm. Onun beni terk ettiğini düşünürken tavana bakarım. "Bu gece yatakta uyumayabilirim bile," diye kendime hatırlatırım ve çantayı açıp üstteki ilk şeffaf kabı çıkarırım.

Krem peynirli kırmızı kadife Bundt kekini tezgahın üzerine koyup, elimi uzatıp kızılıık ve beyaz çikolata parçacıklı olanı çıkarıyorum. Sonra limonlu yaban mersinli olanı ve son olarak da havuçlu kek olanı çıkarıyorum. Onları yan yana dizip, masaya oturuyorum.

tabure. "Beni terk ettiğine inanamıyorum." Kafamı sallayarak tüm kapları açıyorum, sonra ilk pastayı çatalla kesip bir ısırık alıyorum. "Ne salak adam." İkinci pastadan bir ısırık daha alıyorum, sonra süt kartonunu alıp kapağını açarak dudaklarıma götürüyorum.

Bir yudum alırken, ön kapının açılıp hızla kapandığını duyuyorum ve ardından adımın "Ariella!" diye bağırıldığını duyuyorum. Yan tarafa bakıp onun gelmesini bekliyorum, ama bunun yerine merdivenlerden koşarak çıkan spor ayakkabılarının gıcirtısını duyuyorum. "Ari!" diye tekrar adımı seslendi ve sonra merdivenlerden aşağı koşarak indiğini duydum. "Ariella!" diye tekrar adımı seslendi ve sonunda beni bulana kadar ofisime doğru koştu.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese, yüzü solgun beyaz bir halde, nefes nefese, ellerini önündeki tezgahın üzerine koyar. "Gittiğini sanmıştım." Bana bakar, sonra da keklerin olduğu rafa doğru. "Küçük bir tatlı atıştırmalık alıyorsun, görüyorum." Gülümser ve sonra başını eğirir.

"Buna duygularını yemek denir," diye ona ters ters cevap veriyorum ve süt kartonunu yere bırakıyorum. "Bu kadar çabuk ne yapıyorsun?"

"Konuşmamızı devam ettirmek istiyorum," diyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve sonra yüzündeki ifadeyi görüyorum. "Ari," diye fısıldayarak adımı söylüyor.

"Yine öylece çekip gideceksen, seninle bu konuşmayı yapmayacağım." Sesim yükselir. "Yoksa bu sefer giden ben olacağım," diye onu tehdit ederim.

"Bir daha çıkıp gitmeyeceğim," diye fısıldayarak beni temin eder ve ben tezgahın uzaklaşıp ayağa kalkarım.

"Peki." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "O zaman şunu bitirelim, olur mu?" Az önce yediğim iki lokma kek midemde çalkalanıyor.

"Bunu bitirmek istemiyorum," diye mırıldanıyor ve ben başımı sallıyorum. "Çok korkuyorum, Ariella." Elleriyle saçlarını okşuyor, sesi titriyor, omuzları yenilgiye uğramış gibi sarkıyor ve ben ona gitmek istiyorum, ama önce bunu halletmemiz gerekiyor. Belki de sesi titriyor çünkü bunu nasıl bitireceğini bilmiyor.

"Jaxon," diye sesleniyorum, o bana bakarken gözlerindeki yaşları görüyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin," diyorum, ona kolay bir çıkış yolu sunarak, kendimi daha çok incittiğimi bilsem de. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." Boğazımda küçük bir yumru oluşmaya başlamış, şimdi ise golf topu kadar büyümüş. "Bebeğimizi piyon olarak kullanmayacağım. Korkmana gerek yok. Bebeği senden asla uzak tutmayacağım."

"Korkum bu değil," diye itiraz ediyor ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Her şeyi anlatmaya çalışacağım ve beni kesmemenizi rica ediyorum çünkü bir şeyleri unutacağım gibi hissediyorum ve o zaman çok geç olacak." Yan tarafa dönüp ileri geri yürümeye başlar.

"Tamam," diyorum, "peki sonra ben de aynısını yapma şansım olacak mı?" Bana başını sallıyor; bana bunun bittiğini söylese bile, ona onun hakkında ne hissettiğimi söyleyebileceğimi sanmıyorum. Ama yine de, onun ne hissettiğine bakılmaksızın, bunu bilmeye hakkı var.

"Benden nefret edeceksin diye çok korktum," diye başlıyor ve ben bir adım öne çıkmak üzereyken elini kaldırıyor. "Olanlar için kendimi çok suçlu hissettim, tahmin bile edemezsin, bu beni gerçekten yiyip bitirdi. Sonra korku kafama girip beni ele geçirdi. Beni terk edeceğin korkusu. Seni ve bebeği kaybedeceğim korkusu, aramızdaki her şeyin biteceği ve bunun yüzünden paramparça olacağım korkusu."

"Senin suçun değil," diye hemen söylüyorum, aslında hiçbir şey söylememem gerektiğini bilsem de, ve o bana bir bakış atıyor. "Sadece seni suçlamadığımı bilmeni istiyorum. Devam edebilirsin."

"Teşekkür ederim." Başını sallar. "Seninle birlikte olmaktan hoşlanıyorum." Gülümserim ve sonra ayaklarıma bakarım. "Hayır, bunu sil. Seninle birlikte olmayı seviyorum. Seninle uyanmayı seviyorum ve kesinlikle seninle yatmayı seviyorum." Buna gülmeden edemiyorum. "Sırf bebek bekliyoruz diye burada olmak zorunda olduğunu hissetmeni istemiyorum."

"Sırf bebek bekliyoruz diye burada olmak zorunda hissetmeni istemiyorum." Onu tekrar keserek sözlerini tekrar ediyorum. "Her neyse." Ellerimi kaldırıyorum. "Biliyorum, sonra konuşacağım."

"Onun yaptığını öğrenmeden önce, sana hislerimi söyleyecektim," diye açıklıyor ve kalbim hızla atmaya başlıyor, "ama sonra, bunu sadece olanlar yüzünden söylediğimi düşünmeni istemedim."

"O yüzden hiçbir şey söylemiyorsun," diye ona tıslıyorum. "Sen 'Bunu yapamam' ve 'Bunu hiç istemedim' gibi şeyler söylüyorsun." Gözyaşları yanaklarımdan akıyor. "Sen, bu ilişkiden çıkmak istediğini düşündüren şeyler söylüyorsun." Sesim yükseliyor. "Her şeyi sorgulamama neden olan şeyler söylüyor ve yapıyorsun." Konuşmayı durduramıyorum, ama o bana doğru bir adım attığında susuyorum. Yüzündeki acı beni suskun bırakıyor.

"Seninle bir hayat kurmak istiyorum," diye devam ediyor, az önce söylediklerimi görmezden gelerek. "Acele etmek istemiyorum, ama aynı zamanda seninle birlikte olmak istemediğimi düşünmeni de istemiyorum, çünkü çok istiyorum. Sen benim her şeyimsin," göğsü inip kalkarken neredeyse nefes nefese kalıyor. "Bebek benim her şeyim. İkiniz benim her şeyimsiniz." Sesi çatlıyor. "Seni seviyorum, Ariella." Gözlerimden akan ve yanaklarımdan süzülen gözyaşlarına engel olamıyorum. "Bu sabah sana seni sevdiğimi söylemek istedim, ama sonra benden ayrılacağından çok korktum. Bunu duymak istemedim, bu yüzden kaçtım."

"Ne?" Kafamı sallıyorum. "Buradayım, değil mi?" diye soruyorum ona ve o burada durmuş, nefesimi kesecek kadar yakışıklı ve güzel görünüyor. "Uçağa binip eve dönmedim. Bu arada, artık bir evim yok, çünkü her şeyi buraya gönderdim," diye ona ters ters cevap veriyorum. "Hala seninle aynı şehirdeyim. Seninle aynı evde yaşıyorum. Seninle aynı yatağı paylaşıyorum. Hala buradayım. Bu sabah tek istediğim senin benimle konuşmandı, ama ben senin beni burada istemediğini sandım."

"Nasıl böyle düşünebilirsin?" diye soruyor bana.

"Ne düşünmem gerekiyordu?" diye bağıriyorum ona. "Benimle konuşmuyordun ve konuşmamız gerektiğinde beni terk ettin. Ben de senin kadar korkuyorum Jaxon, ama birbirimizle konuşamazsak..."

"Çok üzgünüm, bebeğim," diyor, bana koşarak sarılıyor. Ağzı ağızma yapışıyor, dili ağızımın içine kayıyor. Ellerim kollarını ve boynunu okşuyor, onu

bir haftadan fazla beklediğim tüm tutku ve arzuyla onu öpüyorum.

"Söylemek istediğim şeyi söyleyemedim." Onu bıraktım ama kolları beni sarmış halde kalmaya devam etti, yanağımı öptü, sonra öpücüklerini boynuma, sonra da kulağıma kaydırıldı. "Bunu yaptığında konsantre olamıyorum."

"Elimde değil. Bir haftadır sana dokunmadım." Kulak mememi emerek beni titretir.

"Ama söylemem gerekenleri söylemedim," diye inledim, o hareket ederken boynuma ve göğsümün ortasına doğru öpücükler kondururken. "Benimle konuşmamak olmaz, Jaxon."

"Biliyorum," diye itiraf ediyor, "Bir daha asla kapanmayacağıma söz veriyorum." Ellerini yüzüme koyuyor.

"Bir dahaki sefere bunu yaparsan..." diye başlıyorum ama o başını sallıyor.

"Bir dahaki sefer olmayacak. Yapamam. Yapmayacağım. Seninle konuşmamak çok zordu. Kendimi kaybedecek gibiydim. Bundan nefret ettim."

"İyi, ben de seninle birlikte olmak istiyorum," diyorum ona. "Birlikte büyümek istiyorum." Gülümsüyorum ve sonra aşağı bakıyorum. "Ben senden biraz daha fazla büyüyeceğim ama..." Yukarı bakıyorum. "Ben de seni seviyorum, seni aptal pislik," diyorum ve onu güldürüyorum. "Ama sormam gerek," diyorum ve ellerime bakıyorum, "neden eşyalarımı attın?"

Bana şaşkınmış gibi bakıyor. "Ne eşyaları?"

"Kutularım." Kutularımdan bahsediyorum. "Eşyalarımı attın."

"Senin eşyalarını atmadım," diye bana ters ters cevap veriyor. "Her şeyi alt kattaki yatak odasına kaldırdım. Bazı eşyaları da üst kattaki yatak odasındaki çamaşır dolabına koydum." Kafasını sallıyor. "Senin eşyalarını attığımı mı sandın?"

"Şey, bulamadım," diyorum, "yani nasıl bilebilirdim ki? Benim eşyalarımı atacağını sanıyordum."

"Beni terk edeceğin düşüncesine dayanamadım, bu yüzden kutuları açıp eşyaları evin her yerine dağıttım," diyor ve ben gülüyorum.

"Gerçekten konuşmamız gerekiyordu," diyorum. "Sana inat etmek için kalan kutuları da açtım." Gülüyorum. "Beni istemiyorsan, beni kovman gerektiğini düşündüm."

"Senin gitmeni istemiyorum," diyor bana. "Ne şimdi, ne de gelecekte." Beni öpüyor. "Ayrıca," diye ekliyor, eli belimdeki kuşağa uzanıyor, "artık sensiz maçlara gitmeyeceğim."

"Ben çalışıyorum ve sen eve geç geliyorsun. Maça gidip eve gelir gelmez yatmak yerine, evde olup uyuyup seninle birlikte uyanmayı tercih ederim."

"Peki," diye pes ediyor, "ama hafta sonu maçları için mazeret kabul etmiyorum."

"Tamam, bunu kabul ediyorum." Bana bakar ve eliyle kuşağı çeker, ortadan ikiye açılır. "Bunun altında çıplaksın."

"Sen çıktığında duş aldım," diyorum ve eli bornozu omuzlarımdan itiyor ve bornoz ayaklarıma düşüyor.

"Seni seviyorum," diye fısıldayarak, çenemi öptükten sonra önümde diz çöküyor. "Merhaba," diyor karnıma, "sesimi duymayalı uzun zaman oldu, biliyorum." Karnıma konuşan ona bakıyorum. Kalçalarını ellerine almış, küçük şişkinliği burnuyla okşadıktan sonra öpüyor. "Sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek," diyor bana bakarak. Elim saçlarına uzanıyor ve başının arkasına gidiyor.

"Söz veriyor musun?" Onu, küçük parmağını uzatan elimi tutarken aşağıya bakıyorum.

O gülerek kendi küçük parmağını uzatır, benimkine dolayarak başını sallar. "Hiç şüphe yok," diye yemin eder. "Kesinlikle" —ona sertçe bakarım—"başka bir şey yok, sadece kesinlikle." Bana gülümser. "Seni çok özledim." Küçük parmağını bırakıp kollarını belime dolayarak sarılır. "İşkencedir."

"Eh, bunu kendine sen yaptın," diye azarlıyorum onu, o da bana bakıyor. "Bütün bunlar önlenebilirdi." Kafasını biraz hareket ettiriyor, öpücük karnımın daha aşağısına iniyor. "Tek yapman gereken..." O ayağa kalkıp bir elini belime doladığında, diğer eliyle de kıcımlı kavradağında konuşmayı kesiyorum. "Benimle konuşmaktı." O eğilip beni öpmek için eğildiğinde kollarımı boynuna doluyorum.

Dili ağzıma girer. "Seni tatmalıyım," der öpüşürken, eli kıcımdan kalçalarıma, sonra da göğüslerime doğru kayar.

"O zaman tadına bak," diye nefes nefese davet ettim, o eğilip bir meme ucumu ağzına alıp sonra diğerine geçince.

"Bir haftadır seninle sevişmedim."

"Dokuz gün," diye belirtip ellerimi gömleğinin altına sokuyorum, "ama saydığımından değil."

"Yatak mı, kanepesi mi?" diye sordu ve ben kanepesine baktım.

"Hangisinde beni daha sert becerebilirsin?" diye soruyorum ve o yüzünü boynuma gömüyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Bacaklarını genişçe açtığında seni daha iyi sikebiliyorum," diye cevaplar ve merdivenleri çıkarken, "o zaman yatak olsun."

"Demek yatak olacak, öyle mi?" diye inlerim, o beni yatağın ortasına yatırıp tişörtünü çıkarırken.

"Umarım bugün için başka planların yoktur," diyor tişörtünü bir kenara atarken, "çünkü doldurmam gereken bazı boşluklar var." Dirseklerimin üzerine kalkıp şortunu çıkarmasını izliyorum. "Tek soru, hangi boşluğu önce dolduracağım?" Ona cevap verme fırsatım olmuyor çünkü yatağa çıkıyor ve parmakları içime girerken ağzım onun penisine yapışıyor.

otuz iki

Jaxon

"B bebeğim," diye mırıldanıyorum, benim sikimi yutarken, yumruğunu yukarı aşağı hareket ettirirken. "Buraya gel," diyorum ona, ama o sadece başını sallıyor. "Buraya gel, yoksa ben devralacağım ve sonra sen kızacaksın."

"Bana hiçbir şey yapmama izin vermedin," diye somurtarak yukarı doğru hareket ediyor. Bana binip, aramıza uzanarak sikimi yerleştirmeden önce, onu kolundan tutuyorum. Kalçalarını hareket ettirip beni öpmeye geldiğinde, sırlıklam amcığı çoktan taşaklarıma sızmaya başlamış. O benim üzerimde yukarı aşağı hareket ederken elim onun kıcını yoğuruyor. "Kendimi çok..." O geriye yaslanıyor. "Çok..." O benim sikimin üzerinde boşalıyor. "Dolu." Onun orgazmını bitirmesine izin verdikten sonra onu kaldırıp sikimden indiriyorum ve sırt üstü yatırıyorum.

"Bacaklarını aç bana. O amcığı yalayacağım, sonra durmam için yalvarana kadar sikacağım." Ağzımı amcığına indirip klitorisini emiyorum, sonra ısııyorum. Kalçaları titriyor. "Çok olgun," derim ona, iki parmağımı içine kaydırırken, o da bacaklarını daha da açar. "Siktir, bu amcık." Parmaklarımla onu sikerken klitorisini okşarım. "Her seferinde beni içine çekiyor," derim, parmaklarımı kıvrırken, o da iki vuruşla boşalır.

"Jaxon," diye fısıldayarak adımı söyler. "Yine boşalacağım," der, sanki ben bilmiyormuşum gibi, sanki birkaç dakika önce boşalmamış gibi. "Bu sefer senin sikine ihtiyacım var."

"Parmaklarımla seni tatmin ettikten sonra alacaksın," diyorum ona, parmaklarımla etrafındaki sıkılığı hissederek. "Tadı cennet gibi." Onun sıvılarını yalıyorum. "Parmaklarımla seni tatmin ettikten sonra"—bacakları kulaklarımı sıkıca sarıyor—"yüzüstü yatmanı ve kıcını yukarı kaldırmanı istiyorum." O, boşalırken inleyerek inliyor ve ben onu yüzüstü çeviriyorum. O yatıyor.

Orada gevşek bir makarna gibi yatıyor. "Benim gelme vaktim geldi." Kalçalarını kaldırıp ona giriyorum. "Klitorisinle oyna bebeğim," diye talimat veriyorum ve o, bir elini önündeki çarşafı tutarken, diğer elini aramızda hareket ettiriyor.

"Böyle çok derinsin." Sırtını kamburlaştırır. "Daha fazla dayanabileceğimi sanmıyorum."

"Evet, dayanabilirsin," dişlerimi sıkarak tekrar tekrar ona girerken diyorum. Amcığı o kadar ıslak ki, taşaklarıma damlıyor. "Sen benim sikimi istediğim şekilde alacaksın."

"Evet! Sadece" omzunun üzerinden bakarak "böyle."

Köküne kadar giriyorum, ikimiz de boşalırken taşaklarım klitorisini okşuyor. "Amin içimdeki spermi emiyor. Hepsini alıyor."

"Evet," diye nefes nefese, "hepsini istiyorum. Bana vereceğin her şeyi alacağım." Karnının üzerine yığılıyor. "Ama bir süreliğine bu kadar."

Onun içinden çıkmadan önce kışına bir tokat atıyorum ve amcığı bir kez sıkılaşıyor, sonra beni bırakıyor. "Seni burada bekleyeceğim," diyor ve bir yastık kapıyor.

Tuvalete geri dönerken ona gülüyorum. "Uyumaya çalışıyordum." Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Benim sikimle oynamaya başlayan sendin."

"Tamam, peki, şimdi ikimiz de uyuyalım. Boxer falan giymelisin."

"İkinci kez denedik!" diye bağırıyorum ve suyu açıyorum. Kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için bütün günü geçirdik. Her tur bittiğinde ayrı köşelerimize gidiyorduk, ama sonra birbirimize dokunuyorduk ve iş başlıyordu. Aşağıya indik ve sonunda onun amından keklerinin üzerindeki kremayı yedim, sonra onu eğip sikmeye başladım. Sonra düş almaya gittik, ikimiz de birbirimizin yıkanmasını izledik. Sonunda onun ağzını sikip, sonra da ters kovboy pozisyonunda sikimi sikmesini sağladım. Sadece bunu düşünmek bile sikimi kabartıyor. "Bebeğim, bir bez lazım."

"Misafir odasında yatacağım," diye mırıldanıyor ve ben bir bezle dışarı çıktığımda, onu bıraktığım yerde hala yatıyor.

"Seni gözümün önünden ayırmayacağımı sanıyorsan..." Yanına gidip bacağını kenara çekiyorum, onu temizlemeye hazırım.

"Jaxon," diye tıslar, içime gireceğimi sanarak, "yakında sikiinin derisi yok olacak."

"Seni temizleyecektim." Elimdeki ıslak bezi kaldırıyorum ve o bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"Anladım." Benden bez parçesini alır ve bacaklarını açmasını izlerim. "Bu seni bu kadar heyecanlandırmamalı," diye bana tıslar, bez parçesini bana geri atar ve yorganın altına girer. "Şimdi, bırak da biraz uyuyayım."

"Tamam." Bez parçayı kenara atıp yatağa giriyorum, belinden tutup kendime çekiyorum.

"Uyumam lazım," diye inledi.

"Biliyorum, ama seninle bir şey konuşmak istedim," diyorum ona ve o da kollarımda bana dönerek yüzünü bana çeviriyor. "Sen çok güzelsin. Bugün ne kadar güzel olduğunu sana söyledim mi?"

"Evet," diyor yumuşak bir sesle, "bunu her zaman söylüyorsun. Ama bugün özellikle söyledin." Bana gülümsüyor.

"Bunu sana her gün söyleyeceğim ve kızımız doğduğunda" — gülümsüyorum—"ona, annesine her gün ne kadar güzel olduğunu ve onu her gün sevdiğimi söylediğimi hatırlamasını isteyeceğim."

"Ya erkek olursa?" diye sorar bana.

"Ona, onunla ne kadar gurur duyduğumu ve onu sevdiğimi söylediğimi hatırlamasını istiyorum." Gülümsüyorum. "Ayrıca, annene iyi bak."

"Ne?" diye bağırır.

"Ben yola çıktığımda, sana iyi bakması gerektiğini bilmesi gerekiyor." Beni kendinden uzaklaştırır, ama ben onu tekrar kendime çekerim. "Ne olacağını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Yani öğrenmek istiyorsun?"

"Evet," diye cevap veriyorum. "Bilmek istemiyor musun?"

"Öyle sanıyordum," diyor yumuşak bir sesle, göğsümü öpüp sonra bana bakarak, "ama sonra daha fazla düşündüm. Erkek mi kız mı olduğu umurumda değil. Sadece bebeğin sağlıklı olması umurumda." Gülümsüyor. "On parmağı ve on ayak parmağı olması umurumda. Doğumun sorunsuz ve kolay olması umurumda," diye ekliyor. "Bu çok uygun,

Sürpriz bir hamilelikti." Gülüyor. "Sürpriz, erkek!" ya da "Sürpriz, kız!" da olabilir.

"O zaman bekleyelim," diyorum ona ve onu kendime çekiyorum. Kokısını içime çekiyorum ve nihayet, bir haftadır ilk kez nefes alabiliyormuşum gibi hissediyorum. "Haklısın, ne olduğu önemli değil."

"Ayrıca, bebek odası için bazı dekorasyonlar bakıyordum."

"Öyle mi?" diye yanıtlıyorum, sesi canlanıyor ve heyecanlandığını anlıyorum.

"Evet. Hatta geçen hafta bir pano bile hazırladım."

"Bana göstermeni istiyorum," diye ısrar ediyorum ve heyecanlanıyorum. "Nerede? Gidip alabilir miyim?" diye soruyorum ve o gülümsüyor.

"Dizüstü bilgisayarımda." Yataktan kalkıp bir şort alıp merdivenlerden aşağı koşuyorum. Onun sürekli güldüğünü duyabiliyorum. Bilgisayarı alıp odaya geri koşuyorum, o da yatakta oturmuş. Yorgun görünen yüzü şimdi uyanık görünüyor.

"Tamam, bu çok, çok basit." Dizüstü bilgisayarını açıyor. "Çünkü birlikte birkaç şey seçmemizi istedim, ama..." Bilgisayarı bana çeviriyor ve yaptığı maket odayı görüyorum. "Beşik ağartılmış ahşaptan yapılmış, bu yüzden erkek ya da kız için olabilir. Bu da bir sonraki için iyi olur."

"Bir sonraki." Ona göz kırptım. "Bu hoşuma gitti."

Bana gözlerini devirdi ve sonra söylemek istediği şeye devam etti. "Sonra odanın ortasına krem rengi pelüş bir halı koymayı düşündüm. Duvarlar yumuşak bir ekru rengine boyanabilir ve eğer erkek olursa, birini çağırıp ortasına yumuşak bir bebek mavisıyla adını yazdırmayı düşündüm, kız olursa da yumuşak bir pembeyle. Bu büyük boy, kanepeye benzeyen ama aslında sallanan sandalyeyi çok beğendim, yanında uyumlu bir puf da var. Çok nötr bir renk ama üzerine mavi veya pembe bir battaniye ekleyebilirsin. Ayrıca yumuşak nane rengi eşyalar da koyabiliriz. Bebeğin odasının nasıl görüldüğünü bilmeyeceğini ve bu konuda umursamayacağını düşünüyorum. İki yaşına geldiğinde neyi sevdiğini anladığımızda, odayı ona göre değiştirebiliriz."

"Bence mükemmel," diye onu övüyorum. "Senin o sandalyede otururken, bebeği kucağında tuttuğunu ve benim maçı eve geldiğimde ikinizi bulduğumu hayal etmek delilik mi?" Bu görüntüyü sanki

"Takım gelecek hafta aile pateni etkinliği düzenliyor," diyorum ve o bana dönerek bana bakıyor, "ve senin de benimle gelmeni istiyorum."

"Evet, tabii ki." Yüzünü boynuma gömerek beni öperken, ben odaya bakmaya devam ediyorum. Onun hayalindeki gibi olmasını sağlayacağım. "Dışarı çıkıp kot pantolon almam lazım, ama sanırım sorun olmaz." Dizüstü bilgisayarını kapatıp yan sehpayı koyduktan sonra yatağa uzanıyorum. O da peşimden yatıyor, elini göğsüme koyuyor ve çenesini üzerine koyup bana bakıyor.

"Dün alışverişe gittin," diye hatırlatırım ona.

"Zoey ile dışarı çıktım ve sonunda Gabriella'nın evinde senin için ağladım, aptal herif." Elini çenesine dayayarak bana baktı. "Yani alışveriş yapmadım. Ama teyzem benim için kıyafet arıyor, bu hafta bir şeyler alacağım."

"Ağladın mı?" diye fısıldadım ve onu üzerime çekerek yüz yüze geldik. "Aptal olduğum için özür dilerim."

"Sen de pisliğin teki olduğun için üzgünüm," diye şaka yapar ve ben onun dudaklarını öperim. "Şimdi uyumam lazım." Başını omzuma koyar ve ikimiz de uykuya dalarız.

~~~

"Bebeğim, işin bitti mi?" Askerden siyah takım hoodie'yi alıp giyiyorum ve banyoya doğru yürüyorum.

"Nasıl olmuş?" diye soruyor, lavabodan dönerek. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, kulaklarının yanında yumuşak bukleler sarkıyor. Siyah bol kot pantolon, beyaz tişört ve bej ceket giymiş. "Oraya vardığımda senin formayı giyeceğim," diyor ve ben ona gülümsüyorum.

"Çok seksi görünüyorsun." Kapı pervazına yaslanıp onu izliyorum.

"Baştan aşağı kaplıyım." Aşağıya bakıyor, büyük altın düğmeli ceketinin kollarını sıvıyor.

"Biliyorum, bu da seni daha seksi yapıyor çünkü çok uzun zaman önce göğüslerimle seni sikip ağzına boşaldığımı biliyorum." Ayağa kalkıyorum. "Buradan çıkmazsak seni o tezgahın üzerinde sikeceğim."

"Beni eğlenceli zamanlarla baştan çıkarma," diye karşılık verir, elimi eline kaydırırken bana sıratarak, "sonra evde kalabiliriz ve senin sikinden Bundt kekini yiyebilirim." Bana göz kırpar ve ben başımı sallar, garaja girer ve garaj kapısını açmak için düğmeye basarım. "Bence yeni bir eve ihtiyacımız var," diyorum. "Bu evi seviyorum ama bahçeli bir eve ihtiyacımız var."

"Öyle mi?" SUV'ye biner ve beni bekler. "Neden öyle diyorsun?"

"Çünkü küçükken bahçede oynamayı çok severdim," diyorum ona. "Babamın beni kovalaması, her şeydi. Onun yaptığı ağaç ev."

"O ağaç ev harikaydı," diye hatırlar ve uzanıp elimi tutar. "Zoey'in yaşadığı mahalle hoşuma gidiyor."

"O zaman emlakçıyı arayayım."

"Öylece mi?" diye sordu.

"Aynen öyle," diye onaylıyorum. "Ayrıca sosyal medyada bebek beklediğimi duyurmayı da düşünmeliyiz."

"Biliyorum. İstersen Gabriella bizim fotoğraflarımızı çekebilir ve gelecek hafta senin sayfanda paylaşabiliriz."

"Ayarla," diyorum ona ve o bana şok olmuş bir şekilde bakıyor. "Senin neyin var?"

"Sosyal medyada hiç bir kızla fotoğraf paylaşmamıştın, şimdi ise 'kız arkadaşımı ve çocuğumu herkese tanıtayım' diyorsun." Elini ağzıma götürüp parmaklarını öpüyorum.

"Sanırım Tiffany'nin bana paylaştığı bir fotoğraf vardı." Ona bakarım. "Ama emin değilim. Eğer varsa silerim, ama birkaç etkinliğe falan gittiğimizi biliyorum."

"Jaxon," diyor, "onunla birlikte olduğunu biliyorum, bu yüzden umursamıyorum."

"Ben umursuyorum," diyorum ve yer altı otoparkına giriyorum. "İnsanlar benim adımı aratabilir ve onun fotoğrafı orada çıkabilir."

"Eh, psikopat biriyle birlikte olmamalıydın." Bana göz kırptır. "Şaka yapıyorum, her şey yoluna girecek."

"Söz mü?" Ona bakıyorum.

"Kesinlikle" —gülüyor—"hayır." Daha da yüksek sesle gülüyor. "Ama bunu çocuklarımıza açıklamak zorunda kalabilirsin."

"Harika." Park edip SUV'yi durduruyorum ve kamyonetin arkasında onu beklerken, birkaç oyuncu gelirken elimi onun eline kaydırıyorum.

"Beyler, bu benim kız arkadaşım Ariella," diye onu tanıtırken, onun da yüzünde bir gülümseme var. O da erkeklerle tokalaşırken gülümsüyor. "Babası Ralph Weber," diye ekliyorum, böylece onun uzun süredir aileden biri olduğunu bilsinler.

"Olamaz," dedi arkadaşlardan biri, "beni okuldan keşfeden oydu."

"Olamaz," diye cevapladı ve ben sadece ona bakakaldım. "Onu gördüğümü söylerim."

"Bir fotoğraf çekilmeliyiz," diyor ve ben ona yan gözle bakıyorum. "Sosyal medyada paylaşmayacağım."

"Umurumda değil, ama kızımınla selfie çekeceğini sanıyorsan, bir daha düşünmelisin," diyorum ona ve o gülüyor. "O ortada dursun ve kolun onun üzerinde olsun, ona dokunmayın. Elini kırıp seni oyundan çıkarmak istemem," diyor ve kolumu onun omuzlarına dolayarak, beni kendine doğru çekerek fotoğrafımızı çekiyor. Ona dokunmuyor bile.

"Ona göndereceğim," diyor ve başını sallayarak uzaklaşıyor.

"Buzda kaymaya hazır mısınız?" diye soruyorum ve o bana başını sallıyor.

"Elimi tutar mısınız?" diye soruyor, önümde duruyor ve ben onu kendime çekiyorum, elim onun kışına gidiyor. "Sakın yapma," diye uyarıyor, ama etrafta kimse olmadığını bildiğim için yine de sıkıyorum.

"Tamam," diye tıslıyorum, "hadi patenlerimizi giyelim." Ona bakıyorum ve o da bana yan gözle bakıyor. "Ve adımı sana yazdır."

otuz üç

Ariella

"Gel de sihrin nerede gerçekleştiğini gr." Koridorda ilerlerken beni yanına çekiyor.

"Ben onun evde olduğunu sanıyordum." Ona bakıyorum ve gözlerini devirince gülmekten kendimi alamıyorum. "Sen bu şakaya kendin düştün ve bunu biliyorsun."

"O sihir senin olduğun her yerdedir, bebeğim," diye mırıldanıyor ve birbirine kenetlenmiş ellerimizi dudaklarına götürüp parmaklarımı öpüyor.

"Sorunsuz," diyorum, o da insanların girip çıktığı odanın önünde duruyor. Birkaç kişi ona selam veriyor, birkaç kişi ise diğer yöne doğru yürürken selam veriyor, sonra bana bakıp gülümsüyor ve birazdan yetişeceklerini söylüyorlar.

"Logonun zerine basamazsın," diye uyarıyor beni ve ben başımı sallıyorum. Soyunma odasının ortasında genellikle logo bulunur ve bu logonun üzerine hiçbir zaman basılamayacağı herkes tarafından bilinir. Kimse basamaz ve eğer basarken yakalanırsanız, söylentilere göre ömür boyu yasaklanırsınız. Bunun gerçekten olup olmadığını bilmiyorum çünkü bunu yapacak kadar cesur - ya da aptal - biriyle hiç karşılaşmadım, ama bu çok, çok kötü bir şey.

O soyunma odasına girerken, "Sanki hayatım boyunca hokey oynamamışım gibi davranıyorsun" diye karşılık veriyorum. Birkaç ocuk patenleriyle etrafta koşuşturuyor. Gülümsemeden edemiyorum, gençlik yıllarımızın anıları bir anda aklımda canlanıyor. "Sanki soyunma odasına ilk kez giriyormuşum gibi davranıyorsun. Herkesle birlikte paten kaymaya gidip, sonra pizza yediğimizi hatırlıyor musun?" diye soruyorum ve o da başını sallıyor. "Ve sıcak ikolata. Nico, sadece süt ve sütlü çikolata kullanıldığından emin olurdu. Gerçek marshmallowlarla.

Eve giderken uğramayı unutma. Sanırım ilk arzumu hissettim.

Bana yaklaşp kulağıma fısıldadı, "İlk arzunun benim sikim olduğunu sanıyordum." Onu ittim ve yanaklarımın kızardığını hissettim.

"Çikolata boyası ya da çikolata şurubu almalıyız." Etrafına bakınır. "Artık çıkmaya hazırım," diye mırıldanır ve beni güldürür.

"Hey," der, üzerinde mavi ve beyaz harflerle adı yazılı olan dolabının önünde durduğunda. Kaskı, eldivenlerinin yanındaki raflardan birinin üstünde, patenleri ise bankının altında duruyor. Üzerinde adı yazılı bir forma kancaya asılı. "Kirby," der, yanındaki bankta oturan, elinde telefonu ile öfkeyle bir şeyler yazan adama.

Adam başını kaldırır ve ben gülümserim. "Bu benim kız arkadaşım," der, beni kendine çekip kolunu omuzlarıma atarak, "Ariella." Bana bakar, yüzünde kocaman bir gülümseme vardır.

"Beni nasıl tanıtacağın konusunda gerçekten konuşmalıyız," diyorum ona, sonra ayağa kalkan Kirby'ye bakıyorum. Jaxon kadar uzun, belki birkaç santim daha kısa. "Ben Ariella." Elimi uzatıyorum. "Bu arkadaşımınla birlikte yaşıyorum." Başparmağımla Jaxon'ı işaret ediyorum. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Kirby gülerek bana elini uzatır, ama Jaxon onu itekler. "Ona dokunma dostum, o elin nerelerde olduğunu bilmiyor ve mikroplardan uzak durmaya çalışıyor," diye uyarır ve ben ağzım açık kalmış bir şekilde ona dönerim. "Ona patenlerini giydirmelisin."

"Bunu yapmadın, Jaxon." Kafamı sallayıp, tüm bu olaya gülmemeye çalışan Kirby'ye bakıyorum.

Elleri belinde. "Sorun değil, onun bir barbar olduğunu zaten biliyordum," diye şaka yapıyor ve elini tekrar uzatıyor. Bu sefer elimi itmeden elini sıkıyorum. "Ama bunu yakından görmek bambaşka bir şey." Jaxon'a bakıyor. "Sarılmak isterdim ama hayatıma değer veriyorum."

"Onu kızdırmak istemeyiz," diye mırıldanıyorum, Kirby gülüyor. "İyi ki yakışıklıymış."

"Onu seviyorum." Jaxon'a bakar, Jaxon da ona sert bir bakış atar. "Dostum, sakınleşmen lazım," der ve telefonu çalar. Telefonuna bakar, kaşlarını çatıp çenesini sıkar. "Evet," diye telefona cevap verir. "Buz pistindeyim," diye cevaplar ve telefonun diğer ucundan bir kadın sesi duyulur. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Sana belirli bir saatte çıkmam gerektiğini söylemiştim ama sen hazır değildin." Kapıya bakarım. "Yani istediğin zaman buraya gelebilirsin." Jaxon'a bakıyorum, o da elini kalçama koyup beni geri itiyor, böylece onun yerine oturuyorum, gözlerim hala Kirby'de. "Her neyse," diye homurdanıyor, telefonu kapatıp arka cebine koyuyor.

"İyi misin?" Jaxon, önümde çömelip bankın altından patenleri çıkarırken ona sorar. "Bebeğim, spor ayakkabılarını çıkar da patenlerini giydireyim."

"Gidip buzu kontrol edeceğim," diyor Kirby, etrafına bakarak, bize bakmaktan kaçınmaya çalışıyor, Jaxon'ın sorusuna cevap vermiyor. "Biraz gecikti." Bize başını sallayarak odadan çıkıyor. Birkaç çocuk ona çarpıyor ve o da onlardan kaçmaya çalışırken gülmekten başka bir şey yapamıyor.

"Bebeğim," Jaxon, benim için bir spor ayakkabısını çıkarırken, "buzun üzerine çıkalım da buradan erken çıkabilelim. Birdenbire çikolata canım çekti."

"Bu patenleri nereden aldın?" diye soruyorum, o da ayağımı siyah patene sokarken.

"Babanı aradım, senden bedenini öğrendim." O benim patenlerimi bağlarken ben hiçbir şey söylemiyorum, sonra yanıma oturup kendi patenlerini bağlıyor. "Formamı giyecek misin yoksa ceketinle mi kalacaksın?"

"Formayı giyeceğim." Ayağa kalkarım. "Uzun kollu giymeliydim," derim ona, ceketini çıkarırken o da benim tişört giydiğimi görür.

"Sana bir tane bulurum," diye fısıldadı. "Ceketini giy." Etrafına bakındıktan sonra tek patenini giyip ayağa kalktı, eğilip kulağıma fısıldadı, "Göğüslerin ıslak rüyaların malzemesi."

"Tamam, birincisi, iğrenç," diyorum, ceketini tekrar giyerek, "ikincisi, mide bulandırıcı." Arkasına uzanıp kendi süveterini çıkarıyor ve

ve bana uzatıyor.

"Al, bunu giy," diyor, tişörtüyle orada dururken. "Jersey'nin altında bir tane daha var."

"O zaman neden onu giymiyorum?" diye soruyorum, onun kazakını alırken.

"Çünkü benim gibi kokacaksın ve insanlar senin benim olduğumu anlayacak," diye açıklıyor, formayı kaldırıp kancadan takım süveterini alıyor.

"Bu mantığa karşı çıkamam," diye cevap veriyorum, süveteri giyiyorum ve süveter uyluklarımın ortasına kadar iniyor. "Bu şey çok büyük, böyle kayamam."

Bana yaklaşır, gömleği katlar ve kot pantolonumun önüne sokar, sonra da kolları sıvar. "Aynı derecede iyi," der ve tekrar yerine oturur, diğer patenini de giyer. Ben de formayı giymeyi başarırım ve buz pistine doğru yürürken kendimi bir Oompa Loompa gibi hissederim.

"En son ne zaman paten kaymıştın?" diye soruyor bana, bankın arkasına geçtiğimizde. Buzda çocuklar görüyorum, çoğu küçük erkeklerin elinde hokey sopaları var, bazı kızların da sopaları olduğunu görünce gülümsüyorum.

"Geçen yıl, Noel için eve gittiğimde Dallas aile patenine gittim," diyorum ona, o bir pateni buzun üzerine koyup sonra diğerini de koyarken, dönüp bana elini uzatırken gülümsüyorum.

Onun peşinden giderek buza çıkıp yanında kaymaya başladım. "Neden gülümsüyorsun?" diye sordu bana bakarak.

"Gençken bunu yaptığımız tüm zamanları düşünüyordum," diye itiraf ediyorum. "Aile paten günü çok severdim."

"Ben de. Yani, büyük çocuklarla kayabildiğim için seviyordum." Gülüyor. "Bence çok havalıydı."

"Sen tam bir gösteriş meraklısıydın," diye onu kışkırtıyorum. "Kask takmadan, eşofman altı ve kazakla buz pistine çıkardın" — gülüyorum

— "beyzbol şapkanı ters takar, hokeyci gibi saçlarını uzatırdın." Gülmekten kendimi alamıyorum. "Etrafımda daireler çizerek kayardın..."

"Sonra da sana öğretebileceğimi söyledin," diye araya giriyor, gülerek. "Ne pisliksin."

"Biliyorum," diye onaylıyorum, birkaç çocuğun etrafında kayarken, sonra o duruyor. "Şimdi halimize bak."

"Kim tahmin edebilirdi ki?" Beni kendine çekip eğilip dudaklarıma öpücük kondururken ona bakıyorum. "Ben değil, orası kesin."

"Bilmiyorum," diyor, "bir şekilde birlikte olacağımızı düşünmek istiyorum." Gözlerimi deviriyorum. "Ne?"

"O gece senin radarında bile değildim."

"Bebeğim, o elbise, o ayakkabılar ve o bacaklarla. Resmen bir hedef tahtası gibiydin."

Onunla tartışmak üzereyim ki, adam elinde kamera ile yanımıza geliyor. "Bir fotoğraf çekebilir miyiz?"

"Evet," diyor adama, kolunu belime dolayarak beni kendine çekiyor, "ve bana gönderebilir misin?"

"Tabii ki, Jaxon." Kaykayla uzaklaşırken ona başını salladı.

"İnmeye hazır mısın?" diye sordu bana, birkaç tur daha kaydıktan sonra.

"Evet." Bankın yanına gidiyorum ve orada birkaç kadın görüyorum.

Yaklaşık altı kadın birbirine sokulmuş konuşuyor, içlerinden biri bir hikaye anlatıyor. Onlara gülümsediğimde onlar da gülümsüyorlar, ama benim hakkımda emin olmadıkları belli. Bunların çocuklu eşler veya kız arkadaşlar olduğunu hemen anlıyorum.

Hatırlayabildiğim kadarıyla, her zaman iki tür klik vardı, bazen üç bile olurdu: ana kulüp, bekar kızlar kulübü ve tabii ki cadı kulübü olmadan bu üçlü tamamlanmazdı. Bunlar genellikle, kendilerini diğerlerinden çok daha üstün gören oyuncuların kız arkadaşları veya eşleridir.

Soyunma odasına geri dönüp onun oturduğu yere doğru yürürken ellerimize bakıyorum. Ben eğilip patenlerimin bağcıklarını çözdüğümde o yanıma oturuyor. Spor ayakkabılarımı giyip formamı ve onun süveterini çıkarıyorum, sonra ceketimi giyiyorum. "Selam, siz ikiniz." Bakıyorum ve Kirby'nin bize doğru geldiğini görüyorum, arkasında bir kadın var. O beni görmeden önce ona bir bakıyorum.

Sarışın saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmış ve şekillendirilmiş, ağır makyajlı, deri pantolon, dar bir bodysuit ve siyah bir ceket giyiyor. Ayaklarında yüksek topuklu botlar var.

ve elinde yepyeni bir Chanel çanta sallanıyordu. "Sizi görmek istiyordum. Yemeğe çıkmak üzereydik, belki siz de bize katılmak istersiniz diye düşündük," diyor. "Angela." Elini çekiyor ve Angela, Jaxon'a tuhaf bir bakış atıyor — kesinlikle dostça bir bakış değil — sonra bakışını bana çeviriyor ve gülümsemeye çalışsa da, kesinlikle dostça olmadığını anlıyorum. "Bu Ariella."

Elini sıkmak için uzanırken, bana gösterdiği aynı gülümsemeyi takındım ve erkeklerin önünde gerçek cadalozluğunu gösterip göstermeyeceğini merak ettim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Angela."

"Hmm," diye cevaplar, "benim için de bir zevk." Kulaklarımdan kulaklarıma kadar gülümsemeden edemiyorum ve onun beni etkilemediğini görmesini sağlıyorum.

"Yemek salonuna gidiyoruz," diyor Kirby. "Sana yer ayırırız."

"Harika." Jaxon kendi patenlerini çıkarır ve olan bitenden habersizdir.

"O..." diye başlıyorum.

"Bir kaltak," diye tamamlar ve ben gülerim. "Ama bu Kirby'nin sorunu, benim değil." Ayağa kalkar, yanımdan süveterini alır. Buzda giydiği süveteri çıkarır ve benim giydiğim süveteri giyer. "Şimdi senin gibi kokuyorum," der, eğilip dudaklarımı öper, "ve bunu seviyorum."

Odanın dışına çıkıyoruz ve yemek salonuna girdiğimizde etrafa bakınıyorum, açık büfe yemeklerin önünde masalar kurulmuş. "Tuvalete gidiyorum."

"Tamam, ben gidip oturacağım" — etrafına bakınıyor ve Kirby'yi görüyor
— "Orada."

"Seni bulurum." Dönüp tuvalete doğru yürümeye başlıyorum ama o beni geri çekiyor, kolunu belime doluyor ve sırtımı göğsüne bastırıyor.

"Bir şey unuttun," diye kulağıma fısıldıyor ve ben yana bakıyorum, o da başını eğip beni öpüyor. "Artık gidebilirsin."

Gülerek başımı sallıyorum, tuvaleti bulup içeri girip kabine doğru yürüyorum. Pantolonumu çekiyordum ki seslerini duydum. "Onu buraya getireceğine inanabiliyor musun?" diye kızlardan biri homurdanıyor. "Ne kadar saygısızca."

"Lütfen," başka bir ses araya girer, "onunla sadece bir kaçamak yaşadığını biliyorsun."

"Duyduğuma göre," son ses başlıyor ve ben o sesi tanıyorum, "onunla birlikte çünkü onu hamile bıraktığı için suçluluk duyuyor ve şimdi ona bağlı kalmak zorunda." Gözlerimi kapatıyorum, onun sözlerinin beni rahatsız etmesinden nefret ediyorum. "Kısa sürede unuttur ve sonra Tiff'e onu geri alması için yalvarır."

Tavana bakıyorum, gözyaşlarımı silerek ve aynı zamanda sinirlenerek. Tuvaleti sifonu çekip kabini açıyorum, hepsinin yan yana dizilmiş olduğunu görüyorum. Her biri dudak parlatıcısını sürüyor ve gözleri kendi yansımalarından arkalarında duran bana kayıyor. İkisi yakalandıklarını anlayarak gözlerini kocaman açıyor, ama Angela değil. O sadece sözlerinin önemi yokmuş gibi bana bakıyor.

Boş lavaboya doğru yürürüm, elimi sabunluk altına koyarım ve sabunun akmasını izlerim. Bu sırada kalbim göğsümde çarpıyor ve ensem yanıyor. "Bence bu saygısızlık değil" — aynadan onlara bakıyorum — "çünkü o, ben ortada yokken bile Tiffany'den ayrılmıştı. Aslında, sanırım ben hep ortadaydım." Onlara gülümsüyorum. "Çünkü çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz." Ellerimdeki suyu silkeledikten sonra, ortadaki yığından birkaç kağıt havlu alıyorum. "Ben medyum falan değilim" — kalçamı tezgaha dayarım — "ama ben ortada olmasam bile, onun Tiff'e geri döneceğini sanmıyorum." Kağıtları sepete atarken onun sözlerini tekrarlarım, onlara gülümserim ve çıkmaya başlarım ama dururum. Angela'ya doğrudan bakarım. "Bu arada, ona teşekkür ettiğimi söyle."

otuz dört

Jaxon

Sandalyeyi çekip oturuyorum, Kirby etrafına bakarken **ben** de arkama yaslanıyorum. "İyi misin?"

"Pek sayılmaz," diye itiraf eder, "ama sorun yok, sanırım. Sen..." Başını sallar. "Görünüşüne çok kıskanıyorum."

Kendime bakıyorum. "Nasıl görünüyorum?"

"Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmışsin gibi," diyor gülerek. "Sende daha önce hiç böyle bir ifade görmemiştim ve hoşuma gitti."

"Yalan söylemeyeceğim," diyorum, "daha önce hiç böyle bir his yaşamamıştım ve sana şunu söylemeliyim ki, dostum, bir kez bu hissi yaşarsan..." Kafamı sallıyorum. "Bu, korumak için mücadele edeceğin bir his."

"Eminim," diye cevaplar sonunda. "Buna biraz olsun yaklaştığımda sana haber veririm."

"Yanlış insanlarla çıkmaya devam edersen bu hissi asla yaşayamayacaksın."

"Birdenbire aşk doktoru oldu," diye şaka yapıyor Kirby, sandalyesine yaslanarak.

Onunla birlikte gülüyorum ve etrafa bakarken gözlerim onu tuvaletten çıkarken görüyor. Bir şeylerin ters gittiğini hemen anlıyorum çünkü sanki bir şeyi silkeliyormuş gibi ellerini sallıyor.

Ayaklarına bakıyor ve nefes alıp verdiğini görüyorum. Elini karnına koyuyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyor. "Ne oluyor lan?" diye küfrediyorum ve Kirby'nin gözleri benim baktığım yere bakıyor.

Benim ona baktığımı fark ettiğinde çok sinirlenmiş görünüyor ve sahte bir gülümseme takındığını görüyorum. "Selam," diyor, yanımdaki sandalyeyi çekip otururken, "bir şeyler yediniz mi?"

"Ne oldu?" Gülümsemesini görmezden geliyorum ve vücudum alarm durumuna geçiyor.

"Hiçbir şey olmadı." Başını sallar. "Güzel kokuyor." Ellerini kot pantolonunun paçalarına sürter. "Burası soğuk mu?" Etrafına bakınır, bana bakmaktan kaçınır. "Burası biraz soğuk." Kendi kendine konuşuyor, bu da bir şeyler olduğu anlamına geliyor.

"Ariella," adını söylüyorum ve bana bakıyor, "ne oldu lan?"

"Hiçbir şey." Olayı geçiştirmeye çalışıyor ama bir şey olduğunu görebiliyorum. Ne olduğunu bilmiyorum ama burada kendini rahatsız hissediyorsa, lanet olsun.

"Tuvalete girdiğinde bir şeyin yoktu." Etrafıma bakıyorum, onun bu şekilde değişmesine neden olacak hiçbir şey görmüyorum. Ta ki tuvalete bakıp Angela'nın her yere peşinden gelen iki arkadaşıyla birlikte çıktığını görene kadar. Takımdan kimseyle çıkmıyorlar bile, ama Kirby yüzünden onları her zaman içeri alıyorlar. Angela ikisinin ortasında duruyor ve bir şeyler söylüyor, diğer ikisi ise sürekli ona başını sallıyor.

"Sana bir şey mi söyledi?" Kirby şimdi ona soruyor ve bakışları hiç hoşuma gitmiyor. Bu bakışı yıllardır sık sık gördüm, özellikle de buz pistinde. "Ariella," diyor, sesi gergin, "sana ne dedi?"

"Hayır." Başını sallar. "Önemli bir şey değil." Etrafına bakarak konuşmayı uzatmamaya çalışır. Sonra onların masaya yaklaştığını fark eder. "Hiçbir şey yapmayabilir miyiz? Yemin ederim, ben iyiyim." Kirby'ye bakar, gergin bir şekilde sahte bir gülümseme atar ve sonra elimi tutar. "Sorun yok, ben iyiyim. Yemek yemeliyiz." Sinirli bir şekilde etrafına bakıyor. "Hadi yemeğe gidelim." Sonra Kirby'ye bakıyor. "Bizimle yemek ister misin?" O sadece ona bakıyor, sonra bana bakıyor, sonra bakışı üç kıza kayıyor.

Kirby masadan kalkar ve ben onun gözlerini Angela'ya dikmiş olarak onu izlerim. Angela, arkadaşlarıyla birlikte gülerek bize doğru gelir. Ariella'nın masada oturduğunu ve Kirby'nin önümüzde ayakta durduğunu görünce yüzü bembeyaz olur.

, şüphesiz arkadaşları için, hızla maskesini takar. "Hey, bebeğim," der, "bir şeyler yiyecek misin?"

"Gidiyoruz," diyor Kirby, ona bakarak. Bakışları, çok sinirli olduğunu ve ona kızgın olduğunu belli ediyor. Angela, hiç rahatsız olmamış gibi ona bakıyor, ama duruşunda gerginliği görebiliyorum. Kirby onunla göz teması kurmayı bırakıp Ariella'ya dönüyor. "Sana söylediği saçmalıklar için özür dilerim."

"O söylemedi..." Ariella hızla onu korumaya çalışır ve Kirby sandalyesinin arkasına geçip sandalyeyi yerine koyar.

"Söz veriyorum," diye yemin eder Ariella'ya, "bir daha asla olmayacak.

Söz veriyorum, bir daha asla olmayacak." "Olmasa iyi olur," diye araya giriyorum. "Jaxon," diye ağlıyor Ariella ve elini elimde hissediyorum.

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyorum, gözlerim bana sert bir bakış atan Angela'ya çevrilmiş durumda. "Siktir et. Çok uzun zamandır dilimi tuttum."

"Sen de ben de," diye öfkeyle Kirby, Angela'ya doğru yürür. "Arkanı dön ve benimle buradan çık yoksa" — sesi daha da alçalır ve o kadar öfkeyle doludur ki, odanın buz tutmaması şaşırtıcıdır — "seni ve çetenizi buradan dışarı sürüklemesi için güvenliği çağırırım."

"Kirby," Angela başını sallayarak savunur, "onu duydun. Ben hiçbir şey demedim." Cesur görünmeye çalışarak göğsünü işaret eder.

"Tamam, ben gidiyorum," diyor gülümseyerek, "ve eğer benimle gelmiyorsanız, ne karar verdiğinizizi biliyoruz." Odadan çıkıyor. Angela'ya bakıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum ve içimden onun peşinden gitmemesini umuyorum. Onu buradan güvenlik görevlileriyle dışarı attırmak benim için büyük bir zevk olurdu.

"Burası zaten sıkıcı." Saçlarını omzundan atıyor. "Benim evime gidip biraz dinlenelim." Kızlara bakıyor, onlar da sanki yerin açılıp onları yutmasını istiyorlarmış gibi görünüyorlar. Dönüp uzaklaşıyorlar ve ancak odadan çıktıklarında biraz rahatlıyorum.

"Bana söyleyecek misin, yoksa Kirby'yi arayıp ona ne dediğini sormasını mı isteyeyim?"

"Bunu yapmayacaksın," diye azarladı. "Bu sadece ateşe körükle gitmek olur."

"Bebeğim." Kafamı sallıyorum. "Benim gördüğümü sen de gördün mü bilmiyorum, ama o ateş zaten yarısı yanmış durumda ve o" — Angela'nın oturduğu yeri işaret ediyorum—"gereğinden fazla yakıt ekleyen oydu. Yani top şimdi sende." Kaşlarımı kaldırıyorum ve bir saniye bekliyorum. "Bekliyorum."

"Neden böyle davranıyorsun?" Gözlerini devirir. "İyi olduğumu söyledim."

"Vay canına," diyorum diyorum, uyan kalkarken "sen aldın beni benim kıcıımı seninle iletişim kurmak konusunda ısrar ettim, ama şimdi beni dışlayan sensin." "Daha dramatik olabilir miyiz?" Elimi tutup sandalyeye geri çekiyor. "Bunu evde konuşmayı tercih ederim. Öyle yapabilir miyiz?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır, çünkü seni eve götürdüğüm anda, seni yatağa sürükleyip, aklını başından alacak şekilde sevişeceğim," diyorum ona. "Ya da belki SUV'da yaparım; her halükarda, seninle yalnız kaldığım zamanı onlar hakkında konuşarak harcamayacağım."

"Vay canına, sıcak çikolatamı unuttun." Gözlerimi deviriyorum. "Boşuna değil, ama o çikolata şurubunu gerçekten çok istiyordum."

"Ariella," diye inlerim, kot pantolonumun içindeki sikim seğirir, "dök şunu."

"Tamam, peki, ama bil diye söylüyorum, ben kendim hallettim." Ona sert bir bakış attım ve o da ellerini kaldırdı. "Orada olduğumu bilmiyorlardı." Oturup kolumu sandalyenin koluna doladım ve sandalyeyi kendime doğru çektim. "Orospuların söylediği türden şeyler söylediler."

"Neler?"

"Tekrarlamak istemiyorum," diyor yumuşak bir sesle ve sonunda sözlerin onu ne kadar incittiğini görmeme izin veriyor.

Ayağa kalkarım. "Gidelim," diye onu teşvik ederim. O da ayağa kalkar ve başı eğik bir şekilde buradan çıkarız. SUV'ye bindiğimizde ona bakarım. "Seni hayal kırıklığına uğrattım," derim sonunda ve o başını bana doğru çevirir. "Seni buraya getirdim ve seni koruyamadım."

"Sakin bunu söylemeye cüret etme," diye tıslar bana. "Gerçekten, önemli değil."

"Bir şeydi," diye karşılık veriyorum. "Seni öyle görünceye neden olan bir şeydi." Omzumun üzerinden işaret ediyorum. "Bu eğlenceli bir gece olmalıydı. Sen, arkadaşlarım ve aileleriyle tanışacaktın. Kaykay yapıp, birlikte dışarıda olmanın tadını çıkaracaktık."

"Öyleydi," diyor konsola eğilerek yumuşak bir sesle. "Hepsi öyleydi. Onun söylediklerinin beni caydırmasına izin vermeyeceğim. Yani, dürüst olalım, hepimiz grupta cadaloz eşler olduğunu biliyoruz." Kafamı koltuk başlığına çevirip ona bakıyorum. "Biz de payımıza düşeni gördük." Burnunu kıvrmasına gülmeden edemiyorum. "Bir dahaki sefere o da orada olsa bile, söylediklerinin beni caydırmasına izin vermeyeceğim. Burası benim erkeğimin çalıştığı yer ve ben onu desteklemek için buraya geleceğim."

"Senin erkeğin mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Bebeğimin babası demekten daha iyi geldi." Koltuğuna geri oturur. "Şimdi, bana istediğim her şeyi vereceğine söz verdin ve ben krem şanti ile sıcak çikolata istiyorum." Nefesini tutar. "Krem şanti ve çikolata şurubu." Milyon dolarlık sorunun cevabını bulmuş gibi başını sallar. "Sıcak çikolataya ihtiyacım yok." Konuyu saptırıyor ve ben bunun farkındayım, ama ona bu konuda hak vereceğim.

SUV'yi çalıştırıyorum. "Tamam. Telefonumu al ve siparişi ver." Onu zorlamamaya karar veriyorum çünkü o sürtüklerin ona ne dediğini anlattığında ona sarılabilmek istiyorum.

Telefonumu alır, şifreyi girer, uygulamayı açar ve sepete ürünleri ekler. "Bitti." Telefonu bardaklığa koyar. "Yaklaşık kırk beş dakika içinde gelir. Eve varmamız ve senin beni ısıtman için yeterli bir süre."

Eve girdiğimizde, ben süveterimi çıkarıyorum ve onun ayakkabılarını, sonra ceketini çıkarıp evin içine doğru ilerlemesini izliyorum.

Eve kadar olan yol boyunca tek kelime etmedi. Ben de tek kelime etmedim ve SUV'da sessizlik uzadıkça, daha da sinirlendim. "Açlıktan ölüyorum," dedi. Durdum, belinden tutup göğsüme çektim. Sırtını bana yasladı, ellerini kollarımın üzerine koydu, ben de yüzümü boynuna gömdüm.

"Ne dedi? Bunu unutamıyorum," diye itiraf ettim. "Bilmem gerek."

"Suçluluk duyduğun için benimle birliktesin," diye sonunda sözlerini paylaşıyor ve ben ona daha sıkı sarılıyorum. "Ve sıkılacaksın," diye devam ediyor.

sıkılacaksın," diye devam etti. İtiraf etmeliyim ki, bunu orada söylememesi en iyisi oldu, çünkü Angela'yı çıplak ellerimle boğazlayabilirdim.

"Onu bir daha görürsem..." diye başlıyorum, sesim o kadar gergin ki, onu arayıp kışını parçalamamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor.

"Hey," diyor Ariella, kollarımın hala belini sardığı halde, kollarımın arasında dönerek, "iyi tarafından bak."

"Ne lan iyi tarafı?" diye soruyorum ve o bana gülümsüyor.

"Sözlerim seni incitti mi?" diye soruyor bana ve ben sadece ona bakıyorum. "Evet," diye itiraf ediyor. "Ama şu anki halime bak." Ellerim belinden kalçalarına kayıyor. "Benimle birlikte misin?" diye soruyor. "Geceyi kanepede geçirmeyecek miyiz?" Kanepeye bakıyor. "Kanepede olmaz, çünkü senin sikini boğazıma alırken çikolata şurubu kanepenin minderlerine akabilir."

"Bunu yapmayacaktık. Sen sırt üstü yatarken benim yüzüm bacaklarının arasında olacağını düşünüyordum," diye itiraz ediyorum, "ama şimdi kesinlikle bunu yapacağız."

"Aynen öyle. O istediği her şeyi söyleyebilir. Ama sonuçta biz buradayız ve birlikte bir bebeğimiz olacak. Söyledikleri ne kadar acı verse de, bunu görmezden gelmeyi tercih ediyorum çünkü sonuçta" — gülümser—"kazanan ben olacağım, o değil."

"Hiçbir şeyi görmezden gelmeyi seçmek zorunda kalmamalısın. Kirby yüzünden ona saygılı davrandım ve aynı saygının bana da gösterilmesini bekliyorum."

"Jaxon." Gözlerini devirdi. "Orada durup onun nasıl davranması gerektiğini bildiğini düşünemezsin. O, kendini herkesten üstün gören şımarık bir çocuk. Tıpkı evine dalıp anneni arayarak senden şikayet eden Tiffany gibi."

"Tiffany benim öz annem gibi davranıyor," diye itiraf ettim sonunda. "Diğer eşlere de öyle davranırdı. Sanki babamın formasında C harfi olduğu için ona her şey hakkıymış gibi." Gözlerimi kapattım. "Bu yüzden ondan boşanmak istemedi. Tiffany tıpkı Angela gibiydi..." Sesim kesildi. "Siktir! Öz annemin kopyası biriyle birlikteydim."

ellerini göğsüme koyuyor. "Çok mutsuz olurdum," diye itiraf ediyorum ona. "Bebeğimi bir piyon olarak kullanırdı."

"Artık onun hakkında konuşmayabilir miyiz? O önemli değil. Ve ne kadar çılgınca olursa olsun, bozulmuş bir prezervatif için hiç bu kadar minnettar olmamıştım."

"Siktir, haklısın," diyorum gülerek. "Sana bir şeyler yiyelim, sonra da sikimi ağzına alalım." Kafasını sallayıp benden uzaklaşıyor ve buzdolabına gidiyor.

"Bu adam, her zaman sikinin nereye gideceğini merak ediyor," diye mırıldanıyor, telefonum bip sesi çıkarınca aşağıya bakıyorum ve Kirby'nin bana mesaj attığını görüyorum.

Kirby: Hey dostum, az önce olanlar için özür dilerim.
Lütfen Ariella'ya özürlerimi ilet. Angela artık
rahatsız etmeyecek. Bitti artık.

Hemen cevap veriyorum.

Ben: İyi misin?

Kirby: Olacağım.

Telefonumu bırakmak üzereyken, takımın fotoğrafçısından bir mesaj geldiğini görüyorum. Mesajı açıyorum ve bizim çektiği fotoğrafları gönderdiğini görüyorum. Poz verdiğimiz fotoğraf var, ama sonra çektiği ve benim hiç haberim olmayan üç fotoğraf daha eklemiş.

O benim yanımda kayıyor, elini elime tutmuş, bana bakıp gülümsüyor ve ben ona bir şey söylüyorum. Anılarımız hakkında konuşuyorduk.

"Neye bakıyorsun?" Yanıma gelip telefonuma bakıyor.

"Çok tatlılar," diyor, ben de onları basıp kamera rulosuna kaydediyorum.

"Bunları sosyal medyada paylaşacağım. Sorun olur mu?"

"Yani" diye omuz silkiyor, "başkaları da fotoğraf paylaşırsa, biz de arka planda görünebiliriz."

"Instagram'ımda olmaktan bu kadar mutlu görünme," diye onu takılıyorum. Telefonumu elimden alıyor ve geri verirken bir şey yapıyor. Telefonu çalışıyor ve onu arka cebinden çıkardığını görüyorum.

arka cebinden çıkardığını görüyorum. "Ne yapıyorsun?" diye soruyorum ama beni görmezden geliyor. Bir de bakıyorum ki, "Ariella Weber seni bir gönderide etiketlemiş."

"İşte, şimdi mutlu musun?"

Uygulamayı açıyorum ve en üstte ikimizin yan yana kayarken çekilmiş fotoğrafımız var, o gülüyor ama benim gözlerim başlığa gidiyor. "Sanırım o da olur." Başlığa bakınca gülmekten kendimi alamıyorum. "Birdenbire komedyen oldu."

"Ben hep komedyen oldum" —kollarını belime doluyor— "senin fark etmen biraz zaman aldı."

"Touché," diyorum ona, kendi fotoğrafımı ve kendi başlığımı ekledikten sonra ona döndürüyorum. "Şimdi daha iyi hissediyorum." Başlığı okurken gülümsemesinin büyüdüğünü görüyorum. "İlk günden beri onu güldürüyorum."

otuz beş

Ariella

"Peki," diyorum, banyodan çıkarken, "Sanırım resmen hamileyim." Spor sütyeni ve şort giymiş olarak yatağa doğru yürürken çıplak karnıma bakıyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun?" O, yastıklara yaslanarak televizyon izlerken yataktan gülümsüyor. "Sen bir süre önce resmi olarak hamileydin, bebeğim." Üstü çıplak, sadece boxer giymiş ve onu her zaman böyle görmeme rağmen, hala ağzımı sulandırıyor ve vücudumun bazı bölgelerini karıncalandırıyor. Bu aşamada hiç karıncalanmaması gereken bölgeler.

Yatağa doğru yürürken başımı sallıyorum, ellerimle karnımı okşuyorum. Küçük bebek göbeği yok olmuş, yerine küçük bir kavun gibi görünüyor. "On yedi haftalık oldum." Onun yanına uzanırken dizimi yatağa koyuyorum.

"Sanki bilmiyormuşum gibi davranıyorsun." Bir elini başının arkasına koyup diğer eliyle bana uzanarak bana bakıyor. "Takvim buzdolabının üzerinde."

Yanına uzanıp boynunu öpüyorum. "Yeni eve taşındığımıza inanamıyorum." Yatak odasına bakıyorum. "Sanki bir göz açıp kapayıncaya kadar oldu."

"Öyle olmadı," dedi ciddi bir ifadeyle. "Başlangıçta eşyalarımızı toplamak için beni işe almana izin verseydin, göz açıp kapayıncaya kadar biterdi."

"Yapabilirdim." Dönüp yastıkları sırtıma dayadım ve onlara yaslanarak, beni duşta bıraktıktan sonra bana getirdiği meyve kasesine uzandım.

"Yapabilirdin ama gündüzleri de çalışıyorsun ve geceleri sarılabileceğimiz zamanlarda bunu yapmanı istemedim." Göz kırpar.

ben. "Yani her iki dünyanın da en iyisiydi."

Son üç haftanın ne kadar çılgın geçtiğini düşünürken gözlerimi devirdim ve ağzıma bir üzüm attım. Angela ile büyük kavgadan sonra, Kirby'nin onu kapı dışarı ettiğini öğrendim. Ayrıca, Angela'nın geri dönmeye çalıştığını ama başaramadığını da öğrendim. Jaxon'ın dediğine göre, bir süredir ondan bıkmıştı; bu, ondan tamamen kurtulmak için ihtiyacı olan itici güç oldu. Ayrıca, son zamanlarda maçlardan sonra onunla biraz zaman geçirdim ve Jaxon'la takılmak için birkaç kez bize geldi, onsuz daha iyi.

Jaxon iki gün içinde bir ev buldu. Evi ziyarete gittik ve ben gizlice ona aşık oldum. Bunu belli etmemeye çalıştım, ama bebek odası olacak odaya girdiğimde yüzüm beni ele verdi. Mutfak da ikimizin büyüdüğü evin mutfağına benziyordu ve ben yanlışlıkla bunu ona söyledim, o da hemen o anda teklifte bulundu. Teklif ertesi gün kabul edildi ve üç gün sonra anahtarları aldık.

Bir hafta sonra, evdeki her şeyi paketleyip taşınmaya hazır hale getiren nakliyeciler geldi. Resmi oturma odası takımını bıraktık, geri kalan her şeyi aldık. O, ilk büyük sözleşmesini yeni imzalayan çaylaklardan birine evi kiralyor.

Yerleşeli yaklaşık iki hafta oldu ve yarın boyacılar, Jaxon babamla bu konuda tartışsa da, ailemin hediyesi olan bebek odasını boyamaya gelecekler. Meyve kasesi içinde parmaklarını hissederken, yanımda duran Jaxon "Seni seviyorum, bebeğim" diyor.

Ona cevap vermek üzereyim ki hissediyorum. "Aman Tanrım," diyorum, gözlerim yaşlarla dolarken, "Sanırım bebeğin tekmelediğini hissettim." Son birkaç haftadır hareketleri ve kanat çırpışlarını hissediyordum, ama bu; bu yüzde bin tekme.

Yanımda oturur. "Olamaz," der ve ben meyve kasesini kenara çekip elini tutar, hissettiğim yere koyarım. "Nasıl bir his oldu?" diye sorar, diğer elini diğer tarafa koyarken açık mavi gözleri daha da parlalar.

"Sanki biri karnımın içinden beni tekmelemiş gibi hissettim," diyorum ona.

Aynı şey tekrar olur ve Jaxon, "Hissettim!" diye bağırır. Öne eğilir ve dudaklarını karnıma koyar. "Hey, içerideki," der. Bebek tekrar tekmeler ve ağzı ve gözleri birden açılır. "Benim, baban."

"Ve annen," diye ekliyorum ve Jaxon bana gözlerini deviriyor. "O senin her zaman burada olduğunu biliyor. Benim her zaman burada olduğumu bilmiyor. Ya tüm işi senin yaptığını düşünürse?"

Karnıma bakıyorum. "Bütün işi ben yapıyorum," diye ona öfkeyle söylüyorum. "Ayrıca, bu hiç mantıklı değil." O başını sallıyor. "Annem ve babam da buradalar," diye düzeltiyor. "Seni seviyoruz," diyor ve ben ona gülümsüyorum. "Ayrıca, eğer erkeksen, bir kez tekmele."

"Jaxon." Ona gülüyorum. "Sürpriz olsun istemiştik." "Bence hamile kalman sürpriz oldu," diye şaka yapıyor, ellerini karnımdan çekmeden, sonraki kırk dakika boyunca orada kalıyor beş dakika boyunca orada kalır, ama hiçbir şey olmaz.

"Sanırım kız," diye somurtarak sonunda yatağın kendi tarafına geri döner.

"Jaxon, bunu 'erkeksen tekmele' diye bir şeye dayandıramazsın." Yorganın altına girip yan dönerek, "Ya bebek 'ailem çok sinir bozucu, o yüzden hiçbir şey yapmayacağım' diye düşünüyorsa?" diyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve onun bana yaklaşıp beni kendine doğru çektiğini hissediyorum.

"Ailem sana bebek partisi düzenlemek istiyor," diyor ve ben inliyorum.

"Hayır dersem beni dinlerler mi?" Ona bakıyorum ve o sırtıyor.

"Hayır demeye çalışırsan, sanırım aileni arayacaklar," diyor bana, "ve annen zaten kayıt yaptıрман için sana baskı yapıyor..."

"Kayıt listesine ihtiyacım yok çünkü ikimiz de bebeğin ihtiyaçlarını karşılayacak kadar para kazanıyoruz," diye ona aileme söylediğim şeyi söylüyorum. "O zaman ailelerimizi de ekleyin, bu çocuk fahişe gibi pazarlanacak."

"İşte bu yüzden kayıt listesine ihtiyacın var." Burnunu çeneme sürter.

"Yani bana, bir kayıt listesi yaparsam, senin baban ya da benim babam o bağlantıya ilk tıklayan ve her şeyi satın alan kişi olmayacak mı diyorsun?" diye soruyorum ve o, haklı olduğumu bilerek gülüyor. "*The Hunger Games* gibi olacak."

"İki ay içinde yapmak istiyorlar, bu yüzden seni uyarıyorum."

"Teşekkürler," diyorum ciddi bir ifadeyle. "Yirmi beş haftalık olacağım, yani bir ev kadar büyük olacağım."

"Okuduğum kitaba göre, en çok kilo son ayda alınıyor." Nefes nefese kalarak onun karın kaslarına bir tokat atıyorum. "Ne demiştin ben?"

"Alacağım kilolardan bahsetme," diye inledim.

"Bebeğim, aldığın tek kilo" — beni kendine doğru çeker — "kıcın ve göğüslerin, ve ben buna tamamen katılıyorum." Gözlerimi deviriyorum, çünkü şu ana kadar yedi kilo aldım ve bu kiloların çoğu göğüslerimde, çok azı ise kıcımda. Bacağımı kalçasına kaldırıyor. "Neden benim en sevdiğim yere engel olacak şeyler giyiyorsun? " Onun sorusuna gülmeden edemiyorum. "Her zaman çıplak olmalısın."

"Bunu dikkate alacağım."

"Ayrıca, yarın sabah saat yedide inşaat işçileri gelecek," diyor ve ben geriye yaslanıp ona bakıyorum.

"Babam, bebeğin yüzme dersleri almasını istediğini söyledi, bu yüzden arka bahçeye bir havuz yaptırmamız gerektiğini düşündü," diye açıklıyor.

"Babalarımızın bu kadar abartılı davranmamalarını istiyorum," diye mırıldanıyorum ve onu güldürüyorum. "İlk günden beri beni güldürüyorsun, hadi oradan," diye karşılık veriyorum, o da beni sırt üstü çevirip şortumu çıkarıyor.

"BU NASIL GÖRÜNÜYOR?" Jaxon'a dolaptan elbiseyle çıkarken soruyorum. "Bu gelecekteki anne gibi mi görünüyor?" Beyaz örgü elbise bana tam oturuyor ve ayak bileklerime kadar dar.

"Eğil ve seni becermeme izin ver" diye bağıırıyor. Beni baştan aşağı süzdükten sonra, aynaya bakarken arkamdan gelip bana sarılıyor, eli karnımda. "Bunu değiştirmelisin."

"Tamam," diyorum, dolaba geri dönüp diğer elbiseyi alıyorum. Tek omuzlu ve aynı derecede dar, ama bu elbisenin önü de yırtmaçlı. Dışarı çıkmadan önce elbisenin düzgün durduğundan emin oluyorum. "Bu mu?"

"Ne oluyor lan? Çuval bezleri nerede?" Dolaba bakar ve hepsinin dar olduğunu görür.

"Sevimli bir karnım var" — karnımı okşuyorum — "bu yüzden teyzem onu göstermemiz gerektiğini düşündü."

"Yani, kimse sana asılmaya çalışmayacak, o yüzden sorun yok sanırım."

"Bugünlerde olayları böyle mi görüyorsun?" diye homurdanarak vücuduma bakıyorum. "Çocuğun beni tekmeliyor," diye omzumun üzerinden söylüyorum.

"O da senin kıyafetini beğenmiyor," diye homurdanarak bana dokunmaya geldi. "Senin benim tişörtlerimi ve şortlarımı giymen gerektiğini düşünüyor." Adımın merdivenlerden seslendiğini duyunca ona gülümsedim.

"Aşağı gel!" diye bağırır annem ve ben gözlerimi kapatırım.

"İsterdim, ama Jaxon bana izin vermiyor," diyorum, onu otobüsün altına atarak. "Beni sürekli kontrol altında tutuyor."

"Vay canına," diye bağırıyor babam, "yeterince zarar vermedin mi?"

"Onun burada olduğunu bilirken neden böyle bir şey yaptın?" diye bana tıslar ve ben kahkahayı patlatırım.

"Bebeğim için düzenlenen partide olduğum için, bu konuda mütevazı davranmak için biraz geç kaldığını düşünüyorum."

"Bizim bebek partimiz," diye hatırlatıyor, elimi tutup merdivenlerden aşağı iniyor. "Dışarıyı görene kadar bekle." Beni arka bahçeye çekiyor, yeni havuzun etrafı çitle çevrilmiş. Arka bahçenin diğer kısmı çadıyla kaplı ve her yerde beyaz masalar ve sandalyeler var. Her masada mavi, kahverengi ve açık pembe balonlardan oluşan bir buket tutan oyuncak ayı gibi bir şey var.

Dışarı çıkıyoruz ve her iki tarafımızdaki tüm aile üyeleri tarafından kelimenin tam anlamıyla kuşatılıyoruz. Jaxon'ı benden uzaklaştırmaya çalışıyorlar, ama o Jaxon ve benim yanımdan ayrılmayı reddediyor. Arka bahçedeki merdivenlerden Lexi'nin indiğini gördüğümde dönüp yürümeye başlıyorum ve ağzım açılıyor.

Etrafına bakınıyor, sonra aşağıya bakıyor ve ben ona doğru yürümeye başladığımda siyah saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Lexi," diye sesleniyorum

ve o da bana bakıp gülümser. Koyu mavi gözleri bana bakarken gülümser ve sonra birine çarpar. Hemen geriye atlar, yere düşer ve başını yana çevirir.

"Çok özür dilerim," diyor Kirby. "Yürüyordu ve etrafıma dikkat etmiyordum."

Ayağa kalkmaya çalışır ama titrediğini görürüm ve dururum. "Hayır, ben üzgünüm." Ona bakmaktan kaçınır. "Yürüyordu ama etrafıma dikkat etmiyordum." Sesi monoton ve sonunda onlara ulaşırım.

"Merhaba," diye selam veriyorum ve o bana bakıyor ama yine de Kirby'ye bakmaktan kaçınıyor. "Lexi," diye sesleniyorum, onu kollarımın arasına alıp ne kadar zayıf olduğunu hissediyorum. "Bu çok güzel bir sürpriz," diyorum ve o bana gülümsüyor. "Gelebileceğini sanmıyordum." Genelde aile toplantılarına hiç katılmaz.

"Trent acil bir ameliyata çağrıldı, ben de neden olmasın dedim." Bana gülümser ve ünlü bir beyin cerrahı olan kocasını anar. Phoenix'te beyin cerrahisi bölümünün başındadır.

"Harika. Lexi, bu Jaxon'ın takım arkadaşlarından biri, Kirby," diye onları tanıştırıyorum ve o normalde yaptığı gibi elini uzatmıyor, bunun yerine gülümsüyor ve başını sallıyor.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Çantasını iki eliyle sıkıca tutuyor. "Sana çarptığım için özür dilerim." Hızla ondan başka bir yere bakıyor. "Gidip anneme merhaba diyeceğim. Burada olduğumu bilmiyor."

Bizden uzaklaşır ve ben Kirby'ye bakarım. "Vay canına," diye küfür eder, "o çok güzel."

"O evli," diyorum ona.

"Biliyorum, elindeki altı karatlık taş 'karımdan uzak dur' diye bağıyor," diye şaka yapar. "Hediyemi kapının önüne koydum. Jaxon'ın önünde açabilirsen sana yirmi dolar veririm." Bana göz kırpar ve uzaklaşır. Gözlerim Lexi'ye döner, annesine gülümser ve annesi takımdan birkaç kişiyle şakalaşırken, aralarında birinin durduğundan emin olarak annesinin arkasında durur.

"İyi misin?" diye soruyor Jaxon, yanıma gelerek.

"Evet," diye cevap veriyorum, başımı sallayarak, Lexi'ye daha sonra mesaj atmayı not ediyorum. "Kirby bize bir hediye verdi ve kapının önüne bıraktı. Birlikte açmamız gerektiğini söylüyor."

"Eğlenceli," diyor ve elini elime sokuyor. "Hadi oturup dinlenelim." Onun beni oturtmasına izin veriyorum ve ancak yaklaşık otuz dakika sonra tuvalete gitmek için uzaklaşıyorum.

Eve girip, kendi banyoma çıkmak için merdivenlere doğru eğildiğimde onun sesini duydum. "Trent, tüm hafta sonu meşgul olacağını sanıyordum." Sesi neredeyse çılgınca. "Üzgünüm, hemen eve döneceğim." Sonra durdu. "Evet, evet, tabii ki. Hemen çıkıyorum." Oturma odasına bakıyorum, odanın köşesinde, yan dönmüş, duvara bakıyor. "Tabii ki gelmemelerini söyleyeceğim." Trent telefonu kapatmış olmalı ki başka bir şey söylemiyor.

"Hey," diyorum, kalbim göğsümde hızla atıyor, "iyi misin?" "Evet."

Gülümsüyor ve o kadar sahte ki yüzü neredeyse çatlayacak. "Trent düşündüğünden daha erken bitirdi ve beni birkaç günlüğüne uzaklara götürmek istiyor." Ondan korku kokusu alıyorum. "Gitmeliyim, aileme uzaklara gideceğimi ve ziyaret edemeyeceklerini söylemeliyim." Gözyaşlarını silerek gözlerini kırıştırıyor. "Daha fazla kalamadığım için üzgünüm."

"Hayır, tabii ki." Kafamı sallıyorum. "Sadece geldiğin için mutluyum." Ona sarılmak için yaklaşıyorum ve nedenini bilmiyorum ama onu daha da sıkı sarıyorum. "Biz..." Boğazım düğümleniyor. "Sen geri döndüğünde mutlaka seni ziyarete gelmek için bir plan yapmalıyız."

"Kulağa hoş geliyor," diyor gülümseyerek. "Gerçekten gitmem gerek." Başı eğik bir şekilde benden uzaklaşıyor ve sonra çığlığını duyuyorum. Dışarı çıkıyorum ve Kirby'nin ellerini onun kollarına koymuş olarak durduğunu görüyorum. "Tekrar çok özür dilerim."

"Ne derler bilirsin," Kirby onunla şaka yapmaya çalışır, "ikincisi olmadan üçüncüsü olmaz."

O, kelimenin tam anlamıyla titriyor olduğu için ona cevap vermiyor. "Komik," diye cevaplıyor ve ondan uzaklaşıyor.

"O iyi mi?" diye sorar Kirby, yüzünde endişe dolu bir ifadeyle. "Yaprak gibi titriyordu."

"Kocasının yanına, eve dönmesi gerekiyor," diyorum ve o da kaşlarını kaldırıyor. "Tuvalete gitmem lazım." Elimi karnıma koyup ondan uzaklaşıyorum ve tuvalete doğru yürüyorum, aklım artık Lexi ile dolu.

otuz altı

Jaxon

Üç ay sonra

"Geç kalacak mıyız?" Ariella'ya soruyorum, dolaptan çıkarken tişörtü başımdan geçiriyorum. "Randevun saat kaçta?"

"Ne önemi var?" diye homurdanarak banyodan çıkar. "Hazırım."

Onu baştan aşağı süzdüm. "Üstünü değiştirmeyecek misin?" Yüzündeki bakış her şeyi anlatıyordu. "Bebeğim, bunu yatarken giymiştin." Üzerindeki dar, kolsuz pamuklu elbiseyi işaret ettim.

"Vay canına." Ellerini beline koyar. "Artık beni fark etmiyorsun bile." Kafasını sallar, karnını okşar, saçları başının üstünde toplanmıştır. "Yatarken giydiğim koyu griydi." Merdivenlere gelir ve inmeden önce tırabzana tutunur. "Bu açık gri."

"Eminim aynı kişidir," diye mırıldanıyorum, ama başka bir şey söylemiyorum, "ama çok güzelsin."

"Siktir git, Jaxon." Şişmiş ayaklarını parmak arası terliklerine sokar, görünüşe göre şu anda ona uyan tek ayakkabı bunlar, çünkü çocuğum onun vücudunda su tutulmasına neden oluyor. Görünüşe göre, ona göre, bebek ayrıca geceleri uyuyamamasına ve kendini kıyıya vurmuş bir beluga balinası gibi hissetmesine neden oluyor. Bu onun sözleri, benim değil. Oh, ve bebeğin bu kadar büyük olması da benim koca kafam yüzünden benim suçum.

"Not aldım." Ona gülmemeye çalışıyorum. Son üç haftadır tam bir baş belası. Bu aşamada hamile olmanın her dakikasından nefret ediyor. Bunu ilk söylediğinde şaşırdım, sonra tamamen çöktü ve bana bunu kastetmediğini söylemek için ağladı

. Günler geçtikçe ağlaması durdu, ama ŗikayetleri devam etti.

Evden çıkarken, "ok sıcak lan" diye inliyor.

"ŗeytanın testisleri gibi."

"Bu yeni bir ŗey," diyorum ona kapıyı açarken. "On dakika önce SUV'yi alıŗtırdım, böylece senin için serin olsun diye."

"Aww." Bana bakar, kızgın tavrı dört dakika boyunca ortadan kalkar.

"Sen en iyisin."

"Teŗekkrler, bebeğim." Elini tutarken eğilip dudaklarına öpücük konduruyorum, o da kalkıp koltuğuna oturuyor. Her zamanki gibi, o emniyet kemerine uzanırken ben de onun için kemeri tutuyorum. "İyi misin?" diye soruyorum, o kemeri takmaya alıŗırken.

"İnsan olarak nasıl daha da byyebilirim?" diye bana ters ters cevap verdi. "Gerçekten, biraz daha byrsem karnım balon gibi ŗiŗip patlayacak. Her yerin bağırsaklarla kaplanacak."

Onun üzerinden uzanıp emniyet kemerini takmak için düğmeyi bastırırım. "Doktor dedi ki..."

"Jaxon, doktorun söylediklerini bir kez daha söylersen..." Gneŗ gözlüklerini alıp gözlerini kapatır, ama çenesi hala sıkıdır ve bir sonraki kelimeleri tıslayarak söyler. "Seni hayalarına tekmeleyeceğim..." Sesi kısılır. "Fırsat bulduğumda." Sesi yükselir. "Tekrar tekrar."

"O kuponu iki kez kullanabileceğini sanmıyorum, ama bir istisna yapabiliriz." Burnunu öpüyorum ve sonra karnını okŗuyorum. Elimi karnından çekiyor.

"Fazladan vücut ısısına ihtiyaım yok," diye homurdanıyor ve ben kapıyı kapatıp diğer tarafa geçip arabaya biniyorum. "Buzlu suyumunu unuttum." Bana bakıyor.

"Yani içeri girip onu almamı mı istiyorsun, yoksa durup kendine bir milkshake almamı mı?"

"Ohhh, ilekli, muzlu, ananaslı bir tane alabiliriz," diye cıvıldıyor, karnını ovuŗturarak. En azından bu sefer bana onu olduğundan daha ŗiŗman yapmaya alıŗtıėımı söylemedi, bunu bir zafer olarak saymalıyım. "Alabiliriz," diye kabul ediyorum, saati kontrol edip, biraz geç kalabileceğimizi görüyorum.

Birkaç dakika geç kaldık, ama bundan bahsetmeyeceğim.

Durup ona milkshake alıyoruz ve randevuya dört dakika geç kalıyoruz. Ofise girerken, sekreter

Ariella'ya kocaman gülümsedi. "Günaydın, ikiniz de." Başının üzerinden bana baktı. "Oturun, Bayan Weber. Doktor hemen sizinle ilgilenecek."

Ariella'nın kızlık soyadını söyler söylemez, ruh halim değişir. Onun arkasına geçip yanına otururum, sinirimi belli etmemeye çalışırım. Otururum, ayak bileğimi dizime koyup yukarı aşağı hareket ettiririm.

"Ne oldu sana?" Bana bakar, milkshake'in pipeti ağzında dururken, basketbol topu yutmuş gibi görünen karnını okşar.

"Hiçbir şey." Kafamı sallarım.

"Bana 'hiçbir şey yok' deme, Jaxon," diyor ve ben ona bakıyorum.

"Sadece sinirliyim, hepsi bu." Yan tarafa bakıyorum ve geçen hafta aldıkları dergilerin aynısını aldıklarını görüyorum.

aynı dergileri aldıklarını gördüm.

"Neden sinirlisin?" Elini bacağıma koyup okşadı.

"Sana Stevenson yerine Weber diyorlar diye sinirliyim." "Oh, bu yüzden mi sinirlisin?" diyor, sesi yumuşak.

"Çocuğunuzun bir hafta gecikmesi beni rahatsız ediyor. Kira sözleşmesi yedi gün gecikti. Rahmimi boşaltmaları gerekiyor ama sanki umurlarında değilmiş gibi davranıyorlar. Sanki sonsuza kadar orada kalmak istiyorlar."

Gözlerimi deviriyorum ve o nefesini tutuyor, ama sekreter onun adını çağırıyor, ben de kalkıp ona elimi uzatıyorum. "Gidelim Bayan Weber," diyorum alaycı bir tonla.

O sandalyeden kalkarken elimi itti. "Senin benimle gelmeni istemiyorum." Bana öfkeyle baktı, ben de ona öfkeyle baktım. "Babanıza senin ne kadar destek olmadığımı söyleyeceğim."

Gülmemeye çalışıyorum ama kendimi tutamıyorum. Yüzünü tutup dudaklarından öpüyorum. "Seni çok seviyorum Ariella, keşke ne kadar çok sevdiğimi bilseydin."

"Yeterli değil, ben istediğimde bebeği içimden çıkarmadın." Yanımdan geçip muayene odasına giriyor. Koridorda sallanarak yürürken gülmemeye çalışıyorum.

"Sorun yok," diyor hemşire beni sakinleştirerek. "Bebek doğduğunda normale dönerler."

İki elimi de kaldırıp her iki elimdeki parmaklarımı çaprazlarım. "Parmaklarım çapraz." Ariella'nın hemen ardından odaya girerim.

"Flört etmeyi bitirdin mi?" diye suçlayarak, tabureye basıp muayene koltuğuna oturur. "Seni rahatsız etmeyelim. Ben burada senin çocuğunu doğuruyorum."

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum. "Annemden daha yaşlı olan Gladys'le mi?"

Doktor içeri girerken bir şey söylemek üzereydi. "Ariella," diyor, "Seni burada görmeyeceğimi umuyordum."

"Sen de ben de," diye tersler. "Bence bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldi, sence de öyle değil mi?"

"Son sınır kırk iki hafta," diye bilgilendirir ve yemin ederim Ariella'nın kafası patlayacakmış gibi görünüyor.

"Son randevumuzda konuştuğumuz her şeyi denedin mi?"

"Denedik," diye onaylar. "Baharatlı yemekler, uzun yürüyüşler. Çok seks yaptık."

"Bunu bir daha yapmayacağız." Elimini kaldırıyorum ve doktor gülüyor, Ariella ise sadece bana sert bir bakış atıyor.

"Bebeğim, seninle seks yapmayı seviyorum ama şu anda hoşuna gitmiyor, o yüzden bunu yapmayacağız."

"Vay canına, yardım etmeye bile çalışmıyorsun." O bana ters ters bakıyor. "Sen onu oraya koydun. Şimdi onu çıkarmaya yardım etme zamanı geldi, ama sen bunun için bile üzerine düşeni yapmıyorsun."

"Tamam, neden bir membran süpürme yapıp yapamayacağımıza bakmıyoruz?" diye önerir doktor ve ben elimi kaldırırım.

"Bu güvenli mi?" diye soruyorum, bu sözlerin kulağa hoş gelmediğinden emin değilim.

"Tamamen güvenli, ama Ariella için biraz rahatsız edici," diye cevaplar.

"Sanki içimde bir hindi yaşamak rahatsız değil mi?" Elimini tutarak masaya uzanıyor. "Aşağıda ne yapmanız gerekiyorsa yapın." Ayaklarını atkıya koyuyor.

"Sadece amniyotik keseyi gevşetiyorum," diye açıklıyor, eldiven giyip Ariella'nın alt yarısını örtmek için beyaz bir çarşaf alıyor.

"Ah!" Ariella acı içinde yüzünü buruşturarak bağırır.

"Bitti," diyor doktor, tekerlekli sandalyeyi uzaklaştırıp eldivenlerini çıkarıyor.

"Şimdi ne olacak?" Ariella'nın oturmasına yardım ediyorum.

"Çoğu kadın, zarın temizlenmesinden sonraki kırk sekiz saat içinde doğuma başlar. Ama bu işe yaramazsa, Gladys'e dört gün sonra sizi aramasını söyleyeceğim. Size bir tarih vereceğiz ve doğumu başlatmak zorunda kalacağız." Ayrılmadan önce bize gülümser. "Neredeyse bitti, Ariella."

"Evet, geçen hafta da öyle demiştin," diye mırıldanır Ariella. Doktor sessizce gülerek odadan çıkar ve biz de muayenehaneden çıkıyoruz. "Kız arkadaşına veda etmek ister misin?" Ariella, elini tutup dudaklarına götürdüğümde bana yan gözle bakar.

SUV'ye binip eve doğru yola çıkarken telefon çalar ve arayan annesidir. "Merhaba anne," der ve telefonu hoparlöre alır. "Hoparlörde konuşuyorsun, Jaxon'la birlikteyim."

"Sen de hoparlördesin. Manning ve Evelyn az önce geldiler," diyor. "Öğle yemeğine çıkacağız, belki sen de bize katılmak istersin." Dördü, hiçbir şeyi kaçırmak istemedikleri için son üç haftadır bebek beklemek için şehirdeydiler.

"Eh, yakın zamanda bebek sahibi olmayacağım için," diye somurarak, "yemek yiyelim bari. Ne yersek yiyelim, acı olsun. Ne kadar acı olursa o kadar iyi." Dün, acı yemekten dolayı mide ekşimesi olduğu için yarım şişe Tums içtiğini ona hatırlatmıyorum, ki bu da yine benim hatamdı.

"Tamam, bizim eve gel. Her şeyi catering şirketi hazırlıyor," diyor ve ben de Zoey'nin kocasının eski sahil evine doğru yola çıkıyorum. Ailem, onların evinin hemen aşağısındaki Nico'nun evinde kalıyor.

Arabayı garaj yoluna çekiyoruz ve ona bakıyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

"Fil gibi," diye homurdanıyor ve ben arabadan inip ona bakıyorum. "Onların yirmi iki ay hamile kaldıklarını biliyorsun. İşte böyle hissediyorum." Kapısını açıyor ve Ralph'ın hemen açtığı kapıya doğru ilerliyoruz. Ralph ona gülümsüyor.

"Kızım nasıl?" Ona kollarını açar. Candace kapıya doğru gelir, annem ve babam da

arkasından gelir. Babamla bakışırız, o sadece başını sallar.

"Berbat," diye inler. "Az önce doktordan çıktık ve hiçbir şey yok." Babam onu bırakır. "Ve Jaxon yardımcı olacak tek şeyi yapmak istemiyor." Bana bakar. "Benimle seks yapmak istemiyor."

"Hayatımda siz dördünüzle böyle bir konuşma yapacağımı hiç düşünmemiştim." Tavana bakıyorum. "İstemediğimden değil. O bundan hoşlanmıyor."

"Sanki bu birdenbire önemliymiş gibi," diye karşılık verir ve ben gözlerimi kapatırım, onlara bakabileceğimden emin değilim.

"Bu aşamada rahatsız edici olabilir." Annem beni korumaya çalışır ve ben ellerimi gözlerimin üzerine koyarım.

"Seks dışında başka herhangi bir şey hakkında konuşabilir miyiz?" Hepsine bakıyorum ve ya çocuklarının seks yaptığını düşünerek kusacaklarmış gibi ya da histerik bir şekilde güleceklermiş gibi görünüyorlar.

"Girin, girin," diyor Candace şimdi. "Masayı hazırladık."

Eve girmeye başlıyor ve duruyor, hepimizi de durduruyor. "Sorun yok, sanırım gazım var," diyor Ariella ve masaya doğru yürürken karnını ovuşturuyor.

"Nereye oturmak istersin?" diye soruyorum ve o bana bakıyor.

"Senin sikiğin üstüne değil, orası kesin," diye mırıldanır ve sandalyeyi çekip oturur, önceden doldurulmuş su bardağını alır.

Ben onun yanına otururken, annemle babam önümde, Candace ve Ralph ise masanın iki ucunda oturuyorlar. "Bu, hamile bir kadın olarak yediğin son yemek olabilir," diyor Candace.

"Bu arada, bu aptal" —beni işaret ediyor— "hemşireyle flört etmekle meşguldü." Ralph ve babamın sert bakışlarını görmezden gelerek tavana bakıyorum. "Soyadımın Stevenson olmaması nedeniyle sinirlenmiştim."

"Peki, bu kimin suçu?" diye soruyor Ralph. "Biraz geriye gittin."

"Evet." Sandalyeye yaslanıp elimi bacağına koyarım, umarım orada bırakmama izin verir. "Yani, beni evlenmek için mahkemeye sürüklemesine izin verecek değil ya."

Bana baktı. "Eğer böyle evleneceğimi düşünüyorsan..."

"Her zaman adliye binasında evlenip, başka bir zaman düğün yapabilirsin," diye önerir babam. "Tüm o destinasyon düğünlerinde, zaten önce adliye binasında evlenmen gerekiyor."

"Düşündükçe," diye başlıyor annem, "bunu yapmayı tercih ederdim diye düşünüyorum. O günü sadece ikimiz geçirmeyi."

"Biz öyle yaptık," diye ekliyor Candace ve Ralph ona sert bir bakış atıyor. "Oh, yapma bile." O gülüyor. "Nişanlandık ve eve döndüğümüzde, beni aceleyle mahkemeye götürdü."

"Yapmadım," diye itiraz eder Ralph ve annem gözlerini diker.

"Tamam, peki, yaptım." "Gördün mü," derim, babasını işaret ederek, "bu normal."

"Ne önemi var?" Bana bakar.

"Çok önemli, Ariella," diyorum. "Senin doğum yapacağın ve bizi bir arada tutacak hiçbir şeyin olmaması önemli," diye itiraf ediyorum. "İnsanların bizim evli olmadığımızı bilmesi önemli."

"Önemli değil," der yumuşak bir sesle. "Bebek Stevenson olacak."

"Evet, ikinizin de Stevenson olmasını istiyorum," diyerek ona döndüm. "Oraya gitmek istiyorum ve hepimizin aynı soyadını taşımasını istiyorum."

"Bu delilik."

"Yani benimle evlenmeyecek misin?" Sandalyeye dönerek ona soruyorum.

"Yüzüğün bile yok." Ellerini havaya kaldırdı ve ben babama baktım. Masadan kalktı ve yüzük kutusunu bana attı, masadaki herkes, babam ve Ralph hariç, nefesini tuttu.

"Peki ya şimdi?" Masadan kalkıp bir dizimin üzerine çöküyorum. "Peki ya şimdi? Ne dersin?" Yüzük kutusunu açıyorum. "Sana evlenme teklif edersem ne dersin?"

"Aman Tanrım," Candace baygınlık geçirircesine elini yüzüne koyar.

"Hayatının geri kalanını benimle geçirmeni istersem ne dersin?" Yüzünde gözyaşları akan Ariella'ya bakıyorum. "Seni sevdiğim gibi başka kimseyi sevmediğimi söylersem ne dersin? Hayatımızı seviyorum ve daha iyi olması için hayatımın geri kalanında mücadele edeceğim. Seni kollarımda yatırıp sabahları seninle uyanmak, hayatımda yaptığım en güzel şey. Seninle el ele, yan yana ailemizi büyütmek istiyorum. Ne dersin, Ariella?" Yüzündeki gözyaşlarını silerken ona bakıyorum.

"Sonunda evlenme teklif ettiğın için mutlu olduğum için mi ağlıyorum, yoksa suyumun geldiğini düşündüğüm için mi, bilmiyorum," diye hıçkırarak, ellerini yüzüme koyup dudaklarımı öptü.

epilog bir

Ariella

Bir hafta sonra

Gözlerimi açıp Jaxon'ın yatağının tarafına baktığımda, yan yatış pozisyonumdan sırt üstü dönmüşüm. Yatağın o tarafı boş, battaniye sanki Jaxon yataktan gizlice kalkmış gibi yerine geri yerleştirilmiş. Yastığındaki çukur hala duruyor. Elimini onun tarafına uzattım ve hala ılık olduğunu hissettim, bu da muhtemelen yeni kalktığı anlamına geliyordu. Dirseklerimle kendimi kaldırdım ve her zaman açık olan yatak odamızın kapısına baktım, ama şimdi yarıya kadar kapatılmıştı. Oturup ağlama sesi var mı diye dinledim ama bütün ev sessizdi. Gözlerim, bebek yatağına doğru bakan ve boş olduğunu gördüğüm, yatak başı masamın üzerinde duran TV ekranına kaydı.

Üzerimdeki battaniyeyi atarak, televizyon ekranının yanındaki saate bakıyorum ve tam üç saat boyunca uyuduğumu görüyorum. Yeni doğmuş bir bebekle geçirdiğim bir haftadan sonra, bu tam sekiz saatlik bir uyku gibi geliyor. Kalkıp pembe pelüş terliklerimi giyerken kendimi yepyeni bir kadın gibi hissediyorum. Onun yumuşak sesini duyuyorum. "Seni seviyorum." Onlara doğru ilerlerken yüzüm hemen gülümser. Yumuşak ışık, hala loş olan mutfak ışıklarından merdivenlerden yukarıya doğru geliyor. Gece beslemeleri yaptığımızdan beri açık tuttuğumuz bir şey. Jaxon, ben oğlumuzu beslerken iki kez bana bir bardak su veya atıştırmalık bir şeyler almak için aşağı indi ve güçlü ışıklar gözlerini kamaştırdı, bu yüzden bu en iyi çözümdü.

"Sen çok seviliyorsun ve seninle gurur duyuyorum," diyorum, kreşe varıp açık kapıdan içeri baktığımda, onu sallanan sandalyede, çıplak göğsünde oğlumuzla, onu ileri geri sallarken buluyorum.

salıncak sandalyesinde oturmuş, çıplak göğsünde oğlumuzu sallarken onu ileri geri salladığını görüyorum.

Göğsünde çok küçük görünüyor, oysa 4,5 kilo doğmuştu. Bana sorarsan, intikam almak için doğdu. Jaxon nişan yüzüğünü parmağıma taktığı anda ayağa kalktım ve suyum gerçekten de akmaya başladı, çünkü onun ayaklarının üzerine fışkırdı. Sanki babasının işlerini yoluna koymasını bekliyordu ki ortaya çıkabilsin.

Ailelerimiz sakın kalmaya çalıştı, ama bu, okulun ilk gününde beş yaşındaki çocukları güdmek gibiydi. Jaxon sinirlendi ve her birine görevler verdi. Bir grup ebeveyn bizim eve gidip hastane çantalarını alacaktı, diğer grup ise arabayı sürecekti. Aslında dördü de tek bir arabaya bindi, ama bu onlara bir görev vermişti. Annemin yüzünde tuhaf bir ifade vardı ve babam her an bayılacakmış gibi görünüyordu. Sanırım kendi doğum annem doğum sırasında öldüğü için, bu onun için büyük bir adımdı. Neredeyse gitmeme izin vermeyecekti. Bana ne kadar çok sevdiğini anlatarak belki bir dakika kadar sürdürdü, sonra Manning kolunu omzuna attı ve onu benden uzaklaştırdı. "O iyi olacak," dedi ona. "Jaxon bunu sağlayacaktır."

Jaxon beni hastaneye götürdü ve beni doğumhaneye tekerlekli sandalyeyle götürdü, bu çok kolaydı. Gerçekten de bunu yapabileceğimi, sorun olmayacağını düşündüm. Vücudum bunun için yaratılmıştı. Bütün kitaplar öyle diyordu. Bütün blog yazıları öyle yazıyordu. Vücudun bunun için yaratılmıştı. Ne yapacağını biliyordu. Bu işe girerken zihnim böyleydi. Zihin bedeni yenmişti. Kasılmalar ilk başta adet krampları gibi hissettiriyordu ve ben, nedense, bunu ilaçsız yapabileceğimi düşündüm.

Oğlum "o kadar acele etme" dedi. Soyunup o güzel, seksi mavi hastane önlüğünü giyip yatağa uzandığımda, söyledikleri gibi nefes alıp verirken, doğum sürecini izleyebilmeleri için monitöre bağlandığımda, oğlum "süt şişemi tut" dedi ve sanki vajinama bir bıçak sokulmuş ve doğrudan mideme saplanmış gibi hissettim. Yanma hissi, Tanrım, yanma hissi, sanki yanan bir alevle kızartılıyormuşum gibi hissettim. Hayatımda hiç bu kadar acı hissetmemiştim. Jaxon, en azından, kendinden geçmişti ve

İlaçlar için yalvarışlarımı dinlemeyen herkesi boğazlamaya hazırdım. Herhangi bir ilaç. Sorun şu ki, anestezi uzmanı kalp hastası bir ameliyatta olduğu için oradan ayrılamıyordu ve yedek anestezi uzmanı da trafikte sıkışıp kalmıştı. Çıkardığım sesler daha önce hiç duymadığım seslerdi. Ailemin dediğine göre vahşi seslerdi, bekleme odasından duyabiliyorlardı, bu da babamı daha da strese soktu. Trafikte sıkışıp kalan anestezi uzmanını bulmak ve benim için helikopterle getirtmek için bir adım ötesindeydi.

Kasılmalar arka arkaya geliyordu ve bir sonrakine hazırlanmam için neredeyse hiç zaman bırakmıyordu. Görünüşe göre oğlumuz çıkma zamanının geldiğini anlamıştı. Rahimimden çıkmaya hazırdı ve kimseyi beklemiyordu, gerçekten kimseyi. Doktor kapıdan içeri girer girmez hemşire bana bebeğin başının görüldüğünü söyledi, bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordum. Ama kırk yedi dakika sonra, sanki triatlon yapmış gibi hissettim ve doktor bana bakıp "Eğer şimdi onu dışarı itmezsen, acil sezaryen yapmak zorunda kalacağız" dedi.

Yine, oğlumuz gelmeye hazır olduğunda geldi ve üç kez ıkındıktan sonra dışarı çıktı. Çocuğunuzu göğsünüze yatırıp ilk nefesini almasını izlemenin nasıl bir his olduğunu size tarif edemem. O kadar büyük bir sevgi duygusu hissediyorsunuz ki, bu duygu var olabileceğini düşünmüyorsunuz, ta ki gerçekleşene kadar. En azından ben öyle düşünüyordum. Sevdığınız adamın, birlikte yarattığınız çocuğu kucağına alıp gömleğini çıkardığını gördüğünüzde, böylece ten tene temas edebileceklerini gördüğünüzde, o zaman ikisini de mutlu etmek için elinizden gelen her şeyi yapacağınızı hissediyorsunuz.

Eğer biri bizi evlendirebilecek birini getirmiş olsaydı, onu orada, o anda evlendirirdim. Ama ona bunu söylemedim çünkü onu ve ailemizi tanıyordum, öyle olacağını biliyordum.

Ailelerimiz onu görmek için odaya girdiğinde, Evelyn ve annem doğrudan bebeğin yanına gittiler, Manning de hemen arkalarından. Ama babam, babam doğrudan bana geldi. Gözlerinde yaşlar vardı ve beni kucağına aldığı anda, büyük bir rahatlama iç çekişi duyuldu. Bebeği kucağına alan son kişi oydu, sadece

ama oğlumu kucağına aldığı anda, gözleri yaşlarla bana baktı. "İyi iş çıkardın." Bu bakış ve bu sözleri asla unutmayacağım.

Kapı pervazına yaslanıyorum. "Siz ikiniz ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum ve o bana bakıyor.

"Onun ağladığını duydum," diye fısıldadı Jaxon, "seni uyandırmamak için onu biraz sallayayım dedim."

"Onu şımartacaksın," diyorum ona. Odada yumuşak gülümsemesini görebiliyorum ve oğlumuzun başındaki siyah saçları öpmek için eğiliyor. Saçları tıpkı babası gibi, gözleri de tıpkı babası gibi. O babasının oğlu, buna hiç şüphe yok.

"Onu neredeyse hiç kucağıma almadım." Bana bakar. "Onu hiç alamıyorum. İnsanlar onu hep kendilerine saklıyorlar." Büyük ellerini sırtında gezdirir. "Eğer bizim ebeveynlerimizin kollarında değilse, senin kollarındadır."

"Çünkü bende malzeme var." Göğüslerimi işaret ediyorum. "O büyük bir çocuk ve görünüşe göre çok yemek yemesi gerekiyor."

"Onu sallamazsam onunla hiç vakit geçiremiyorum." Bunu söylediğinde gözlerimi deviriyorum.

"Benden ayrıldığı anda onu benden uzaklaştırıyorsun." Onu işaret ediyorum. "Yaz tatilin olması iyi bir şey."

O gülümser. "Sanki planlamışız gibi." Ona doğru yürür ve sallanan sandalyenin yanında dururum. Jagger'ın göğsünde bir top gibi kıvrıldığını, büyük elini küçük poposunun altına koyduğunu, diğer eliyle ise bacaklarımın arkasını okşadığını görürüm. "Başka bir beşik alacağım," der bana, "böylece onu odamıza alabiliriz."

"Ya da geceleri beşiği yukarı çıkarsak nasıl olur?" Kafamı sallıyorum. "Daha fazla bebek eşyasına ihtiyacımız yok. Ailelerimiz her ihtimale karşı evlerinde her şeyden birer tane var zaten."

Elimi omzuna koyup eğilip oğlumuzun yumuşak başını öptükten sonra Jaxon'ın dudaklarını öptüm. "Nasılsın, bebeğim?"

"Uykusuzum," diye itiraf ettim, "ama daha mutlu olamazdım." Yüzüğümün olduğu elime uzandı ve onu dudaklarına götürdü. "Neden tekrar uyumuyorsun?" diye nazikçe ısrar etti. "Onu getiririm."

"Ya da onu yatır," diye karşılık veriyorum, "ve gelip beni kucakla." Oğlumza bakıyor, sonra bana bakıyor. "Vay canına, bunu düşünmen bile gerekiyor"

düşünmek zorunda mısın, Jaxon Stevenson?"

"Bebeğim, neden onu da yanımızda götürmüyoruz?" Kalkıyor ve ben başımı sallıyorum. "Gidip beşiği getireyim, onu yatağın yanına koyabiliriz."

"Bu, beşiği almak için onu yere bırakman gerekeceği anlamına geliyor," diyorum ona ve o beşiğe, sonra da oğluna bakıyor.

"Tamam, ben burada kalayım, sen yatmaya dönsen nasıl olur?" diye önerir ve ben eğilip onun dudaklarına, sonra da oğlumuzun dudaklarına öpücük kondururum.

"Ben gidip duş alacağım." Yatak odasından çıkmak için dönerim. Şu anda aklıma gelen tek şey duş almaktır.

"Ya uyanırsa ve sen hala duşta olursan?" Sesinde panik belirir.

"Eminim halledersin," diye omzumun üzerinden seslenip onlardan uzaklaşıyorum. Duşta tam otuz dakika geçiriyorum, hatta saçımı yıkayıp tarayacak vaktim bile oluyor. Banyodan çıkıp dolaba doğru yürürken, kelimenin tam anlamıyla yepyeni bir kadın gibi hissediyorum, tam o sırada monitörden Jaxon'ın sesi geliyor.

"Bezini değiştireceğiz ve sonra eşyaları aramaya gideceğiz," diyor ve oğlumun homurdandığını duyuyorum.

Doğumdan bir hafta önce teyzemin bana gönderdiği, ev giysileriyle dolu çekmeceme yöneliyorum. Açık gri bir ev pantolonu giyiyorum, ardından beyaz emzirme tişörtümden birini giyip, ona uyan geniş kollu kısa bir bornoz alıyorum. Jaxon yatak odasına girerken ben de dolaptan çıkıyorum.

"İşte geldi," diye bağılıyor, artık cıvıl cıvıl bir kuş gibi ses çıkaran oğlumuz. "Sana geleceğini söylemiştim."

"Aşağıya inip onu emzireceğim," diyerek onu babasından alıyorum.

"Ben duşa gireceğim." Dudaklarımdan öper ve elini popoma koyar, sıkar ve inler. "Seni seviyorum," diye mırıldanır ve Jagger'ın kafasını öper. "Ben de seni seviyorum, dostum."

Jagger kollarımda kıvrılırken merdivenlerden aşağı iniyorum. "Geliyor," diyorum ona, o üç saniye içinde sıfırdan yüze çıkarken. O da babasının mizacını almış ve her şeyin hemen olmasını bekliyor. Mutfağa gidip su şişemi buz ve suyla dolduruyorum. Sesi gittikçe yükseliyor, sanki onu son beş gündür aç bırakmışız gibi.

Ön kapı açılıyor ve iki çift ayak sesi duyuyorum. "Bebek neden öyle ağlıyor?" Kanepede rahatça otururken, babamı görmeden sesini duyuyorum.

"Selam." Arkasında Manning ile birlikte içeri giriyor, ikisi de golf oynamaya gitmek için giyinmiş.

"Golf oynamaya gidiyorduk," diyor babam, "ve size kahvaltı getirelim dedik." Kahverengi poşeti kaldırıyor. "Neden ağlıyor?"

"Çünkü meme ucum ağzında değil," diyorum babama, o da gelip başımı öpüyor, sonra da kollarını ve bacaklarını hareket ettiren Jagger'ı öpüyor.

"Yemek yiyip bunu yapmak ister misin?" Bebeği ve sonra göğsümü işaret eder.

"Bana ne aldın?" diye soruyorum ve o da çantayı açıyor.

"Yumurta, sosis ve peynirli bir bagel. Bir fincan meyve."

"Şimdi meyve kupasını alacağım," diyorum ona, emzirme yastığımı kaparak, "ve sonra onu teslim ettiğimde bageli yiyeceğim."

"Babası gibi güçlü ciğerleri var." Manning sırtıyor. "O en kötüsüydü ve hiç sabrı yoktu."

"Hiç değişmedi," diye mırıldanıyorum, oğlumun yanağını okşarken. "Geliyor," diyorum ona, karnını göğsüme doğru çevirip üstümü indiriyorum, sonra kendimi örtmek için bir battaniye alıyorum. Oda aniden sessizleşiyor, o da memeye yapışıp emmeye başlıyor. "İşte oldu." Battaniyenin altından, göğsümde yatan, yumruğunu sıkmış emzirirken ona bakıyorum. "Hayatta kaldın."

"Al bakalım," der babam, bana meyve kasesini uzatıp önüme oturur. "İyi misin?"

"Üç saat aralıksız uyudum," diyorum ona.

"Öğleden sonra geri gelip onu alalım da sen biraz dinlen, ne dersin?"

"Baba" — gülmemeye çalışıyorum — "buraya gelmek için bahaneler uydurmana gerek yok. Size bunu söylemiştik."

"Ben de ona bunu söyledim," diye araya giriyor Manning mutfaktan, taburede oturmuş bagelini yerken. "Adam hayatı boyunca beni hiç dinlemedi." Babam ona bakıp sert bir bakış atıyor.

"Sizin baş başa vakit geçirmeye ihtiyacınız var."

"Bir hafta sonra gideceksin," diye hatırlatırım ona, "eve dönmek için ayrıldığında."

"Onu nasıl bırakacağım bilmiyorum," diye itiraf eder ve sonra kendini düzeltir. "Seni. Seni nasıl bırakacağım bilmiyorum."

"Mmm," diyorum, bir parça çilek alıp ağzıma atarak, "iyi kurtardın."

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sorar Jaxon, şort ve beyaz tişört giymiş olarak mutfığa girerken. "Sizlere öğleden sonra, ben yokken gelmenizi söylemiştim, böylece ona yardım edebilirsiniz."

Manning, ısıırken ona bakar. "Rahatla biraz, kahvaltıyı biz getirdik," der oğluna. "Sen antrenmana gittiğinde biz burada olacağız." Yaz tatilinde olmasına rağmen, antrenmanlarına devam etmek zorundadır. Bundan nefret eder ve artık buz dışı antrenmanlarını evdeki havuz evinde kurduğu spor salonunda yapmaya başlamıştır, ancak arka bahçemizde buz yapamadığı için antrenmana gitmek zorundadır. "Berbat görünüyorsun," diyor Manning. "Kural, bebek uyurken sen de uyuyorsun."

"Oğlum uyanırken onunla vakit geçirebilsem uyurdum, ama yapamıyorum," diye karşılık verir, çantaya doğru yürüyüp bir sandviç alır. "Bebeğim, yemek yedin mi?"

"Meyve yiyorum," diye omzumun üzerinden sesleniyorum. "Sen onu geçirtince yerim."

Önümdeki babama bakıyorum. "Mutlu musun, bebeğim?"

Tek yapabileceğim ona gülümsemek ve kollarımdaki oğluma bakmak. "Kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok," diye onu temin ediyorum ve sonra babasının yanında oturan Jaxon'a bakıyorum. "Gerçekten çok şanslıydım," diyorum ve o başını sallıyor.

"Hayır, o gerçekten şanslıydı," diye karşılık veriyor babam. "Ne demek o?" diye soruyor Jaxon.

"Kızım ile şanslı olduğunu söyledim," diyor, sesi yükseliyor.

Jaxon'a bakıyorum, o sadece sırtıyor ve o bakışla midem kıpır kıpır oluyor. O gece bana attığı bakış bu. Bana sık sık attığı bakış bu. Hayatımın geri kalanını bu bakışı almaya çalışarak geçirmeyi planladığım bakış bu. "Haklısın," diye onaylıyor ve bana göz kırpmıyor. "Seni seviyorum."

BİR AY SONRA

"O uyudu" — Jaxon'ın yanındaki yatağa yığıldım — "ve meme uçlarım acıyor."

"Büyüme çağında," diye mırıldanır Jaxon ve ben gözlerimi açıp ona ters ters bakacak kadar enerjim var. "Sadece doktorun söylediklerini tekrar ediyorum."

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum, komodinin üzerindeki telefon çalarken, "sanki orada değildim gibi." Telefona bakıyorum ve Lexi'nin aradığını görüyorum.

Hemen cevap veriyorum ve onun yumuşak sesini duyuyorum. "Ariella," diye fısıldıyor ve ben yatakta doğruluyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum, o hıçkırırken vücudum alarm durumuna geçiyor.

"Onu terk ettim," diyor, sesi bir şekilde yenilmiş gibi geliyor. "Trent'i terk ettim."

"Aman Tanrım." Şimdi yatakta oturmuş, benim bir şey söylememi bekleyen Jaxon'a bakıyorum.

"Neredesin?" diye soruyorum, yataktan kalkarak. "Sana gelmemi ister misin?"

"Hayır," diye cevaplar, "ailemle birlikteyim ama..." Sesi daha da alçalır. "Gelip seninle kalabilir miyim?"

"Sormana bile gerek yok," diyorum. "Hemen gel."

"Teşekkür ederim," diyor ve telefonu kapatıyor. Jaxon'a bakıyorum.

"Lexi aradı, kocasını terk etmiş." Gözleri büyüdü. "Bizimle kalmaya geliyor."

Lexi

Bir gün sonra beni sevdiğini söyledi.

Tehlike işaretlerini görmeliydim, ama görmedim.
Bana, sevdiğim her şeyden yavaşça uzaklaştıracak bir adama aşık
olacağımı söyleseydin
seni tanımadığımı söylerdim.
O, kabusların malzemesiydi.
Sadece kabusun içinde yaşadığımı bilmiyordum
Gözlerim açılana ve kaçana kadar.
Kendimi yeniden bulmaya hazırdım.

Kirby

Onunla ilk tanıştığım da, güzelliği beni çok etkilemişti.
Sonra gözlerinde korku gördüm.
Daha önce de gördüğüm bir korkuydu ama bunun benimle bir ilgisi olup
olmadığından emin değildim.
Tek bir tesadüfi karşılaşma, ikincisine dönüştü.
Ondan hiçbir şey istemiyordum, sadece ihtiyacı olan yardımı almasını
istiyordum.
Beklemediğim şey, ona kalbimi kaptıracağımı.

Pre-Order Only For Love [burada!](#) 9 Ocak 2026'da çıkıyor!

Jaxon ve Ariella hakkında daha fazla bilgi mi istiyorsunuz? [Buradan](#) indirin!

Jaxon'ın ebeveynlerinin hikayesi

Bölüm Bir

Manning

"İt, it, it," diyorum yanımda kayan oğlum Jaxon'a. Sol elinde hokey sopasını tutarak diğer tarafa doğru kayıyor. Bana bakıyor ve bu sefer düşmeden dönünce sırtıyor. "Aferin." Üç tur tamamlayana kadar kayıyor.

Buz pistine çıktığımızda su şişesini bıraktığı bankın yanında durur. Nefes nefese, eldivenini çıkarır ve kaskını açar, su içmek için. Ben de kendi şişemi alıp ağızıma biraz su sıkarım. "Koni yerleştireceğim," derim ona. "Sonra puck'ı alıp konilerin arasından zikzak yapmanı istiyorum." O başını salladığında, göğsümün genişlediğini hissediyorum. Onunla geçirdiğim bu özel an, her şeye değer.

Patenleri ayağına giydirir giydirmez paten kaymaya başlayan oğlumun aksine, ben altı yaşına kadar paten kaymaya başlamadım. Forvet ve defans arasında gidip gelirdim ve genellikle maçın başında hangi tarafta oturacağım söylenene kadar hangi pozisyonda oynadığımı bilmezdim. On iki yaşına geldiğimde, babam beni savunmada kalmaya ikna etti. Hızla büyümem, paten becerilerimi geliştirmem ve hızımı artırmam da buna yardımcı oldu. Bir yılda on beş santim uzadım ve on beş yaşında boyum zaten 1,88 metre olmuştu. On dokuz yaşına geldiğimde boyum 1,95 metre olmuştu. Keşke birinci sırada seçildiğimi söyleyebilseydim, ama Nashville tarafından kırk dokuzuncu sırada seçildim.

Üç yıl sonra, nihayet NHL'de ilk maçımı oynadım. O yıl, bir after party'de Murielle ile tanıştım. Tanıştığımızda ben önemli bir isim değildim, ama kariyerimde yükselmeye ve adımlı duyurmaya başladıkça, utangaç kız da değişmeye başladı. Bunun nedenini tam olarak belirleyemiyorum.

Tam zamanını hatırlamıyorum ama gördüğüm anda anladım. Jaxon'ı yeni doğurmuştu ve ailemin bizim evde kalmasına izin vermedi çünkü onları otelde konaklatacak "paraya sahip" olduğumu söyledi. Bu bizim ilk kavgamızdı ve o andan itibaren işler kötüye gitti. Önce, Jaxon ağladığında onunla ilgilenmesi için bir gece hemşiresi tuttu, sonra bir temizlikçi tuttu. Ardından bir aşçı tuttu. Şimdi ise, bütün gün ne yaptığını bile bilmiyorum. Umurumda da değil.

"Bir saatimiz kaldı," diyorum ona. "Bu akşam katılmam gereken bir etkinlik var." O da başını sallıyor. Oğlum bana çok benziyor, bu da Murielle'i daha da mutlu ediyor. Mavi gözleri tıpkı benimki gibi, kahverengi saçları ise biraz daha açık renkli. "Tıpkı babası gibi," diyor hep, bu da beni utandırıyor. Son dört yılımı onunla boşanmaya çalışarak geçirdim. Dört yıl boyunca birbirimize uygun olmadığımızı ona ikna etmeye çalıştım ve dört yıl önce yatak odamızdan taşındım. Dört yıl boyunca cehennemde yaşadım. Tamamen taşınmamı engelleyen tek şey Jaxon.

Bir saat boyunca kendini daha da zorlar ve arenadan çıktığımızda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bunu yapar. "Yarın Caleb'e numaralarımı göstereceğim." Kamyonetin arka koltuğuna oturur ve ben kapıyı kapatmadan önce kemerini takmasını beklerim.

"Yarın antrenmanın var," diyorum ona, o da başını sallıyor. "Sonra gelecek hafta maçın var, ama ben seyahatte olacağım." Onun maçlarını kaçırmaktan nefret ediyorum, ama evde olduğumda tribünde ona tezahürat ediyorum. İlk başta zordu, çünkü insanlar benden fotoğraf ve imza istiyorlardı, ama ben sadece gülümsüyor ve reddediyordum. Ben oğlum için buradaydım ve onlar bunu her zaman anlıyorlardı. Ama sonra Murielle beni fotoğraf çekmeye zorluyordu ve sonunda yine kavga ediyorduk. Jaxon otobüse binene kadar beklemem gereken bir kavga. Onun önünde annesiyle asla kavga etmem. Onun bir ebeveyni diğerine tercih etmek zorunda olduğunu hissetmesini hiç istemedim. Ne yazık ki, böyle düşünen tek kişi bendim.

"Yarın erkekler gecesi yapabilir miyiz?" diye soruyor ve ben ona gülümsüyorum.

"Harika bir fikir," diyorum, evimize yaklaşırken.

Arabayı park ediyorum ve onun inmesini bekliyorum. Her zaman elimi omzuna koyarak yürüyorum. Kapıyı açıyoruz ve

ev ürkütücü bir sessizlik içinde. Büyük fuayeden mutfağa doğru yürürken, o çift kapılı Sub-Zero buzdolabını açar. Bir elma alır ve şef'in o gün ne bıraktığına bakar. Bodrum kapısının açılma sesi beni oraya bakmaya yönlendirir ve Murielle'in antrenörüyle birlikte yukarı çıktığını görürüm. Evimden çıkarken benimle göz teması bile kurmaz. Geçen yıl, onları ağırlık sehpasında sevişirken yakalamıştım. Benden ne beklediğini bilmiyorum, ama neyi sevmediğini söyleyebilirim. Benim arkamı dönüp odadan çıkmamı sevmeydi.

"Selam millet," diyor, ön kapıdan geri dönerek, ve ben sadece ona bakıyorum. "Pistte eğlendiniz mi?" Lavaboya doğru yürüyor ve ellerini yıkıyor. Kahverengi saçları başının üstünde toplanmış ve spor salonunda yaptığı yoğun egzersizler sayesinde vücudu mükemmel bir formda. Tabii bir de estetik cerrahına yaptığı sayısız ziyaretler. Göğüsleri estetik ameliyatla büyütülmüş, kalçaları dikleştirilmiş, dudaklarına dolgu yapılmış ve yüzüne o kadar çok botoks enjekte edilmiş ki, bazen gülümsüyor mu yoksa kaşlarını mı çatıyor bilemiyorum.

"Evet, babam bana birkaç numara gösterdi," diyor Jaxon ona. Ona doğru yürüyüp, hangisini seçeceğini bilmediğini bildiğim için onun için bir yemek çıkarıyorum. Bana bakıyor. "Tavuk istiyorum."

Başımı sallayarak ocağa doğru yürürüm ve yemeğini fırına koyup ısıtmaya başlarım. "Git duş al," derim ona, "çıkınca yemeğin hazır olacak."

Odayı terk eder, iki saniye sonra geri gelir ve kilerden birkaç atıştırmalık alır, elmayı tutarken bunları cebine tıktırır.

"Ambalajları yatak odanda bırakma," diye bağırır Murielle

"Sen neden umursuyorsun?" diyorum. "Sanki etrafta dolaşıp temizlik yapmıyorsun."

"Onun domuz gibi yaşamasını istemiyorum," diyor, kalçalarını tezgaha dayayarak. "Bu gece ne yapıyoruz?"

Ona gülüyorum. "Hiçbir şey yapmıyoruz." Buzdolabından birkaç şey alıp protein shake yapmaya başlıyorum. "Akşam yemeğim var."

"Ben de gelmeli miyim?" diye soruyor ve ben sadece ona bakıyorum. "Sadece sana eşlik etmemi ister misin diye soruyorum."

"Murielle," diyorum. "Sana kaç kez söylemem gerekiyor? Senin yanımda olmanı istemiyorum. Böyle yaşamaktan mutsuz değil misin?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor, göğüslerini yukarı doğru itiyor ve şimdi sahip olduğu öpücük izini görüyorum. "Sadece mutlu bir hayat yaşamak istemiyor musun? Ben olmadan istediğin her şeyi yapabilmek istemiyor musun?" Cevabını beklemiyorum. "Yani, az önce bodrumda antrenörünle seks yaptın. Oğlumun oynadığı yerde."

"Benim ihtiyaçlarım var, Manning," diyor, sesi hiç yükselmiyor. "Sen bunları karşılamayacağın belli, o yüzden başka bir yerden karşılamam gerekiyor."

"Artık öyle hissetmediğim için karşılayamıyorum. Son dört yıldır bunu konuşuyoruz. Bu evliliğe tam olarak ne için tutunuyorsun?" Blender'ı çalıştırıyorum. "Kaptanın karısı unvanına sahip olmak için mi? Bu sana ne kazandırıyor?"

"Senin için tüm hayatımı feda ettim. İhtiyacın olan her şeye sahip olman için."

Buna gülmek zorundayım. "Tam olarak neyi feda ettin? Seni hiçbir şey yapmaktan alıkoymadım. Aslında, okula geri dönüp bir diploma almanı ya da lanet olası bir hobi edinmeni teşvik ettim. Tek umursadığın şey maçlara benim formamı giymekti. Karım olmanın getirdiği tüm avantajlar seni rahatsız etti, şimdi de buradayız."

"Peki ya Jaxon?" diye soruyor. "Ebeveynlerinin boşanması ve bir evden diğerine taşınması konusunda ne hissedecek sence?"

"Oğlunu hiç tanıımıyorsun belli ki," diyorum, protein içeceğimi bardağıma dökerek. "Ayrı hayatlar yaşadığımızı bilmediğini mi sanıyorsun? Evde ayrı odalarda yaşadığımızı biliyor. Sandığından daha akıllıdır," diyorum. Dönüp mutfaktan çıkıyorum, onu bu sözlerle baş başa bırakarak. Dolambaçlı merdivenleri çıktıktan sonra sağa dönüp odama gidiyorum. Yatak odasına girip banyoya doğru yürüdüm ve banyo kapısını kilitledim. Bir gün dışarı çıktığımda Murielle'i çıplak halde, duşa girmek için hazırlanırken bulduktan sonra bunu yapmaya başlamıştım.

Duş aldıktan sonra dolaba gidip mavi bir takım elbise ve beyaz düğmeli gömlek alıyorum. Saçlarımı elime geçirip gümüş Rolex saatimi takıyorum ve merdivenlerden aşağı iniyorum. Jaxon'ı oturma odasında Xbox oynarken buluyorum. "Selam evlat," diyorum ve o bana bakıyor. "Yalnız mısın?"

"Evet, annem migreni olduğunu söyledi," diyor ve ben tavana bakıyorum.

"Seninle kalmamı ister misin?" Yanına oturuyorum ve o başını sallıyor.

"Ben iyiyim." Saçlarını karıştırıp onu kendime çekiyorum ve kafasına öpücük konduruyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diyorum ve o oyunundan gözlerini ayırmadan başını sallıyor.

Ön kapıdan çıkıp Murielle'i telefonla arıyorum. Hemen cevap veriyor. "Ben yokken en azından ebeveynlik yapmaya çalışabilir misin?"

"O iyi," diye homurdanıyor. "Yemeğini yedi ve oyununu oynuyor." Kafamı sallıyorum. "Ben evdeyim. Yalnız değil ki."

"Neyse," diyorum, telefonu kapatıp siyah Range Rover kamyonetime biniyorum. Altın renkli pilot gözlüklerimi takıp GPS'ime restoranın adresini giriyorum.

Yolda telefonum çalar ve arayanın menajerim Becca olduğunu görürüm. "Alo?"

"Selam," diyor. "Bu akşam Hauer'den gelenlerle toplantın olduğunu biliyorum." Beni sponsorlayan büyük hokey ekipmanı zincirinden bahsediyor. "Bilgin olsun, bu restoran bir akşam yemeği kulübü."

"Ugh," diye inleyerek söylüyorum. "Ne, neden? Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Biliyorum, az önce araştırdım," diyor. "Her neyse, bu gece çılgınca eğlenip kendinden geçersen diye, yan otelde sana bir oda ayırttım."

Kıkırdayarak gülüyorum. "En son kendimi bıraktığımda..."

"Neredeyse hiç." O gülüyor. "Evet, biliyorum. Neyse, sana süit ayarladım. Anahtar, resepsiyona teslim edilecek."

"Her şeyi düşünüyorsun," diyorum.

"Hayır, sadece alkollü araç kullanırken yakalanıp, senden kazandığım tüm parayı kaybetmeni istemiyorum" diyor. Şimdi gülme sırası bende. "Neyse, gitmem gerek. Eğlen ve rahatla. Sadece, *SportsNet*'e çıkma."

"Elimden geleni yapacağım," diyorum, arabayı vale park yerine park edip telefonu kapatıyorum. Kamyonetimden iniyorum ve vale hemen beni fark ediyor. "Anahtarlar kamyonette," diyorum ona, sonra derin bir nefes alıp kapıya doğru yürüyorum.

Sadece Bir Gece

Ariella'nın ebeveynlerinin hikayesi

Birinci Bölüm

Candace

"Aaron, lütfen bana Stanley Kupası'nda nasıl 'topak topak' kaldığını açıkla." *Lanet olası aptal*, diye içimden söylüyorum, yüksek sesle değil, koltuğuma yaslanıp burnumun köprüsünü sıkıştırıyorum.

Onu dinlerken gözlerimi kapatıyorum. "Can." Takma adımla homurdanarak söylüyor. "Özel bir partiydi. Kendi evimde çıplak olmaya hakkım var. Lanet olsun, Stanley Kupası'nı kazandım," diye tersliyor.

"Orada yüzden fazla kişi vardı. Yüzünüze birden fazlasını tanıyor muydunuz?" diye soruyorum ama cevap beklemeden devam ediyorum. "Bu sabah uyandığımda telefonumda bir sürü bildirim vardı, açtım ve orada siz vardınız. Tarzan gibi sikinizi sallıyordunuz."

"Sikimi mi gördün?" O gülüyor, şimdi de benim inlemem sırası. "Her zaman benden hoşlandığını düşünmüştüm. Ama şimdi benim duşta ve yatakta büyüyen biri olduğumu gördün...?"

"Bir saniye susabilir misin?" diye soruyorum, ona on metrelik bir sopayla bile dokunmayacağımı söyleyerek profesyonel kalmaya çalışıyorum. "Bunu nasıl yorumlamamı istersin?"

"Benim özel mülkümde kutlama yaptığımı ve bu nedenle eğlendiğimi söyleyen nasıl olur?" Neredeyse inliyor. "O kadar da önemli bir şey değil."

"Aslında," diye başlıyorum. "Geçen yılı seni bir aile babası olarak tanıtmakla geçirdiğimizi düşünürsek, bu çok önemli bir mesele."

"Sence bu aileyi nasıl kurdum?" Aptal şakasına gülüyor ve bu konuşmanın bir yere varamayacağını biliyorum.

"Can Teyze!" Adımı duyunca, dizüstü bilgisayarımdan başımı kaldırıp kapıya doğru baktım ve üç yaşındaki yeğenim Zoey'in bana doğru koştuğunu gördüm. Kucağıma tırmandı ve o eğilirken ben de onun başına öpücük kondurdum.

ajandamın yanındaki kalemi almak için öne eğildim. Onun kitabını alıp açtım, böylece üzerine çizim yapabilecekti.

Aaron'la konuşmamı bitirip yeğenime bakıyorum. "Asla hokey oyuncularıyla çıkma," diyorum ve sonra kardeşim Evan'ın sesini duyuyorum.

"Asla kimseyle çıkma," diyor ve ben de kapı çerçevesine yaslanıp bizi izleyen ona bakıyorum. O ve eşi Zara, New York'tan buraya gelmişler ve bir hafta kalacaklar. Evan on sekiz yaşındayken Dallas'a seçildiği için ben de Dallas'tayım. Yirmi yaşına geldiğinde kariyeri gerçekten yükselmeye başladı, bu yüzden imajını ve markasını geliştirmeye başladı ve işte burada ben, onun küçük kız kardeşi olarak devreye girdim. Sosyal medya hesaplarını devraldım, her gün bir şeyler paylaştım ve Twitter ve Facebook'ta ne kadar popüler olursa, forması o kadar çok satıldı. Beni onu ziyarete getirdi ve ziyaret herkesin beklediğinden daha uzun sürdü. Önce bir kişiye anlattı, sonra o kişi başka birine anlattı ve şimdi elliden fazla NHL oyuncusunun sosyal medya hesaplarını yönetiyorum. Her ay onlarla veya asistanlarıyla konuşuyorum ve ihtiyaçları olan her şeyi gözden geçiriyoruz. Şu anda alamadıklarım için de bir bekleme listem var.

"Şimdi neyden şikayet ediyorsun?" diye sordu Zara, beline sarılırken. İkisi arasındaki hikaye oldukça komik. Zara ona tweet attı ve ben cevap veremedim, o Zara'nın eski sevgilisinin düğününe onunla birlikte gitmeyi kabul etti. Zara ilk ortaya çıktığında ona pek iyi davranmamıştım. Dürüst olmak gerekirse, ona çok kötü davranmıştım. Onunla tanışmadan önce ondan nefret ediyordum, ama sonra yavaş yavaş onu tanımaya başladım. New York'a transfer olduğunda, beni de yanında götürmek istedi, ama benim evim artık Dallas'taydı. Ben burada olmak istiyordum.

"Zoey'nin kimseyle çıkamadığından şikayet ediyor," diyorum ve ben Zoey'i kendime sıkıca sararken o sadece başını sallıyor. Onun başına öpücük konduruyorum ve o da bana kocaman gözleri ve geniş bir gülümsemeyle bakıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Zara, evimdeki ofisime girip yeni ikili koltuğuma otururken. Etrafıma bakınca gülümsüyorum, çünkü odam en sevdiğim renk olan pembeyle dekore edilmiş ve krem rengi kanepedeki yastıklardan Zoey'nin genellikle pelerin olarak kullandığı tüylü pembe leopar battaniyeye kadar sevdiğim her şey var.

"Yani, iyi ne demek?" diyorum ve sonra kucağında kıvranarak inmek isteyen Zoey'e bakıyorum. Kalemimi ve kitabını alıp, koltuğa doğru yürüyor ve Zara'nın yanına tırmanıyor.

"Videoyu gördüm," diyor Zara, Zoey'in yastığı boyamadığından emin olmak için aşağıya bakarak.

"Videoyu mu gördün?" Evan şok içinde sorar, içeri girip Zara'yı yanına oturtmak ve kendine yaklaştırmak için onu kenara iter. "Neden videoyu izledin ki?"

"İsteyerek izlemedim," diyor gülerek, "ama Twitter'da trend olmuş."

Gözlerimi kapatırım. "Tabii ki öyle," derim ve sonra Zoey'in uzandığını ve Zara'dan onu örtmesini istediğini görürüm.

Evan eğilip Zara'nın boynunu öper. "Tatlım," der yumuşak bir sesle, ona takma adıyla hitap eder ve sonra yüzünü boynuna gömer.

"İğrenç," diyerek ayağa kalktım. "Odana git," dedim. "Ve Zoey'nin gözlerini kapat, yoksa ona travma yaşatırsın."

"O benim karımı sevmeme alışık," diyor, "bu yüzden hiçbir şey onu korkutmaz, ama sana bir haberim var." Bana bakıyor. "Yarın herkes havuz partisi için buraya geliyor." Ağzım açılıyor ve sonra kapanıyor, o ise ben gözlerimi kocaman açarken konuşmaya devam ediyor. "Başka ne yapabilirdim ki? Havuz sende."

"Herkes kim?" diye soruyorum, ellerimi göğsümün üzerinde kavuşturarak. Herkesin kim olduğunu çok iyi biliyorum, ama onun kıvranmasını görmek istiyorum.

"Şey, kayınvalidem ve kayınpederim," diyor ve sonra konuşmamı engellemek için elini kaldırıyor. "Kimsenin birbirinden ayrı seyahat edememesi benim suçum değil. Bu Zara'nın suçu." Zara'ya bakıyor, Zara da ona öfkeyle bakıyor. "Kimse yalnız kalamaz."

"Kayınvaliden ve kayınpederin yüz kişi." Zara'ya bakıyorum. "Alınma ama onlar biraz..." Mümkün olduğunca kibar olmaya çalışıyorum.

"Çok fazla," diye cümlemi tamamlıyor. "Anlıyorum, ama söz veriyorum yüz kişi falan değil. Aslında bu sefer sadece Justin ve ailesi geliyor." Başka bir şey dinlemiyorum, sadece birkaç kişiden bahsediyoruz, bütün aileden değil, diye şükrediyorum.

Telefonum çalınmadan önce bir şey söyleme fırsatım olmadı ve arayanın başka bir müşterim olduğunu gördüm. "Bugün ne oluyor böyle?" diye mırıldandım ve telefonu açtım. "Alo?"

"Merhaba Candace, ben Jeremy."

"Selam Jeremy," diyorum, takvimimi alıp onun sayfasına çeviriyorum. "Nasılsın?"

"İyiyim," diyor ve arka planda dalgaların sesini duyuyorum. "Malibu'da verandada oturuyorum."

"Kulağa harika geliyor," diyorum gülümseyerek. "Yazın tadını çıkarıyor musun?"

"Evet," diyor. "Hala antrenmanların ortasındayım." Başımı sallıyorum. İnsanların fark etmediği şey, yaz tatili sporcular için gerçek bir tatil olmadığı; aslında bir sonraki yıla hazırlanma zamanı olduğu. Sezon dışı dönemde antrenmanları bazen yıl içinde oynadıkları dönemden daha da yoğun oluyor. "Aslında tanıtım için birkaç şey ayarlamak için arıyordum."

"Bunları takvime ekleyebilirim," diyorum.

"Beni de takvimine ekleyebilir misin acaba?" diyor gülerek, ama ben bunu görmezden geliyorum.

"Ne yapmayı planlıyordun?" diye soruyorum.

"Vakfım yıllık kutlamasını yapıyor," diyor. "Sen de gelmelisin."

"Oh, sanırım bana bunu söylemiştin," diyorum, takvimime bakıp dün bana verdiği notları görüyorum. "Evet, not aldım. Yarın bununla ilgili paylaşımlar yapmaya başlayacağım. Hatta insanların senin web siten üzerinden takip edebilmesi için özel bir link bile oluşturdum."

"Bu mükemmel, tıpkı senin gibi," diyor ve ben ne diyeceğimi bilemeden sessiz kalıyorum. "Birkaç hafta sonra Dallas'ta olabilirim."

"İş için mi geliyorsun?" diye soruyorum. Notlarıma bakıyorum, onun Dallas'a geleceğine dair hiçbir şey yazmıyorum.

"Sadece bir şeyler kontrol etmek için uğradım ve ben oradayken akşam yemeği yemek ister misin diye merak ediyordum," diyor ve ben durup kağıda bakıyorum. "Belki akşam yemeği yiyebiliriz ve sonra kim bilir..."

"Şey..." diye başlıyorum. "Bir bakmam lazım. Evan şehirde, bu yüzden onlarla çok ihtiyacım olan aile zamanı geçiriyorum." Evan'a baktığımda, o da bana bakıyor, neredeyse ters ters bakıyor.

"Öyle mi?" diyor. "O zaman neden öğle yemeğinde buluşmuyoruz? Ya da seni buraya uçurup, sahil evinde kalmaya ne dersin?"

"Jeremy," diyorum, sesim alçalıyor. "Kulağa harika geliyor ama... .." derim ve o güler. "Bu 'ama' her seferinde beni yakalıyor," der. "Bir gün, Candace, seni kovacağım ve o zaman başka bahanen kalmayacak."

Gülüyorum. "Bunu bilmek güzel. Peki, daha önce konuştuğumuz her şey hala geçerli mi?"

"Evet," diyor. "Yakında konuşuruz."

Telefonu kapattıktan sonra telefonu bırakıp başımı sallıyorum. "Wagner mıydı?" diye soruyor Evan, ben de başımı sallıyorum. "Ne istiyordu?"

"Bu gizli bilgi." Ona bakıp göz kırptım ve Zara güldü.

"Bu, kız kardeşini dışarı çıkarmak istediği anlamına geliyor," diyor ve Evan başını çevirip bana bakıyor.

O ağzını açamadan elimi kaldırdım. "Hayır dedim." Evan derin bir rahatlama nefesini verdi. "Ayrıca, benim kuralımı biliyorsun," dedim. "Asla müşterilerimle ilişki kurmam."

"İlginç," diyor Zara. "Ben de eskiden aynı şeyi söylerdim, ama bak bana ne oldu."

Nasıl ve ne zaman bir araya geldikleri konusunda tartışmaya başladıklarında gülüyorum.

"Seni bilmem," derim, sandalyemden kalkarak, "ama ben müşterilerimle asla ilişki kurmayacağımı söyleyebilirim." O zamanlar bilmiyordum, ama evrenin benim için başka planları vardı!

[Sadece Bir Öpücük](#)

Teşekkürler

Nereden başlasam? Birini unutmaktan korktuğum için bunu yapmaya hep çekiniyorum!!!

Hokey dünyasına geri dönmek çok güzel. Her zaman eve dönmüş gibi hissediyorum.

Kocam: Seni seviyorum ve bunu sana yeterince söylemediğimi biliyorum. Bazen aynı fikirde olmadığımızı biliyorum ama bu hayatı seninle yaşamak dışında başka bir seçenek düşünemiyorum.

Çocuklarım: Matteo, Michael ve Erica, bunu "çocuklar" yerine "evlatlarım" olarak değiştirmeliyim, çünkü "çocuklar" onları küçük gibi gösteriyor, ama onlar yetişkinler. Ama yine de benim çocuklarım. Kendi yollarınızı yaratmak için yaptığınız her şeyden gurur duyuyorum ve hedeflerinize ulaşmanızı kenardan izlemek benim için her şey demek. Sizi çok seviyorum canlarım!

Shauna: Günlerini daha parlak hale getirdiğim için rica ederim! Şiddeti seçmediğin zamanlarda. Ve onun adını anmadığın zamanlarda.

Yazar Ajansı: Becca ve Shauna, benimle çalıştığınız için çok teşekkür ederim. İkiniz gibi, bu da çok kolay ve harika!

Emma: Beni asla terk edemezsin. Yarattığın sihre hayranım. Küçük önerilerimi kabul edip, onları hayal edebileceğimden çok daha fazlasına dönüştürdüğün için teşekkür ederim.

Madison Maniacs: Bu küçük grup iki kişiden çok daha fazlasına dönüştü ve size ne kadar teşekkür etsem azdır. Bu grup benim sığınağım, güvenli limanım. Beni teşvik ediyor, benim için heyecanlanıyorsunuz ve daha da büyüyeceğimizi görmek için sabırsızlanıyorum!

Glav: Bunu erkenden okuduğun ve küçük parmak sözünü tuttuğun için teşekkürler! Sonsuza kadar minnettarım!

Rickie: Bu diziye duyduğun heyecan, benim ihtiyacım olan motivasyon! Onları benim kadar sevdiğin için teşekkür ederim!

BLOGGERLAR VE ETKİLENENLER.

BANA ŞANS VERDİĞİNİZ İÇİN TEŞEKKÜR EDERİM. Zahmetsizce kendinizden çok şey veriyorsunuz ve sizler, onsuz yapamayacağımız seslersiniz.

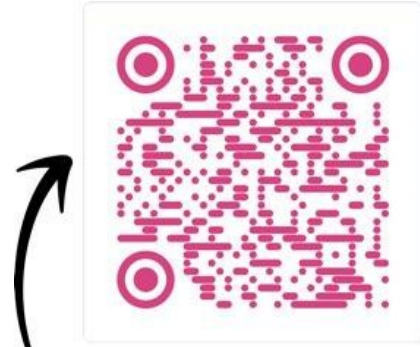
Ve son olarak, en önemlisi siz okuyucular için,

Siz olmasaydınız bunların hiçbiri gerçek olmazdı. Okuduğunuz için teşekkür ederiz!

natasha madison hakkında

Wall Street Journal ve USA Today'in en çok satan yazarı Natasha Madison, burnunu kitaplara gömmemiş veya parmaklarını klavyede uçurarak yazmamışsa, mutfakta gurme yemekler yaratıyor. Onu, en az 10 cm topuklu ayakkabılarla, çocuklarını arabayla okula götürürken ya da muhtemelen kocasıyla iş seyahatlerini planlarken bulabilirsiniz. Karakterlerinin onun dediklerini yapması iyi bir şey, çünkü Labrador köpeği bile onu dinlemiyor...

Check me out!

natasha madison'ın diğ er eserleri

Sırada: Only For

Serisi

Sadece Bu Gece için 9/12/2025 tarihinde yayınlanacak

Sadece A k için 1/9/2026 Sadece

Onun için 3/13/2026 Sadece Onun için

5/8/2026

Holiday Unscripted yayın tarihi 24/10/2025

Rüya Serisi

Parçalanmış

Rüyalar Yasak

Rüyalar

Gömülü Hayaller

 alınan Hayaller Unutulan

Hayaller

Meant For Serisi

Meant For Stone

Meant For Her

A k için Yaratılmı 

Gabriel için Yaratılmı 

Seri için Yapılmış

Benim için

Yapılmış Senin

için Yapılmış

Bizim için

Yapılmış

Romeo için Yapılmış

Güney Düşünü Serisi

Öpüşmek İçin

Benim Sahip

Olmak İçin

Benim

Sarılmak İçin

Benim

Sevmek için

benim Sevmek

için benim

Almak için

benim

Söz Vermek Benim

Onurlandırmak

Benim Tutmak

Benim

Tek Seri

Tek Öpücük Tek

Şans Tek Gece Tek

Dokunuş Tek

Pişmanlık Tek Hata

Tek Aşk Tek

Sonsuzluk

GÜNEY SERİSİ

Güney Şansı Güney

Rahatlığı Güney

Fırtınası Güney Şafağı

Güney Kalbi Güney

Sıcaklığı

Güney Sırları

Güney Güneşi

Bu Çılgınlık

Bu Vahşilik Bu

Aşk Bu

Sonsuzluk

Hollywood Kraliyet Ailesi

Hollywood Playboy Hollywood

Prencesi Hollywood Prensi

Something Serisi

Something So Right

Something So Perfect

Bir Şey O Kadar

Dayanılmaz Bir Şey O

Kadar Senaryosuz Bir Şey

O Kadar BOX SET

Tempt Serisi

Patronu Baştan

Çıkarmak Playboy'u

Baştan Çıkarmak

Tek gecelik İlişkiyi

Baştan Çıkarmak

Eski Sevgiliyi Baştan Çıkarmak

Cennet ve Cehennem Serisi

Cehennemden

Dönüş Cennetten

Parçalar

Cennet ve Cehennem Kutusu Seti

Aşk Serisi

Mükemmel Aşk Hikayesi

Beklenmedik Aşk Hikayesi

Kırık Aşk Hikayesi

Karışık Aşk Faux

Pas

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif Hakkı	
İçindekiler	
Aile Ağacı	
Sadece Bu Gece İçin	
Adanmışlık Hakkında	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Epilog Bir](#)

[Jaxon'un](#)

[Ebeveynlerinin](#)

[Hikayesi Ariella'nın](#)

[Ebeveynlerinin](#)

[Hikayesi Teşekkürler](#)

[Natasha Madison](#)

[hakkında Natasha](#)

[Madison'ın diğer eserleri](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM